

[Vampire Knight Đồng Nhân] His Eyes

Contents

[Vampire Knight Đồng Nhân] His Eyes	1
1. Chương 1: His Eyes	2
2. Chương 2: His Dream	7
3. Chương 3: His Blood	9
4. Chương 4: His Lie	18
5. Chương 5: His Taste	25
6. Chương 6: His Desire	36
7. Chương 7: His Behavior	45
8. Chương 8: His Mistake	51
9. Chương 9: His Decision	59
10. Chương 10: His Reaction	70
11. Chương 11	76
12. Chương 12: His Revelation	83
13. Chương 13: His Loneliness	95
14. Chương 14: His Smile	108
15. Chương 15	121
16. Chương 16	130
17. Chương 17	139

[Vampire Knight Đồng Nhân] His Eyes

Giới thiệu

Warning : Trong fic có những cảnh Ya rất nặng nên mình sẽ phải cảnh báo trước cho các bạn. Pairing

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vampire-knight-dong-nhan-his-eyes>

1. Chương 1: His Eyes

Part 1

Kaname Kuran, một vampire thuần chủng mang trong mình dòng máu của một dòng tộc độc nhất, thừa hưởng sức mạnh từ các vampire cổ, nắm giữ uy quyền trong tay tại học viện Cross với tư cách là Chủ tịch học sinh khối Đêm và Khu kí túc xá Mặt Trăng. Tất cả các vampire khác đều tôn sùng người thuần chủng vì sự hiện diện của anh là niềm vinh dự rất lớn cho bọn họ. Kaname được kính trọng không bởi chỉ học sinh 2 khối Đêm và Ngày mà còn được sự kiêng nể từ vị viện trưởng học viện. Nhưng, duy nhất một người...

Người mà luôn vô lễ với Kaname, luôn ngăn đường Kaname đi. Không sợ hãi và luôn cứng đầu, cậu luôn bộc lộ sự hỗn xược của mình đối với người thuần chủng. Và với Kaname, Zero Kiryu là một sự tiêu khiển khá thú vị. Dù cho vài lần Kaname đã “trừng trị” cậu nhưng Zero luôn sẵn sàng “đáp trả” với đôi mắt không chút sợ hãi mang cả tính thách thức. Kaname không thích khi phải khen tên thợ săn vampire này nhưng phải thừa nhận rằng anh đánh giá cao sự dũng cảm đến ngang ngược của cậu- cũng chính là sức mạnh ý chí giúp cậu kìm hãm được bản năng vampire trong người suốt bốn năm qua.

“Kaname?”

Lơ đãng với cây bút trong tay Kaname từ từ liếc nhìn lên Takuma Ichijou, người đang tiến đến gần anh. Tâm trí của Kaname thật sự là không nằm trong xấp giấy tờ trước mặt anh. Điều này dạo đây xảy ra khá là thường xuyên.

“Kaname”, Ichijou lại tiếp tục. “Điều gì làm cậu bận lòng à?”

Không trả lời, đôi mắt chocolate của anh lại hạ xuống đồng tài liệu mà hội đồng luôn “ưu ái” cho mình. Ichijou không hề ngạc nhiên. Nếu Kaname nói cho cậu biết anh đang nghĩ gì thì chắc vampire này cũng sẽ chỉ hơi giật mình thôi.

“Cậu nên nghỉ đi.”

“Tôi phải viết xong các bản báo cáo.”

Dù nói thế nhưng thật ra thì chả có khả năng nào Kaname có thể làm được. Anh không thể tập trung với gương mặt buồn bực và đôi mắt khinh thường ấy luôn xuất hiện trong đầu.

“Tôi không biết là cậu làm được đấy”, Ichijou thì thầm liếc nhìn xuống những trang giấy lấm lem mực vì cây bút của Kaname và đó là bằng chứng cho việc anh chả hề chú tâm tẹo nào cả.

“Cậu ngồi hàng giờ nhưng tờ giấy của cậu không có một chữ”

Kaname nhả mặt liếc Ichijou làm vampire này phải cười gượng. “Bất cứ điều gì làm cậu quan tâm cũng đều quan trọng cả. Cậu nên đi dạo một vòng đi để đầu óc tỉnh táo. Ah, hay là tôi cho cậu mượn manga đọc nhé.” Ichijou cười thích thú nghĩ ra những cuốn manga có thể làm người bạn của mình bớt căng thẳng. “Cậu thích Shonen chứ, hay là shoujo. Oh! Tôi có rồi. Yaoi!”

“Hm?” Ichijou chớp mắt vì khi cậu đang luận thuyết thì Kaname đã nhân cơ hội “chuồn”. Ichijou cười mỉm vì chắc chắn dù gì sau chuyến đi dạo Kaname cũng sẽ cảm thấy tốt hơn.

Takuma đuổi người rời khỏi phòng và tiến đến phòng Hanabusa để cho cậu ta xem một cuốn manga mới...

Vampire hạ đẳng! Zero rên rỉ đứng tựa vào bức tường ngoài hành lang, nơi cậu vừa phát hiện 1 tên vampire E mà cậu được giao xử lí. Cậu đã được cảnh báo là sẽ có hai tên nhưng chúng không mạnh. Zero nhăn mặt vì cơn đau từ khuỷu lan lên đến tận vai. Tức giận, cậu đảo mắt quanh hành lang thật kĩ để đảm bảo rằng sẽ không bị tấn công bất ngờ nữa. Một trong hai tên đã bị cậu xử lí khi hắn đang cố ngấu nghiến cổ của một cô bé. Chỉ còn một tên...

Zero chợt nhận ra những vết máu trước cánh cửa dẫn đến tháp chuông. Cậu cẩn thận siết chặt khẩu Bloody Rose và tiến đến gần cánh cửa. Zero biết đây là cái bẫy nhưng thật sự thì cậu không muốn tốn nhiều thời gian nữa. Vả lại tên level D này cũng đã làm cậu khôn đến nỗi tìm được chỗ ẩn nấp của hắn.

Không ngần ngại cậu tiến đến cánh cửa gỗ và đẩy nó mở toang ra. Theo đó là những tiếng chân lê lết xuống bậc thang của tên quái vật.

Cậu biết rõ hần đã bị thương rất nặng nên cũng không ngạc nhiên gì khi thấy hần ngồi tựa vào tường vật vờ với những hơi thở cuối. Máu chảy không ngớt xuống hai bên thái dương, tên level E nhắm hờ mắt “ Người... đến để kết liễu ta?”

Zero hiểu rõ chỉ cần một tiếng súng thôi thì mọi việc sẽ chấm dứt, cậu nắm chặt khẩu súng và chuẩn bị bóp cò.

Hần là một tên quái vật giết người chỉ vì sự thèm khát máu. Không thể có lòng nhân từ đối với chúng... những tên quái vật... cũng như cậu. “Cuối cùng cũng có thể kết thúc nhỉ?”

Zero do dự vì câu nói này và... kết quả là cậu bị hần giương nanh tấn công bất ngờ mà không hề đề phòng.

Cổ cậu bị xiết chặt đè mạnh xuống mặt đất, khẩu súng thì bị gạt ra khỏi tay, cậu đang bị khống chế bởi sức nặng của tên quái vật.

“Thằng ngốc, mày sẽ là bữa ăn của tao!”

Máu, tung tóe khắp nơi...để lại một vệt đỏ dài trên chiếc chuông...

Zero nằm bất động, cậu cảm thấy sức nặng không còn nữa khi mà tên vampire E này tan thành cát bụi trước mặt.

“Cậu nên cẩn thận hơn Kiryu Zero.”

Giọng nói đó! Zero liền hướng người về phía ban công ngoài tháp chuông. Đúng với điều cậu lo sợ – Kaname Kuran. Tên thuần chủng đáng khinh!

“Kuran, người làm cái quái gì ở đây thế hả?” cậu gất một cách khó chịu.

“Rõ ràng là để cứu cái mạng của cậu rồi!”- khó chịu vì sự hỗn xược của Zero, Kaname trả lời.

Zero từ từ nhấc khẩu Bloody rose lên nhét về vị trí cũ “Ta, vốn không cần người giúp.”

Kaname siết chặt tay lại khi anh nhìn Zero bỏ đi. Nhưng, giọng anh vẫn lạnh lùng như hôm nào “ Cậu đã do dự. Có phải cậu cảm thông với nó vì... cậu và nó vốn giống nhau?”

Trong một giây thoáng qua, tiếng súng vang lên, viên đạn nhắm vào đích của nó không thương tiếc- Kaname. Nhưng viên đạn đã bay vào không khí khi mà anh dịch chuyển với tốc độ kinh hồn xô Zero thẳng vào tường. Giữ chặt tay và siết cổ cậu để bảo đảm là không có phát bắn thứ hai, anh liếc nhìn cậu giận dữ, thật sự rất giận “Ta đánh giá cao sự to gan của cậu. Đáng tiếc là nếu viên đạn thật sự trúng ta thì thời gian của cậu sẽ chấm dứt với những cuộc truy đuổi và bị giết hại một cách không thương tiếc.”

Lời đe dọa của Kaname không được đáp trả bằng miệng thay vì ánh nhìn hình viên đạn mà Zero đâm xuyên qua Kaname, thế là sẽ không ngần ngại mà bắn tên thuần chủng nếu hần nói lỏng tay cậu dù chỉ một chút.

“Tại sao...” Kaname nhìn thẳng vào mắt Zero như rằng cậu trả lời cho câu hỏi của anh nằm ngay đó “... ta không thể gạt bỏ cậu ra khỏi tâm trí?”

What...? Zero chớp mắt, không hiểu tên này đang ám chỉ cái gì. Bàn tay siết cổ cậu lỏng ra nhưng thay vì đó lại nâng cằm cậu lên.

Kaname từ từ cúi xuống và trước khi Zero biết chuyện gì xảy ra thì môi của Kaname đã ôm lấy môi cậu mất rồi. Một nụ hôn nhẹ, và ngắn.

Dù Kaname đã dứt nụ hôn nhưng Zero vẫn không định thần được là cái quái gì vừa mới diễn ra.

“Sao? Không đe dọa nữa ư?” Kaname thật sự là đang đùa cậu vì trong mắt cậu hiện giờ hoàn toàn không còn cái gì gọi là giận dữ hay căm thù.

“Không lẽ nó có nghĩa là... cậu thích?”

Câu nói này đánh thức Zero về với thực tại và bây giờ cậu đang kháng cự để thoát khỏi Kaname. Điều mà Kaname không hề cho phép.

“Người đang làm cái thế quái gì hả?” Zero cố kéo tay của Kaname ra khỏi khuôn mặt mình. Cậu bắt đầu sợ...

“Ta đang làm gì àh?” Kaname tự hỏi rồi đưa mắt xuống đôi môi mềm của Zero một lần nữa để lặp lại cảm giác lưu luyến ban nãy khi môi chạm môi.

“Ta đang tìm câu trả lời.”

Zero chống cự quyết liệt giữa nụ hôn tìm mọi cách đẩy Kaname ra, nhưng tên thuần chủng chết tiệt này quá mạnh! Cậu cảm nhận được môi Kaname lên xuống cầu xin môi cậu mở ra nhưng Zero bướng bỉnh ngậm chặt miệng lại. Tên khốn này đang giữ trò gì vậy. Hắn điên rồi àh?!

“Tại sao luôn thách thức ta?” Kaname rời môi cậu thì thầm và nắm luôn bàn tay còn lại của cậu siết chặt vào tường.

Kaname thấy ánh nhìn đầy sát khí của Zero và anh đã quyết định không để cậu bắn anh một lần nữa nên giật phăng sợi dây gắn với áo khoác đồng phục của cậu, anh vứt khẩu súng ra khỏi tầm với.

“Ta khinh bỉ con người của người. Ta sẽ không làm bất cứ điều gì người muốn, ta thề sẽ giết hết lũ vampire các người!” Zero gầm gừ nhìn Kaname kinh tởm.

Kaname không đáp trả và nhìn cậu một hồi lâu trước khi nở nụ cười đầy ẩn ý.

“Lại là một lời đe dọa. Không may cho cậu là nó không làm ta sợ. Nhưng thật sự thì ta luôn tò mò một điều...” Kaname nâng tay Zero lên và khóa chúng trên đầu cậu bằng một tay.

“Cậu mất bốn năm mới có thể kìm hãm được bản năng vampire, nhưng liệu cậu phải mất bao lâu để kìm chế được ham muốn của con người?”

“What?!” Mắt Zero mở to khi thấy bàn tay kia của Kaname từ từ tháo thắt lưng của mình, mở khóa và kéo xuống...

“Không! Dừng lại đi! Người đang làm cái gì – ”

Part 2

“Im đi!” Kaname dùng tay đè chặt đáy quần của cậu lại, anh quyết định sẽ tìm ra câu trả lời – lí do tại sao tên ngốc ngang ngược này luôn lảng vảng trong đầu mình. Anh bắt đầu xoa nắn cái đó của cậu mặc cho Zero vùng vẫy quyết liệt và luôn miệng đe dọa. Không may cho cậu là sự kháng cự đó càng thúc đẩy Kaname tiếp tục sự trừng phạt dành cho mình.

“Ta đã quá nhân nhượng với cậu rồi.”

“Tên khốn!” Zero thở gấp. Thật đáng tiếc vì cậu càng lúc càng cứng hơn trong nhịp điệu của đôi tay tên thuần chủng đó! Anh không ngừng bóp nắn nó một cách đùa cợt.

“Buông ra!”

Kaname cười thầm khi một lần nữa anh lại cướp lấy đôi môi mềm của cậu, chộp luôn cả cơ hội đưa lưỡi vào sâu trong miệng Zero. Anh thích thú nuốt chửng những tiếng rên của cậu và sục sạo hết tất cả các góc ngách trong cái hang ấy, từ vòm má trong cho đến vòm miệng. Tất cả... Trước khi nhận ra thêm được điều gì thì môi dưới của cậu đang bị Kaname cắn nhử, đưa lưỡi khiêu khích khắp đôi môi cậu đầy ham muốn. Cậu lại một lần nữa mất đi lí trí... Chẳng hề còn sự nhân thức nào nữa khi mà cố gắng vượt ra khỏi cái khoái cảm đáng khinh này, vì ... hông cậu bắt đầu thúc đẩy Kaname. Và đương nhiên anh giật mình.

Anh ngả đầu lại để quan sát Zero đang cố gắng kháng cự lại cái dục vọng này khi mà tay anh nắm chặt đầu đỉnh cái ấy và di chuyển thấp dần xuống hai bên. Điều này làm Kaname phát điên! Mắt anh dán chặt vào cảnh tượng trước mặt – Zero đang dần bị chìm vào trong khoái lạc. Anh mỉm cười như một kẻ chiến thắng khi Zero găm gờ một cách tuyệt vọng.

“Khốn kiếp! Không, dừng... ahthả ra...” Zero bật đầu về phía sau đâm mạnh vào tường để hi vọng cơn đau có thể dứt cậu ra khỏi cái cạm bẫy đầy nhục dục này trong bàn tay của tên thuần chủng chết tiệt kia. Cậu thấy quá bệnh hoạn cái cách Kaname nhìn cậu như thế, ánh mắt anh đầy khao khát để “tra tấn” cậu trong cái tháp chuông bỏ hoang này!

“Cậu mới là người cần phải buông ra” Kaname đáp trả và thả Zero ra.

Ngay lập tức cậu tóm lấy anh định sẽ cho một trận nhừ tử! Nhưng...

”Chết tiệt...!” Zero ngã người về phía trước khi mà cậu lên đến đỉnh điểm trong sự thỏa mãn và bấu chặt lấy tay Kaname lúc cậu ra đầy trong tay anh. Cậu tựa đầu vào Kaname cố bắt lại hơi thở của mình trong khi tay anh kéo ra khỏi quần cậu. Đáng lí ra anh phải ghé tởm điều này nhưng... Anh nhắm mắt lại thở dài. Vampire ngu ngốc!

Kaname đẩy mạnh Zero vào tường hài lòng với tiếng rên đau đớn của cậu và anh đưa tay lên môi liếp liếp thứ chất lỏng nhục dục. Cậu mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mắt – đôi mắt của Kaname bắt đầu rực đỏ. Cuối cùng thì anh cũng đã có câu trả lời cho mình: “ Ta muốn cậu.”

Zero bất ngờ đánh mất nhịp thở khi Kaname ép chặt môi lại với cậu, liên tục “nhá” nó một cách vô tình. Vô vọng chống cự cậu cố gắng giằng lấy tay áo anh mà kéo ra hi vọng có thể rời lỏng được thế kìm chặt này. Nhưng, cậu không ngờ rằng vô tình cậu đã giúp anh giải phóng khỏi chiếc áo khoác trắng mà anh yêu thích.

Máu trong người anh như sôi sục và anh chưa bao giờ thấy khát như lúc này. Anh vội vàng kéo áo Zero ra khỏi quần và xé toạc nó như một kẻ ngăn cách hai cơ thể. Tay anh di chuyển khắp người cậu, khám phá làn da trắng ngần như những nét vẽ hoàn mỹ trên một bức tuyệt tác. Ngón tay anh đùa cợt với hai đầu nhũ đó khi lưỡi chu du khắp vành tai cậu. Điều này thật sự điên rồ!

Zero bật lên những tiếng rên khi Kaname cứ liên tục chà xát nanh vào tai mình. Cậu thật sự rất ghét điều này! Nếu như có cơ hội để chọn lựa thì cậu thà chết dưới tay của tên level E mới này hơn mà không cần hai lần suy nghĩ! Thế nhưng, tay cậu không còn chống đỡ Kaname nữa... cũng không buông lỏng chịu thua hay đang với cái gì có thể giúp được... tay cậu đang ôm chặt lấy từng lọn tóc nâu của anh, giữ chặt anh khi mà bản thân cậu đang dần dần lu mờ đi.

Lúc môi Kaname tìm Zero, anh hơi bất ngờ lẫn phần khởi vì thấy cậu nhanh chóng hòa vào nụ hôn đáp trả. Anh ép chặt cơ thể vào cậu hơn nữa, anh không ngừng chà xát cái đã cương cứng của mình vào đùi Zero để làm giảm đi sức nóng đang thiêu đốt trong quần. Không khí như loãng để cho phổi anh phải kêu gào. Kaname đang rất khát...

Zero giật thót nhận thấy hơi thở nóng gấp của Kaname trên cổ mình. Vai anh lên xuống từng nhịp thở hỗn hển không khác gì... một con quái thú thèm khát... Mắt cậu bừng mở khi Kaname cào nanh của anh vào vết xăm phong ấn bên cổ. Hấn định-?Không còn thời gian cho phản ứng của Zero nữa rồi...

Cậu ngạc nhiên, khi lưỡi Kaname tiến dọc xuống giữa cổ và xương đòn của cậu. Kuran đã không...

Người thuần chủng có vẻ thật sự thích thú khi đưa lưỡi qua lại cái đầu nhũ đã cứng lên của cậu và tay anh đang cào dọc lưng cậu xuống phía dưới. Zero hét lên giật người về phía trước, máu thấm dẫm cả chiếc áo trắng, dù cho có đau thật nhưng vẫn không thể át đi được sự cảm khoái mà cậu đang chìm trong nhận thức. Một lần nữa hông cậu lại gặp Kaname. Dường như trong thời khắc này có một sự thỏa hiệp giữa hai vampire. Tay Kaname bật run lên khi anh đẩy Zero lên chiếc chần phủ rơm trong góc cánh cửa gỗ.

Không chờ được nữa, anh vội cởi bỏ quần của mình và của cậu rồi tiến đến gần nơi cậu ngồi, mắt Zero đầy khao khát...Anh cười ghé sát vào nâng cậu lên và đưa lưỡi nếm khắp mùi vị trên khuôn mặt đầy, từ cằm lên đôi môi đỏ. Anh luồn tay quanh đùi gợi ý cậu khép chặt lại hai bên hông mình. Cậu nghe theo.

“Có lẽ cậu sẽ phải nằm xuống” Kaname đề nghị Zero khi anh đưa tay lên liếm ướt chúng và thấy được những tia rực đỏ thoáng qua trong mắt Kiryu. Lúc Kaname nhìn thấy sự không tin tưởng trên gương mặt kia, anh đành đẩy nhẹ cậu nằm xuống và bắt đầu chuẩn bị cậu. Zero rất khó chịu với việc này và phải cắn chặt môi để không phải tỏ ra sự khó chịu. Đây cũng là lúc mà cậu choáng tỉnh với thực tại để bắt đầu lên tiếng chống cự. “Kuran...dừng lại.”

Đột nhiên cậu thở gấp đi một nhịp vì ngón tay của Kaname đã tìm được điểm khoái cảm bên trong. Anh nhìn cậu thỏa mãn. “Kiryu, cậu... thực sự muốn ta dừng lại sao?”

Zero rên lên và nhắm nghiền mắt lại khi dòng khoái cảm truyền khắp cơ thể. Tên này hẳn đang laam...?

“Kuran!”

“Ta không ngờ là cậu có thể gọi tên ta một cách đầy thú vị như vậy” Kaname bật cười.

Zero mệt mỏi đưa mắt lên nhìn Kaname. Cậu rõ đó là giọng mình nhưng trong đó... đầy dục vọng, không phải là con người cậu. Phía sau Kaname, Zero thấy mặt trời dần xé bóng đầy căn phòng chìm vào bóng tối-màu của ham muốn. Cậu nhìn nhưng không nhận thức được điều gì, chỉ có thể nhìn và cảm nhận như thể cậu đang trôi giữa biển nước mênh mông vậy. Kaname luồn tay ra sau nâng cậu lên còn tay kia giữ chặt lấy cậu. Zero siết chặt lấy lưng áo mình và đóng chặt mắt khi Kaname từ từ tiến vào sâu trong cậu.

Người thợ săn vampire miễn cưỡng bật lên tiếng rên nhưng cậu cắn chặt môi và vô tình không biết được nanh mình đã dài ra lúc nào và dĩ nhiên... cậu chảy máu, máu từ đôi môi đỏ mọng. Cậu vật vã với cơn đau bên trong khi mà cái đó của Kaname luôn không ngừng tác động lên thành của cái hang chật chội ấy. Khoái cảm không thể át được cơn đau này. Nhưng Zero không thể hét lên được. Chỉ là cậu sẽ không...

Một khi Kaname đã hoàn toàn vào trong cậu rồi, anh lập tức giật mình ớn lạnh. Zero đang gục đầu vào anh để tìm lại hơi thở vì trong suốt quá trình anh đẩy vào, cậu cố kìm hãm hơi thở của mình. Bây giờ nó như nổ tung ra... Kaname lặng lẽ nhìn Kiryu, anh lo lắng. Zero ngẩng đầu ra khi biết anh đang nhìn, đôi mắt đỏ rực máu của cậu chìm vào trong đôi mắt nâu đêm nhiên.

“Cậu đang chảy máu...” Kaname để ý điều này và anh ghé sát vào liếm đi những vết thương rỉ đỏ trên đôi môi mềm. “Đừng lãng phí máu của mình như thế” Nói đến đây anh chợt nhớ lại khoảnh khắc cào dọc lưng cậu. Anh đưa tay chạm vào chiếc áo trắng đầy máu. “Cậu chảy nhiều máu quá”

“Đó là lỗi của người, tên khốn,” Zero thẳng thừng đáp lại trong hơi thở nặng.

“Cậu vẫn còn tỉnh táo àh” – anh mỉm cười.

Zero dần rên lên vì ham muốn đang lấp đầy. Bằng tất cả ý chí cậu không thể nào chối nhận được những dục vọng này và lại đưa hông thôi thúc Kaname. Đây là điều tên thuần chủng khốn kiếp đó muốn nhất từ cậu mà!

Kaname quá tốt để từ chối khát vọng của cậu thợ săn. Anh luồn tay qua tóc cậu và bắt đầu đưa đẩy ra vào. Anh tiến vào từ từ nhưng càng lúc càng thấy khó khăn mà duy trì được tốc độ này. Chẳng còn hiệu quả gì cho Zero kìm hãm sự thúc dục này khi những tiếng rên và hơi thở gấp của cậu liên tục đến tai Kaname. Tay cậu nắm chặt lưng áo khi anh đi sâu vào trong cơ thể mình.

Zero bật hét lên khi Kaname bắt đầu thúc những cú mạnh bạo vào, tay cậu cào cấu vai và lưng anh không thương tiếc. Không thể cưỡng lại được... mùi hương của hắn...khoảng cách này... Zero cố gắng tiếp tục nuốt đi những tiếng rên đầy nhục dục... dù rằng cơ thể cậu đã đưa đẩy hông từng nhịp theo Kaname lúc nào. Cậu cảm thấy một sức nóng đang quặn lại nơi vùng bụng kéo chặt tất cả cơ lại. Lưỡi cậu bắt đầu nếm hương vị dọc trên cái cổ thanh mảnh của anh và hai chiếc nanh nhọn vội vàng đâm phập xuống làn da trắng muốt ấy không thương tiếc.

Người thuần chủng bật rên lên khi mà Zero uống máu anh một cách thật bất lực và bắn ra dòng chất lỏng trắng đục trên người mình, cơ thể cậu run mạnh lên khi đang thỏa mãn cơn khát. Đúng như con người cậu, nó thật thô bạo và thiếu kiên nhẫn... Zero Kiryu không hề có khái niệm về sự tôn trọng đối với Kaname dù anh là dòng thuần chủng đi chăng nữa. Anh mỉm cười và ngã cổ ra tận hưởng cái khoái cảm đến sung sướng này khi cậu được phép uống bao nhiêu tùy thích và anh ra bên trong cậu.

“Ta thật sự ghét điều này...”

‘... cái cách mà ta yêu phải đòi mắt của một tên thợ săn ngang ngược.’

2. Chương 2: His Dream

Souen Ruka từ từ đưa bàn tay thon của cô mân mê lên vùng da nhạy cảm ở cổ mà

mình mộng lung suy nghĩ. Cô nuối tiếc cái cảm giác những vết cắn xinh đẹp ấy hoàn toàn biến mất lạnh lẽn. Bất tỉnh trước khi lớp học bắt đầu là lí do tại sao Ruka phải ở lại kí túc xá nghỉ ngơi chờ đến khi mọi người về. Đáng lẽ cô phải sung sướng tận hưởng sự đam mê này nhưng vẫn không thể không thắc mắc Tại sao?

Đêm hôm nay Kaname trở về không một lời báo trước, anh làm tất cả vampire khác đều lo lắng vì đột nhiên bảo bọn họ lui hết, trừ Ruka. Đôi mắt đỏ rực của anh đủ để là lí do cho cô hiểu. Và cũng không cần chờ Ruka kéo cổ áo xuống cho anh. Bởi, đó là một vinh dự rất lớn... Mặc dù trước đây Kaname đã từng một lần uống máu cô nhưng lần này thì hoàn toàn là một cái cảm giác khác hẳn – sự thèm khát này lớn hơn rất nhiều khi cô cảm thấy máu trong cơ thể mình cứ cạn dần. Rõ ràng là Kaname uống viên máu thường xuyên thì sao anh lại khát ghê gớm thế này cơ chứ?

Mặt trời bắt đầu gởi những ánh phản chiếu vào tấm gương Ruka đang đứng trước, gương mặt cô thật sự khó hiểu... Cô quay lưng đi để mái tóc nâu bồng bềnh vẩy theo trong gió cùng lúc tấm rèm lớn buông xuống phủ lấy căn phòng một lần nữa trong cái màu của khát vọng.

“Zero!”

Cậu ngần ngại ngoái đầu lại phía Yuuki- “em gái” cậu. Cô với người ngang chiếc bàn ăn vầy vầy đôi đũa trước mặt cậu. Cô có vẻ bức mình “Này, tớ đang nói với cậu đấy!”

Làm như cậu đáng để nghe lắm vậy – Zero chán nản nghĩ. Cậu đang thắc mắc sáng nay viện trưởng đã biến đi chỗ quái nào. Ông ta mới chỉ bắt tay vào làm bữa sáng nhưng sau đó lại vội chạy đến nhờ cậu phần còn lại và đi mất không chút dấu vết.

Yuuki cau mày về am hiểu, cô la lên: “ Cậu nghĩ là mình không đáng nghe chứ gì, phải không?”

“Đừng có ồn ào quá vào sáng sớm như thế” Zero khôn khéo tránh câu trả lời. Một tiếng ngáp dài vang lên làm cậu chợt nhớ hôm qua mình đã khó ngủ như thế nào và hơi khó hiểu sao cậu lại có cảm giác lãng quên điều gì đó.

“Dù gì đi nữa thì sao cậu có vẻ tức giận vậy?”

“Tại sao ư?” cô sao đó dễ thương hỏi bật lại bức dọc đứng khoanh tay nhìn cậu. “Bởi vì hôm qua cậu luôn tránh tớ và khi tớ hỏi cậu xảy ra chuyện gì thì cậu lại đi ngủ mất rồi! Lí do đấy!”

Mắt cậu mở tròn ngạc nhiên. Hôm qua lúc trời chạng tối cậu... hình ảnh tên level E tấn công cậu chợt hiện lên, sau đó là ánh bạc lóe sáng khi cậu gươm súng và máu bắn tung tóe khắp nơi lên cả trên chiếc chuông vàng, khắp mặt đất. Trước cánh cửa đó là tên ác quỷ tóc nâu, tên khốn đã ‘hành hạ’ cậu te tua và giờ quay bước đi, trên miệng nở một nụ cười tự mãn. “Mắt cậu đã trở lại bình thường rồi...” anh thì thâm liếc nhìn cậu lần cuối rồi quay đi, ánh mắt anh ánh lên màu của chiếc chuông vàng.“Thật đáng tiếc.”

“Zero?!” Yuuki nhăn mặt khi cậu nhìn cô chằm chằm rồi thả nhẹ mình xuống ghế, đĩa của cô đã sạch rồi... “Cậu có sao không thế? Cậu khác thường ngày quá.”

“Không có gì cả.” Cậu đứng lên toang bỏ đi thì chợt gặp phải cái ôm “yêu thương” của vị cha nuôi tóc dài đang cố giữ cậu lại và nài nỉ. “Không được!! Đứa con trai đáng yêu của ta không được bỏ bữa!! Nếu con không chịu ăn thì sẽ gây nhom và rụng hết tóc vì chết đói!!”

“Người ta hói không vì chết đói – và- thả ra!” Zero khó chịu đẩy đầu viện trưởng ra rồi cố kéo tay ông ra khỏi mình. “Dù sao tôi cũng không đói!”

“Oh!”

Zero chớp mắt khi đột nhiên ngài đứng yên lại như chợt nhớ ra cái gì đó. Viện trưởng buông tay ra kéo cổ áo của mình xuống chỉ tay vào đó gợi ý. Ông ngập thơ đáp trả “Con muốn thế này phải không?”

Yuuki nhắm mắt khi sàn nhà vang lên tiếng bịch rồ to còn Zero thì bỏ đi với tâm trạng tồi tệ hơn lúc này nữa. Ngài viện trưởng thì đang nằm rên rĩ trên nền và vấy tay với tới Yuuki như một người đang hấp hối. Cô thở dài lắc đầu “Đáng lẽ ngài đừng nên chọc giận cậu ấy như vậy.”

Kaname Kuran tựa lưng vào tường đọc sách bên cánh cửa sổ lớn trong phòng anh dưới ánh trăng sáng rực. Anh đọc mà như không. Vì rốt cuộc mắt anh đang dán chặt vào hình dáng con người đang đứng dựa vào cây với vẻ cau có hiện rõ trên khuôn mặt điển trai của cậu.

“Đừng lười biếng!” Yuuki trách, đâm mạnh vào vai cậu. Họ đáng lí là đang đi tuần tra nhưng Zero cứ để tâm trí đi đâu.

“Cậu đừng đánh tôi nữa!” Cậu hét lên gầm gừ Yuuki mong là cơn giận này có thể làm cô tạm thời yên đi. Và như thường lệ thì Yuuki không sợ. Cô kéo tóc Zero một cách bực dọc.

“Nếu như cậu không tập trung được thì sẽ chẳng có ích gì cho tớ cả” cô đáp lại buồn rầu. “Bởi vì cậu không nói cho tớ là đã có chuyện gì-“

Cậu ngán ngẩm búng nhẹ trán Yuuki. Cậu nhìn cô giận dữ trở lại khi đang cố xoa trán.

“Cậu vô dụng khi không có tôi—“ Vô tình đôi mắt tím trong vắt của cậu mở to bắt gặp hình hài một bóng dáng bên cửa sổ sau lưng Yuuki.

Kaname nhìn chằm chằm cậu và anh thật sự ngạc nhiên khi người con trai ấy đỏ mặt giận dữ quay đi. Thật không thể tin được với anh vì cậu nhóc này không bao giờ là người lùi bước trước, đơn giản là thế.

“Hm?” Yuuki ngớ người khi Zero bỏ mặc cô phía sau mà không nói hết câu. Cô chạy theo cậu. “Zero!!”

Kaname quan sát họ với nụ cười đáng yêu. Đường như là kí ức của sự việc hôm qua vẫn còn trong đầu cậu. Và điều này làm anh vui.

“Well hình như cậu đỡ hơn rồi thì phải.” Kaname bắt gặp gương mặt Ichijou trong gương và anh cau mày, suy nghĩ của anh gián đoạn. Cậu ta đứng đây bao lâu rồi?

“Ichijou.”

“Hm?” Ichijou giật mình khi cơn lạnh chạy dọc cột sống. Có lẽ không phải là ý hay để đùa cợt Kaname...

Chiếc chuông trên tháp vang lên càng lúc càng lớn khi Zero từng bước đi lên. Tận sâu trong đỉnh tháp máu đang rỉ xuống đầy nền sàn. Mùi hương này quá ngọt và khiêu gợi. Nó thách thức kêu gọi Zero...cậu không cưỡng lại được. Thời khắc cậu chạm vào cánh cửa gỗ trên đỉnh tháp, tiếng chuông tắt đi.

Đề phòng, cậu từng bước đẩy cánh cửa hé mở, sự tò mò trong đôi mắt violet thôi thúc Zero một cách thích thú bước vào căn phòng. Giữa không gian là hình dáng một vị thần tóc nâu sở hữu một đôi mắt đầy khát vọng mãnh liệt. Người ấy im lặng đưa tay đón cậu.

Zero tiến đến gần một bước về phía vị thiên sứ tóc nâu trong bộ y phục trắng toát. Làn da hoàn mỹ của người sáng rực lên làm Zero gần như ngưng thở trước vẻ đẹp này. Nhưng người đó là ai? Sao cậu lại thấy do dự như vậy lúc đôi mắt nâu kia chứa đầy nỗi cô đơn chìm sâu vào mắt mình. Người đó vô hại. Nhưng... Bàn tay cậu tự ý đưa lên hướng thẳng về thiên sứ trước chiếc chuông vàng. Tay cậu nắm chặt Bloody Rose...

Gương mặt vị thiên thần vẫn điềm nhiên. Bởi lẽ nó vốn luôn là như thế. Thậm chí cả ngay khi Zero trừng mắt chỉ súng vào mình thì cũng sẽ chẳng có điều gì thay đổi cả. Người lên tiếng, giọng người pha đầy sự chết chóc và khát máu- cái màu đang dâng đầy trong đôi mắt đang gào thét. “Ta muốn thấy cậu phải vật vã tuyệt vọng trong cơn khát.” Nanh của vị thiên sứ từ từ lộ ra khỏi môi mềm mại ấy cùng với lúc chiếc chuông vang lên mạnh mẽ từng hồi cảnh báo ‘con mồi’ nên chạy đi để thoát khỏi cái cạm bẫy này trước khi qua trễ: thiên thần hóa bộ dạng ác quỷ.

Nhưng, Zero không cử động được...

Ác quỷ đưa tay lên nắm chặt để từng giọt máu rỉ ra rơi xuống khẩu súng bạc của cậu, sôi lên và bốc hơi...
“Giống như vậy đấy.”

Cậu run rẩy cảm nhận sức nóng chảy khắp cơ thể mình như thể từng giọt máu vậy bắn khẩu súng đang đầu độc cậu vậy. Tất cả chạy ngược về vết phong ấn trên cổ và bắt đầu rất bỏng giống y hệt những giọt máu tanh tưởi trên khẩu súng. Rất nóng! Cũng như tên ác quỷ đội lột thiên thần kia, cơ thể cậu dần biến đổi hình hài. Máu...

Cậu cần những giọt máu đó!

Ác quỷ cười thầm đưa tay lên vuốt lấy gò má đang tê cứng của kia. Máu từ tay hắn rỉ ra vương khắp mặt cậu. Hắn đang xoa dịu cơn khát của cậu. Zero cố giữ hơi thở khi đôi môi ác quỷ chạm nhẹ môi mình. Lồng ngực cậu cố bắt không khí khi cậu kìm nén nuốt mạnh cổ kháng cự sự thúc dục xé nát tên quái vật này để trở thành một con ác quỷ khác mạnh hơn. Đôi môi ấy tìm đến làn da mịn màng trên má cậu rồi thì thầm.
“Đến bên ta, Kiryu...”

Zero bật dậy khỏi giường, căn phòng quay cuồng trong cái đầu như búa bổ. Cậu ôm chặt lấy đầu cố ngưng đi cơn đau này. Hơi thở gấp gáp nặng trĩu khi cậu liếc nhìn quanh bốn bức tường dày đặc màu đêm trong phòng. Người cậu ướt đầm mồ hôi. Thì ra chỉ là mơ... Gió ngoài cửa luồn vào làm dịu đi cơ thể Zero. Người thợ săn tóc bạc nhìn ra ngoài cửa sổ cau mày. Cậu đã để cửa mở àh...?

Kaname Kuran liếc nhìn ra ngoài từ cửa sổ, anh mỉm cười. Ngón tay anh mân mê môi dưới, nơi mà vị ngọt của đôi môi tên vampire gốc ghê tởm kia còn vương lại. Bây giờ anh đã thật sự hiểu được tại sao mình luôn nghĩ đến cậu và anh đang mong chờ đến khi nào thì người đó mới chịu chấp nhận trở thành người tình ngoan ngoãn của anh. Không bằng cách này thì cách khác, nhất định Zero Kyriu sẽ phải khuất phục anh dù cậu có muốn hay không đi nữa.

“Không bao lâu nữa... cậu sẽ đến bên ta thôi.”

3. Chương 3: His Blood

Part 1

Clank.Clank.

Dòng nước lạnh chảy ào vào chiếc bồn sứ rửa trôi đi những mẩu thuốc mà người thợ săn nôn và ho ra một cách dữ dội. Cậu lấy tay che mặt lại nhìn các viên máu trôi đi trong dòng nước vẩn đục. Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này? Cậu thầm nghĩ. Việc này xảy ra không bao lâu kể từ khi cậu uống máu của tên thuần chủng khôn kiếp đó. Cái kí ức đầy luôn tìm cách luồn lách vào đầu Zero khi mà cậu luôn cố chối bỏ. Đưa tay vục dòng nước lạnh tạt vào mặt, cậu hi vọng nó có thể làm đầu óc mình tỉnh táo hơn.

Vô ích. Cậu khò khè hớp từng đợt không khí cố kìm nén đi cơn khát máu này. Chỉ mới vài ngày trước, cậu nên dự đoán được khoảng thời gian trước khi khung cảnh này lặp lại. Gần đây các cơn “ác mộng” diễn ra khá là thường xuyên và cậu luôn phải khổ sở chịu đựng chúng. Zero uống các viên máu hằng đêm nhưng dường như việc cố nuốt chúng có vẻ dễ hơn việc chúng mang lại hiệu quả ngay lập tức. Những thứ này quả là kinh tởm và cậu dĩ nhiên là không hề thích. Có vẻ như cậu đoán được nguyên nhân gây nên chuyện này, thế nhưng...

Từ sau lần đầu cậu gặp ác mộng về tên thuần chủng vậy bắn đó, Zero luôn bị hành hạ trong những giấc mơ đầm máu và tiếng gọi “đến bên ta” cứ vang lên âm ỉ cho đến khi cậu choàng tỉnh. Cậu thắc mắc liệu rằng có phải tên khốn kia đang đùa cợt mình, nhưng, nếu đúng là thế thì Zero đã để ý nghi ngờ anh có dấu hiệu khác thường rồi. Ngày nào cậu cũng cùng Yuuki đi tuần vào lúc chạng vạng tối, nơi Kaname thường xuyên đi qua. Chỉ lạ là anh không hề chú ý đến cậu. Điều này làm cậu cảm thấy có phải những giấc mơ này là do chính cậu...

“Zero, cậu ổn chứ?”

Zero chợt ngưng lại nhìn nhanh về phía cửa. “Yuuki...”

“Hey Zero!! Tớ vào đây!”

Không Yuuki! Zero thăm van nài cô khi con quỷ khát máu trong cậu lớn dần lên. Siết chặt tay quanh cổ, cậu gầm lên “Đi ra!”

Đã sáu ngày... ngón tay Kaname mân mê quanh mép chiếc cốc. Dù rõ ràng chất lỏng trong li hết như dòng máu nhưng thực chất lại không phải. Anh thức dậy rất sớm để hoàn thành đồng giấy tờ khi thấy đầu óc mình hiện không thể ngồi nghỉ được. Chắc chắn một điều anh sẽ sớm tập trung lại được nhưng hiện tại thì việc này có vẻ bất khả thi khi anh gợi nhớ lại đôi mắt tràn đầy khao khát của Zero lúc cậu vùng vẫy chống cự anh Nụ cười nửa môi hiện lên trên khuôn mặt Kaname, mắt anh vô thức nhìn vào thứ chất lỏng, nó phản chiếu cái cách mà cậu gục ngã trong nhục dục. Và anh khó chịu nhăn mày để chặn lại những dòng suy nghĩ này.

Thứ cảm giác này càng lúc càng tệ hơn.

Kaname đứng lên chuẩn bị trước khi Ichijou vào phòng gọi anh đến lớp. Chẳng có ích gì khi cố chối bỏ cách anh luôn nghĩ về Zero Kiryu... nhưng điều anh ghét nhất – tại sao không phải ai khác mà chính là cậu – tên sao đỏ kỉ luật ngoan cố, người luôn thách thức anh. Anh sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Lùi lại!” Yuuki hét lên trong tuyệt vọng để ngăn hàng loạt những cô nữ sinh cố gắng chen vào và với đến học sinh lớp Đêm. Cô dừng cầm đẩy lùi đám đông này nhưng họ khóc liệt đến nỗi cô chẳng thể làm được gì. “Đừng xô đẩy- Hey!!”

Khi Kaname đi ngang qua, anh mỉm cười cảm ơn sự nhiệt tình giúp đỡ của cô. Yuuki đỏ mặt cúi chào anh. Một hình ảnh hoàn toàn trái ngược với Yuuki- Zero đứng bên cạnh, đám con gái sau lưng cậu sợ hãi đứng yên quan sát ánh nhìn khinh bỉ của người sao đỏ dành cho học sinh Khối Đêm. Cậu thậm chí không hề liếc nhìn anh. Điều này thật sự làm anh bức tức. Tên thợ săn này can đảm thế sao? Ngoài dự đoán của cậu, Kaname dừng lại.

Lớp đêm khó chịu quan sát vị thuần chủng của mình. Không phải lúc nào anh cũng dừng lại như thế, trừ phi là nói chuyện với Yuuki- con gái nuôi của viện trưởng.

”Kiryu.”

Zero lia mắt nhìn anh.

“ Cậu dạo này thế nào?”

Cậu thợ săn tóc bạc cau mày. Không phải lúc này. “Lớp học sắp bắt đầu, Kuran.”

Oh well. Kaname mỉm cười. Ít ra thì cậu cũng đã nhìn anh. “Cậu luôn lạnh lùng nhỉ.” Anh trêu chọc cậu, mắt anh sáng lên trong sự hài lòng khi vẻ khó chịu của Zero hiện ra rõ ràng. “Ngài sao đỏ kỉ luật nhỉ.”

Lúc lớp đêm tiếp tục đi, Aido Hanabusa và Souen Ruka bước cạnh Kaname, liếc mắt về phía Zero... Nhưng cậu đang quá bận với việc gầm gừ Kaname để mà chú ý.

Vampire ngu ngốc.

Zero đi tuần ngang qua khu rừng nhỏ ngoài khuôn viên học viện và mặc dù cậu đáng lí ra là đang “canh giữ” an ninh nhưng vẫn không thể ngừng nghĩ về tên thuần chủng đáng khinh kia. Đã một tuần sau vụ việc tại tháp chuông nhưng dù có cố mấy đi nữa thì cũng chẳng thể nào Zero quên được. Những đó cũng cần chưa đủ khi những cơn mơ vậy đây vị máu tanh tuổi luôn bám lấy cậu. Cứ đà này, mọi chuyện sẽ...

“Cậu vẫn đang cố quên đi chuyện đó àh?”

Cậu sao đỏ giật mình ớn lạnh nhưng không gì có thể làm cậu sợ cả- cậu, là một thợ săn mà. Khẩu súng trong tay Zero từ từ giờ lên trước mặt con ác quỷ trong bộ y phục trắng từ giấc mơ của cậu. “Muốn gì?”

Kaname cười mỉm trước thái độ này. “Lần cuối cậu chỉ thứ vũ khí anti-vampire đó vào ta, cậu kết thúc bằng việc rên lên tên –“. Tiếng súng vang lên xuyên thẳng qua khu rừng một cách khốc liệt. Nhưng rồi cuộc viên đạn biến mất trên bầu trời đêm. Nụ cười giấu cợt của anh biến mất, thay vào đó là tốc độ kinh hồn khi anh tức giận nắm chặt tay cầm Blooy Rose của cậu kéo lên cao để tự vệ.

“Cậu không hề rút ra được bài học cho sai lầm của mình.”

Zero gừ lên, trong mắt ánh lên sự khó chịu. Không phải là sợ hãi cái chết hay thương tích mà đó là một thứ giống như sự lo lắng. Chưa bao giờ cậu cảm thấy như thế. Kaname tự hỏi đây có phải là vì những gì hai người đã làm khi không ai có thể ngăn được anh. Khi mà cả hai đều mất trí. Anh và cậu đã từng ở trong khoảng cách này, trước đó. Gần đến nỗi anh có thể cảm nhận được đôi mắt Zero như một thứ vũ khí có thể đâm xuyên qua anh. Như thể Kaname không thể tìm chế được sự thôi thúc dạy cho tên level D này một bài học.

“Đây là lần thứ hai cậu bắn vào ta.”

“Viên đạn kế tiếp sẽ không trật đích nữa đâu”, Zero đe dọa anh, cậu thỏa mãn nhìn ánh lửa lóe lên trong đôi mắt nâu. Đúng là một điều hiếm thấy để mà anh nổi giận như thế và Zero không thể nào hài lòng hơn khi chính cậu là người gây nên cơn giận này.

Kaname thật sự đề phòng. Anh nghe thấy tiếng Yuuki đang đến và miễn cưỡng lùi lại thả Zero ra. Vì lợi ích của cô, anh không nên ở đây thêm lâu nữa. “Cậu nên cẩn trọng hơn với khẩu súng của mình đấy. Đặc biệt là tình trạng hiện tại của cậu.”

Mắt Zero mở to.

“Zero!” Yuuki cầm cây trượng Artemis chạy đến chỗ cậu. Cô nhận thấy sự có mặt của Kaname và ngay lập tức sự cảnh giác của cô biến mất. Trong thâm tâm cô, chẳng hề có mối đe dọa nào cả. Nhất là với Kaname-sama. Vội vàng, Yuuki nhìn về phía Zero và ngực cô ngập tràn nỗi lo để ý khẩu súng trong tay cậu và ánh nhìn mà cậu đang dùng để đối phó với anh.

Nhận thấy sự bất an này của Yuuki, Kaname mỉm cười tự nhiên “Đừng lo lắng Yuuki. Ta và cậu ấy chỉ đang nói chuyện với nhau thôi. Lớp học cũng sắp kết thúc rồi, tốt nhất là ta nên quay về. Nhưng trước khi đi,” anh nhìn về phía cậu- “Cậu nên cẩn thận, Kiryu. Nếu nó vượt quá mức giới hạn, ta có thể giúp cậu.” Trước khi Zero kịp có thời gian để vớt đi lời đề nghị giúp đỡ này thì anh đã kịp quay lưng sau khi ngoái nhìn hai người lần cuối. “Ít ra thì cậu cũng có thể tìm ai đó để giải quyết. Chúc ngủ ngon.”

Ngay sau lúc Kaname biến mất vào trong bóng đêm khát vọng, Yuuki liền quay người lại đâm thẳng vào tay cậu.” Cậu đang làm cái gì thế hả?! Cậu vừa bắn anh ấy phải không?”

Zero nhìn cô rồi ngao ngán thở dài.”Xin lỗi tôi quên mất anh ta là ‘Kaname-sama’ của cậu.”

Yuuki nhảy dựng lên.”Không, không phải như thế!! Chỉ là, Kaname-sempai là chủ tịch của kí túc xá và lớp đêm, anh ấy đang giúp viện trưởng điều hành mọi việc...,là như thế...”

“Mặt cậu đỏ hết lên rồi kìa”, Zero ngán ngẩm đáp trả.

Yuuki liếc cậu.”Im đi! Cậu đừng đánh trống lảng nữa!”

Takuma Ichijou lo lắng chờ Kaname trở về khi vampire này nghe thấy tiếng súng của người thợ săn, nhưng chỉ để bảo đảm mọi việc vẫn an toàn. Không phải vì cậu lo lắng Kaname sẽ bị thương vì anh sẽ chẳng bao giờ bất cẩn đến nỗi để tên gốc đó tấn công. Nhưng bên cạnh đó thì Ichijou cũng nhận ra phớt lờ sơ ý của Kaname. Kuran dần dần hiện ra gần hơn đến trước mặt vị phó chủ tịch một cách điềm nhiên như không hề có gì xảy ra. Bây giờ hỏi không phải là một ý hay, Takuma đơn giản nhận định.

”Kiryu trông không được ổn...”

“Cậu ta chưa thể làm gì được.” Nét mặt anh không đổi lúc đi ngang qua Ichijou.

Ichijou yên lặng theo sau anh, cậu nhìn mặt khó hiểu. Kaname, rốt cuộc cậu ám chỉ điều gì? Cậu đang chủ động với Kiryu hay cậu chờ câu trả lời của cậu ta?

“Ichijou.”

“Hm?” vampire tóc vàng ngẩng đầu lên, mắt cậu nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm kia khi anh tiến lại gần. “Hãy chắc rằng sẽ đưa cậu ta đến phòng tôi. Tôi sẽ chờ.”

“Uh...tất nhiên.” Ichijou kính trọng cúi đầu chào anh và đang cố ý thức được mệnh lệnh của Kaname. Một nụ cười am hiểu nở ra trên môi vị vampire tóc vàng.

Zero bật dậy khỏi giường cố bắt lấy hơi thở gấp. Cơ thể cậu lạnh toát lên khi liếc nhìn đồng thuốc máu trên bàn. Chúng không có tác dụng với cậu. Tay cậu run lên mở gói thuốc ra rải đầy trên giường. Bất lực, cậu cho cả một nắm thuốc vào miệng, cố ép chúng xuống cổ họng khô rát của mình. Zero kéo tay lại ôm chặt lấy người để làm dịu đi cảm giác băng giá đang lấp đầy bên trong. Cậu rã rời tựa vào đầu gối khi phải chiến đấu chống lại cái khao khát mãnh liệt này.

“Cậu nên cẩn thận, Kiryu. Nếu như nó vượt mức giới hạn chịu đựng, ta có thể giúp cậu.”

Không! Cậu sẽ không đến chỗ hắn... Cậu có thể tìm chế được. Nhất định sẽ được! Đôi mắt ngập màu máu nhắm chặt lại cảm nhận được sự khổ sở chống cự. Ta sẽ không bao giờ khuất phục... “Ít nhất cậu cũng có thể tìm được ai đó để giải quyết.” Hình ảnh Yuuki bỗng lùa về trong ý thức cậu. Ý chí của Zero vỡ tan. Nếu cứ thế này Yuuki sẽ càng nghi ngờ và rốt cuộc cô cũng sẽ tự nguyện dâng máu cho cậu-thứ mà Zero không bao giờ có thể chối bỏ. Cậu sẽ rút cạn hết từng giọt trong người cô mất...

Part 2

Cậu không thể tin được chính bản thân mình đang tìm đến tên khốn kia.

Kí túc xá Mặt trăng chìm vào trong tĩnh lặng khi cậu đến lúc đêm khuya. Đối với Zero mà nói thì việc Ichijou mở cửa chào cậu thật sự rất khó chịu “Thật ngạc nhiên, tôi không mong chờ là cậu sẽ đến!” Và cũng không cần nghe lí do cho cuộc viếng thăm này, vị phó chủ tịch điềm nhiên đáp “Kaname đang chờ cậu trong phòng.” Bất đắc dĩ cậu phải theo sau vampire tóc vàng này.

Ichijou gõ cửa phòng Kaname và mở ra khi anh cho phép. Vị phó chủ tịch bước vào chậm rãi “Zero Kiryu đã đến.”

Zero bước vào liếc nhìn Takuma, ‘không mong đợi cậu’, chết tiệt. Cậu ghét cái suy nghĩ rằng hai người họ biết tối nay cậu sẽ đến. Người thợ săn đưa mắt hướng về phía tên vampire đang điềm nhiên ngồi trước bàn nhâm nhi li rượu, ánh mắt anh nhìn cậu không chút đổi thay. Ichijou cáo lui để cậu và anh lại một mình trong căn phòng rộng lớn.

“Bằng cách nào?” Zero gắng hỏi phá vỡ bầu không khí yên lặng. Cậu đến đây là để nghe câu trả lời. Kaname nhún mày như hỏi ngược lại cậu.

“Anh bảo anh giúp được tôi, bằng cách nào?”

“Cơ thể cậu không chấp nhận viên máu, thứ mà bọn ta dùng để tìm hãm cơn khát,”

Zero cắt ngang “Điều đó tôi biết rõ. Đó là lí do tôi có mặt ở đây.”

Kaname nhắm mắt suy nghĩ một thoáng về kế hoạch của anh. Anh hộp một ít thứ chất lỏng đỏ tươi, mặc cho Zero đứng đó. “Đơn giản thôi, nếu cậu không uống được thuốc thì hãy uống máu.”

Zero thật sự bức mình. Lẽ ra cậu không nên lãng phí thời gian để đến đây. “Đùa àh?” cậu bật lại như thể anh vừa mới bảo cậu cứ để lộ ra bản năng khát máu của mình mà ung dung ngấu nghiến cổ của những con người vô tội. Hơn nữa không phải cậu đến đây để nghe Kuran đưa ra giải pháp ngoài việc kết thúc bằng việc nốc cạn máu Yuuki sao?

“Không,” Kaname thần nhiên đáp. “Không hẳn là thế vì ta sẽ không tha thứ cho hành động tự ý tấn công con người của cậu- điều trái lại với quy định của viện trường.”

“Thế anh đang đề nghị cái quái gì?” Zero hậm hực.

“Cậu có thể uống máu ta.” Một nụ cười ẩn ý hiện dần lên môi anh và đôi mắt nâu sâu thẳm của Kaname lóe đỏ lên những tia hài lòng. “Đổi lại ta muốn một thứ.”

Zero lập tức ý thức ngay hình ảnh Yuuki chợt xuất hiện trong đầu. Rốt cuộc là hắn muốn cái quái gì? Muốn cậu rời xa Yuuki mãi mãi ư? Zero không phải một tên ngốc. Đã từ lâu lắm rồi cậu luôn chứng kiến nụ cười của anh và cô trao cho nhau như thể chẳng tồn tại khoảng cách nào giữa hai người. Cậu do dự hỏi “Anh muốn gì?”

Mắt anh sáng lên sau bức chắn thủy tinh của chiếc li để quan sát cậu thông qua thứ chất lỏng đỏ. “...cơ thể cậu.”

Tim Zero khựng lại.

“Well... Kiryu? Thế nào?” Anh thẳng thừng lặp lại và nghiêng nhẹ đầu để ý những biểu hiện tương phản trên khuôn mặt người thợ săn.

Cậu học sinh đứng trước vị Chủ tịch lớp đêm, nắm chặt nắm đấm đến nỗi có thể làm hằn đi lòng bàn tay. Thịnh nộ dâng đầy trong cậu. “Trò đùa gì thế này?” Ánh mắt sát thương của cậu cắt xéo anh. “Có chuyện gì xảy ra với người thế hả, tên khốn! Cái thứ này—”

“Ý cậu là những gì chúng ta đã làm àh?” anh xen ngang thích thú nhìn màu hồng phết thoáng qua khuôn mặt giận dữ đó. Mắt cậu càng lúc càng dâng lên nỗi căm ghét.

“Heh.” Kaname thật sự thấy thích thú với việc anh luôn có thể làm cậu sôi sục một cách dễ dàng như vậy. “Đe dọa ta bằng ánh mắt đáng sợ đó không giải quyết được gì đâu. Và đương nhiên—”, Bắt đầu chậm rãi đứng lên, Kaname Kuran mặc nhiên bước đến phía Zero.”Vì cậu không trả lời...”

Đôi mắt cậu kêu gào sự tức giận với anh. Trong khoảnh khắc đó Zero gần như lạc khỏi ánh mắt mãnh liệt thẳm lặng của tên thuần chủng.

“Ta sẽ xem đó như câu trả lời”.

Cái quái gì...? Cậu nhìn từng bước gần hơn của anh trong kính hải. Cũng như lần đầu tiên, cái cảm giác này na ná như là sợ hãi...Nhưng...tại sao? Cậu không hề sợ Kuran-hay bất cứ vampire nào khác cơ mà. Chuyện này... Sao Kuran lại đưa ra một thỏa hiệp như thế? Hắn mất trí rồi àh? Không lẽ...hắn...Không thể nào! Anh và cậu ghét nhau đã nhiều năm trời. Cậu và anh là kẻ thù của nhau. Cậu và anh...

Zero chớp mắt. Cậu thề là Kuran vừa cách cậu vài bước nhưng giờ lại đứng ngay trước cậu, mặt anh chỉ cách vài centimet. “Sao cơ, tôi nên tin là anh đang yêu tôi hay là điều gì khác?”

Yêu...? Đến lượt anh lặng đi. “Đúng là một ý kiến lố bịch nhất ta từng nghe,” anh cười đáp lại đầy khinh bỉ. “Ta khao khát cậu và muốn có cậu. Đơn giản thế thôi.”

Kaname bị thôi miên bởi đôi mắt Zero khi mà những xúc cảm trở nên hỗn loạn trong hai quả cầu pha lê tím ấy. Anh đưa môi chạm vào Zero mà từ từ nhẹ nhàng thưởng thức vị ngọt nhưng nhớ ấy. Hương vị luôn ám ảnh anh.

Từng đợt mâu thuẫn xoay vòng trong tâm trí đang tê cứng của Zero. Cả người cậu bất động bởi sự thiếu quyết đoán. Hơi thở của tên thuần chủng như một thứ độc được cứ bao phủ lấy môi cậu lặp đi lặp lại. “Cậu cần máu ta nhiều như là ta cần cậu”,anh thì thầm.

Nắm đấm của Zero ép chặt lại như gần vỡ tung ra. Tất cả chỉ bởi vì cậu là vampire. Nếu như không phải do những cơn khát thức dục của bản năng một vampire thì cậu đã không rơi vào tình cảnh trở trêu này. Giá như mà...

“Cậu nên biết ơn.” Kaname nâng cằm cậu lên chờ đợi sự khuất phục trong đôi mắt ấy. Dĩ nhiên cậu phải chấp nhận. Vì Yuuki. Anh biết chắc rằng như thế.

Ánh mắt khinh thường đó làm anh tức giận. Điều này lộ rõ ra. Kaname cười thỏa mãn. Có vẻ từ bây giờ cậu sẽ phải tự gồng mình nếm sự cam chịu này. Anh cũng đã phải chịu đựng vô số giấc mơ chỉ vì đôi mắt

đầy liễu lĩnh này. Kaname với tay kéo áo khoác Zero xuống. Cậu dùng tay ngăn anh lại nhưng kết quả là cổ tay cậu nằm gọn trong cái siết chặt của anh. Khó chịu, anh nhìn Zero “Việc này quá khó với cậu sao?”

“Anh nghĩ sao?!” Không lẽ cậu cứ đứng đây mà chịu đựng bất cứ điều gì tên thuần chủng sẽ làm với mình sao!

Kaname nhắm mắt thở dài. Anh không muốn phải chờ lâu hơn nữa. Kí ức về tháp chuông luôn âm ỉ trong anh và việc để cậu bỏ đi như lần trước, khi cơ thể anh đang cháy bỏng thể này hình như không làm anh thỏa mãn cho lắm. “Chúng ta đã từng làm chuyện đó một lần rồi. Cậu đã không hề e sợ— dù gì đi nữa thì cậu cũng đã không cư xử như bây giờ.”

Đúng thế, nhưng vì lúc đó cậu đã lu mờ ý thức. Ít ra thì cũng đúng như vậy. Cậu liếc anh trong im lặng.

“Ồn thôi. Nhắm mắt lại.” Anh nhìn cậu một hồi lâu.

“Làm gì?” Zero hoàn toàn không tin tưởng anh.

Kaname cau mày bức dọc. Anh quả thực rất ghét cậu... Anh luồn tay tháo cà vạt của mình ra khỏi cổ áo và buộc chặt quanh mắt Kiryu. “Đỡ hơn không?” -anh trêu.

“Không.”- Zero thẳng thừng.

“Hãy lấy cái này ra phòng khi cậu lại sẽ bắn ta một lần nữa.” Kaname đưa tay vào trong áo khoác cậu sao đỏ và lấy ra ‘Bloody Rose’, anh vui khi Kiryu không ngăn anh. Anh thử đẩy chiếc áo khoác ra khỏi vai cậu lần nữa. Và Zero đã không kháng cự.

Thành thật mà nói thì tim Zero đập càng lúc càng nhanh khi cậu cảm thấy Kuran cởi từng nút áo một trên chiếc vét của mình. Thật lố bịch. Lẽ nào cậu cứ đứng mãi để cho Kuran chơi đùa với cơ thể mình ư!

Kaname không thể thấy được đôi mắt tuyệt đẹp của cậu ẩn sau lớp vải che. Nhưng ít nhất thì anh cũng biết là mình đang bị cậu nhìn chăm chăm. Anh cười và dần cởi luôn lần lượt những chiếc nút còn lại trên áo sơ mi của Zero khi đã tháo bỏ được chiếc áo khoác vướng víu. Anh tận hưởng cách ngực cậu nhấp nhô có điều hòa nhịp tim. “Khát không?”

Cổ Zero nghẹn lại. Cậu khát, nhưng không phải vì thiếu nước. Trước mặt cậu là một màn đen tăm tối. Cậu bắt đầu nhận thấy sẽ tốt nhất nếu không phải thấy mặt tên thuần chủng đó, đột nhiên hơi lạnh xâm nhập vào làn da cậu khi Kuran kéo áo ra để thỏa mãn ánh nhìn bệnh hoạn đó. Không nhìn thấy được gì nhưng Zero vẫn cảm giác được nụ cười đầy kiêu ngạo trên môi anh. Kể cả đôi mắt đầy xúc cảm mãnh liệt kia...

Việc Zero vẫn cảm nhận thấy anh dù bị bịt mắt làm cậu thực sự chán nản. Tệ hơn nữa là mỗi va chạm đem lại cho cậu cái cảm giác ghét bỏ— sự nhục dục. Kuran nhẹ nhàng lướt đầu ngón tay khắp trên vùng bụng và ngực của cậu, mỗi lần là một cái chạm nóng bỏng lan khắp cơ thể cậu thợ săn. Ngón tay anh di chuyển dần lên cổ, đôi môi và ẩm áp luồn vào mái tóc bạc. “Kiryu...”

Zero ngần ngại vì chất giọng đầy men say của anh. Tay cậu đã nói lỏng ra nhưng không có nghĩa là cậu chấp nhận... Việc này đã đi quá mức rồi. Cậu không thể...

“Không còn đường quay lại đâu,” Kuran thì thầm như vừa đọc được suy nghĩ đó.

“Tôi không—” cậu lạc đi nhịp thở khi tên thuần chủng kia siết chặt lấy hông cậu mà ép chặt vào người anh. “Đúng thế,” anh cười “Cậu sẽ không đâu.”

“Khốn kiếp!” Zero thẳng thừng đẩy anh ra. Cậu sẽ không cho Kuran cơ hội nghĩ mình là một tên nô lệ chỉ vì cậu đã dễ dãi một chút! Để chứng minh, cậu vung tay ra nhằm mặt anh mà đâm nhưng rồi bất ngờ rút lên giận dữ khi cơ thể bị bật thẳng vào tường, nắm đấm của cậu nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

“Kiryu, khuất phục một cách yên lặng.” – hơi thở anh phả vào tai cậu.

Cơn lạnh chạy dọc cột sống Zero. Cậu nhận thấy được nụ cười của anh sát tai mình khi anh liên tục gặm nhấm nó. “Tốt hơn rồi đấy.”

Tên chết tiệt! Làm sao cậu có thể chấp nhận đứng đây mà nghe từng lời hạ nhục của anh? Zero cố vùng vẫy tháo gỡ tay anh ra nhưng người thuần chủng càng nắm chặt nó hơn mà đè vào tường. Lưỡi anh nghịch ngợm khám phá mọi góc ngách trong tai cậu- lấp lại y hệt cảm giác đó chỉ cách đây vài ngày.

Kaname liên tục chìm trong những hương vị khoái lạc từ cơ thể cậu nhóc bị mắc trong sự kìm chặt giữa anh và bức tường lạnh lẽo. Anh đắm say dùng lưỡi thưởng thức từng vị ngọt từ xương đòn, lên bên cổ và đến hương vị chết người khi anh nếm đi nếm lại trên chiếc cằm thon nhỏ của cậu. Anh đang kìm nén sự thôi thúc để một lần nữa làm cơ thể cậu vậy đầy máu. Tay anh chậm rãi vòng sau lưng Kiryu và dùng đầu gối tách hai chân cậu ra, nghịch ngợm đùa giỡn với cái đang cương lên nơi đó.

Zero tựa đầu vào tường mệt nhọc. Đầu óc cậu đang bị choáng say bởi những cử chỉ âu yếm của Kuran khi anh ôm chặt mình ép sát vào người và cố ý đưa đẩy phần thân dưới liên tục với cậu. Cậu cắn lưỡi mỗi khi tiếng rên rỉ chực trào ra khỏi miệng. Sẽ không như lần vừa rồi đâu...Cậu không cho phép mình mất đi ý thức...

Như thể thách thức cậu hơn, Zero cảm nhận được hơi thở nóng ấm của Kuran bao quanh đầu nhũ của cậu trước khi nó được thay thế bằng môi anh. Tay cậu liên tiếp siết chặt mái tóc nâu mềm mại của người thuần chủng, ngăn giữ lại những tiếng van đầy nhục dục đang kêu gào trong cổ họng. Ôi không, cậu quay cuồng khi răng anh cắn nhẹ nó và liếm láp qua lại. Cậu bắt đầu đẩy anh ra.

Kaname lờ đi việc Zero bắt lực cản anh khi đầu nhũ hồng của cậu cứng lại trong những cái mút nhẹ. Anh thật sự muốn nghe những tiếng rên thốt ra từ con người đang run rẩy trước mặt. Một điều đáng tiếc là anh không thể chiêm ngưỡng đôi mắt đang dâng đầy khao khát kia một lần nữa. Anh đã phải kiên nhẫn để chờ nghe tên ngốc bướng bình này rên lên tên anh.

Part 3

Người thuần chủng siết lấy hông của Zero ép chặt lại trong lúc môi anh hớp lấy từng hơi thở của cậu không thương tiếc. Zero không cách nào kháng lại được để mà kêu gào không khí vào buồng phổi trong nụ hôn cháy bỏng đó vì tên khốn này cướp môi cậu quá mãnh liệt, lưỡi anh chặn hết mọi góc ngách trong chiếc hang ẩm ướt. Người phá vỡ nụ hôn tắt thở này là cậu. Zero quay mặt đi cố gắng lừa oxi vào cổ họng khô rát. Cậu không chịu đựng được nữa. Cậu đã đứng đây bao lâu để Kuran ‘tra tấn’ mình rồi? Không phải thế này đã quá đủ rồi sao? Sao cậu lại dễ dàng khuất phục như vậy?!

Kaname lặng lẽ nhìn khuôn mặt đỏ ửng tựa vào tường mà thở hổn hển. Cậu thậm chí còn không đứng vững. Kaname chưa thể gọi thế này là một đêm hoàn hảo được khi mà đáng lẽ anh nên kìm chế một chút. Dù gì sau mọi việc thì Kiryu vẫn...

May mắn là Kaname kịp đưa tay ra giữ Zero lại khi cậu gần như quy ngã, nhưng tay anh bị đánh bật ra. “Đủ rồi!” Cậu giơ tay kéo tấm cà vạt xuống để rồi bất ngờ khi Kaname nhanh chóng nắm lấy nó và xô cậu xuống chiếc bàn tận trong góc phòng như thể nó ở bên cạnh anh vậy. Li rượu bị hắt đổ. Mắt nhắm tịt, Zero cố vùng tay ra khỏi người thuần chủng nhưng vô ích bởi Kaname khóa chặt tay cậu sau lưng. Zero nghe thấy tiếng thất lực của mình bị tháo ra và anh bắt đầu kéo quần cậu xuống. Người thợ săn vùng vẫy vươn người lên nhưng tên thuần chủng lại đẩy cậu xuống một cách mạnh bạo và luồn tay vào trong quần Zero. “Ta đã bảo là không chống cự.”

“Xuống địa ngục đi tên khốn,” Zero hét lại và im bật đi đau đớn lúc anh nắm chặt lại cái đang cứng lên của mình.

“Đó là nơi ta sẽ chiếm cậu.” Sau tất cả thì anh cũng phải dạy người tình mới này cách cư xử.

Zero vùi đầu vào cánh tay thô gấp trên mặt bàn lạnh cóng. Tay Kaname điều luyện lên xuống và xoa nắn cái đó một cách say mê. Anh đột nhiên bóp chặt lấy nó để cậu phải bật lên. Cậu đang bắt lực kìm hãm lại tiếng rên. Vì điều đó chỉ làm cho tên khốn kia thêm kích thích- bằng chứng là sự việc vừa rồi trên tháp chuông. Vì thế nên cậu đang phải chống lại bản thân mình mạnh mẽ như chống lại Kuran.

Nhưng cậu khát...

Kaname kề sát người vào ‘con môi’ bắt lực phía trước, đôi môi nóng ấm của anh bồn chồn từng hơi thở vào tai Zero trong khi tay anh tăng tốc độ và bóp chặt hơn. Zero thấy mắt cậu đang run lên. Hơi thở cậu

dồn dập hơn. Tiếng đập gấp gáp trong tai Zero là nhịp tim trong ***g ngực cậu đang đếm ngược đến gần sự đầu hàng. Trong phút chốc đó cậu gần quên đi cả bản thân để mà rên lớn lên đầy thôi thúc. Để không phải xảy ra điều này, Zero đau đớn cắn phập vào cánh tay. Cậu đang nếm máu của chính mình. Mùi vị này làm cậu kinh tởm nhưng vẫn phải lờ đi và nhắm chặt mắt lại trong khoái lạc đáng khinh. Cậu sắp...

“Chưa được,” Kaname thầm thì đưa lưỡi chạy dọc chiếc cổ thanh mảnh của Zero. Cậu rung mình. Kaname thả cái đó ra và xoay người cậu lại đè mạnh xuống bàn. Anh nhanh chóng cởi bỏ mảnh vải phiền toái ra khỏi người cậu và bắt đầu chuẩn bị.

Mặt bàn gửi từng hơi lạnh cóng vào người thợ săn dù chiếc áo vẫn còn trên cơ thể. Lạnh buốt. Cậu cảm thấy được bàn tay Kaname đang bắt đầu chuẩn bị cậu. Đôi chân Zero run mạnh lên, cả cơ thể cậu rung lên trong sợ hãi. Khi những ngón tay Kaname di chuyển bên trong, Zero quặn quại khó chịu. Cậu đã không thích điều này cũng như lần đầu tiên. Một tiếng rên đau đớn xé toạc cổ họng khô ráp.

Kaname khàn giọng cười thầm khi anh phá đi sự đề phòng của cậu. Anh đưa cọt đẩy ngón tay vào trong điểm đó một lần nữa và trái với mong đợi của mình khi lần này Zero chỉ rên nhẹ. Đầu cậu lắc không ngừng trên mặt bàn khi anh nhìn và hông cậu dữ dội hồi thúc anh. Kaname bất ngờ vì phản ứng này, cách mà đầu Zero ngửa thẳng vào bàn, cách mà cổ cậu dãn ra để lộ vết xăm đen huyền tuyệt đẹp trên làn da trắng ngần ấy...Mắt Kaname bắt đầu rực lên, khao khát đang dâng đầy...

Zero thở hắt ra lúc Kuran kéo cậu lên, những ngón tay anh rút khỏi cậu. Không thể nào có cơ hội để thở khi tên thuần chủng này cứ ngẫu nhiên lấy môi cậu để kêu gọi sự thúc dục trời dậy.

“Kiryu...” Kuran thì thầm chúc say cậu bằng một nụ hôn mãnh liệt hơn, nước dãi của cả hai hòa trộn sôi sục vào nhau. Anh đã khát khao điều này lâu lắm rồi... Sau lần đầu làm tình với Zero, sự thèm khát của anh đối với người thợ săn vampire này dường như càng lúc càng khốc liệt hơn. Anh không chờ được nữa và rồi tự giải phóng chiếc quần, Kaname ôm chặt lấy hông cậu mà từ từ xâm nhập vào.

Zero với tay nắm chặt lấy áo Kaname để vùi mặt vào ngực anh. Cổ họng cậu khàn đi khi Kaname Kuran- tên vampire cậu căm thù nhất, đang tiến vào trong cậu. Cảm giác này không hề bớt đau đốt chút nào so với lần đầu, nhưng Zero sẽ không biểu lộ. Cậu không tin được là mình đang làm việc này. Cậu rất muốn tháo bỏ tấm vải chắn trước mắt nhưng lại không thể nào đối diện được với sự thật kinh tởm: Cậu đang ở trong kí túc xá Mặt trăng, chính xác hơn là đang ở trong phòng làm chuyện đó với Kuran. Và vì cái gì?... Vì máu của hắn?

Khi đã vào hết cỡ trong cậu, Kaname đưa mắt xuống nhìn Zero, tay anh luồn vào trong mái tóc bạch kim mềm mại của tên thợ săn ngoan cố. Anh biết cậu đang khát đến điên cuồng nhưng lại từ chối máu anh. Ý chí của Zero Kiryu sẽ không bao giờ mất đi. Kể cả sự vô lễ của cậu với anh.

“Kiryu...” Anh đang dần mất đi kiên nhẫn vì cậu.”Uống máu của ta đi.”

Zero hốt hển thở từng đợt vào ngực anh nhưng cậu không tìm đến cổ Kaname để làm nguôi đi sức nóng của cơn khát nơi cổ họng. Cậu cảm giác được bàn tay ấm áp của Kuran luồn vào mái tóc bạch kim để nới lỏng nút thắt. Mảnh vải dần trượt khỏi đôi mắt vilolet. Zero chậm rãi chớp mắt cố tìm ánh sáng khi mà trước mặt cậu là chiếc áo sơ mi đen mà cậu đang siết chặt để vô tình lộ ra phần ngực của anh.

Kaname cầm tay Zero kéo lùi lại để quan sát động tĩnh từ cậu. Cả hai không hề rời mắt nhau khi Kaname nâng tay cậu lên cao hơn và kéo ống tay áo đầy máu xuống. “Ta đã bảo,” anh dịu dàng liếm đi những vết máu chảy dài.”Đừng lãng phí máu của mình.”

Từng vết cắn trên cánh tay cậu biến mất dần trong những cái hôn của anh. Đôi mắt nâu sâu thẳm thấy được sự khát máu đang tràn lên trong đôi mắt pha lê tím. Máu anh rạo rực lên trước cảnh tượng này. Anh có thể thấy được ham muốn của cậu đang trào mạnh. Kaname đưa môi lướt nhẹ lên những vết cắn lần nữa dù cho chúng đã hoàn toàn vô hình và đang cường lại sự thôi thúc cắn phập vào làn da ấy để tái tạo lại những vết máu đó. Anh tranh thủ tận hưởng những giọt máu tươi còn vương lại.

Zero mở to mắt nhìn lưỡi anh lên xuống quét đi vệt máu trên tay cậu, mắt anh lại dâng đầy khao khát như lúc đó. Tận sâu trong suy nghĩ cậu muốn hét lên vampire! Nhưng đột nhiên một cơn lạnh tràn vào Zero. Nó xuất phát từ tim và tràn ra khắp cơ thể cậu như một cơn lũ kêu gào. Cổ họng cậu ngẹn lại-rất bồng. Cậu lại bắt đầu run lên...

“Sự lạnh lẽo trong cơ thể cậu...” cậu run lên mạnh hơn khi Kaname áp sát chiếc cổ ấm áp của anh vào môi cậu để thuyết phục. Zero nhím chăm chăm vào làn da trắng muốt ấy một cách bất lực-gần quá... mùi vị ngọt ngào ấy đang đầu độc cậu, kéo cậu lại gần.

Cậu ghét mùi hương này.

“Nhưng cậu vẫn từ chối máu ta như một đứa nhóc bú sữa bình.” Kaname nâng đầu cậu lên và siết chặt tay lại trong mái tóc mềm mại ấy. Anh quay đầu đi để cậu có thể dễ dàng cắn hơn. Kuran thấy được hơi thở nóng gấp của Kiryu phả vào làn da đỏ và anh khép mắt lại.

Không thể kiềm chế được nữa, Zero nhe nanh ra và cắn phập vào. Dòng máu nóng trào mạnh vào miệng cậu. Cậu giữ chặt lấy anh, một tay ôm vai còn tay kia thì vòng quanh người anh. Cậu ôm chặt lưng áo anh như thể cậu sợ rằng anh sẽ chạy đi. Zero nhận thấy thứ chất lỏng nóng ấm này chạy dọc cổ họng mình và phủ lấy toàn bộ những cơ quan đang tê cóng trong cơ thể. Cơn lạnh đang nhấn chìm người thợ săn này bắt đầu rút lui. Có vẻ bất lực khi mà cậu không thể ngăn được tiếng những ngụm máu nóng chảy vào cơ thể mình và cũng khó mà uống một cách từ tốn. Cậu uống nhanh hơn và siết chặt mắt cảm nhận hơi nóng đang sưởi ấm toàn bộ cơ thể lạnh buốt. Cậu biết lúc này nên dừng lại nhưng cảm giác chết tiệt này quá... ấm...

Mắt Kaname run rẩy lên trong từng tiếng nuốt thỏa mãn của Zero. Máu anh trôi mạnh khỏi mạch chảy về môi Kiryu, nhưng rõ hơn hết là cảm giác hông cậu nhẹ nhàng thúc đẩy anh, dường như máu người thuần chủng đang đánh thức dục vọng nơi cậu. Kaname giữ yên lấy hông cậu và cố kìm hãm lại sự thúc dục nhanh chóng tiếp tục việc đang làm cho đến khi người tình của anh thỏa mãn cơn khát.

Cuối cùng nanh Zero cũng từ từ rút ra khỏi cổ, hơi thở của cậu phả vào anh mà trêu đùa. “Thỏa mãn chứ?”

“Uh...” Mắt cậu mở to. Ý thức đã quay về...Cậu thả Kuran ra và bắt đầu lùi lại nhưng thay vào đó lại rên lên khi Kaname thúc hông về phía cậu. Run rẩy chống tay lên bàn để giữ thăng bằng, cậu giật mình nhìn anh. Cảm giác thỏa thuê với máu anh đã át đi dục vọng đang gào thét lên phần thân dưới của cậu. Cậu đã quên cái giá phải trả cho bữa ăn của mình.

Kaname nhẹ nhàng vuốt lấy đôi má của Kiryu mỉm cười. “Cậu vẫn chưa trả xong cho ta.”

Zero nuốt nước bọt. Không phải thế này. Mắt cậu nhắm chặt lại, cậu ước gì tấm vải đã không bị tháo ra. Tại sao anh lại đợi Zero uống xong máu chứ? Anh có thể giải quyết xong việc đó trong khi Zero đang say nồng trong mùi vị mãnh liệt đó cơ mà. Sao anh lại chờ?

Người thuần chủng quan sát từng suy nghĩ thoáng lên trên khuôn mặt cậu và anh cúi xuống để đắm say trong đôi môi kia. Anh nắm lấy cổ tay của Zero và đưa chúng vòng lại qua cổ anh, cơ thể anh bao phủ lấy thân dưới của Kiryu. Anh kéo cậu chìm sâu hơn vào nụ hôn. Lưỡi anh đùa cợt sự sạch sẽ bên trong kéo cậu về phía mình cho đến khi Zero đáp trả. Kaname bắt đầu đưa đẩy Zero, dần dần lặp lại sự điên cuồng trong khoái lạc lần nữa.

Hơi thở của hai người gấp gáp hơn, trôi dắm một cách tuyệt vọng trong khoái lạc khi tốc độ này nhanh dần. Zero thấy choáng váng và say đi trong nỗ lực cố đè nén một ham muốn dữ dội khác. Ý chí cậu quá mệt mỏi để chống lại khi mà cơ thể cậu đã hoàn toàn chiến thắng. Zero rên lên khi Kaname vuốt ve cái đó mạnh hơn. Cậu không thể trụ được vị trí này nữa, cậu chống một tay xuống bàn để khỏi phải ngã xuống còn tay kia vẫn ôm lấy cổ Kaname. Chân cậu ôm sát vào anh khi đã chấp nhận sự thua bại trước cái dục vọng này.

Mắt Kaname mở đi, đầu óc anh quay cuồng. Anh bắt đầu thúc vào trong cậu mạnh hơn, nhanh hơn, điên cuồng hơn. Anh nghe một tiếng rên bật lớn ra từ đôi môi đầm máu của Kiryu khi anh đâm thẳng vào cái hang nóng ấm này. Hông cậu quyết liệt thôi thúc anh, van xin anh trong lúc anh đang hoang dại đẩy cậu đến đỉnh điểm. Môi họ mãnh liệt ôm lấy nhau say nồng trong khoái lạc cực điểm. Kaname bắt lực cổ đâm sâu vào bên trong Kiryu tìm kiếm sự khao khát giải phóng cho phần thân dưới đang quặn lại của mình.

Cơ thể cả hai căng lên trong shock và sự thỏa mãn. Môi anh áp lấy môi Zero không rời –dữ dội và khát vọng, liên tiếp nuốt đi từng tiếng rên khi anh và cậu nổ tung giải phóng tất cả. Hai tiếng rên dài hòa vào nhau không ngắt sau những dòng phun trào mạnh mẽ. Kaname vùi mặt vào mái tóc bạch kim và anh gục ngã.

Trong lúc khoái lạc chậm chậm trôi đi sau cơn đỉnh điểm, đầu Kaname tựa vào vai Zero nhẹ bắt lấy hơi thở. Mọi thứ trong đầu anh giờ đều là những dòng suy nghĩ vô nghĩa. Cảm giác này tuyệt hơn cả sự trông chờ. Không còn lối thoát nữa rồi.

Zero mông lung nhìn lên trần nhà căn phòng của Kuran qua vai anh. Hơi thở của cậu đã đều lại. Cậu không thể dối mình được nữa. Việc cậu vừa mới làm...cậu làm chuyện đó một cách tự nguyện bằng chính ý thức của mình. Nhưng một điều làm Zero thậm chí lo sợ hơn...

Mùi vị đó... trong máu anh, cậu đã nếm thấy khao khát của Kaname Kuran...

4. Chương 4: His Lie

Part 1

Zero Kiryu nhẹ nhàng chải bộ lông trắng mượt cho con ‘ác thú’ vừa mới hắt ngả thêm một tay nài sáng nay. Bạch mã Lily là một loài ngựa rất đẹp nhưng tính khí thất thường của nó là nỗi sợ của mọi học viên trong học viện Cross, ngoại trừ Zero-người cũng gặp phải hoàn cảnh tương tự như thế. Zero chăm sóc Lily từ khi nó còn là một con ngựa non và dù khi cậu đã trở thành vampire thì cô nhóc cũng không hề sợ. Sự thật thì nó có vẻ rất quý mến cậu. Thậm chí đến cả người quản lí cũng thường hay trêu chọc Zero là bạn trai của Lily.

Gần đây Zero thường xuyên đến khu chuồng ngựa... để tránh Yuuki và viện trưởng... và một số điều khác nữa... Không phải cậu trốn chạy gì cả, nhưng cậu cần yên tĩnh để sắp xếp lại ‘mớ lộn xộn’ liên tiếp xảy ra mấy ngày nay. Diễn hình là cái thỏa thuận quái ác giữa Zero-một thợ săn vampire và Kuran-một dòng thuần vampire. Nghĩ về điều này mà tay cậu tê cứng lại trong khi đang vuốt ve lưng của Lily. Cậu đã đồng ý đánh đổi cơ thể mình để có được máu của Kaname Kuran-máu của vampire thuần chủng. Nói thẳng ra thì Zero chẳng muốn làm gì hơn ngoài việc phá vỡ thỏa thuận này. Cậu không muốn tiếp tục làm...chuyện đó, nhưng đồng thời cậu cũng không muốn tổn thương Yuuki. Chính xác hơn là vì cơn khát máu của cậu sẽ giết chết cô. Nhưng, dù sao việc cậu phải làm cái đó với Kuran... Mặt khác, khi bản hợp đồng bất thành văn này được kí kết thì những người chịu tổn thất chỉ có cậu và tên thuần chủng có thể lôi cuốn được cậu chứ? Zero chưa hề có ý nghĩ nào khác đi so với sự thật này cả. Bởi vì cậu và anh không bao giờ hòa hợp được.

Ít nhất thì Zero cũng biết được Kuran không yêu mình và điều này giải quyết được phần nào sự căng thẳng nhưng sao nó vẫn mơ hồ trong việc anh muốn có cơ thể cậu. ‘Ta khao khát cậu và ta muốn có cậu. Đơn giản thế thôi.’ Chỉ là nó không hề đơn giản như thế. Làm sao mà tên thuần chủng có thể lôi cuốn được cậu chứ? Zero chưa hề có ý nghĩ nào khác đi so với sự thật này cả. Bởi vì cậu và anh không bao giờ hòa hợp được.

Và sau cùng thì đó cũng là những gì cậu nghĩ. Đắn đo, Zero nhìn kĩ tay mình mà quên đi mất chiếc bàn chải vẫn còn vướng nơi đó. Trong sự say đắm điên cuồng bởi thứ chất lỏng đỏ tươi kia, Zero đã nếm thấy nó trong máu Kuran, nó-khao khát của anh đối với cậu. Mùi vị của ham muốn và thèm khát... Đã bao lâu từ khi cậu chìm trong những điều mông lung này? Từ khi nào Kuran đã nhìn Zero bằng ánh mắt không chỉ chứa mỗi lòng căm ghét trong đó? Và vì cái gì? Tại sao-làm sao mà anh có cảm giác đó với cậu?

Trong khi Lily trắng kiên nhẫn chờ đợi cậu tiếp tục công việc chải lông cho mình thì cô nhóc thăm liếc nhìn Zero, ánh mắt cậu vô hồn. Hơn nữa nó lại ngửi thấy đầy sự khó chịu và điều này làm nó không hề thích thú chút nào khi thấy cậu như thế. Để đánh thức người thợ săn khỏi những tràng suy nghĩ khó ưa, cô nhóc quay đầu về phía Zero và ngậm lấy lọn tóc bạch kim mà kéo.

“Ngh!” Zero đẩy đầu nó ra và bực dọc vuốt những sợi tóc ứ đọng lại như cũ.”Thôi được thôi được. Mày không phải cần tao đâu,” cậu lại tiếp tục chải lông cho Lily. Đôi tai của cô nhóc hướng thẳng lên để chịu khi Zero một lần nữa lại chú ý đến mình.

—

Knock.Knock.Knock.

Kaname Kuran không buồn trả lời tiếng gõ cửa, anh đang thả người trên chiếc sofa trong phòng. Tay anh buông lỏng mân mê chiếc rèm đỏ trong khi bông hồng nơi tay không ngừng xoay vòng trong những suy nghĩ miên man của anh.

“Kaname...” Ichijou kiên nhẫn gọi vào. “Nếu cậu không ra thì họ sẽ điên hơn đấy. Thậm chí bọn họ sẽ làm nhiều việc không lường trước được.”

Gần đây Kaname hay tự nhốt mình trong phòng và tránh các học sinh khối Đêm. Đây mới là những lúc anh cần thời gian để nghỉ ngơi. Kaname nhìn chăm chăm vào cổ tay rồi nhắm mắt lại khi thêm một cánh hoa nữa rơi xuống. Cơn khát của anh cũng đã dữ dội hơn. Tay anh nắm đầy viên máu. Chúng giúp cơ thể anh dịu đi nhưng anh bắt đầu thấy khó chịu khi càng lúc thời gian kéo dài công dụng càng rút ngắn.

Anh chỉ không hiểu...điều gì làm Kiryu cứ ám ảnh anh? Phải chăng là đôi mắt tinh thể tím liếc nhìn anh không chút sợ hãi? Hay chỉ đơn giản vì cậu luôn thách thức anh? Thật vớ vẩn... Kaname thở dài. Người thuần chủng từ từ đứng dậy, bông hồng trong tay anh rũ xuống thành từng hạt bụi lúc anh với tay đến li rượu đựng thứ chất lỏng đỏ thẫm – thứ giải phóng anh khỏi cơn khát pháp phồng này.

—^—

“Yuuki?”

“Hm?” Yuuki bị ngắt quãng khỏi dòng suy nghĩ và nhìn về phía Yori-chan một cách trống rỗng. Lớp học đã kết thúc nhưng Yuuki không hề rời khỏi bàn. Cô lại đưa mắt nhìn vô hồn vào không khí. “Chuyện gì thế?”

“Cậu có ổn không Yuuki?” Yori-chan lo lắng hỏi bạn của mình.

“Huh?” Yuuki căng thẳng vén tóc lên mỉm cười “Uh-huh, ừ. Xin lỗi, mình chỉ đang nghĩ...”

“Về Zero?” Cô bạn nhanh chóng điền vào câu nói, lo lắng hiện trên khuôn mặt cô. Thật sự không hề đùa cợt tí nào. Zero đã không đến lớp thời gian gần đây và dù cho có bao lần Yuuki liếc nhìn về chỗ ngồi của cậu thì cậu cũng chẳng thần kì hiện ra mà bực dọc hỏi cô đang nhìn cái gì.

Yuuki chớp mắt mong là đã có thể giấu đi được nỗi lo nhưng rồi cũng thả người vào ghế thở dài. “Oh.Uhm...Cậu ấy đang tránh mình, hình như cậu ấy hồ thẹn vì điều gì ấy. Cậu ấy chẳng nói gì với mình, mình cũng không biết nên làm gì...” Có lẽ nào cậu ấy...

“Tớ biết rồi!” Yuuki ngồi bật dậy và nắm chặt tay lại trước đôi mắt đầy ánh lửa mãnh liệt của mình. Chẳng có ích gì khi ngồi đây dỗi hờn cả, cô nghĩ. “Tớ sẽ đi tìm và bắt cậu ấy nói ra mới thôi!”

Yori-chan cau mày nhìn Yuuki chạy ra khỏi lớp một cách tràn đầy năng lượng. Chỉ có Yuuki mới nghĩ ra những trò làm Kiryu nổi điên. Cô nhẹ nhàng mỉm cười chạy theo Yuuki và cầu mong cô bạn đừng làm điều gì khiến Kiryu nổi cáu hơn nữa.

—

Không khí trong kí túc xá Mặt trăng ngày càng căng thẳng bao trùm toàn bộ học sinh lớp đêm đang tập hợp đầy đủ để lại bắt đầu bước ngang qua khu vực quen thuộc, nơi có tiếng hò hét âm ỉ của những đám đông-những con người tầm thường không biết mình đang đứng gần với cái chết của từ thần. Đáng chú ý nhất là những ánh nhìn lo âu hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp của từng thành viên: Vị thuần chủng đáng kính của họ, Kaname Kuran- dòng máu của người đã tràn ra. Bắt đầu từ đêm đó, vị chủ tịch khối đêm luôn khóa mình trong phòng và giao toàn bộ lớp học cho phó chủ tịch Takuma Ichijou điều hành.

Souen Ruka đứng khoanh tay nhớ lại những cử chỉ kì lạ của Kaname-sama trước đó. Cô lặng lẽ trầm ngâm trong suy nghĩ. Hanabusa Aido ngồi trên sofa, đôi mắt xanh biếc của cậu nhìn chăm chăm vào li nước trên bàn đến khi nó dần đóng băng và nứt ra. Không phải cậu đang dùng sức mạnh vì buồn chán, mà chỉ là cố làm giảm đi sự căng thẳng và khó chịu càng lúc càng dày lên trong căn phòng. Ai đó đã to gan dám hăm hại Kaname-sama...

Senri Shiki cau mày nhìn chiếc li vỡ đôi ra sau tiếng ‘crack’. Vampire đang ngồi cạnh này dường như không để ý mấy việc Aido làm vỡ tan li nước của mình. Dù sao cậu cũng không khát mấy. Shiki chớp mắt nhận

thấy sức nặng trên vai. Cậu quay lưng nhìn Toya Rima đang ngồi sau lưng. Cô ngẩng nhìn chiếc li vỡ, mái tóc đuôi ngựa buông thông khi cô chống tay giữ thăng bằng. “Hm...” Cô rút chiếc ống hút đỏ tươi ra khỏi môi và nhăn mày. “Tôi đang khát.”

Akatsuki Kain quan sát toàn bộ những vampire đang u sầu trong căn phòng một cách căng thẳng. Chẳng có ích gì để bảo họ đừng nên lo lắng chỉ vì mọi người đã nhận lệnh đừng bận tâm chuyện gì đã xảy ra đêm đó. Bất cứ chuyện gì. Nhưng bản thân Kain cũng không thể không lo. Cậu ta thở dài và ngả người vào chiếc ghế đối diện với cậu em họ- trong khi đôi mắt người này dán chặt vào những bậc thang đi lên, nơi dẫn đến nguyên nhân cho sự ảm đạm trong căn phòng.

Takuma Ichijou, trợ lý của vị chủ tịch lớp đêm, rạn rở cười với đám vampire rầu rĩ, sự chói lóa này làm bọn họ phải nhắm mắt như gặp phải ánh mắt trời. Không giống như Kaname Kuran, Takuma không phải là dòng thuần và cũng không được tôn kính nhiều như anh. “Có chuyện gì với các cậu thế? Sao tất cả đều cau có vậy?”

“Ichijou-sama,” Hanabusa chậm chậm đứng lên. “Ngài định giữ bí mật chuyện tối hôm đó à?”

“Hm?” đôi mắt xanh lá của Ichijou chớp lại ngạc nhiên, vẫn là vẻ ngây thơ thường ngày. “Ý cậu là gì?”

“Tên sao đỏ đó đã ở đây,” Hanabusa chỉ thẳng ra, đôi mắt băng giá khó chịu khóa vào Takuma. “Và sau đó là mùi máu của Kaname-sama.”

“Oh...” Ichijou thoáng chết lặng đi như thể đang nghiêm túc cố nhớ lại sự việc. Vị phó chủ tịch lại cười toe toét ngược lại hoàn toàn với toàn bộ vampire đang ở đây. “Không có gì phải lo cả.”

Ruka khó chịu. Phải chăng Ichijou-sama biết chuyện gì xảy ra đêm đó?

“Ngài biết gì?” Hanabusa gặng hỏi con người vô tư luôn lặp lại câu nói chết tiệt duy nhất đó khi bọn họ hỏi chuyện. “Tại sao tên đó ở đây?!”

“Cậu ta cần bàn một số việc với Kaname.” Nụ cười của Ichijou biến mất thay bằng ánh nhìn ảm đạm mà vampire này đang cố giữ để che đi gương mặt vẫn đang vui vẻ của mình. Với tư cách là Phó chủ tịch khối lớp Đêm, Takuma đang cố gắng thuyết phục những những vampire quý tộc này thỉnh thoảng lại hơi cứng đầu và quá cố chấp.

“Bàn về cái gì?” Hanabusa khẳng khái.

“Well, đó là-“

“Ichijou.” Mọi người giật mình nhìn lên đầu bậc thang nơi Kaname đang đứng. Seiren theo sát phía sau anh khi họ bước xuống. Sự xuất hiện đột ngột của anh làm tê cứng những vampire cấp thấp hơn- họ không kịp phản ứng. Tất cả đều nhìn anh ngạc nhiên.

“Tại sao mọi người vẫn ở đây? Đáng lẽ giờ này tất cả đã đến lớp theo sự điều hành của cậu rồi chứ.”

“Uh, Kaname-sama...” Hanabusa nhìn chằm chằm vào anh như thể anh chỉ là ảo giác. Rõ ràng là họ biết anh ổn nhưng vẫn lo có điều gì đó bất lành. Mặc dù sự thật là họ vẫn thấy Kaname-sama luôn bình thường như lúc trước.

Kaname thấy được nỗi lo này và anh thở nhẹ dẫn mọi người ra khỏi cửa. Dường như Ichijou đã đứng khi khuyên anh nên đến lớp đêm nay. Dù hơi muộn nhưng Kaname vẫn cất tiếng để làm giảm đi sự căng thẳng.

“Chào buổi tối.”

“Chào buổi tối, Kaname-sama!” Tất cả đồng thanh, tinh thần mọi người đều nhẹ nhõm trở lại và theo bước leader của mình. Nỗi lo đã bị quên lãng...

--

“Oh chúa ơi? Họ phải ở đây rồi chứ!!!”

“Không đời nào! Tổ sẽ chạm vào được một trong số họ!!!”

“Idol-sempai!!! Em yêu anh!!!”

“Tôi nói lùi lại!!!”

“Aaahhh!”

Các cô nữ sinh tội nghiệp vô tình đứng quá gần Kiryu nhảy lùi lại, run rẩy trong hoảng sợ khi cậu đột nhiên xông ra và hét vào mặt họ.

“Kiryu, đồ ngốc!!! Đừng la hét con gái!”

“Yeah, đồ ngốc!” Đám đông la lên dửng dưng cảm vì số nhiều... mặc dù đã đứng cách xa Kiryu một khoảng khá an toàn.

“Tôi sẽ không phải làm thế nếu các cậu không gây lộn xộn thế này!” Zero không có tâm trạng để đảm bảo an ninh cho một đám người muốn được nổi trội. Các cô gái có vẻ ý thức được điều này vì họ đang đứng ở một vị trí khá là xa so với bình thường- thậm chí khi những ánh nhìn tức giận vẫn còn rõ trên nét mặt họ. Gần đây Zero tỏ ra thô bạo hơn với các cô nữ sinh hơn là bình thường nhưng đám con gái phiền toái này quá ngoan cố và lì lợm, cậu rất bực!

“Zero!”

Oh tuyệt, cơn giận của Zero trầm trọng hơn. Cậu chắc chắn nhận ra giọng nói đó. Cậu quay lại khi Yuuki nhảy thẳng tới với khuôn mặt đầy quyết liệt. “Tớ biết lại sao cậu cáu giận rồi!!” Cô chỉ thẳng tay vào mặt cậu giống như đang buộc cậu những tội trạng không thể nói nên lời.

“Đừng bỏ dở vị trí của mình,” Zero lẩm bẩm. Cậu thực sự không có tâm trạng.

“Bởi vì tớ đã ăn gyudon của cậu trong bữa ăn –dinh dưỡng-gia đình-siêu-hạnh phúc-“ cô lặp lại lời của ông viện trưởng lập dị “-khi cậu không để ý!” Một ánh nhìn ẩn ý hiện lên khi cô nhìn cậu như rằng mình vừa giải xong một câu đố bất khả thi.

“....” Zero nhìn chăm chăm vào cô một hồi lâu trước khi cậu gầm lên,” Cậu đang nói vớ vẩn cái gì thế hả? Siêu gia đình- cái quái gì?”

“Hả? Đó là thứ duy nhất ăn được khi viện trưởng nấu mà!” nét mặt Yuuki cau lại chuẩn bị cho một cuộc cãi vã với Zero. Cậu cúi nhìn Yuuki, rất bực. Cuối cùng Zero thở dài... và bỏ đi. Yuuki chết đứng nhìn cậu rời đi. “Hey!! Đừng vì cậu không đồng ý mà nổi giận bỏ đi như thế chứ!! Zero! Tớ đang nói-“

“Yuuki.”

“Eh...” cô gái tóc nâu giật mình quay lưng lại. Một nụ cười gượng khó xử nở trên môi cô khi bị bắt gặp phải cảnh đang la hét cậu trước mặt vị vampire cô mến-người đã từng cứu mạng cô từ lâu lắm rồi. “Kaname-sempai...”

Zero xoay lưng lại khi cái tên đó bật ra và gầm gừ bởi tên ác quỷ đó dám cười với Yuuki bằng gương mặt thỏa mãn trong lúc cậu đang phải khổ sở chật vật vì hấn. Cũng như cậu, Kuran gần đây thường xuyên không đến lớp. Đây là lần đầu cậu gặp lại anh từ hôm trong căn phòng đó. Cậu đã hi vọng là không phải nhìn mặt anh lần nữa. Đôi mắt socola ngược lên nhìn cậu trong một thoáng, ngọn lửa nơi đó vẫn bùng lên trong đôi mắt màu nâu thẫm kia. Và cổ Zero ngeen lại.

Người thuần chủng mỉm cười cảm nhận được phản ứng của cậu rồi tiếp tục bước đi trong những tiếng reo hò điên cuồng của đám nữ sinh xung quanh lớp đêm. Yuuki nhanh chóng tiếp tục công việc khi Zero nhìn Kuran bước đi trước những ánh mắt gầm gừ mà các vampire xung quanh anh luôn dành cho cậu.

Bây giờ là cơ hội của mình, một nữ sinh khôi sáng nghĩ thầm khi cô thấy Kiryu đang sao nhãng. Cô nhón bước lên lút tiến gần đến học sinh lớp Đêm và cố không làm cho Kiryu để ý. Đột nhiên tim cô tê cứng lại, không, là chân cô! Một luồng khí lạnh bao phủ lấy cô nữ sinh tội nghiệp đang cố hít lấy không khí. Rất chậm, cô quay đầu lại từ từ nhìn lên người sao đỏ cao ráo trước mặt và nước mắt bắt đầu lăn dài hai bên má khi cô run rẩy chờ đợi sự trừng phạt từ tên quỷ dữ đang liếc nhìn mình một cách sôi sục.

“Tôi đã bảo.Là.Lùi.Lại.”

Đi tuần xung quanh khuôn viên vào ban đêm thế này quả thật là quá mệt mỏi với Zero và cậu đương nhiên không thích thú tí nào. Nhờ vào Kuran mà Zero không tài nào chớp mắt được bởi con ác quỷ trong những cơn ác mộng của mình. Và cũng nhờ thiếu ngủ mà cậu ngày càng cáu kỉnh hơn. Cách đây vài tiếng cậu lại phải đứng nghe Yuuki thuyết giảng về việc đã làm cho cô nữ sinh đó khóc. Không phải lỗi của cậu, là do Kuran đã làm cậu thành ra thế này...

Ahh chết tiệt!! Hắn rốt cuộc đang làm cái quái gì với cậu thế này?! Cậu đã từng tự nhủ rằng sẽ không chịu thua cậu bấy nhiêu này thế nhưng cậu đã thua. Cảm giác bất lực khi cậu nằm trong vòng tay của tên thuần chủng đó...tệ hơn là...cậu không thể tin được chính cậu... Zero thấy choáng váng khi cố gọi nhớ lại cái đêm hôm đó. Thật sự thì cậu đã bị cuốn vào những ham muốn đó!! Nghĩ về điều này làm Zero quá hổ thẹn vì cách cậu khao khát Kuran cũng giống như cách anh muốn có cậu!! Việc này quả là kinh tởm khi cậu đã điên cuồng thêm muốn những khoái cảm mà anh mang lại và cậu dường như đã không hề muốn nó kết thúc...Zero giật mình cảnh giác.

Người thợ săn vampire xoay người lại và chỉ súng vào một thân cây gần đó. “Thôi được, ra đi.”

Khuất sau bóng cây là một cậu học sinh trẻ trong bộ đồng phục của lớp Đêm từ từ bước ra cho đến khi mắt Zero khóa chặt vào đôi mắt lạnh như băng kia. Gió thổi nhẹ đùa cợt mái tóc vàng khi xung quanh người này là một luồng khí đáng sợ bao trùm.

Mắt Zero hẹp lại. Ất phải có lí do cậu ta mới ở đây, nhưng điều này không đáng gờm đến nỗi có thể làm vị sao đỏ kỉ luật run sợ. “Cậu muốn gì?”

“Là người...” Một cơn gió thổi nhẹ qua bãi đất trống giữa hai con người ngay sau câu nói, nhưng đó không hề do thời tiết tạo nên... Zero có thể cảm nhận được không khí xung quanh bắt đầu đông cứng lại khi Hanabusa siết chặt nắm đấm. “Sẽ là một vinh dự để ta bóp nát trái tim và xé toạc cơ thể người ra từng mảnh.”

Người thợ săn phản ứng rất nhanh, cậu né sang một bên trong tốc độ khủng khiếp khi mà từng đợt băng nhọn đâm trời lên mặt đất về phía mình và xuyên qua cả thân cây phía sau cậu. Cậu bắn một phát vào tên vampire này. Hai phát. Chỉ trong tích tắc, cả băng đá và tiếng súng của hai người gầm lên thấu cả trời đêm. Cậu không quan tâm lí do của tên vampire này là gì nhưng nếu việc này giải khuây được cơn giận của mình thì sao Zero lại từ chối chứ?

Cả hai liên tục né tránh từng cú phản đòn cho đến khi Zero tìm ra được một khe hở để thoát khỏi gọng kiềm nhưng khi cậu nhanh chân kịp quay đi thì đột nhiên thấy mình bị giữ lại. Ngạc nhiên, Kiryu nhìn xuống đôi chân. Từ đầu gối trở xuống đều đóng băng. Lợi dụng cơ hội, Hanabusa đánh bật khẩu súng của Kiryu ra khỏi tay cậu và siết chặt lấy cổ người thợ săn. “Con người như người không xứng đáng để tồn tại.” Zero nhìn trừng trừng vào đôi mắt chứa đầy lòng căm ghét của tên vampire. Cậu nắm chặt cổ tay của Aido kéo ra vì bỗng nhận ra rằng tên này đang thật sự muốn kết liễu mình. “Sao người dám liếc nhìn Kaname-sama bằng chính đôi mắt bẩn thỉu này!!”

Băng đá bắt đầu lan ra xung quanh cổ Zero bởi Aido bóp chặt lại một cách đau đớn. Người thợ săn nỗ lực nới lỏng tay của Hanabusa để kêu gào cho không khí trong buồng phổi trong khi tay còn lại đang cố hết sức tìm sợi dây xích nối với Bloody Rose trong áo khoác. Thời khắc tay cậu chạm vào được sợi dây kim loại, Zero dùng nó quật mạnh về phía trán Aido, ngay lập tức tên vampire không kịp đề phòng.

Sự phản công bất ngờ này buộc tên quý tộc phải thả Zero ra và nhận ngay một cú thúc vào chân khi Zero đã chớp lấy được thời cơ làm thân người của Hanabusa phải khụy xuống. Cậu dùng chân giữ tên này lại và sử dụng cán Bloody Rose đập vỡ tan khối băng nơi cổ.

Hanabusa thật sự rất tức giận! Tên vampire tóc vàng xoay người lại định sẽ đóng băng ngay toàn bộ tên thợ săn nhưng lập tức khựng lại bởi tiếng kéo cò của khẩu súng trong tay Kiryu. Ánh nhìn lạnh băng của Kiryu thiêu cháy những suy nghĩ trong đầu tên quý tộc. Zero định...đôi mắt cậu hẹp lại. Chết tiệt!

Ngọn gió giữa hai kẻ địch bị xé toạc ra bởi một vật kim loại va vào súng làm viên đạn chệch hướng của nó bay lên tán lá phía trên. Một tên nữa ư?! Zero cúi xuống để bắt gặp phải đôi mắt huyền vũ mãnh liệt phía trước đang nhìn chằm chằm vào cậu nhưng chúng lại không hề có ý định tấn công.

Hanabusa hé mở một mắt, tìm tên này đập thành thịch vì tiếng va chạm kim loại vào nhau vẫn còn rung lên bên tai. Thật sự đáng sợ... nói đoạn vampire này quay lại nhìn qua vai nơi viên đạn cắm vào tán lá

trên cùng. Miễn cưỡng, Aido nhìn lên hai thứ vũ khí đang bất động trên đầu. Một trong hai là katakana. “I-Ichijou...!” Tên quý tộc trẻ há hốc ngạc nhiên nhìn vị Phó chủ tịch, người vừa mới cứu mạng mình.

Vampire kia đứng chỉnh tề rút lại lưỡi dao và thả Bloosdy Rose ra, để lộ một hình dáng con người tóc nâu nghiêm nghị ở sát phía sau. Hanabusa mở to mắt. Aido nhanh chóng đẩy chân Zero ra và đứng dậy quên đi cả lớp đất bùn trên chiếc quần đồng phục trắng do chiếc giày bẩn thỉu của tên thợ săn gây ra. “Kana-“

Vampire này thấy cảm giác rất bồng ngay trên một bên má của mình mà không hề bắt được chuyển động của Kaname trong tích tắc khi anh tát mạnh vào mặt mình. Tên quý tộc bật lùi lại trong cái tát mạnh bạo hơn thường ngày của anh. Vampire mắt xanh ôm má trong ánh nhìn ăn năn khi Kaname liếc mình một cách thất vọng. “Ta ra lệnh cho cậu làm việc này à?”

“Thưa k-không.” Hanabusa đưa mắt nhìn chằm chằm vào mặt đất hết như một đứa trẻ đang chịu sự trừng phạt của người cha vì hành động nông nổi nào đó.

Đôi khi cậu ta quá mức phiền toái. Kaname kéo cổ áo sau của tên ngốc không vâng lời lùi đi và quăng về phía vị phó chủ tịch. “Ichijou. Đưa cậu ta về lớp. Tôi sẽ xử lý cậu ta sau.”

Takuma bắt lấy Hanabusa và cười. “Cậu muốn yên tĩnh với Kiryu?”

Đôi mắt khó chịu của anh liếc nhìn Ichijou đầy nguy hiểm.

Vị phó chủ tịch tóc vàng cười gượng và gạt đầu rút lui trước khi kịp mất đi lưỡi của mình. “Đi nào Hanabusa.”

Zero lắc nhẹ người để rũ bỏ đi những mảnh băng vụn còn vương trên ống quần. Cậu nhìn quanh thắc mắc không biết Yuuki đang ở chỗ quái quỷ nào, không phải vì cậu trông chờ sự giúp đỡ từ cô và cũng không phải cậu thật sự muốn cô nhìn mình thảm hại như thế này...cậu ước gì có ai khác đang ở cùng cậu, ngay lúc này. Zero ngược nhìn cảnh giác khi Kuran tiến đến gần.”Ta xin lỗi vì hành động vô kỷ luật của cậu ta.”

Zero siết chặt khẩu súng nơi anh.

” Nhưng cậu không nghĩ là mình đã đi quá xa rồi sao?”

Cậu thợ săn tóc bạc liếc nhìn anh. Đáng lẽ cậu phải là người lên tiếng. “Tôi không phải kẻ gây sự trước.”

Kaname nhìn Zero thô bạo quay lưng bước đi. Anh nhắm mắt lại, thở dài. Hoàn toàn bất lực. “Kiryu.”

Zero bất ngờ thấy lưng mình đâm sầm vào thân cây gần đó. Kuran cúi người về phía cậu và ép chặt môi anh vào đôi môi đỏ tươi kia. Đôi mắt pha lê tím mở to và tìm Zero bắt đầu đập dữ dội. Ngay đây ư?! Cậu thấy tay của Kuran đang luồn ra sau lưng ôm lấy mình trong khi lưỡi của anh lướt nhẹ môi cậu. Zero ngay lập tức trở về thực tại. Cậu đẩy mạnh Kuran ra xa hết sức có thể và dùng tay áo lau sạch vị tanh tưởi của tên ác quỷ trên miệng mình.

Kaname thầm cười hành động trẻ con của Kiryu. “Đúng là một hành động đáp trả đầy ngây thơ sau những gì hai ta đã làm.”

“Đừng chạm vào tôi!” Zero thẳng thừng đáp lại. Lần vừa rồi cậu không đánh trả chỉ vì cậu đã bất lực- và thiếu quyết đoán-và đã đồng ý với cái thỏa thuận điên rồ của Kuran. Nhưng bây giờ, ngay lúc này...

“Cậu đang không tuân theo đúng thỏa thuận?” Kuran nghiêm nghị hỏi lại mặc dù giọng anh có vẻ ánh lên sự bức bối. Kiryu chỉ yên lặng nhìn anh đến khi cậu hé miệng. “Không. Nhưng trừ phi tôi thật sự cần phải...”

Kaname đùa cợt cười. “Cậu sẽ phải dâng cơ thể mình cho ta vì lợi ích của cậu.” Người thuần chủng nhẹ nhàng nghiêng đầu.”Khi cậu ở trong tình huống đó?”

Anh đang ám chỉ cơn khát điên dại của cậu. Zero biết rõ vì điều này chính xác là những gì tên thuần chủng muốn. Có lẽ Kuran bị cậu lôi cuốn nhưng cảm giác này không phải xuất phát từ hai phía và đây cũng chính là lí do giúp Zero có thể tiếp tục việc này vì Yuuki. “Có vấn đề gì sao? Anh muốn làm gì cũng được nhưng chỉ khi đó thôi. Tôi sẽ không làm bất cứ gì anh muốn, tôi không thích lũ vampire các người. Tôi không thích anh, Kuran. Tôi không tin anh.”

Thật không may. Kaname nghĩ vậy, tay anh siết chặt lại dù vẫn giữ được gương mặt bình tĩnh trước đôi mắt đầy ngang ngạnh kia.

Zero Kiryu... luôn kháng cự.

Ichijou cười khúc khích lật sang trang tiếp của cuốn manga trắng đen. Vị vampire tóc vàng lướt mắt trên những hình vẽ vampire hoàn hảo trong cuốn manga và liên tục vui sướng cười khi những nhân vật trong tranh đều biến thành những chibi vampire phục vụ cho những phần hài hước thú vị. Hanabusa nhẹ nhàng nhìn về phía đó. “Hey Ichijou-sama, ngài im lặng một chút được không? Tôi đang cố nghĩ...”

“Hm?” Ichijou ngược mặt lên khỏi cuốn truyện tranh. “Nếu là về Kiryu thì cậu nên cho qua đi. Kaname không thích-“

“Tôi không tin Kiryu. Cách tên đó nhìn Kaname-sama...” Mắt cậu đánh lại nhớ về sự việc đó. “Tôi muốn móc đôi mắt đó ra khỏi khuôn mặt hắn!-Hơn nữa hắn làm bẩn quần tôi.”

Ichijou lặng lẽ nhìn Hanabusa. “Well chúng ta không cần làm thế. Chỉ là cậu luôn thích gây họa.”

Ruka Souen bước vào lớp với khuôn mặt luôn xinh đẹp như mọi ngày, nhưng một nét cau có hiện lên gương mặt này với ánh nhìn bức mình dâng đầy trong đôi mắt. Mái tóc mật ong bồng bềnh phía sau lúc cô tiến tới vị Phó chủ tịch. Ichijou mỉm cười với cô, không để ý đến những học sinh xung quanh trong tiếng bước chân dài của Ruka. “Có chuyện gì với cậu ta thế?” Cô yêu cầu.

Ichijou lại chỉ cười và nhún vai. Tin đồn lan nhanh thật. Hanabusa nhăn nhó nhìn cô.

“Đáng đời.” Cô khoanh tay lại cười nham hiểm. “Nếu cậu định phá vỡ qui tắc và tấn công ai đó thì đáng ra cậu đã không nên được cứu bởi khả năng kém cỏi của mình. Tôi không tin được là cậu để thua tay kỉ luật đó. Đúng là một sự nhục nhã.”

“What?!” Hanabusa đập bàn đứng dậy.

“Chọc giận Kaname-sama như thế...” -khuôn mặt xinh đẹp tối sầm lại và từng từ là một lời đe dọa đầy chết chóc.

“Lần đến tôi sẽ giúp ngài ấy dạy cậu một bài học.”

“Heh.” Hanabusa cười phá lên, hoàn toàn không hề sợ những lời dọa dẫm này. Người duy nhất cậu sợ chỉ có Kaname-sama. “Cứ thoải mái thử đi nhưng tôi không đảm bảo được là cô sẽ còn cái mạng mà bước đi đâu.”

“Sao cậu không cố làm một cánh tay đắc lực của chủ tịch Kuran và cư xử cho đúng đắn đêm nay?” Kain thì thầm bước đến từ phía sau để làm giảm đi không khí ngột ngạt giữa cậu em họ và Ruka vì hai người dường như đang định giết nhau. “Hai người đang làm rối tung mọi chuyện lên.”

“Cô ta bắt đầu trước!” Hanabusa chỉ tay vào Ruka biện hộ trước mặt Kain như một đứa con nít.

“Đừng chỉ tay vào tôi, thật thô lỗ,” Ruka cảm thấy bị sỉ nhục trước cử chỉ này. “Bỏ ngón tay của cậu ra khỏi mặt tôi ngay trước khi cánh tay cậu rời khỏi thân.”

Ichijou mỉm cười. Ah, cuộc sống về đêm...

Hình ảnh phản chiếu trong gương chẳng có gì khác lạ nhưng trong đó, Zero không nhìn thấy bản thân lúc trước của mình. Cậu đã không còn là con người và bây giờ lại bị tên ác quỷ đó lợi dụng điều này để mà hành hạ. Như thể hình ảnh trong gương bắt đầu biến đổi, mái tóc bạch kim chuyển sang màu nâu, đôi mắt tối lại, Zero nhìn chăm chăm vào tên khốn trong gương- người gây cho cậu bao khổ sở đến điên dại. Nghĩ về hắn làm máu Zero sôi sục lên dữ dội.

Thở dài ngao ngán, Zero hờ hững cởi nút áo trong khi cố tránh đi những suy nghĩ về tên khốn đó. Cậu nắm hai bên áo và đẩy ra khỏi vai. Cánh cửa phòng tắm trong phòng viện trường mở toang ra và Zero té người lại khi cậu bắt gặp hình ảnh của con người kia trong chiếc gương trước mặt.

Yuuki chớp mắt nhìn cơ thể trần của cậu. Cô nhìn lên bắt gặp đôi mắt của cậu trai đang dùng phòng tắm này. Zero ngay lập tức kéo áo lên và bắt đầu gài nút lại để che đi những vết đỏ mà tên vampire chết tiệt đó đã để lại trên làn da mịn màng của cậu. Yuuki một lần nữa chớp mắt ngạc nhiên và chỉ về phía cơ thể cậu. “Hey, chuyện gì xảy ra với cậu thể hả? Cậu bị phát ban hay là gì vậy hả? Đó là nguyên nhân cậu nổi câu àh?”

“Ra ngoài!” Zero hét lên.

“Hm...” Tại sao cậu lại la lên với cô? Yuuki cau mày. Khoan đã, vậy thì đây đâu phải lỗi tại mình, cô nghĩ liếc nhìn cậu qua gương. “Nếu cậu không muốn người ta xông vào thì khóa cửa phòng tắm đi!”

“Tôi khóa rồi,” Zero nói thẳng ra và quay lại Yuuki khi đã gài xong lại các nút áo.

Yuuki nhăn mày quan sát cánh cửa và thấy rằng khóa đã được chốt.”...oh.”

“Tên viện trưởng đó... ông ta không cho người sửa nó àh?!”

“Ông ấy sửa rồi,” Yuuki quả quyết. “Chỉ là ông ấy đã tự sửa...”

Yuuki liếc nhìn Zero khi cậu chăm chú vào nền nhà. Trông cậu vẫn bình thường. Vài ngày trước Yuuki đã đoán chắc rằng Zero bực dọc và hay nghỉ học vì cậu lại rơi vào trong tình trạng đó nhưng thật sự thì cô nhìn cậu vẫn rất ổn. “Zero...?”

“Hm?” cậu cần nhằn bực bội.

“Có phải cậu...” Zero cau mặt nhìn Yuuki trong yên lặng. Trong thâm tâm cậu đã biết là cô sẽ nói gì. “Không phải đã đến lúc-“

“Yuuki-“ Zero cố cắt ngang.

“Chúng ta đã thỏa thuận rồi mà Zero!” Cô ghét phải thấy cậu bướng bỉnh như vậy. Yuuki thật sự muốn giúp. Cả hai đã từng đồng ý việc này. “Tớ sẽ cho cậu máu khi-“

Zero nắm chặt cánh tay Yuuki để nói rõ ra. “Yuuki, tôi không cần -“

What?! Zero thấy một sự dâng trào mạnh mẽ lên bên trong cơ thể mình khi cậu nhìn thoáng qua chiếc cổ trần của cô. Cậu thấy sự hồi thúc muốn tiến lên và ôm môi vào làn da ấm nóng kia, muốn đưa lưỡi nếm khắp cổ cô, muốn cắn phập vào và tận hưởng mùi vị ngọt ngào đó, dòng máu ấm tuyệt vời chảy vào môi cậu... Tự lắc đầu mình ra khỏi những suy nghĩ ấy trong tâm trí, Zero cố đẩy lùi đi cơn khát và thả tay Yuuki lùi lại. “Tôi đang dùng viên máu.” Zero không thể nhìn thẳng vào mắt Yuuki vì thể cậu ngoảnh mặt đi. “Gần đây... cơ thể tôi không kháng lại chúng.”

“Cái gì cơ?” Yuuki nói khê, nhìn Zero ngạc nhiên. “Tốt thật đấy.” Đúng không? Bây giờ cậu không phải chịu đựng nữa và họ cũng không phải mắc vào mớ hỗn độn này. Sự thật thì việc Zero dùng viên máu nghe vẫn có vẻ ngược ngạnh giữa hai người, nhưng nếu thế thì đây đúng là một tin tốt lành! Có nghĩa là Zero sẽ không phải cảm thấy hối hận và tự hành hạ bản thân mỗi khi cô giúp cậu vượt qua cơn khát. “Zero, như vậy là cậu không phải uống máu nữa.” Yuuki rạng rỡ tươi cười. “Thật tốt phải không?”

“Yeah...” Phút chốc này cậu cảm thấy có lỗi vì đã nói dối cô, nhưng...

... nụ cười của cô là thứ duy nhất sưởi ấm trái tim cậu và cậu không muốn là người phá hủy điều này.

5. Chương 5: His Taste

“Học sinh nhóm B được khuyến khích tham gia nâng cao kinh nghiệm trong vụ này. Hội đồng đã cùng viện trưởng chúc họ may mắn.” Takuma Ichijou lật sang trang khác của quyển sổ trong khi đang phổ biến toàn bộ hoạt động của học viện cho vị chủ tịch khối Đêm. Vị phó chủ tịch liếc nhanh về phía người con trai có mái tóc nâu ngồi ngay sau chiếc bàn, anh dường như không để ý đến sự có mặt của Takuma. Ichijou nhìn

anh thả thêm một viên nữa vào li nước, quan sát nó tan ra và dần chuyển sang một màu đỏ thẫm như đùa cợt anh một cách ác ý.

“Hm? Một viên nữa àh? Đó là li thứ tư tối nay rồi đấy?” Ichijou gượng cười. “Chắc cậu phải khát lắm nhỉ. Vì Kiryu?”

Kaname chậm chậm nhìn lên Ichijou bằng ánh mắt cảnh báo. Takuma phá lên cười rồi khéo léo chăm chú vào cuốn sổ trong tay tiếp tục công việc của mình, cố lờ đi cơn lạnh chạy dọc xương sống. Dù có bao lần cảm thấy như thế thì chả bao giờ cậu có thể làm quen được với cái cảm giác kề cận cái chết. Đôi khi cậu quên bém đi mất câu nói của mình lại đề cập đến ‘Zero Kiryu’. “Như tôi đang nói, hội đồng cần những báo cáo về hoạt động gần đây của lớp Đêm, cụ thể là về những học sinh đang dần quen với viên máu thay thế cho máu thật. Họ đang mong chờ sự tiến bộ về...”

Dù rằng Kaname nghe nhưng có vẻ từng lời của Ichijou cứ mờ dần đi trong đầu anh. Những dòng nghĩ suy miên man này chỉ có thể dịu đi một khi anh có được Zero trong vòng tay mình, thậm chí kể cả sau khi anh đã cùng cậu hai lần. Chúng không hề biến đi. Dường như anh càng chủ động thì khao khát với cậu càng tăng. Đây không đơn thuần chỉ là ham muốn, anh nhận ra như vậy. Kaname chau mày vào chiếc li chứa thứ chất nước màu đỏ. “Sao, tôi nên tin là anh đang yêu tôi?” Yêu... Kaname thở nhẹ gọi nhớ lại khuôn mặt găm gờ của Zero.

Yuuki cẩn thận đặt tách cà phê nóng trước mặt Zero, cô thoải nhẹ lên miệng tách và đứng cười với cậu thợ săn tóc bạc. Họ đang ngồi trong phòng bếp của viện trưởng khi mà Yuuki lôi Zero khỏi giấc ngủ trưa ở chuồng ngựa.

“Cái gì thế?” Zero cần nhần.

“Tớ pha ít cà phê cho cậu đấy.”- Cô vui vẻ.

“Làm gì?”

“Bởi vì tớ đang cố đối xử tốt với cậu,” cô mỉm cười rạng ngời mặc dù đuôi lông mày bên phải của cô đang giật lên khó chịu. Zero nhìn chăm chăm vào tách cà phê trước khi cầm lên nhấp một ngụm. Mặt cậu nhăn lại và hai hàm răng cứa vào nhau bởi sức nóng của cà phê làm bỏng lưỡi mình. Cậu không thích nó và cũng không cố giấu đi sự kinh tởm với nó để nể Yuuki.

“Đừng làm bộ mặt đó khi nó không ngon!” Yuuki cảm thấy bị sỉ nhục và vui mừng khi lưỡi cậu bị bỏng. Cô hi vọng là nó sẽ đau rát.

“Đáng.” Zero ngán ngẩm quay đi khỏi tách cà phê giống như một cậu bé hư hỏng chờ Yuuki sửa chữa lỗi lầm.

“Thế thì cho đường vào,” giọng cô căng lên vì giận.

Yuuki ngây người nhìn Zero cầm chiếc muỗng múc một lượng đường lớn từ lọ thủy tinh cho vào tách. Một. Hai. Ba. Bốn. Sau lần thứ năm, Yuuki cau mày. “Cậu không nghĩ là quá đủ rồi àh Zero?”

Zero không chắc vì thậm chí cậu chẳng hề để tâm. Có lẽ đủ rồi. Cậu bắt đầu khuấy đều lên và nhấp lại. Yuuki thấy biểu hiện trên mặt cậu còn tệ hơn mới nãy nữa khi tách cà phê bị đưa ra xa và giọng nói cậu vang lên. “Kinh dị, ngọt quá!”

Tay Yuuki siết chặt. “Cậu là người bỏ quá nhiều đường vào! Tớ đang cố gắng cư xử thật tốt! Cậu là đồ ngốc vô ơn!”

“Đến giờ ăn rồi!” Viện trưởng nhảy tung tăng vào căn phòng trong chiếc tạp dề màu hồng lò bịch mà ông đang mặc- đã không biết bao nhiêu lần Yuuki và Zero bảo với ông như thế – và đặt khay thức ăn lên bàn. Zero liếc qua và lần này thì chúng nhìn có vẻ ăn được, cậu thở dài. Cậu đang tránh việc phải ăn tối ở đây nhưng không còn tác dụng gì khi cả Yuuki và viện trưởng đều đã kéo ghế ngồi xuống.

“Thật tuyệt khi được ăn tối với hai đứa con dễ thương của ta.”

“Tôi đã bảo đừng xem tôi như một phần trong gia đình?”

“N-Nhưng Zero-chan!” Ngài nhìn Zero với đôi mắt một con cú con làm cậu phải lùi lại.

“Đừng gọi tôi như thế!”

Yuuki gấp thức ăn cho vào miệng và nhìn cảnh hai người cãi nhau. Trong lúc nhai bất chợt cô nhớ ra là mình có mua cái gì đó cho Zero.

“Đúng rồi!” Cô cho tay vào túi và lấy ra nó.

“Zero, đây này, tớ có mua cho cậu kem chống phát ban. Tớ không nhìn kĩ nên cũng chẳng rõ nó có hợp với cậu không. Nhưng vì cậu không cho tớ xem nên đây là tất cả những gì tớ làm được.”

Zero chợt nhớ ra đêm qua cô đã bắt gặp thấy những vết đỏ trên người cậu trong phòng tắm mà chính chúng đang cần thời gian để mờ dần đi. “Tôi không bị phát ban!”

“Oh, không!” viện trưởng há hốc mở to mắt nhìn Zero. “Zero-chan!! Ta phải xem cho con mới được!”

“Không phải mà!!” Chết tiệt Kuran!! Zero khổ sở nghĩ cách bắt tên vampire đó phải trả giá cho chuyện này!

“Hey, đừng động vào tôi!”

“Đừng ngoan cố thế, Zero-chan! Để ta xem nào!”

“Đừng gọi tôi như thế!”

Tiếng ho của một vị khách không mời đem lại sự yên lặng bao trùm căn phòng. Mọi người ngạc nhiên nhìn về phía cửa. Vị khách mỉm cười. “Hình như cả nhà đang có một buổi tối vui vẻ. Xin lỗi vì sự đột ngột của tôi.”

Nhưng vị khách này luôn được chào đón.

“Kaname-sama!” Yuuki rạng rỡ.

“Chào buổi tối Yuuki,” vị vampire đẹp trai ấm áp cười với cô.

“Ah, Kaname-sama. Cậu đến vì việc gì thế?” Viện trưởng hỏi. “Có phải cậu đến đây vì nghe nói về tài nấu ăn tuyệt vời của ta không? Mời ngồi, còn rất nhiều chỗ!”

Zero đứng dậy và xô ghế đi ra. Tất cả ánh nhìn hướng về cậu.

“Uh...Zero?” Yuuki nhăn mặt nhìn cậu bắt đầu rời khỏi phòng.

“Xin lỗi viện trưởng Cross. Tôi không đến đây để ăn tối nhưng đến để bàn chuyện.” Ông chớp mắt ngạc nhiên và khi Zero tiến đến gần anh hơn để thoát khỏi bầu không khí này thì “Tôi đến để gặp Kiryu.”

Zero ngay lập tức khựng lại chỉ cách anh vài bước.

“Có một vấn đề ta muốn bàn riêng với cậu,” Kaname thì thầm mặc dù đôi mắt lilac ẩn sau mái tóc bạch kim đang kêu gào đuổi anh đi. Anh không thể thấy được điều này.

Tay cậu nắm chặt lại. “Quên đi-“

“Tất nhiên cậu ấy sẽ đi rồi!” Ngài viện trưởng quàng vai Zero và thay cậu đồng ý. “Hiếm khi hai người dành thời gian nói chuyện với nhau. Vui vẻ nhé! Hãy tận hưởng hương vị sức sống của tình vampire nào!”

Zero quắc mắt nhìn ông nhưng viện trưởng bắt đầu đẩy mạnh cậu ra khỏi bếp. Một khi Zero đã bị ‘đuổi’ khỏi căn nhà, viện trưởng khóa cửa lại và chấp tay hài lòng. Ngài chớp mắt nhìn Yuuki đứng nơi hành lang vẻ lo lắng. “Ngài có chắc là Zero...”

“Zero và Kaname sẽ không làm gì ngu ngốc đâu.” –ông an ủi. Và thêm vào. “Hi vọng là thế.”

Yuuki thở dài. Đó có đúng là lời bảo đảm không nhỉ?

“Cậu có vẻ căng thẳng.”

Zero nhìn anh trừng trừng. Căng thẳng? Đúng là một lời xem thường! Cậu lại đang ngồi trên chiếc sofa trong kí túc xá Mặt trăng-trong phòng Kuran và trước mặt anh. Nghĩ lại chuyện cậu và anh đã làm trong căn phòng này và cách anh xử sự khi họ ở một mình như thế này thì đương nhiên cậu phải như thế rồi! Còn hơn cả căng thẳng nữa! Cậu lo ngại, nếu Kuran dám bước gần thêm một bước nữa thì khẩu súng nơi cậu không ngần ngại mà chìa thẳng vào anh. Khó mà có thể thư giãn được.

“Cậu muốn uống gì không?” giọng anh nhẹ nhàng không khác gì tiếng suối chảy. Mắt Zero dăng đầy sát khí. Người thuần chủng bắt chéo chân tựa cằm lên khuỷu tay và thở dài. “Đùa thôi mà.”

“Tôi không có cười.”

“Àh đúng thế,” Chuyện này có vẻ đang tiến triển tốt.

“Kuran, anh muốn nói gì với tôi?” Zero dần mất đi kiên nhẫn. Cậu không muốn ở gần Kuran hơn nữa trừ phi cần thiết. Việc cậu và Yuuki ngày nào cũng phải giữ trật tự nơi anh đi qua mới là ‘cần thiết’ đối với cậu. Còn việc bị bắt ngồi ở đây và nghe tên khốn đó trêu đùa là không cần thiết tí nào.

“Cậu thật không biết cư xử.” Không phải anh lãng phí thời giờ mời cậu thợ săn vampire vào phòng nhưng ít nhất cậu cũng nên thể hiện sự tôn trọng.

“Anh không xứng đáng.”

Đôi mày của Kaname nhú lại vì từng chữ cậu thốt ra và cách cậu nhìn anh với đôi mắt đầy căm ghét bao phủ cả căn phòng. “Ta đã chịu đựng sự hỗn xược của cậu quá lâu rồi. Có lẽ đã đến lúc ta dạy cậu cách cư xử.”

“Thế thì tôi không chần chừ mà bắn đầu Kuran.” Bất cứ lúc nào. Tay cậu luôn vào áo khoác.

“Ta có thể giết chết cậu ngay khi cậu có cơ hội để rút súng ra.”

“Vậy sao anh không làm đi?” Zero thách.

“Vì ta muốn cậu,” giọng nói ảm áp dịu dàng của anh làm Zero không thể nào làm quen được.

“Dẹp đi Kuran!” Zero bật lại, cậu ghét cái cách mắt anh nhìn cậu đầy ham muốn như thế. “Anh lại sắp giở trò gì?”

“Đừng mù quáng như thế,” Kaname thả người ra thư giãn. “Cậu cũng cảm thấy nó mà, phải không? Sự khao khát tốt độ này...”

Zero nắm chặt tay lại. “Không.”

“Đừng tự dối mình nữa.” Đôi mắt Kuran xuyên thấu vào Zero như thể anh có thể nhìn thấy được tâm hồn cậu, có thể đọc được tất cả những bí mật sâu kín nhất trong con người cậu. “Ta thấy được...cách cậu thèm khát được ta ôm chặt hơn.”

What?! Zero tức giận đứng dậy. “Đừng ăn nói-“

Kaname điềm nhiên ngồi yên mỉm cười. “Cậu muốn điều đó đúng không? Nếu không cậu sẽ chẳng bắt lực tìm đến ta. Còn nhớ đêm đó chứ? Cách cậu rên rỉ mỗi khi ta-“

“Đừng nói vớ vẩn lại đi! Đây là những gì anh muốn bàn bạc àh?!” Zero hét lên đỏ mặt giận dữ.

Kaname mỉm cười khi anh thấy điều này. “Vì ta và cậu đều như nhau nên ta sẽ nói chi tiết hơn.”

Như nhau...? Cơn giận của Zero sôi sục lên. Anh chỉ đang đùa cợt cậu ư?! Tên vampire khốn kiếp!

“Ngồi chứ?” Kaname gạt đầu ra hiệu. Cậu miễn cưỡng ngồi xuống.

“Dù hai ta đã đồng ý thỏa thuận này nhưng thời gian vẫn chưa được đề cập đến.”

“Anh đang nói gì thế hả?”

Kaname đưa mắt nhìn Zero. “Một tuần.”

“Hả?” Zero chớp mắt.

“Cậu sẽ phải đến với ta một tuần một lần.”

“Đó không phải là những gì chúng ta đã thỏa thuận.” Tên khốn này, anh ta nghĩ mình là cái quái gì chứ? Zero sẽ không tuân theo điều gì anh yêu cầu. Thỏa thuận là thỏa thuận. Trao đổi giữa máu Kuran và cơ thể cậu chỉ xảy ra khi cậu thật sự cần đến. Không thêm gì nữa.

“Miễn là cậu còn có thể kiềm chế phải không?” Kaname cười nghịch ngợm nghiêng đầu nhìn cậu.

Tay cậu lại siết chặt. Anh biết cả việc này cơ à? Anh biết cả cơn khát vẫn đang đeo bám cậu sao?

“Cơn khát của cậu ngày càng lớn. Chấp nhận sự thật này đi.”

“Không.” Chết cũng không. “Miễn là tôi còn chống lại được...”

“Thế sao?” Kaname từ từ đứng dậy quan sát những tia sấm thịnh nộ trong đôi mắt tuyệt đẹp của Kiryu. Anh để ý thấy tay cậu chậm chậm đưa vào trong áo sẵn sàng lôi súng ra. Tuy nhiên, thay vì tiến đến gần cậu thợ săn tóc bạc, Kaname đứng yên và nâng tay lên môi, dần dần cắm nanh vào lòng bàn tay.

Zero ngậy người. Anh ta đang làm cái thế quái gì vậy? Kuran nhìn đôi mắt pha lê tím của cậu dõi theo dòng máu từ miệng anh chảy xuống cổ tay. Mùi vị này đánh thức cậu, vẫn nồng như ngày nào, là một thứ Zero luôn nhận ra dù ở bất cứ đâu. Một mùi hương quyến rũ làm cậu phát điên lên, tim cậu đập nhanh hơn, phổi cậu gào thét dữ dội hơn và nước dãi của cậu tiết ra mạnh hơn...

Kaname chăm chú quan sát phản ứng của Zero và cười thầm. Anh dần tiến gần đến cậu và buông lỏng tay ra, vết cắn hoàn toàn biến mất. Đúng như anh muốn, cơ thể Zero run lên khi anh đến và khóa môi vào với cậu. Anh không thích phải lợi dụng điểm yếu này của Zero mọi lúc nhưng nếu đây là cách duy nhất để có Zero thì Kaname có thể chấp nhận.

Người thuần chủng đưa môi liên tục áp vào Zero và mạnh bạo tách môi cậu ra. Ngay khi môi Zero tuân theo, dòng chất lỏng kiên nhẫn chờ đợi trong miệng Kaname lập tức tràn vào. Cậu giật mình bởi hương vị này và định phá vỡ nụ hôn thì anh đã nắm chặt cổ áo cậu giữ yên. Mắt Zero mở to ra khi máu anh chảy vào ướt hết cổ họng khô rát của cậu, cơ thể cậu run bật lên từ chối sự thúc đẩy của cơn khát đang gào thét bên trong khao khát muốn nhiều hơn nữa.

Thỏa mãn với hành động của cậu, Kaname lùi lại chìm sâu vào đôi mắt đỏ rực của Zero. Anh thấy được điều gì đó giống như lòng tự trọng, vì ý thức cậu đã không bị trôi đi bởi một ít máu của mình. Người thợ săn vampire nhìn trừng trừng vào anh và Kaname thích thú cười thầm thỏa mãn. Làm sao mà khi nào anh cũng gặp phải con người không bao giờ khao khát anh? Người mà bao giờ cũng hỗn xược với anh?

Dẫu cho điều này làm anh tức giận vô cùng vì xung quanh lúc nào cũng có hằng hà người sẵn sàng làm anh vui. Dòng chất lỏng đỏ tươi rỉ ra từ khoe môi Zero và ngay lập tức Kaname cúi xuống dùng lưỡi lau sạch nó đi. “Chỉ còn là vấn đề thời gian thôi, Kiryu.”

Zero không cố thoát ra khi mà chẳng ích lợi gì do tay anh giữ chặt lấy áo cậu. Cậu như đứng bên bờ vực còn từng tấc của Kaname như lời đe dọa đẩy cậu xuống sâu cái vực đó. Cả cơ thể cậu run lên thậm chí cả tận đáy lòng cậu cũng thế. Cậu không thể không run được. Hương vị của Kuran tràn ngập cả căn phòng quấn lấy cậu, đầu độc lá phổi của cậu bởi vị ngọt quyến rũ đến say đắm khiến nanh của Zero trào chọc cắm phập vào chỉ muốn thử lấy một ít mùi vị đó. Chỉ một ít nữa thôi...

Vô tình, Zero tiến sát lại và đưa môi xuống cổ Kaname. Đột nhiên tiếng gõ cửa nhẹ làm Zero bật lùi lại khỏi anh, mắt cậu trở về màu tím nguyên thủy.

“Vào đi,” giọng anh không đủ lớn để cho bất cứ con người bình thường nào có thể nghe được. Nhưng trong khu kí túc xá này thì chẳng có ai là con người theo nghĩa thông thường cả. Zero cảnh giác nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

“Ngài cho gọi tôi, Kaname-sama?” một tên vampire tóc vàng mắt xanh quen thuộc bước vào phòng trong bộ quân áo ngày thường. Zero đờ người.

Hanabusa cũng như cậu, ngạc nhiên khi thấy cậu thợ săn tóc bạc cũng đang ở trong phòng với Kaname-sama đáng kính. “Kiryu! Người đang-?!”

“Cậu ta là khách của ta,” Kaname cắt ngang.

“Uh, nhưng Kaname-sama!” Hanabusa lại tiếp tục nhưng lập tức bị ngắt quãng vì ánh nhìn Kaname liếc qua. Aido thở dài im lặng.

“Cậu hãy hộ tống Kiryu về khu kí túc xá và hãy đảm bảo rằng sẽ không có gì xảy ra với cậu ấy.” Kaname cẩn thận từng chữ ngụ ý rằng Kiryu sẽ không bị hại bởi Aido cũng như tất cả vampire khác- bọn người luôn muốn giải quyết rắc rối cho anh. Không phải bây giờ và kể cả sau này.

“Đó là một vinh dự Kaname-sama.” Hanabusa cúi chào anh và liếc nhìn Zero. “Đi thôi.”

Zero cau mày. Cậu không cần một người giám hộ, cậu tự biết cách bảo vệ chính mình. Zero lờ đi Aido, người đã ra ngoài phòng, và cậu quay lại nhìn về Kaname cần nhằn “Tôi có thể tự về được.”

“Chắc chắn rồi,” Kaname đáp trả, giọng anh pha một chút chế giễu. Tên quái vật tóc nâu mỉm cười với cậu, một điều hiếm khi Zero thấy được từ anh. “Bất cứ khi nào cậu khát, ta luôn chờ.”

Trời đêm se lạnh khi Hanabusa dắt Zero ra khỏi kí túc xá Mặt trăng. Cậu hài lòng hít lấy hơi lạnh của đêm khuya. Cậu thích đứng đây lúc mặt trời khuất dạng và mặt trăng thay thế, khi mà cả đất trời chìm trong bóng của vạn vật và không khí thì trong lành. Mặt khác Hanabusa luôn liếc nhìn cậu, việc phải đưa tên sao đỏ về không mấy làm vampire này vui. Nhưng nếu Kaname-sama muốn thế...

Nhưng tại sao? Sao Kaname-sama lại quan tâm nhiều đến việc Kiryu bị tấn công hay không? Trước đây anh không hề như thế. Lí do duy nhất tất cả vampire không được phép làm bất cứ điều gì tổn hại đến cậu chỉ có tư tưởng hòa bình hai bên mà Kaname và viện trưởng đã thiết lập. Tối hôm Aido tấn công Zero, nguyên nhân độc nhất của việc đó là do Aido ý thức được cậu là người đã làm máu vị lãnh đạo của họ chảy ra. Lẽ ra Aido không nên bị khiển trách nặng vì việc đó, nhưng kết quả hình phạt cho vampire này là quét dọn nhà vệ sinh trong một tháng. Đó là chưa kể nỗi khổ phải chịu đựng những lời móc ngoéo của Ruka.

Hanabusa lại liếc nhìn Kiryu một lần nữa. Dù gì thì sao tên này lại ở đây đêm nay? Thường thì Kiryu chẳng bao giờ đến đây. Chưa bao giờ. Hanabusa không thích việc này. Có gì đó không ổn. Cũng như trong trận đánh đó, Kiryu luôn mạnh như thế àh? Hanabusa đã gán cho chiến thắng của Zero là do may mắn. Cậu đã hoàn toàn xem nhẹ tên sao đỏ và không hề đề phòng nhưng... Đôi mắt xanh dương chuyển phía về con người bên cạnh.

Zero thở dài cầu nhàu và quay qua Aido. “Gì hả?”

Hanabusa giật mình quay nhanh đi chỗ khác. “Không có gì.”

Sau một chốc nữa Hanabusa lại nhìn cậu và lần này thì Zero đứng lại. “Muốn nói gì thì nói đi.”

Hanabusa khựng lại đối mặt với Zero. “Tại sao Kaname-sama lại quan tâm một người như ngươi?”

“Quan tâm?” Zero chế giễu.

“Đúng thế, quan tâm!” Hanabusa bật lại gần như nhảy dựng lên. “Ngươi thậm chí không xứng hít thở chung bầu không khí với Kaname-sama!”

“Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng...” Zero lí nhí và cho tay vào túi bước đi.

Hanabusa chớp mắt đứng sững nhìn Zero đi ngang qua. Có phải tên này định nói đó là sự trừng phạt?!

“Tôi có thể đi một mình được rồi,” Zero gọi với tới sau lưng. “Về kí túc xá đi.”

“Không đời nào!” Hanabusa chạy thẳng đến để bắt kịp với cậu. “Kaname-sama bảo ta phải đưa ngươi an toàn trở về và đó là những gì ta sẽ làm!”

Zero dừng lại nhìn chằm chằm vào tên vampire bướng bỉnh. “Well với tư cách là một thành viên ban kỉ luật tôi không cho phép. Cậu không được phép rời kí túc xá, việc đó vượt quá quyền hạn và lớp đêm không được phép xâm phạm vào khu kí túc xá Mặt trời. Vì thế ngoan ngoãn mà quay về đi.”

Lông mày Hanabusa giật lên. “Tên sao đỏ ngu ngốc! Ta không thể bất tuân lệnh của Kaname-sama!” Suốt gần mấy tiếng đồng hồ hai cậu học sinh cố chấp đứng nhìn nhau như bọn trẻ con và không ai nhúc nhích một bước.

Zero quắc mắt nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, cậu nhìn thăm hại làm sao. Cậu đứng quỳ tựa vào vò nước, da ướt đầm mồ hôi khi đang cố đánh lùi cơn thúc dục quay về khu tí túc xá đêm để nhận lời giúp đỡ của Kaname. Đáng lí ra không chỉ có lòng tự trọng... Cậu nhắm mắt cố hít lấy không khí, dùng ý chí điều khiển cơ thể không được gục ngã. Một thoáng kí ức về hình ảnh cậu trong vòng tay của Kaname hiện về trong đầu khi sức nóng lan tỏa khắp cơ thể Zero. Ta thấy được điều đó... cách cậu khao khát được ta ôm chặt hơn. Hắn mất trí rồi!

Tức giận, Zero lùi lại khỏi bồn nước và với tay giật lấy áo khoác và sơ mi. Cậu biết chúng đang ở đâu trong áo thôi. Hơi thở cậu ngày càng gấp hơn trong lúc tìm kiếm những viên thuốc chết tiệt kia. Khốn kiếp, cậu lại thấy cảm giác này. Lạnh... bất cứ khi nào cậu khát, ta sẽ luôn chờ... Mắt Zero mở to ra khi cậu chạm tay vào chiếc hộp.

“Khỉ thật!” Cậu dốc hết thuốc ra lòng bàn tay và cho vào miệng cố ép chúng xuống. Cậu sẽ không quay lại nơi đó đêm nay!

“Kaname?” Ichijou gọi người thuần chủng, anh đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Hai người vừa kí một vài cam kết với Hội đồng nhưng Kaname dường như đã không hề chú ý đến.

“Tối nay như vậy là đủ rồi.” Vị vampire tóc nâu thoáng nhìn vị Phó chủ tịch. “Cảm ơn vì một ngày vất vả Ichijou.”

“Hm?” Takuma chớp mắt hơi ngạc nhiên rồi cười với bạn mình. “Tất nhiên rồi.”

Zero thở nặng nhọc, quỳ ngã xuống dưới dòng nước nóng của vò sen trong góc phòng. Thuốc không có tác dụng nhanh được nhưng Zero có thể thấy cơn lạnh đang từ từ rút lui dưới tác dụng của dòng nước ấm chảy khắp trên làn da cậu. Cậu biết là không nên nhưng cơ thể cậu quá mệt mỏi để suy nghĩ và Zero đã thiếp đi. Chỉ một chốc thôi. Tất cả những gì cậu muốn là nghỉ ngơi trong hơi nóng của dòng nước.

Kaname xuất hiện trong phòng Zero lúc quá đêm. Căn phòng phủ đầy một màu đêm tăm tối nhưng anh có thể nhìn rõ mọi vật. Và Zero không đang ở đây. Đáng ra giờ này cậu luôn ngủ. Kaname liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. Cậu có thể đi đâu?

Trong lúc tìm Zero, Kaname đã vào nơi ở của Kaien Cross-nơi duy nhất mà anh nghĩ được là Zero sẽ đến vào giờ đêm thế này. Căn nhà rất yên ắng và tối nhưng Kaname có thể nghe được tiếng rì rào của dòng nước. Vào phòng tắm, anh đưa tay lên chốt cửa mở ra và ngạc nhiên vì nó không hề khóa. Trông một phút anh thắc mắc liệu có phải Zero ở trong, hay đó là viện trưởng...

Hơi nước phủ kín cả căn phòng khi Kaname bước vào. Anh để ý thấy những viên máu rơi đầy trong bồn nước và bộ đồng phục khối Ngày thì vương vãi trên sàn, rõ ràng đây là Zero. Sau khi đã chắc chắn, Kaname tiến đến phòng tắm vò sen và dần kéo cửa ra, đủ nhẹ để không làm cậu thợ săn tội nghiệp giật mình. Nhưng khi Kaname bước vào, anh là người duy nhất ngạc nhiên.

Kaname thờ dãi nhìn con người đang đắm mình trong dòng nước. “Ngốc nghếch. Tự hành hạ bản thân tốt hơn là tìm đến ta ư?” Cảm thấy một chút tội lỗi, Kaname vặn khóa nước lại và tiến đến để bế cơ thể ướt sũng của Zero lên trong vòng tay của mình. Chắc chắn cậu đã bất tỉnh. Đầu cậu nặng nề tựa vào vai anh, mái tóc ướt đầm thấm ướt chiếc áo sơ mi đen của Kaname. Trong một lát, Kaname lặng lẽ quan sát Zero và chiêm ngưỡng hình hài này.

Cậu thợ săn tội nghiệp run lên vì lạnh và vô tình kéo Kaname ra khỏi những dòng suy nghĩ mông lung. Anh quay vào trong phòng tắm lấy khăn quấn quanh người cậu khi anh để cậu ngồi tựa vào tường. Anh lấy

thêm một cái nữa và bắt đầu lau khô một cách cẩn thận đến dịu dàng khắp cơ thể mịn màng ẩm ướt của Zero. Từng giọt nước nhẹ rơi nghịch ngợm xuống cơ thể Zero. “Cậu thật sự là một sinh vật tuyệt đẹp...”

Zero rên lên, cơ thể cậu bắt đầu run rẩy. Kaname nhăn mày và tiếp tục miễn cưỡng thay bộ pajama đã được chuẩn bị sẵn cho cậu khi tắm xong. Ngay khi đã hoàn tất, Kaname đưa khăn lên lau khô tóc cho Zero trong khi chăm chú từng giọt nước từ hàng tóc bạch kim trượt xuống ngực cậu thợt sần. Một nụ cười dịu dàng nở trên môi Kaname khi anh gài xong áo cho Zero. Nếu anh không nhanh chóng đem cậu lên giường thì Zero sẽ cảm lạnh mất.

Quay trở lại phòng của Zero, Kaname thở nhẹ kéo chăn lên phủ ấm cơ thể cậu. Đạo này anh đã quen với việc thường xuyên đến thăm cậu trong những giấc mơ. Cậu đúng là một người ngủ rất say và việc đó không thành vấn đề. Kaname không cho phép mình bị bắt gặp. Anh thích nhìn người thợt sần say ngủ trong trạng thái bình yên như thế này, chỉ có nơi này anh mới thư thả quan sát được cậu như thế. Anh rất muốn nán lại nhưng đã quá khuya...

Miền cưỡng, Kaname đứng dậy cạnh giường Kiryu và trở về phòng mình cố chớp mắt. Anh cúi xuống hôn nhẹ vào môi Kiryu. Không có gì to tát cả. Chỉ là lướt nhẹ qua môi cậu. Chỉ có thể, và hương vị nơi đầu lưỡi của cậu. Sâu thêm một tí nữa, ấm hơn, và mạnh bạo hơn một tí. Kaname dễ dàng tách môi Zero ra, đưa lưỡi vào sâu hơn chiếc miệng nóng ấm này và hòa vào lưỡi của người tình. Anh rên nhẹ lên cảm thấy sao mà quá dễ dàng tận hưởng hương vị này từ cơ thể cậu thợt sần khi cậu không hề chống trả. Nhất là khi anh không phải kìm chế việc bắt ép cậu một cách quá thô bạo. Khi mà anh có thể chìm đắm trong mùi vị say mê này từ cậu nhóc không chút phòng vệ-người luôn ám ảnh anh. Chỉ là nếm một chút thôi.

Zero rên lên trong hơi ẩm dữ dội này. Lưỡi Kaname rút lại và anh đứng kế sát mặt vào Kiryu, nhìn cậu thở nặng nhọc. Anh dần ý thức được ‘một tí’ của anh ảnh hưởng rất lớn đến cậu. Anh đang cư xử như một tên gốc. Tại sao anh không phiền đến đây hằng đêm? Kiryu chỉ là một con tốt trong tay lúc nào cũng ngăn chân anh. Kaname thở dài và đứng thẳng dậy nhưng tay của Kiryu đột ngột kéo mạnh cổ áo anh buộc anh phải ngừng lại. Người thuần chủng ngạc nhiên nhìn khuôn mặt trắng bệch trước mặt anh, nhưng, khi đôi mắt đó hé mở, chúng không thuộc về Kiryu, đó là đôi mắt của con quỷ dữ đầy khát vọng.

..

Takuma nhẹ nhàng chau mày nhìn ra ngoài cửa sổ và lơ đãng đi cuốn sách trong tay. Đã trễ rồi nhưng Kaname vẫn chưa trở về. Cậu không phải là một kẻ gốc, ngược lại cậu biết rất rõ anh đang ở đâu và với ai. Cậu chỉ hi vọng là Kaname không đi quá giới hạn. Nếu anh ép Kiryu để đạt được điều mình muốn thì trước sau gì Kiryu cũng sẽ quay lưng lại. Cậu chỉ hi vọng bạn mình biết rõ hậu quả cho việc này.

Cánh cửa vang lên tiếng ken két. Takuma quay lại cau mày thả tấm rèm cửa ra. Ai đến thăm mình lúc đêm khuya thế này? “Vào đi.”

Cửa mở ra và cậu vampire tóc màu đồng lặng lẽ bước vào. Mắt cậu nhóc nặng trĩu như mới vừa thức dậy. Takuma nhăn mày “Shiki? Chuyện gì thế? Tại sao cậu...”. Ichijou bỏ ngang câu khi Shiki bước về phía mình.

“Tôi khát,” cậu lẩm bẩm tiến đến Ichijou.

Takuma chớp mắt rồi đóng cuốn sách lại. Vị phó chủ tịch chậm chậm quay lưng lại phía Shiki có vẻ không lo lắng vấn đề này. “Uhm vậy hãy uống viên-“

“Không muốn,” Shiki thì thầm đứng sau lưng Ichijou.

Vampire tóc vàng thở dài và chụp lấy bàn tay đang định kéo cổ áo mình. “Đừng biến tôi thành bữa ăn Shiki. Tôi bận-“

“Chỉ một tí thôi.”

Mắt Ichijou run bật lên trong hơi thở nóng nơi cổ. Cái siết nơi tay vampire này thả lỏng ra, Shiki xem đó như lời cho phép và kéo cổ áo xuống, cắn nanh sâu vào làn da thơm ngọt. Khi Ichijou thấy Shiki bắt đầu

uống máu từ cơ thể mình, mọi nỗi lo lắng về Kaname tan biến, mọi sự lo sợ về cuộc sống trôi đi và cuốn sách trong tay Takuma rơi bịch xuống đất. “Shiki...”

Kaname thở hồng hộc vào cổ Zero, hôn nhẹ lên làn da mịn màng ấy trong khi các ngón tay anh mân mê cời từng hạt nút áo của cậu. Đây là hậu quả cho những gì cậu làm với ta, vừa suy nghĩ anh vừa cúi xuống phía dưới-nơi đang căng lên dưới lớp vải quần cotton của Kiryu. Môi anh mỉm cười khi Zero ngã đầu vào gối rên nhẹ. Anh yêu làm sao cách cậu không hề phản kháng.

Kaname ép môi mình vào ngực Zero và di chuyển xuống thấp dần tự do khám phá cơ thể của cậu thợ săn tóc bạc mà không phải ép buộc cậu. Cơ thể Zero tuyệt đẹp, từng centimet là một tuyệt tác kì diệu để anh chạm vào và thưởng thức. Lưỡi anh chạy dọc phần bụng của cậu và thích thú tận hưởng những cái run lên từ cơ thể bên dưới.

Zero rên lên, mắt cậu dần hé mở trong cơn buồn ngủ. Cậu rất mệt. Cảm giác như có vật gì đè nặng trên người cậu. Cậu còn cảm thấy sức đè trên... Mắt Zero bừng mở. Cậu nhanh chóng ngồi bật dậy xô tên thuần chủng đang cúi lại sát người cậu ra xa.

“Kuran, anh đang làm cái quái-?!”

“Hạ giọng xuống,” Kaname nhẹ nhàng bảo cậu, anh thấy tiếc khi người tình không phòng vệ của anh đã thức giấc.

“Đừng bảo tôi phải-“ Zero im bật vì tay Kaname ôm chặt lấy miệng cậu. Cậu liếc nhìn tên vampire tóc nâu, người đang nhìn cậu với một nụ cười tăm tối và quyến rũ. “Nếu cậu ồn ào quá thì có ai đó sẽ nghe thấy. Ở đây không riêng tư bằng phòng của ta đâu.”

“Còn bây giờ thì nằm xuống và cố đừng hét lên.” Kaname bắt lực đè cậu nằm xuống trong khi cậu thợ săn luôn chống trả anh. Zero cầm tay Kaname và cố gắng kéo ra khỏi miệng mình. Tên khốn này định không để cho cậu thở!

Kaname kéo quần Zero xuống bằng tay còn lại và gần như cười phá lên khi cơ thể bên dưới lập tức cứng đơ. Tất cả những trò vật anh thử nghiệm trên cơ thể cậu trước khi Zero tỉnh đã có tác dụng rất lớn trên người cậu thợ săn ngủ say. Anh cúi xuống phả hơi thở nóng của mình vào cái đang cương lên của Zero, thỏa mãn khi cậu rên lên yên lặng dưới bàn tay kia của anh.

“Cậu nên biết ơn,” Kaname thì thầm. Sau khi đã bỏ tay ra khỏi miệng cậu, Kaname hạ đầu xuống và cho cái đó vào miệng.

“Ngh!Kuran!” Tay Zero bấu chặt vào nệm giường, hơi thở tắc nghẹn lại trong buồng phổi của cậu.

Kaname cười thầm. Anh bắt đầu mút một cách chậm rãi, thỉnh thoảng lại thả ra thích thú nhìn cậu run lên khi cái đó tiếp xúc với không khí giá lạnh trước khi nằm gọn trong vòm miệng nóng ẩm của Kaname. Với tốc độ chậm rãi đầy ác ý này, anh cứ tiếp tục ‘tra tấn’ cậu.

Zero thúc hông lên với anh, thở hổn hển khàn giọng còn tay thì siết chặt lấy tấm ra giường. “Không, chúa ơi,” cậu thở bật ra và liên tục xoay đầu vùi mặt vào gối khi mà Kaname liên tiếp ngậm vào và thả ra một cách chậm rãi như thế. Tiếng rên lớn của cậu mắc lại tận sau trong cổ họng khi cậu cố chống lại nó. “Kuran, chết tiệt!”

Kaname giữ hông Zero không cho cậu thúc anh. Cử động của cậu thật bất lực-một dấu hiệu cho Kaname biết phải buông cậu ra. Khi đã buông thả cơ thể quần quai, anh nghe thấy tiếng Zero gừ nhẹ lên và anh bật cười nhìn thẳng vào đôi mắt lavender đó. “Cậu không muốn ta dừng sao?”

Kaname cười thầm. Anh bắt đầu mút một cách chậm rãi, thỉnh thoảng lại thả ra thích thú nhìn cậu run lên khi cái đó tiếp xúc với không khí giá lạnh trước khi nằm gọn trong vòm miệng nóng ẩm của Kaname. Với tốc độ chậm rãi đầy ác ý này, anh cứ tiếp tục ‘tra tấn’ cậu.

Zero thúc hông lên với anh, thở hổn hển khàn giọng còn tay thì siết chặt lấy tấm ra giường. “Không, chúa ơi,” cậu thở bật ra và liên tục xoay đầu vùi mặt vào gối khi mà Kaname liên tiếp ngậm vào và thả ra một

cách chậm rãi như thế. Tiếng rên lớn của cậu mắc lại tận sau trong cổ họng khi cậu cố chống lại nó. “Kuran, chết tiệt!”

Kaname giữ hông Zero không cho cậu thúc anh. Cử động của cậu thật bất lực-một dấu hiệu cho Kaname biết phải buông cậu ra. Khi đã buông thả cơ thể quằn quại bên dưới, anh nghe thấy tiếng Zero gừ nhẹ lên và anh mỉm cười nhìn thẳng vào đôi mắt lavender đó. “Cậu không muốn ta dừng sao?”

“Im đi!” cậu rít lên, mồ hôi chảy dài hai bên thái dương và cố tìm lại sự tỉnh táo. Đúng là một cách hay để thức dậy. Điều này quả thật là lừa bịp khi mà lí trí cậu đã bị chuốc say trong cơn mê ngủ hoặc là những gì Kuran đã làm với cậu trong lúc cậu ngủ say.

“Anh đang làm gì ở đây hả?!”

“Ta nghĩ thế này đã quá rõ ràng.” Kaname cười.

Zero đỏ mặt quay đi tránh ánh nhìn nóng bỏng trong đôi mắt nâu sâu thẳm của anh.

“Sao lại làm chuyện này?” cậu vừa nói vừa cố giữ giọng nhẹ xuống trong lúc đang hớp lấy từng đợt không khí để điều hòa lại hơi thở.

Kaname ngồi trở lại vào giữa hai chân Zero và từ từ cởi nút áo sơ mi đen của mình. “Cậu không biết sao?”

Lúc này Zero chợt nhận ra vết máu khô trên môi. Có một ít vương trên áo cậu. Mùi vị kinh tởm của máu Kuran vẫn đọng lại trong miệng cậu. Hương vị ngọt ngào đó còn lưu lại trong lá phổi. Có phải Kaname đã ép cậu uống máu để có thể ‘ăn’ Zero?

“Anh...”

“Không,” Kaname tránh nhìn Zero, áo anh thả ra. Ngay lúc đó Zero nhận thấy rằng dù anh và cậu đã từng làm chuyện đó hai lần nhưng chưa lần nào cậu thấy người thuần chủng cởi áo cả. Sự thật thì chưa ai trong số hai người hoàn toàn trần trụi khi...Zero đỏ mặt lúc Kaname nhìn cậu vẻ am hiểu. Cậu không thể tin được là trong một thoáng cậu đã nghĩ Kaname sẽ trông như thế nào nếu không mặc áo.

Kaname mỉm cười với cậu thợ săn đang đỏ mặt một cách dữ dội khi cậu quay đi khỏi anh. Đúng, đây là những gì anh muốn. Zero mất đi sự đề phòng bởi anh, lớp bảo vệ của cậu hoàn toàn biến mất. Anh ném áo sơ mi cùng với áo khoác xuống khỏi giường và luồn tay vào trong mái tóc bạch kim óng mượt của vị thiên sứ trong giấc mơ của mình.

“Kiryu...”

“Làm những gì anh muốn và đi đi!” Zero thẳng thừng tránh mắt anh.

Kaname ép chặt môi vào Zero và dùng nụ hôn cắt ngang câu nói trong yên lặng trước khi lưỡi anh bắt đầu chuốc cậu say, làm cậu thở dốc nặng nhọc và đôi mắt tinh thể tím nhảm chặt lại. Cậu không cần mảnh vải bịt mắt lúc này nữa vì mí mắt cậu đang thay thế rất tốt.

Kaname ngồi dậy và kéo Zero lên với mình. Anh tiến sát đến và chìm cậu vào trong một nụ hôn khác và rồi lại tựa đầu vào trán Zero, hơi thở của cả hai hòa lẫn vào nhau. Với một tay vòng sau lưng Zero để nâng cậu lên, Kaname dùng tay còn lại luồn xuống nắm chặt lấy cái đó của cậu. Cổ họng Zero bật lại một tiếng rên giật mình làm Kaname khẽ rung người lên. Anh bắt đầu bóp nhẹ nó và bắt đầu mạnh hơn để nghe những tiếng rên nghẹn lại trong miệng cậu. Đó là những tiếng nhạc tuyệt vời thanh khiết đến nỗi tim Kaname không thể không đập liên hồi trong ***g ngực mỗi khi anh nghe.

Zero dựa đầu vào vai người thuần chủng và cố gắng lừa từng làn không khí tràn đầy hơi độc của tên đó vào trong phổi. Cậu không chịu được nữa. Cậu cũng đến nỗi chỉ muốn nổ tung ra. Tim cậu gào thét liên hồi cầu xin cho sự giải phóng trong những hơi thở gấp vào ngực anh.

Kaname thở nặng nhọc, hai cơ thể ướt đầm mồ hôi. Anh bắt đầu kéo áo Zero ra. Cậu sẵn sàng vùng tay thoát khỏi mảnh vải phiền toái đó. Người thợ săn vampire tựa người vào vampire tóc nâu trong khi hai bàn tay cậu bất lực nắm chặt vai anh. Với Kaname, hành động này dường như là gào lên ‘ôm tôi chặt hơn’.

Anh không thể chịu được nữa. Anh cũng đang rất muốn được gần hơn với cơ thể trong vòng tay anh. Vì vậy anh thả Kiryu nằm xuống và theo sau cậu. Đôi môi của anh và cậu vật nhau mãnh liệt khi hông cả hai khao khát thổi thức nhau. Cả anh và cậu đều tuyệt vọng chà sát ngực với nhau.

Zero vung tay khắp nơi để tìm được bất cứ vật gì có thể giữ được lí trí khi mà Kuran ngấu nghiến lấy cái đó với đầu lưỡi của anh. Cậu rên rỉ thức hông lên đẩy cái đó vào miệng Kaname. Cậu muốn nhiều hơn, nhưng... Không! Cậu lại đang để mình trôi đi trong cái dục vọng này! Cậu không thể...

Tay Kiryu nằm gọn và đang siết chặt lấy mái tóc nâu của Kaname- như thể cậu đang cố cứu vớt mạng sống của mình. Tim Kaname đập dữ dội khi anh quan sát cơ thể Kiryu đang quần quai bên dưới và khựng đi mỗi lần anh chạm cậu. Anh đưa môi lên xương đòn của cậu và cắn nhá vào làn da đó. Tay anh vội vàng đẩy đưa hai đầu nhũ của Kiryu lọt vào hai ngón tay để kéo, nắn chúng hồng thỏm mãn khao khát trong anh. Kaname rít lên khi Zero kéo mạnh tóc anh trong lúc phần thân dưới hai người quyết liệt va vào nhau.

“N-Ngừng lại! Tôi ... không thể...” Zero khó khăn hoàn thành câu nói bởi tiếng rên nhẹ kèm theo một hơi thở gấp. Cậu bất lực đưa đẩy cơ thể tìm anh hi vọng rằng tên ác quỷ này sẽ sớm ngưng tra tấn mình.

Kaname không thể tiếp tục được nữa. Nhìn cái cách cậu quần quai bên dưới anh... Nếu Kiryu không ra sớm...Kaname với xuống và cầm gọn cái đó của Zero. Người thợ săn vampire rên lên và thức hông trong tay anh. Nhưng đây không phải điều Kaname muốn kết thúc. Anh đè ngón tay cái lên đỉnh nơi đang rỉ thứ chất lỏng trắng đục để chặn lại sự giải phóng hấp tấp của cậu.

“Chưa được đâu.”

Zero gầm lên.” Kuran...để tôi...!” Kaname nhăn mặt vì Zero dùng một tay cào chặt vào lưng anh, tay kia đang tóm tóc anh trong khi cậu thổi thức anh một cách mạnh bạo không chút xấu hổ. “Tôi-tôi cần phải-!”

“Khoan, chờ đã,” Kaname khẳng khái giữ chặt cậu trong lúc liên tục kiểm chế bản thân mình.

“Chết tiệt, Kuran! Tên khốn!” Zero rên lên rồi ngã đầu vào gối. Làm sao anh luôn có thể làm thế này với cậu? Dù Zero làm bất cứ điều gì, anh cũng không...rốt cuộc thì cậu đã muốn Kuran nhiều như là tên khốn đó muốn cậu.

“Dừng lại đi Zero!” Kaname ra lệnh và hài lòng khi Zero tê cứng lại nhìn chằm chằm vào anh vì cách anh gọi thẳng tên cậu. Anh cần phải nhanh lên, nếu cả hai không giải phóng sớm thì sẽ rất đau đớn. Anh đưa ngón tay lên miệng.

Giây phút cậu biết anh định làm gì, cậu lắc đầu.”Đừng. Tôi ghét nó...”

Kaname chau mày, giọng anh bắt đầu mất kiên nhẫn. “Ta phải làm thế. Nếu không-“

“Không,” Zero cắt ngang và bật lưng lên.”C-Cứ làm đi!”

Kaname thở dài nhưng vẫn chuẩn bị vị trí. Anh sẽ phải thật chậm nếu không muốn làm cậu đau. Anh đẩy cái đó vào trong Zero và quan sát cậu thợ săn tóc bạc ngần ngại trong đau đớn. Cậu không thả lỏng. Kaname cần Zero thả lỏng. Anh cong người xuống và mạnh bạo hôn cậu, lưỡi của hai người cuốn vào nhau tham gia trận chiến ẩm ướt giữa hai đôi môi nóng ẩm.

Kaname đẩy lưỡi lướt qua lưỡi Zero và đâm sâu xuống cổ họng cậu. Zero rên lớn lên trong môi của Kaname và thỏa mãn khi tay Kaname bắt đầu bóp nắn cái đang cương lên của cậu một lần nữa. Nụ hôn chết người này đang làm lu mờ đầu óc Zero đến khi cậu không thể ép bản thân nghĩ suy được nữa, chỉ còn có thể cảm nhận. Cổ cậu căng cứng khi môi Kaname lướt dọc xuống trên nó, cắn nhẹ chỗ này và chỗ kia, và cũng không báo trước, Kaname bắt ngờ đâm thẳng toàn bộ cái đó vào Zero.

Lưng của cậu thợ săn bật mạnh ra khỏi giường vào Kaname và hét lớn lên, nhưng con người tóc nâu đã nhanh chóng che miệng cậu lại để tránh đi tiếng ồn. Anh ngồi yên, nặng nhọc thở hổn hển vào cổ Zero trong khi cơ thể đang kháng cự lại sự thúc dục liên tục ra vào con người bên dưới. Anh chờ cho cơ thể cả hai thư giãn một chút, anh không muốn kết thúc quá nhanh. Zero nhẹ nhàng cử động bên dưới Kaname. Chỉ khi đó Kaname mới nhận ra rằng Zero đã cắn tay anh. Anh cười và thả bàn tay đang chảy máu ra.

“Cậu thật tham lam, phải không?”

Zero gừ với anh thậm chí khi mồ hôi đang lăn dài hai bên má cậu. “Im đi, anh chính là người-“

Kaname làm cậu yên đi bằng một nụ hôn phớt. “Đừng phá hỏng hứng thú. Ta cũng muốn cậu thích thú nó.” Mắt anh dõi theo dòng máu đang chảy xuống khỏi khoe miệng cậu và nhanh chóng cúi xuống liếm đi.

Zero quay đầu đi có vẻ phiền phức với hành động này.

“ ‘Thích thú’ nó?” Cậu khinh bỉ.

“Cậu thích nó, đúng không?” Anh không chờ Zero trả lời, thay vào đó anh thả cái đó của cậu ra và bắt đầu đưa đẩy. Không may cho Kaname, mắt Zero lập tức khép chặt lại nhưng vì anh đang di chuyển nên không thể dừng lại để làm việc gì khác ngoại trừ giải phóng cho cơn đau trong phần thân dưới-điều làm tim anh đập mạnh dữ dội trong ***g ngực. Anh biết mình không nên thương nhớ một tên thợ săn vampire nhưng anh đã không còn khả năng có thể chống lại điều ấy. Anh cẩn thận nhìn khuôn mặt Zero trong khi điên cuồng xâm nhập cậu để rồi càng lúc càng lún sâu hơn vào dục vọng tội lỗi này.

Hai cơ thể mãnh liệt va vào nhau, hối thúc nhau, cả hai đang gần tiến tới được cái đỉnh điểm cho sự ham muốn này mà họ biết là sẽ đến. Zero cắn chặt môi dưới để nén lại những tiếng rên lớn khi Kuran bắt đầu đâm vào điểm dục vọng đó, làm cơ thể cậu rung lên trong khoái cảm mạnh mẽ lan khắp cơ thể lên đến tận não. Zero ra trước, một cách dữ dội, người cậu rung lên từng đợt mạnh mẽ không ngừng vắt kiệt sức của cơ thể mảnh mai. Cẩn thận, Kaname kiềm lại tiếng rên lớn trong cuống họng khi anh bùng nổ không lâu sau đó, rên nhẹ lên giải phóng thẳng vào bên trong Zero và run lên khi cuối cùng nó đã kết thúc. Anh thả người nặng nề lên trên con người bên dưới nhưng Zero không hề phàn nàn.

Một thoáng lâu khi Kaname nằm trên Zero và cố bắt lại hơi thở-không... không phải thế này. Có một cái gì khác khiến anh nằm lâu thế này để hòa cùng nhịp tim với Zero.

“Kiryu?”

Zero không trả lời.

Kaname cau mày và nâng người lên nhìn cậu. Mắt cậu nhắm lại và môi cậu nhẹ nhàng hé mở, hơi thở cậu đều đều. Cậu đã ngủ... Kaname hơi nhăn trán. Oh well, có lẽ đó là điều tốt nhất. Anh sẽ nói việc đấy với Kiryu một lúc nào đó.

Zero xoay nhẹ người say ngủ, mắt cậu nặng trĩu đến nỗi để chúng mở ra phải là một kì tích. Có cái gì đó thật dịu dàng và ấm áp trên môi cậu. Và phải một lúc sau thì lí trí bị chuốc say của cậu mới nhận ra rằng ai đó đang hôn mình. Cậu chớp mắt cố nhìn rõ bóng đen đang quay đi. Một cách chậm rãi, cậu có thể nhìn thấy được ánh nhìn ấm áp trên khuôn mặt Kaname.

“Ngủ ngon, Kiryu.”

Tim Zero đập thành thạch trong ***g ngực khi cậu nhìn Kaname Kuran biến mất ngoài cửa sổ không để lại chút dấu vết rằng anh đã từng ở đây. Không còn gì cả ngoại trừ vị ngọt từ anh còn đọng lại trên môi Zero.

6. Chương 6: His Desire

Trên hành lang là tiếng bước chân đến lớp học của Khối Đêm Học Viện Cross. Bọn họ đang cười Hanabusa Aido, một tên vampire thông minh nhưng đồng thời cũng quá ngốc, đó là theo Ruka. Vampire này đã phá vỡ quy tắc, trốn tiết để mà tấn công một học sinh. Không những tên này bị bắt mà còn bị thua tên sao đỏ kỉ luật Kiryu ngang ngược và cuối cùng thì lại được Takuma phó chủ tịch ra tay cứu. Hình phạt đề ra cho Aido khá là phù hợp với cậu: phạt dọn toilet một tháng.

“Hợp với cậu lắm, ngài lau chùi nhà vệ sinh,” Ruka cười thầm kiêu căng khi mà Hanabusa than vãn công việc này quá sức nặng nhọc.

“Cô có vẻ muốn chết nhỉ Ruka?” Aido bật lại mặc dù khó có thể cảm nhận được chút năng lượng nào trong lời đe dọa này.

Ichijou cười phá lên “Bình tĩnh, bình tĩnh nào. Đến giờ vào học rồi.” Takuma lại cười mỉm và đẩy nhẹ Hanabusa vào lớp. Kain, Shiki và Rima theo sau, tất cả họ đều lẩm bẩm điều gì đó về tên vampire tóc vàng to miệng. Ruka là người cuối cùng còn đứng ở cửa nhưng cô không vào, thay vào đó cô ngoái đầu nhìn lại. Kaname-sama vừa ở sau lưng cô nhưng anh đã không theo họ vào lớp học.

“Hm?” Ruka chớp mắt. Kaname Kuran, một vampire thuần chủng tuyệt đẹp của Học viện Cross đang ngẩng nhìn ra ngoài cửa sổ với một nụ cười nhẹ thanh thản trên đôi môi ngọt ngào của anh. Ruka thấy được cảm giác đáng mến dâng lên trong người trước khung cảnh này.

“Kaname-sama...”

Zero Kiryu, thành viên ban kỉ luật, đang đi tuần quanh khuôn viên vào đêm, quan sát mọi động tĩnh đáng ngờ để giữ trật tự cho khu học viện. Từng phút cậu lại liếc nhìn thẳng về khu trường học và mỗi lần như thế cậu chỉ tự quay đi vì hành động ngớ ngẩn của mình rồi cau mặt. Cái quái gì thế này? Cậu thật sự đang tìm tên vampire chết tiệt đó àh?! Cậu thấy mình giống hệt Yuuki khi cứ bước quanh mong bắt gặp được hình ảnh của vị vampire thuần chủng vĩ đại.

Điều này khó mà đổ lỗi được cho cậu. Tên ác quỷ khốn kiếp đó đang làm đầu óc cậu rối tung lên. Cậu vẫn chưa thể hết bàng hoàng sau đêm bên nhau vừa rồi với anh. Không phải cậu ngượng vì chuyện đó-nhưng thật sự thì cậu đã như thế-hoặc là cậu xấu hổ vì bản thân mình đã mất kiểm soát đến nhường nào. Cũng không phải cậu tức giận vì Kuran đã lợi dụng cậu say ngủ mà ép cậu uống máu anh đến nỗi mà lần sau gặp lại cậu sẽ không chần chừ mà bắn ngay vào anh mặc dù cậu rất muốn. Việc làm cậu day dứt mãi là cách tên khốn đó rời đi. Thậm chí có lẽ cái cách anh đến cũng như thế. Điều cuối cùng cậu còn nhớ trước khi bất tỉnh là cậu đang ở trong phòng tắm. Kuran đã chối việc anh ép cậu uống máu vậy thì chỉ có khả năng là Zero đã ra ngoài tìm anh? Nhưng nó hoàn toàn vô lí, nếu đúng là như thế thì tại sao cả hai đều ở trong phòng Zero?

Chỉ có khả năng là Kaname đã đến tìm Zero, nhưng... Zero mệt nhọc thở dài. Điều đó không quan trọng. Cậu có máu và Kuran đã có được sự trả lại. Chỉ là thương lượng. Đơn giản là trao đổi. Không gì khác. Nhưng, Zero nhớ lại khoảnh khắc tìm cậu nhói lên khi Kuran rời khỏi phòng. Cái cách từng lời của anh dịu dàng thốt ra...

“Zero!” Cậu sao đỏ tóc bạc nhìn thẳng về cô bạn đang chạy bắt kịp lấy cậu. Cậu nhăn mày một chốc khi cô chống tay lên gối cổ bắt lại hơi thở. Cô thở dồn dập như thể vừa chạy marathon vậy. Cậu thắc mắc không hiểu việc gì.

“Zero,” Yuuki hí hộc và đứng thẳng lên. “Tớ gọi cậu suốt, cậu điếc àh?” Cô gái cau mày nhìn cậu trai cao ráo đang dần đỏ mặt lên. “Zero, cậu ổn chứ?” Cô với tay lên chạm vào trán Zero. “Mặt cậu đỏ hết rồi.”

Zero chớp mắt và nhanh chóng quay đi tránh ánh nhìn của đôi mắt ngây thơ kia. Nếu Yuuki có thể đọc được suy nghĩ của cậu, cô sẽ hiểu vì sao cậu lại đỏ mặt. Có lẽ mặt cô cũng sẽ đỏ ửng lên như thế thôi.

“Không có gì.”

“Uh...Zero, cậu không nên ép mình như thế.” Yuuki để ý đạo gần đây cậu thật sự rất mệt. Cô gần như thấy mình có tội khi đã quát cậu để đòi biết cậu và Kaname đã bàn về chuyện gì khi cả hai rời bữa tối nhưng cậu bước bình không chịu nói. Cô biết Zero không chết khát hay gì khác vì cậu đã uống được viên máu, có lẽ cậu chỉ cần nghỉ ngơi.

“Tớ có thể đi tuần một mình được-“

“Như thế tôi sẽ cho phép cậu vậy,” Zero cắt ngang.

“Hm?” Yuuki ngẩn ra khi Zero nắm lấy cổ tay cô và kéo xuống khỏi trán mình.

“Cậu sẽ trở thành bữa ăn cho bọn chúng trước khi trời sáng.”

“Tớ có thể tự bảo vệ mình!” Yuuki bực dọc gắt gỏng lại.

“Tch,” Zero tắc lưỡi và quay đi mà không hề hay biết một bóng dáng cậu đang cố tìm đang nhìn cậu từ trên cửa sổ bằng một nụ cười dịu dàng trên môi.

Một ngày đẹp trời, không khí trong lành và ánh mặt trời ấm áp tỏa cả học viện Cross. Tất cả học viên đều đang ở trong lớp học háo hức chờ giờ giải lao để ulla ra ngoài tận hưởng thời tiết tuyệt vời mà họ vô cùng mong chờ. Zero là người vô vị với điều này nhất vì cậu đang nằm trên đồng rơm bên trong căn chuồng ngựa râm mát mà ngứa đầu lên tay cổ chộp mắt trong tiếng chim líu lo ở trên những ngọn cây gần đó.

Chỉ vì ngủ trong chính khu kí túc xá của cậu trở nên khó khăn hơn kể từ đêm hôm đó nên cậu thích nơi này hơn, và lại bạch mã Lily cũng không bao giờ thấy phiền vì điều này. Những hình ảnh đó cứ ulla về trong tâm trí ngay khi cậu nhắm mắt lại, hình ảnh Kuran nằm cúi người xuống chìm cậu vào trong đôi mắt đầy dục vọng khao khát đó. Đôi mắt tím trong biếc của Zero bừng mở, ngay lập tức cố xóa đi nó. Lily trắng khịt mũi và tựa quỵ lắc người ngẩng đầu lên rồi lại xuống như thể cô nhóc nghĩ được sự khó chịu căng thẳng của Zero.

Quay đầu lại lặng lẽ nhìn con bạch mã, mắt cậu nặng trĩu nhắm lần nữa. Cậu quá mệt...

“Tỉnh dậy, Zero...”

Zero rên lên và xoay đầu trong giấc ngủ sâu. Cậu không muốn thức dậy. Cậu chỉ muốn ngủ thêm tí nữa. Ai đó đang nhẹ nhàng lắc vai cậu. Zero yếu ớt đẩy bàn tay đó ra trong khi miệng cậu nói lảm bảm những gì cậu thậm chí cậu cũng không biết. Người đó bật cười nhẹ nhàng. “Vậy thì cứ ngủ đi, ta không ngại đâu.”

Đôi bàn tay quen thuộc đó luồn vào trong chiếc áo sơ mi trên người cậu rồi tiến dần lên quanh ngực và Zero thấy có gì đó đang đè lên khắp cơ thể mình, hơi thở nóng ấm đó phả đùa nghịch vào đôi tai cậu. Zero thở bật lên cổ kéo mí mắt ra. Cơ thể cậu quá nặng trĩu để cử động dù cho không kể đến sức nặng hiện tại đang đè lên thân. Đầu lưỡi ẩm ướt di chuyển khắp vành tai trong của Zero và dùng răng cắn đùa vào chiếc khuyên bạc cậu đang đeo.

Cậu thợ săn tóc bạc rên nhẹ và cơ thể cậu rung lên trong tiếng cười khúc khích.

“Cậu thích khi ta chạm vào nơi này?”

Hai ngón tay cái đồng thời lướt qua hai đầu nhũ hồng của Zero làm cậu run lên. Sau đó là đôi môi ẩm phủ lên môi cậu và miệng Zero hé mở cho đầu lưỡi mãnh liệt kia xâm chiếm lấy cả vòm miệng trong chiến thắng. Không miễn cưỡng, tay cậu đưa lên ôm chặt mái tóc mềm mại của con người cậu đang hôn một cách khao khát mặc dù cơ thể đang quá mệt để cử động. Cậu chà xát đôi môi kia mạnh bạo và thích thú tận hưởng từng tiếng rên từ người đó. Cậu đang cứng lên. Siết chặt hơn mái tóc của kẻ lạ mặt này, Zero nâng người lên cao điều khiển nụ hôn hoang dã này trước khi cậu xoay người ép người đó nằm xuống bên dưới.

Nụ hôn bị ngắt quãng bởi kẻ lạ thân thuộc – người mà cậu không thể nhìn thấy, nhưng Zero vẫn chưa xong. Cậu quết môi lên khắp cơ thể bên dưới để tận hưởng mùi vị ngọt ngào và quyến rũ khắp làn da mịn trên cằm, rồi xuống cuống họng. Những tiếng rên nhẹ khi người kia ngửa cổ bật ra cứ xoay vòng trong đầu óc bị chuốc say của cậu.

“Cậu thật tham lam, phải không?”

Giọng nói đó! Mắt Zero bừng mở. Cậu cúi nhìn chằm chằm vào đôi mắt nóng bỏng sâu thẳm màu đêm của tên thuần chủng, người mà đang nằm trên đồng rơm dưới cậu này giờ. Kaname Kuran cười một cách quyến rũ đầy ẩn ý và ngược nhìn Zero – vẫn đang còn bàng hoàng. Con người bên dưới cậu hoàn toàn trần trụi trong khi Zero chỉ mặc có mỗi chiếc quần đồng phục đen.

“Kuran...”

“Không, đừng dừng lại,” anh thúc hông để cái đã cương lên của anh chà xát vào cái của Zero. Cậu thợ săn thở dốc và rên lên đầy nhục dục. Đột nhiên thế giới xung quanh cậu quay vòng và lưng cậu chạm đất, cậu choáng váng cố bắt được hình ảnh trần gỗ.

“Cứ thoải mái la hét đi,” vampire tóc nâu thốt ra trước khi anh kéo mạnh quần Zero xuống và vòm miệng ẩm ướt của anh bao phủ toàn bộ cái đó của Zero. Lưng cậu bật mạnh lên, tiếng hét lớn cũng thoát ra khỏi miệng và cơ thể cậu bắt đầu dao động dữ dội...

Zero ngồi bật dậy và thở hổn hển nặng nhọc trong khi tay cậu siết chặt lấy ngực áo. Cậu nhìn vào bóng bốn bức tường quanh khu chuồng một hồi lâu, đầu cậu quay cuồng. Cậu nuốt nước bọt cố lấy lại hơi thở và điều hòa lại nhịp tim khùng khiếp trong ***g ngực của mình. Zero dùng ống tay áo quẹt đi những giọt mồ hôi đang lăn dài hai bên thái dương. Một giấc mơ...Chúa ơi, cậu nhắm chặt mắt lại suy nghĩ, bắt lực xua đi những cảm giác còn đọng trên cơ thể. Cảm giác này rất thật...

Thật sự thì... Zero rên lên và nằm xuống lại, ép mình nghĩ về cái gì đó- bất cứ thứ gì để thoát khỏi phần thân dưới đang kêu gào. Cậu không thể tin được...Cậu đã thật sự mơ về...

Bạch mã Lily cựa quậy và cắn nhá vào tóc Zero khi cậu nằm trên đồng rơm cạnh chuồng cô nhóc. Cậu uể oải đẩy đầu nó ra.

Vẫn bướng bỉnh, Lily tiếp tục kéo một trong những cái nút áo khoác của cậu. Zero thở dài và đẩy nó ra lần nữa. “Dừng lại đi.”

Một lần nữa, thay vì đùa nghịch với người cô nhóc yêu mến nhất thì bây giờ nó lại cắn thẳng vào ngực cậu. Zero nhăn mặt và ngồi dậy thẳng thừng đẩy nó ra. “Đó là vì cái gì hả?!”

“Zero, cậu đây rồi!”

“Yuuki...” Zero căng người lại liếc nhìn ra ngoài khi cô đi thẳng đến cửa khu chuồng ngựa. Ôn trời, Yuuki và Lily không quá thân thiện với nhau, vì thế cô chỉ đứng bên ngoài. Zero nhẹ nhõm, well, cậu quá mệt mỏi.

“Thôi nào, chúng ta phải đi thôi. Ta gặp đủ rắc rối rồi.” Yuuki gan dạ bước đến gần Zero và nắm cổ tay cậu kéo ra khỏi nơi này. “Tớ không tin được là cậu lại trốn học.”

Zero thở dài, cậu quá đuối sức để mà bật trả lại khi Yuuki chỉ trích việc này, mặc dù Zero rất muốn trốn. Yuuki vẫn còn gắt gỏng với cậu trong suốt lúc cả hai cùng đi bộ về trường, nhưng Zero chỉ theo sau lặng lẽ nhìn cô. Tay cô đã trượt từ cổ tay xuống bàn tay cậu nhưng Zero không phiền. Cậu thấy được sự ấm áp dễ chịu nơi đó. Dù cho Zero đối xử với cô thế nào thì Yuuki vẫn luôn quan tâm chỉ giảng cậu. Phiền phức. Nhưng cô vẫn...

Zero cau mặt dừng lại ngay sau lưng Yuuki. Cô đang đứng sững lại và nhanh chóng rời tay cậu. Zero ngược nhìn lên người vừa chắn ngang đường đi của họ, và tìm cậu thất lại.

“Kaname-sama!”

Zero nhìn Kuran cúi xuống mỉm cười với Yuuki bằng gương mặt dịu dàng quan tâm mà chỉ khi nào ở với cô mới có. Điều này làm cậu rất bức – ánh nhìn hòa nhã đó. Anh đã không thay đổi tí nào. Vẫn y như vậy. Cùng lúc này, Zero đang mất ngủ, mất kiên nhẫn và mất cả lí trí nữa! Tất cả chuyện này chỉ là một trò đùa với cậu...

Quyết định lờ đi anh, Zero bình thần nhét tay vào túi quần và tiếp tục bước đi trong khi Yuuki vẫn còn đang nói với vị vampire tối cao. Mắt Kuran chiếu một tia nhìn thoáng qua lúc cậu đi ngang và toàn bộ năng lượng của cậu dồn vào việc cố không nhìn anh. Nhịp đập của tim cậu tăng dần chỉ với ánh nhìn riêng lẻ đó. Cậu tự hỏi có khi nào Kuran biết được giấc mơ của mình và những suy nghĩ xấu hổ tràn ngập cả người cậu. Thậm chí khi đã bước đi xa rồi, cậu vẫn cảm nhận được ánh nhìn của Kaname đang dán chặt vào cậu như một thứ vô hình hiện hữu.

“Zero, chờ đã!”

Kaname nhìn Yuuki chạy sau cậu và anh mỉm cười. Cách cậu đang phản ứng với anh...nó khiến anh cười như một tên ngốc. Điều này có thể là tên thợ săn ngang bướng đó không những chỉ nghĩ về anh mà còn bắt đầu có tình cảm với anh. Đó là lí do vì sao Kiryu không thể nhìn vào mắt anh.

“Cậu đúng là bướng bỉnh. Ta thật sự khâm phục điều này nhưng hãy nhanh chóng chấp nhận vì lợi ích của cả hai ta.”

Kaname tiếc nuối nhìn người tình của anh khuất bóng. Anh muốn cậu. Anh không thể chờ cho đến lần kế tiếp anh gặp cậu được, nhất định anh sẽ làm cho trái tim của Kiryu đập nhanh cho đến khi nào cậu không chịu được nữa. Kaname muốn làm tình với Zero trên chính giường của anh vào lần tới. Anh đang nghĩ cách

để khiến cậu phải đến tìm anh một cách tình nguyện. Bởi vì anh biết rõ Zero: cậu sẽ không bao giờ làm như thế.

“Agh... Mình ghét làm việc nặng nhọc. Akatsuki ngu ngốc,” Hanabusa lăm bầm kéo lê cái xô xanh và miếng giẻ lau sau khi dọn xong phòng tắm cuối cùng. Nếu người anh họ chịu giúp thì đã xong lâu rồi. Thay vào đó Akatsuki lại cảnh báo nếu cậu cứ nhờ giúp thì sẽ chẳng được ngủ yên đâu. Hanabusa rên rỉ cầm miếng giẻ tựa người vào tường nhắm mắt lại.

“Mmm, buồn ngủ quá...”

“Ah! Ngạc nhiên thật, mời vào, mời vào!”

“Hm?” Hanabusa ngậy người và đi xuống chỗ hành lang có giọng Ichijou vang lên.

“Khuya thế này mà anh ta còn nói chuyện với ai thế nhỉ?”

Tên vampire trốn việc liếc nhìn xuống cầu thang- nơi Ichijou đang dẫn vị khách lạ vào. Hanabusa đờ người, chiếc giẻ trên tay lơ lửng chạm sàn.

Tên đó đang làm cái gì-

“Có chuyện gì thế?” Kain nhăn mặt hỏi cậu em họ. Đã khuya rồi mà Hanabusa vẫn chưa dọn xong nên Kain thấy tội lỗi và quyết định xuống giúp để còn có thể nhanh chóng ngủ yên.

“Ah, không có gì cả. Xong hết rồi, đi nào.” Kain nghi ngờ nhìn Hanabusa khi cậu vội thu dọn lại tất cả dụng cụ và bắt đầu kéo Akatsuki đi.

Kaname chậm chậm lật từng trang sách, dù mắt anh đang quét qua từng con chữ liên tục cho đến gần hết trang thì tâm trí anh chẳng hề để ý gì đến nó như việc anh đang thể hiện. Gần đây anh thấy đọc sách rất chán. Từng ngón tay thanh mảnh cong lại lật sang trang mới và chợt khựng khi tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Đôi mắt chocolate liếc nhìn Takuma lặng lẽ mở cửa phòng và sự háo hức trong đôi mắt xanh kia tỏa mạnh ra.

Chắc là lại một cuốn manga mới, Kaname băng quơ nghĩ.

“Chuyện gì thế Ichijou?”

“Cậu có khách,” vị phó chủ tịch thông báo và bước sang bên cạnh. Một cậu học sinh cao ráo mặc đồng phục khối Ngày bước vào. Chiếc băng trắng trên tay áo cậu cho biết đây là một thành viên trong hội đồng kỉ luật. Mái tóc bạch kim tuyệt đẹp nhẹ rung động ôm lấy khuôn mặt chứa đôi mắt lavender đầy tức giận. Vẽ cau có xuất hiện trên gương mặt điển trai, một điều qua đối bình thường với Zero Kiryu.

Kaname hơi ngạc nhiên, từng trang sách trong tay anh giờ đang tự do lướt ngang qua các ngón tay. Anh đóng sách lại gật đầu với Ichijou và đặt nó xuống bàn. Vị vampire tóc vàng cúi chào và rời khỏi phòng. Trong một thoáng, Kaname không hiểu và dù thậm chí anh hiểu thì anh vẫn hỏi.

“Điều gì mang cậu đến đây Kiryu?”

Cậu trao cho anh một ánh nhìn phiến toái. “Đừng vòng vo nữa, anh biết tại sao tôi ở đây.”

Người thuần chủng mỉm cười đứng lên, dĩ nhiên anh biết. Chỉ là anh không thể tin được. Nghĩ đến việc anh đang cố nghĩ cách để Zero đến đây và ngay bây giờ thì người thợ săn lại ở trước mắt anh y chang như trong kế hoạch của mình. Cậu thật bất lịch sự khi phá đi niềm vui của anh như thế.

“Đã một tuần rồi sao? Ta không hề để ý.”

Zero gừ lên nhưng quay đi khỏi gương mặt lạnh đăm kia.

“Nếu bây giờ không đúng lúc thì-!”

“Đương nhiên là không.” Kaname rời ghế và tiến thẳng đến cánh cửa dẫn đến một căn phòng khác. Khi người thuần chủng quay chốt cửa mở ra, anh mời Zero. “Không bao giờ là không đúng lúc cả.”

Zero ép mình đi lên phía trước và cố không nghĩ đến tên ác quỷ đó bệnh hoạn đến mức nào khi mà hắn đặt cậu vào một tình huống thế này. Bụng cậu quặn lại và chân cậu thì bắt đầu nặng nề bước đi trong khi đang nghĩ đến việc gì sẽ xảy ra nếu cậu vào trong đó. Chỉ là thương lượng, không gì khác. Máu Kuran và sự an toàn của Yuuki. Cậu đang làm việc này để bảo vệ Yuuki. Sẽ sớm qua thôi...

Kuran đứng cạnh cửa ra hiệu cho cậu vào. Zero không hề nhìn anh khi đi vào trong căn phòng tối tăm đến giữa không gian rộng lớn đó. Cậu thấy chiếc giường vòm che khổng lồ của Kuran và lập tức chân cậu tê lại, cậu không thể đi hơn được nữa. Tim cậu đập hoàn toàn ngoài mức bình thường trong ***g ngực như một chú thỏ con sợ hãi.

“Ta phải nói một điều, Kiryu,” Kuran đóng cửa lại và cất tiếng lên, khóa chặt định mệnh đêm nay của cậu lại.

“Ta hơi ngạc nhiên khi thấy cậu. Trong hoàn cảnh nào ta cũng đã rất vui khi cậu tình nguyện đến.”

Nắm đấm nơi tay Zero siết chặt lại. Cậu thật sự ước Kuran sẽ không nói nhiều, chỉ là cứ làm những gì anh muốn và sớm kết thúc nó đi. Việc này đang giết chết lòng tự trọng của cậu khi phải đứng đây nghe anh nói. Thêm giây nào nữa, quyết tâm của Zero sẽ sụp đổ và cậu sẽ nhảy ra ngoài cửa sổ bỏ đi.

Kaname cười với ánh nhìn trên gương mặt cậu thợ săn và anh đến gần cậu.

“Đừng nghĩ ngợi gì nhiều về việc này Kiryu.”

Với anh thì dễ, Zero nghĩ lại rằng mình khi cả tuần cậu đã cố ‘không nghĩ ngợi về việc này’. Cậu tránh ánh nhìn của vampire tóc nâu.

“Tháo bỏ quần áo của cậu ra,” Kaname đứng trước người tình ngang ngược của anh và nhẹ nhàng ra lệnh.

“What-?!” Zero lắp bắp đỏ cả mặt trái với sự mong đợi của chính mình. Kuran cười thầm.

“Cậu biết cách làm mà phải không?” anh thích thú gặng lại.

Zero quay đi với nét cau có dữ dội khi cậu kéo áo khoác ra khỏi vai. Trong một chốc cậu tìm một nơi để đặt nó và rồi chiếc áo rơi xuống sàn. Cậu với ngón tay lên vòng quanh nút thắt cả vạt và nới lỏng ra. Nó rơi bên cạnh áo khoác. Với những ngón tay run rẩy, Zero bắt đầu cởi từng chiếc cúc áo sơ mi một cách vụng về. Một khi đã tháo xong, cậu kéo chiếc áo trắng khỏi vai nhưng tay cậu lại nằm gọn trong cái siết ấm áp của bàn tay Kuran.

“Đủ rồi.”

Đôi mắt pha lê nhìn lên đôi mắt dâng đầy khao khát đen tối kia-ra lệnh cho cậu không được nhìn đi nơi khác. Zero bắt lực khi cậu không thể làm khác đi. Kaname bước đến thu hẹp khoảng cách giữa hai người và đắm chìm vào khao khát đang tràn lên trong mắt Zero. Anh hạ tay xuống hông cậu và nhẹ nhàng ôm cậu chặt vào người anh, tấm ngực trần của cậu chạm vào chiếc áo đen mềm mại của Kaname.

“Ta mừng vì cậu đến,” Kaname lặp lại và từ từ cúi đầu xuống chạm nhẹ vào môi Zero. Lên xuống và tới lui đôi môi Kiryu một cách dịu dàng, trêu chọc và khiêu khích. Kaname không phải là một kẻ ngốc. Anh sống quá lâu để đủ hiểu tình yêu là như thế nào. Mắt họ khóa vào nhau, và Zero không thể ép mình quay mặt đi dù rằng cậu rất muốn. Cậu đứng sững ở đó khi mà Kaname lướt đi lướt lại đôi môi mềm nơi cậu. Zero muốn ngẩng đầu lên một chút đủ để thưởng thức cặp môi kia hơn. Ý nghĩ này làm cậu đờ người. Đó là khi cậu nếm thấy một vị gì đó trên khóe môi anh. Mắt cậu mở to bởi hương vị này tràn vào phổi cậu, quấy rầy cậu. Mùi máu ngọt ngào đến chết người của Kuran. Kaname nhìn Zero một hồi, đôi mắt đỏ tuyệt mỹ kia nhìn chăm chăm vào anh.

Zero ngắt đi sự kết nối này để nhìn xuống môi Kaname, nơi mà dòng máu đang chảy ra từ một bên miệng anh. Máu của anh làm cậu điên lên, lập tức Zero tóm chặt lấy cánh tay anh và nâng người về phía trước liếm đi vết máu chảy dài. Người thuần chủng mỉm cười nhưng môi anh nhanh chóng bị tra tấn bởi người tình tham lam của mình- người mà đã phát hiện ra có nhiều máu hơn trong vòm miệng đó. Cậu thợ săn tóc bạc ngấu nghiến uống lấy đôi môi anh và khi lượng máu ít ỏi Kaname tạo nên khi nhìn Zero cởi áo đã sạch sẽ, lưỡi cậu tiếp tục liếm khắp miệng anh tìm nhiều máu hơn trong cơn rung lên của cơ thể. Zero không thể ngừng bản thân lại được để mà chìm vào trong hương vị còn lưu lại bên trong miệng của vị thuần chủng.

Kaname ôm chặt hông Zero lại và ngạc nhiên nhận ra cậu đã cương lên đến đường nào chỉ trong vòng có một phút. Anh lùi ra khỏi đầu lưỡi đói khát của Zero và nhím chăm chăm vào đôi mắt đỏ tươi đang chống trả anh một cách bất lực.

“Kiryu, uống nhanh lên,” giọng anh ghen lại đầy dục vọng. Kaname nhanh chóng cởi khuy áo nhưng là trước khi Zero kịp kéo mạnh cổ áo anh xuống và cắn phập nanh nhọn của cậu vào làn da này.

Người thuần chủng không nhăn mặt vì cơn đau nhỏ nhưng anh vẫn mong là Zero sẽ tỏ ra được một chút kiềm chế. Dù gì anh cũng là một dòng thuần. Kaname khép mắt lại lặng lẽ lắng nghe những tiếng rên nhỏ phát ra từ vampire duy nhất được phép uống máu anh. Cậu đang thích thú thưởng thức bữa ăn của mình khi uống một cách thèm khát nhanh chóng rồi sau đó lại gần như miễn cưỡng ép mình không được chìm vào trong hương vị này. Đó là lí do tại sao cậu rên lên. Kaname biết vì sao Zero đang trở nên khát hơn mỗi ngày. Vì cậu đang bắt đầu khao khát anh. Ngón tay Kaname bấu chặt vào hông Zero. Anh hoàn toàn run lên.

Khi nanh Zero dần rút ra, Kaname rùng mình liếc nhìn cậu thợ săn-người đã cố gắng một cách bất ngờ để làm mình không bị vấy máu.

“Sớm thế sao?”

“Mùi vị kinh tởm,” Zero lăm bắm tránh nhìn Kaname.

“Nhưng cậu đã thích nó...” Kaname cúi xuống phần cổ trần của Zero và đặt vào vết xăm đen nơi đó một nụ hôn nhẹ.

“Nếu như cậu ngừng phản kháng thì nó sẽ tốt hơn cho cả hai ta.”

“Sao anh lại thích làm chuyện này đến thế?” Zero hỏi lớn lên khi tay Kaname bắt đầu luồn vào lưng áo của cậu và ầm ập vòng lại để ôm lấy làn da nhạy cảm. Anh ép người lại gần để hai tấm ngực trần chạm vào nhau giữa hai chiếc áo đã tháo bỏ khuy.

Tại sao ư? Bởi vì ta yêu cậu, Kaname nghĩ thầm và đưa lưỡi liếm một đường dọc cổ Zero, ngón tay anh bấu vào làn da của Kiryu trong khi anh ép cơ thể cậu lại chặt hơn. Anh nghe thấy tiếng thở dốc nhẹ của cậu khi phần thân dưới của hai người thúc vào nhau đầy cảm dỗ. Liệu cậu sẽ tin anh, Kaname thắc mắc, dùng răng cắn vào vành tai Zero và thích sự run lên của cơ thể cậu. Anh luồn lưỡi dọc phần bên trong tai và nanh anh đùa nghịch với đôi khuyên bạc. Vì lí do nào đó, đêm nay Zero dường như có vẻ thích việc này. Hơi thở của cậu gấp hơn.

Kaname có thể thấy được nhịp đập của cậu nơi ngực anh. Anh thọc lưỡi sâu hơn vào tai cậu thợ săn. Zero bắt ngờ thở bật ra, bước lùi lại khỏi vòng tay đó và mở to mắt nhìn anh trong khi tay cậu che đi một bên tai đang đỏ lên. Điều này làm Kaname bất ngờ. Anh hơi cau mày khó hiểu.

Zero đỏ mặt quay đi. “Chỗ đó...đừng chạm vào tôi chỗ đó.”

Người thuần chủng mỉm cười vì phản ứng dễ thương của cậu. “Nhưng cậu có vẻ thích mà.”

Khuôn mặt xinh đẹp cau có của Zero hoàn toàn bị màu đỏ xấu hổ lẩn át một cách dữ dội. “Nếu anh định nói mãi như thế, có lẽ tôi nên đi thì tốt hơn.”

“Cậu đang nói gì thế hả?” Kaname bước đến gần. Anh ghét việc phải có khoảng cách giữa hai người. “Cậu đã có máu ta rồi.”

Zero lùi lại, cậu ghét phải gần Kaname. “Tôi không quan tâm.”

Kaname thở dài. “Được thôi. Còn bây giờ thì ngừng chạy trốn đi. Ta không có hứng đùa lòng vòng nữa đâu.”

Zero ngó người nhìn anh, Kaname gần như đã quyết định để cậu đi, nhưng, đây là lần đầu cậu đến tìm anh. Chỉ mình ý nghĩ này cũng đủ để làm khao khát của anh bùng cháy lên. Bên cạnh đó, anh biết là Zero đã thích thú, dù là trong suốt lúc đó hay không thì Zero chắc chắn đã thích. Kaname tiến lên một bước và bắt lấy cánh tay Zero trước khi cậu quyết định bỏ đi bằng đường cửa sổ. Anh nhất định sẽ không chạm vào tai của cậu. Đêm nay Zero thật sự đã rất hứng thú và anh sẽ không phá đi điều này chỉ vì một vài cử chỉ

làm cậu đỏ mặt. Nụ cười khiêu khích nở trên môi khi anh tựa đến trước mặt người tình ngang ngạnh của mình và hôn lên đôi môi ấy một cách thật dịu dàng, chậm rãi. Nụ hôn cứ vương phảng phất nơi hai đôi môi, chạm nhẹ vào nhau và nhẹ nhàng tách môi của cả anh và cậu.

Sao anh ta lại làm như thế?! Zero chỉ mong Kaname mau chóng làm chuyện đó và kết thúc nhanh đi nhưng tên vampire chết tiệt chỉ đang lãng phí thời gian của cậu. Cách anh hôn cậu giống như thể anh đang ở bên một con người mong manh dễ vỡ bất cứ lúc nào vậy. Cùng lúc này, anh thúc phần thân dưới vào cậu và cảm giác cái đang cương lên của Kaname chạm vào cái của mình làm Zero run bật lên.

Khốn kiếp! Zero nhắm chặt mắt lại và làm một điều mà cậu không thể tưởng được. Cậu đưa tay ôm lấy đầu Kuran và ép chặt môi vào với anh, nhanh hơn, mãnh liệt hơn, cơ thể của cả hai cũng va vào dữ dội hơn. Cậu không thể ngờ được chính mình đang làm việc này. Kuran cũng vậy, bởi vì anh đã ngăn người ra trước hành động này của Zero trước khi cho phép mình chìm đắm vào dục vọng của cậu. Chẳng mấy chốc, đôi môi của Kuran đã làm chủ lại được tình thế và anh đói khát nuốt lấy đôi môi kia một cách cuồng nhiệt. Rồi lưỡi anh chiếm lấy cả khoang miệng đó và Zero rên lên đầy khao khát trong nụ hôn cháy bỏng để người cậu rung lên.

Tiếng rên lớn nghẹn lại trong cổ họng người thợ săn vang đến tận não Kaname. Anh kéo mạnh mảnh áo sơ mi trắng xuống khỏi tấm lưng trần đó. Anh đang rất muốn ngấu nghiến làn da trắng muốt này. Anh háo hức đưa chân thúc mạnh vào phần đang cứng lên giữa chân Zero, mạnh bạo cọ xát đùi vào cái đang cương lên đau đớn của người tình và dịu dàng cắn nhẹ vào vai cậu, cẩn thận đến mức để không làm người tình của anh chảy máu. Anh từ từ đẩy cậu lùi về phía giường.

Đầu Zero xoay vòng miên man trong cái dục vọng này hoặc cũng có lẽ cậu đang thiếu dưỡng khí. Cậu không tài nào thở được chỉ vì đầu lưỡi của Kuran. Chiếc lưỡi chết tiệt đó, nó đang bóp nghẹt buồng phổi của cậu. Kaname luồn tay xuống dưới tháo bỏ khóa nịt trên quần Zero và kéo chiếc khuy lỏng ra. Cậu thợ săn thở hắt ra khi anh nắm gọn lấy nó từ bên trong. Tay cậu lập tức siết lấy Kuran, để giữ thăng bằng nhiều hơn là muốn anh dừng lại. Cậu cảm nhận được cơ bắp đang căng lên trên cánh tay anh.

“Khoan đã...”

“Để làm gì?” Kaname thì thầm vào môi cậu. “Một tuần là đã quá đủ rồi.”

Cả hai ngã xuống giường, môi của anh và cậu khóa chặt không rời. Anh bóp nắn lấy cái đó một cách quen thuộc đến nỗi Zero phải rên lên. Anh đè mạnh tay cậu xuống và nâng người dậy. Anh muốn nhìn thấy cậu, nhìn thấy cái cách đầu cậu xoay điên cuồng khắp gối và cách mái tóc bạch kim tuyệt đẹp đó rồi bù lên bên dưới. Kaname nuốt nước bọt trước khung cảnh này. Thật tuyệt vời, Kaname không thể cưỡng lại được ham muốn cướp đoạt đi tấm ngực trần này, anh để lại đầy những dấu đỏ khắp làn da trắng mịn của Zero như bằng chứng cho sự không thể kiềm chế được của mình.

”Làm ơn...” Oh, anh yêu làm sao tiếng van rên đầy đam mê này. Anh thích ánh nhìn bị ‘tra tấn’ trên khuôn mặt Zero khi mà cậu nằm dưới anh nặng nhọc bắt lấy hơi thở và mặt cậu đỏ hết cả lên trong cái khoái lạc nhục dục này.

“Tôi không thể chịu được nữa...”

Chết tiệt... Kaname thả tay ra và nhìn Kiryu- người đang thở vừa nhẹ nhõm vừa bất lực. Dưới mắt cậu xuất hiện những vết thâm. Cậu thợ săn tội nghiệp trông vô cùng kiệt sức, và, cũng cương lên rất đau nữa. Kaname cúi người xuống quét nhẹ lưỡi lên khắp môi Zero. Anh nằm phủ lên cả cơ thể cậu để sưởi ấm khi ngực Kiryu cứ lên xuống nặng nề.

“Anh vui vẻ đủ rồi...” Giọng Zero như một lời năn nỉ... Cậu đang van xin sao? Kuran đã làm cậu đến nông nỗi này cơ à? Tất cả những gì Zero muốn chỉ là ngủ. Cậu nhận ra nếu như mình làm chuyện đó với Kuran thì những giấc mơ kì dị sẽ không xảy ra nữa và cuối cùng cậu cũng sẽ nghỉ ngơi được một tí. Cậu không muốn chìm sâu vào chuyện này.

Kaname nhìn chăm vào Kiryu một thoáng. Anh nhận ra đầu cậu đang miên man với dòng suy nghĩ vì thậm chí cậu dường như không biết mình đang bị quan sát. Cậu thợ săn bướng bỉnh nhất quyết không chịu hé mở đôi mắt xinh đẹp đã từng cướp đi sự chú ý của anh, nhưng anh muốn thấy chúng.

“Nhìn ta đi,” anh dịu dàng mở lời.

“Không.” Mắt cậu vẫn ương bướng siết chặt từ chối anh như một đứa nhóc.

“Kiryu.” Kaname nhẹ nhàng hôn lên mí mắt cậu. “Mở mắt ra đi.”

Cái gì thế? Zero điên cuồng nghĩ suy, tim cậu run rẩy lên như lần vừa rồi. Vốn nó chỉ có ham muốn và khao khát thôi mà...tại sao cậu lại có cảm giác như thế này?

“Cậu muốn ta phải năn nỉ sao?” Kaname thăm thì và ấn nhẹ một nụ hôn vào bên thái dương của Zero. Anh lướt môi lên đôi má mềm mại đó và hơi thở nóng ấm đang đùa đùa cột cậu. “Kiryu.”

“Im đi!” Zero bật lại và đẩy Kaname ra. “Tôi đã nói rồi, nếu anh chỉ muốn nói thì-Nn!”

Kaname nâng cằm Zero lên để làm cậu im lặng lại. Cậu liếc nhìn anh. Kaname mỉm cười nhìn thấu vào trong đôi mắt rực lửa kia.

“Cậu thật sự vô cùng đáng yêu khi đỏ mặt.”

Ngây người bởi lời nói này, Zero ngồi dậy để thoát khỏi bàn tay của tên ác quỷ đó và kết quả là cổ tay cậu bị siết lại đè chặt phía trên đầu. Người thuần chủng cúi xuống hôn Zero.

Không thể nào biết được nụ hôn này kéo dài bao lâu. Nó làm Zero nguôi ngoai đi một chút. Nụ hôn không hề thúc dục khao khát, chỉ đơn thuần là sự khoái lạc thỏa mãn dần dần làm Zero run lên trong ham muốn. Cậu nâng hông lên tìm Kuran, đề nghị tên khốn này nhanh lên. May mắn là Kaname đã cởi bỏ xong toàn bộ y phục của cả hai.

Sức nhớ lại lời yêu cầu lần cuối của cậu sao đó, anh chỉ sẵn sàng vị trí để xâm nhập vào người tình của mình mà không chuẩn bị gì thêm. Môi họ quấn vào nhau khi Kaname chậm chậm đi vào bên trong Zero từng chút một. Khi đã vào hết cỡ, Zero ngửa đầu rên lên trong cơn rung mạnh của cơ thể và vô thức làm Kaname điên lên bởi vì cái hang chật chội đó liên tục bóp lấy anh.

Zero đơ người. Cậu thấy được nanh nhọn của Kaname ngay trên cổ họng mình. Khao khát muốn cắn phập vào làn da đỏ trần ngập trong không khí quanh căn phòng. Điều này không hề dễ dàng gì với Kaname nhưng anh đã buộc mình phải quay mặt đi. Thay vào đó anh bắt đầu tiến vào trong Zero. Cậu rên lên và tóm lấy tay anh.

”Khoan, dừng vội cử động!”

Trong vài giây, Zero cố làm quen với kích cỡ của cái đó và cậu lại rít lên khi Kaname tiếp tục đưa đẩy. Không lâu sau, căn phòng hòa đầy những hơi thở nặng nhọc và tiếng va chạm kéo kẹt của chiếc giường một cách đầy đam mê hoàn mỹ hòa hợp với dục vọng. Cơ thể Zero bắt đầu van nài tìm kiếm sự giải phóng. Kaname hôn cậu trong lúc tay anh luôn xuống giữa cơ thể hai người để giúp cậu thoát khỏi cơn đau quặn quai này.

Lưng Zero bật khỏi giường và cậu liên tiếp rên lên đầy nhục dục lúc cảm giác khoái lạc này lấn át khắp cơ thể.

“N-Nhanh lên,” cậu khó khăn thở hổn hển thúc hông vào anh mạnh hơn. Cái cảm giác đó đang quặn chặt lại bên trong cậu mỗi lúc nhanh và nhanh hơn đến nỗi tất cả các cơ đều co thắt lại.

Kaname run người tựa trán vào Zero dẫu đôi mắt kia vẫn không chịu mở to vì anh. Dù gì thì anh vẫn quan sát được ham muốn mãnh liệt và khoái cảm lướt ngang qua trên khuôn mặt cậu thợ săn khi anh tăng tốc độ. Kaname nhân lên những cú thúc cùng lúc với từng cử động bóp nắn nơi tay anh với cậu. Anh rung mình với cách đôi môi Zero hé ra bởi khoái lạc mãnh liệt, thở hổn hển và liên tục rên từng đợt. Đây *** dục. Cuối cùng đôi mắt pha lê tím bật mở khi cơ thể cậu rung lên dữ dội và bắn ra toàn bộ thứ chất lỏng trắng đục vào bụng rồi đẩy tay Kaname.

Sự căng thẳng của cả tuần, sự chịu đựng những cơn mơ quái quỷ, tất cả năng lượng còn sót lại trong cơ thể Zero bị rút cạn, chỉ để lại một con người thỏa mãn và lịm đi thiếu sức sống.

Ánh nhìn lóe lên trong đôi mắt Zero khi cậu đến đỉnh điểm làm Kaname cũng sớm ra, bắn hết vào bên trong cái hang đó. Anh vùi mặt vào mái tóc Zero để rung lên trong sự giải phóng ngọt ngào. Cơ thể anh sụp xuống Zero và nhắm mắt bắt lại hơi thở. Quá mãn nguyện để anh có thể cử động.

Một vài phút sau, Kaname nâng người lên khỏi Kiryu và nằm xuống bên cạnh. Kaname kéo chiếc chăn đến khi lấy được dưới cơ thể Zero để phủ lên người của cả hai. Zero không hề để tâm vì cậu đã ngủ rất say. Kaname nhìn và mỉm cười. Bây giờ thì anh chẳng cần phải đi đâu xa để chiêm ngưỡng khuôn mặt không phòng vệ của người tình khi chìm vào giấc ngủ sâu. Kiryu thật sự rất đẹp trai so với gương mặt thường xuyên cau có của cậu. Kaname đưa tay ra đùa nghịch với từng lọn tóc bạch kim mềm mượt, vuốt chúng ra khỏi gương mặt xinh đẹp của Kiryu. Chuyện này có lẽ hơi lộ liễu nhưng Kaname Kuran là một kẻ hèn đối với cậu thợ săn Zero Kiryu: Anh sợ phải nhìn thấy phản ứng của cậu khi anh bày tỏ tất cả.

Nhìn cậu thợ săn say ngủ làm tim anh ngập tràn những cảm xúc tuyệt vời không thể diễn tả được. Làm sao anh có thể cho phép mình đi quá xa giới hạn để mà yêu cậu say đắm đến mức này?

“Tại sao ta thích làm tình với cậu nhiều như thế này ư?” Kaname thích thú thẳm thì lại cậu hỏi lúc này của Zero. “Đơn giản vì...” Kaname tiến sát xuống và trao một nụ hôn ấm áp lên trán người con trai bên dưới và nhẹ nhàng xoa đầu cậu. “...ta yêu cậu.”

Zero xoay đầu lại nhẹ nhàng cử động trong giấc ngủ khi Kaname dịu dàng âu yếm mái tóc bạch kim. Cậu thợ săn tóc bạc vui đùa vào gối thở nhẹ. “Yuuki...”

Mắt Kaname mở to ra, tay anh cứng lại trong mái tóc mềm. Anh đã nhìn vào Zero rất lâu...

7. Chương 7: His Behavior

Buổi sáng đến rất sớm để đánh thức người con trai khỏi giấc ngủ sâu đang còn vương lại trong những giấc cảm đối với thực và ảo. Zero xoay lưng lại và từ từ lấy lại ý thức dù cho cơ thể còn chìm vào cơn ngủ mê. Không khí buổi sớm ulla vào trong căn phòng và dùng chính những tia sáng mát mẻ trong lành này để cố lôi cậu dậy khỏi cơn say. Cậu trai thở nhẹ rồi dần hé mở đôi mắt ra đón chào căn phòng đầy nắng sớm tinh mai. Dù cho mắt đã mở nhưng cậu thợ săn tóc bạc vẫn nằm ngửa trên giường như muốn cảm nhận được hơn sự thoải mái cho cơ thể mình dấu rằng cậu đang cảm thấy rất khỏe và khoan khoái. Zero nhẹ nhàng duỗi người xoay sang một bên khi mà cái suy nghĩ chưa bao giờ được ngủ ngon như thế này cứ quay vòng trong tâm trí mê mẩn. Mắt, một đôi mắt màu tinh thể tím tím anh đang dần quay trở về với những cơn mơ...

Điều này khó hơn là cậu tưởng...Zero kéo chăn lên sát người, cậu thấy càng lúc càng khó chịu bởi chiếc áo khoác trên người cứ sốt soạt khi cậu cố vùi người vào tấm nệm ấm bên dưới để trốn đi ánh mặt trời đang cố gắng nỗ lực đánh thức mình. Giá mà Yuuki xoa nhẹ đầu cho đến khi cậu có thể ngủ lần nữa, giống như cô đã làm như thế đêm qua vậy cách mà cô luôn làm khi họ còn bé. Zero thấy cơn buồn ngủ bắt đầu kéo cậu vào sâu hơn và cậu trôi theo một cách tự nguyện, nhưng, cậu thắc mắc, có phải đêm qua Yuuki đã đến phòng cậu để...

Mắt Zero mở to ra, cơn mê ngủ lơ lửng kéo cậu hoàn toàn biến mất lúc cậu ngồi bật dậy và liếc nhìn quanh phòng. Phòng của cậu. Cậu nhìn xuống bộ quần áo trên người, vẫn là bộ đồng phục hôm qua, hay đúng hơn là đêm qua. Vậy cậu đã trở về khi nào? Và làm thế nào mà- mặt Zero đỏ ửng lên. Không lẽ Kuran đã thay đồ và bế cậu về như một đứa trẻ... hay tệ hơn là như một thiếu nữ?

“Tên khốn,” Zero rít lên và ra khỏi giường, cậu cảm thấy mất thể diện khi kéo mạnh chiếc áo khoác khó chịu ra khỏi người mình và cau mặt với chiếc sơ mi nhăn nhúm bên trong. Anh có thể đánh thức cậu dậy mà, Zero xấu hổ dữ dội nghĩ về cảnh Kuran thay áo cho mình. Cậu sẽ luôn rất sẵn lòng để nhanh chóng thoát khỏi nơi đó vì bản thân cậu không muốn sự giúp đỡ nào của tên thuần chủng chết tiệt. Zero thô bạo cởi từng chiếc khuy áo trong khi sự khao khát về một giấc ngủ bình yên cứ lòng vòng trong tâm trí điên cuồng. Tên vampire đó xử sự như thể cậu là một thứ vô cùng bất tiện, nếu anh không muốn cậu trên giường của mình đến thế thì vì cái quái gì anh cứ mãi rượt đuổi và ép những giọt máu đó xuống cổ họng Zero và rồi lại đòi cậu trả cái giá cho việc đó. Như thể anh là một đáng cao thượng đầy lòng nhân từ vậy, tên quái vật khốn kiếp đó.

Cậu trai đầy giận dữ kéo áo ra khỏi tấm lưng trần và toàn bộ ngón tay cậu cứng lại nắm chặt lấy mảnh áo trắng với đôi mắt dần to ra nhìn những dấu đỏ rải rác khắp cơ thể. Tên khốn đó! Zero nhất định sẽ bắn chết anh!! Nếu xui cho cậu, Yuuki sẽ nhìn thấy cái này và lại nghĩ cậu đang bị phát ban lần nữa! Mặc dù hoàn toàn nó không phải như thế, Zero nghĩ một cách cay đắng. Cậu thợ săn đang cố kiềm chế cơn kích động bằng một hơi thở thật sâu để lừa không khí vào trong phổi. Sao cậu thấy khó chịu đến vậy? Không phải là vì cậu đã không dặn Kuran không được... để lại dấu vết. Cũng chẳng phải cậu không cho phép anh chạm vào khi đang ngủ, mặc dù đây là những điều người thuần chủng vốn nên biết. Bây giờ cậu đã bình tĩnh hơn rồi. Cậu thở nhẹ và bắt đầu cởi áo ra lần nữa. Cậu cảm thấy thật lố bịch khi mà lại thấy khó chịu chỉ vì tên ngốc nghếch-

“Zero!” Cánh cửa không khóa bật tung ra và kẻ xâm nhập đột nhiên khựng lại, đôi mắt nâu mở to trước hình hài của Zero- người đang đơ lại trong shock còn chiếc áo trên tay thì rơi xuống sàn và cơ thể cậu không thể từ chối ánh nhìn của cô gái đầy ngạc nhiên kia.

“Zero... phát ban-“

“Chết tiệt, Yuuki, làm ơn gõ cửa đi!” Zero vội vã nhặt áo lên và nhanh chóng cài khuy lại trong khi cô bạn bé nhỏ tinh ranh mà cậu đã sống chung bốn năm trời xông vào phòng cậu với ánh nhìn khiển trách đó.

“Cậu đã không dùng lọ kem tớ đưa!”

Zero gừ lên. “Yuuki, tôi đã có một buổi sáng rất tệ rồi-“

“Well không nghi ngờ gì nữa, đám phát ban này rõ ràng là trầm trọng hơn,” cô lẩm bẩm và nhìn vào ngực Zero như rằng có thể nhìn thấu lớp vải trắng đang bảo vệ chủ nhân của nó. Mặc dù cậu biết điều đó là không thể nhưng Zero vẫn đang tự kiềm chế để không phải đưa tay lên che người lại.

“Nó đang lan xuống thấp hơn...”

Zero đỏ mặt. Khốn nạn thật, nhờ vào Kuran mà giờ cậu cứ phải như thế liên tục.

“Không có gì đâu. Nếu không còn việc gì khác thì cậu đi đi.”

“Đúng rồi!” Yuuki thở phắt ra và gương mặt cô đượm vẻ lo âu chợt nhớ ra lí do xông vào phòng cậu.

“Zero, là về Viện trưởng!”

...

Zero và Yuuki nhìn chằm chằm vào con người tội lỗi với mái tóc dài đang ngồi co núp lại trong góc văn phòng của ông và rên rỉ như thể đang đau đớn khi mà tay ông ôm chặt lấy bụng. Zero thở dài. Cậu biết rằng mình đã không nên thức dậy sáng nay làm gì. Rõ ràng Viện trưởng chẳng bị gì cả, chỉ là ông lại đang giả vờ ngớ ngẩn lần nữa. Zero luôn hi vọng ông sẽ không trở chứng quá sớm vào buổi sáng thế này.

“Ngài ấy đã như thế lúc tớ tìm thấy sáng nay,” Yuuki lí nhí vì hành động quá khích của ông làm cho cô thực sự lo lắng.

“Lơ ông ấy đi, ông ta chỉ đòi hỏi sự chú ý thôi,” Zero nói và quay phắt đi. “Tôi muốn ngủ.”

“Xin lỗi,” Yuuki thở dài bực tức cố mỉm cười biết ơn vì đã làm phiền Zero đến đây như thế này.

“Thật nhẫn tâm làm sao,” viện trưởng nhòe đi trong nước mắt. “Đứa con trai dễ thương của ta không dành chút thời gian ở bên cạnh cha nó sao!”

Yuuki quay lại rồi cười dịu dàng. “Gần đây Zero rất mệt mỗi thưa viện trưởng-“

“Daddy.”

“Huh?” Yuuki chớp mắt nhăn mày nhìn về trẻ con của ông.

“Gọi ta là daddy,” viện trưởng nài nỉ.

“Um...daddy...” Yuuki ngập ngừng lí nhí.

Viện trưởng cười sung sướng nhảy cẫng lên và đột nhiên ôm chầm lấy đứa con gái nuôi của mình. “Yuuki, cô công chúa dễ thương của ta! Con làm ta hạnh phúc quá.”

Zero nhìn cảnh tượng này mà thở dài.”Giờ thì ông ấy ổn rồi đấy. Tôi đi ngủ đây.”

“Ah!” Ngài Viện trưởng hét lên và chặn Zero lại trước khi cậu kịp bước đi. “Nhưng chúng ta nên ăn tối cùng nhau hôm nay. Trên hết thì ta vẫn là một gia đình mà.”

“Tại sao?” Zero nhìn có vẻ không hề thích thú điều này. Yuuki mỉm cười với cậu và cố chui ra khỏi cái ôm chặt của ngài.

“Bởi vì nếu tớ phải chịu đựng thì cậu cũng vậy.”

Viện trưởng cau mày trước giọng điệu giấu cợt của cô.” Chịu đựng?”

Kaname Kuran mân mê từng đầu ngón tay khắp thành chiếc li thủy tinh, anh đang thưởng thức mùi vị không mấy dễ chịu của những viên máu này và tự hỏi chính xác là khi nào anh đã tự biến mình thành một kẻ ngốc. Đêm qua anh đã ngủ không yên. Hàng giờ trôi qua anh chỉ ngồi trên giường cạnh Kiryu để nhìn cậu ngủ trong khi sự khó chịu bức tức cứ lớn dần lên trong anh. Anh không thể phủ nhận việc bản thân đã rất buồn khi mà lời thì thầm tên của người đó trên môi Kiryu không phải là tên anh. Đôi môi mà đêm đó anh đã hôn không biết bao lần.

Đúng thế, Kaname nghĩ ngợi và đưa tay nắm chặt lấy cuống li kê lên miệng để ép thứ chất lỏng đó xuống. Anh đã rất buồn, nhưng lại không hề giận. Làm sao anh có thể cơ chứ? Anh luôn biết rằng Zero rất quan tâm Yuuki. Chính bản thân Kaname cũng quan tâm cô nhiều như cậu. Anh biết điều đó và anh đã dùng chính nó để ép Zero phải chấp nhận thỏa hiệp này. Đáng ra anh sẽ không ngạc nhiên. Nhưng...

Đôi mắt u sầu của Kaname hẹp lại. Nếu như Zero đang ở cùng anh thì lẽ ra cậu không nên nghĩ về ai khác. Không nên như thế khi Kaname làm tình với cậu trên chính chiếc giường của anh. Và cũng không nên khi cả hai hôn nhau, hay khi...Lưng Kaname lạnh lại với một suy nghĩ đột hiện lên trong đầu anh mà gần như là một lời chế nhạo. Có thể nào Zero luôn nghĩ đến Yuuki mỗi khi anh và cậu làm chuyện đó? Có phải điều đó làm cậu có thể ‘chịu đựng’ được?

Hanabusa Aido đứng trước một trong những chiếc cửa sổ lớn của Kí túc xá Mặt trăng để nhìn Kaname Kuran, vị chủ tịch của họ, biến mất vào trong đêm tối. Hôm nay là tối thứ Bảy vì thế nên họ không phải đến lớp và cũng vì thế mà không ai được phép rời khỏi kí túc. Trong một thoáng, Hanabusa nghiêm túc nghĩ đến việc theo sau anh nhưng cuối cùng lại sáng suốt quyết định là không nên. Còn một cách khác để vampire này có thể tìm câu trả lời cho câu hỏi ngày càng tò mò của mình.

Zero giúp dọn bàn ăn khi viện trưởng vui sướng nhảy nhót ngân nga âm ỉ quanh người lúc cậu đang xếp thêm nhiều đĩa. Yuuki ngồi phịch xuống ghế và háo hức xoa tay vào nhau. “Đói lắm rồi.”

Thật lạ, Zero kéo ghế ngồi xuống, bởi vì Yuuki đã ăn rất nhiều. Đôi mắt lilac của cậu ngược nhìn lên cặp mắt nâu đầy vẻ tăm tối đang chăm chăm vào như thể cậu đã nói to điều đó ra vậy. Viện trưởng cúi xuống đặt thêm một chiếc đĩa nữa lên bàn và vô tình phá đi ánh mắt nhìn nhau của hai cô cậu.

“Giờ thì ăn thôi nào!” Ông vui mừng mời lớn và ngồi xuống dùng đũa gấp thức ăn cho vào miệng. Trước khi kịp cắn miếng thịt ông tự làm cùng với súp miso thì tiếng gõ cửa vang lên. Ngài cười với Yuuki. “Ah, vị khách mời đã đến. Yuuki, sao con không ra mở cửa đi.”

Zero cau mày nghi ngờ và liếc nhìn chiếc đĩa ông mới bày thêm ra. Khi Yuuki trở lại với ‘vị khách’, Zero không biết cậu có nên ngạc nhiên không hay chỉ là đơn giản đã vốn biết đó chẳng phải ai khác ngoài ‘Kuran-sama’. Việc quyết định có nên đứng dậy bỏ đi không bỗng thoáng lên trong tâm trí nhưng cậu lại buộc mình ngồi yên và hành động như rằng đêm qua đã không hề ở với tên ác quỷ tự cao sở hữu vẻ nhìn của một con người lương thiện đó.

“Như thế này không tuyệt sao?” Viện trưởng cười với Zero. “Kaname đồng ý lời mời của ta!”

Trong một giây, Zero thề rằng cậu đã thấy người ông tỏa sáng lên. Miễn cưỡng, nhưng Zero không có lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận ngồi đây ăn tối với vị vampire tối cao. Nhưng dù sao thì cậu vẫn có

thể làm được mà. Tất cả những gì cậu phải làm chỉ là tránh ánh nhìn của anh. Khi Kuran ngồi xuống bên cạnh, cậu quyết định tránh ánh mắt anh có lẽ sẽ là tốt nhất.

Điều làm Zero ngạc nhiên là mục đích của cậu không khó khăn lắm để đạt được. Kuran đang tự nhiên nói chuyện với viện trưởng và Yuuki, mọi người cư xử như thể cậu không hề ở đây. Điều này tốt hơn là cố lôi kéo Zero và cuộc đối thoại.

“Yuuki, em đã làm quá nhiều cho ta,” Kaname đáp lại lời Yuuki khi cô khen anh đã cố gắng sức mình rất nhiều để giữ sự yên bình cho học viện. Zero lờ mờ nhìn người thuần chủng, nhìn cái cách đôi mắt anh sáng lên ngọt ngào lúc nói chuyện với Yuuki. Cậu đã chứng kiến cảnh này nhiều năm trời, cách mà anh đối xử với cô dù cho cô là con người và anh là vampire. Nó luôn làm cậu cảm thấy kinh tởm và một chút tức giận. Anh là vampire, một người không hề thuộc về thế giới của họ, thế nhưng Yuuki lại chấp nhận anh bằng cả trái tim cô. Không đúng tí nào. Nhưng Zero...

Khi bữa ăn đã qua, Yuuki cùng viện trưởng bắt đầu dọn dẹp bàn để bày món tráng miệng và hai người từ chối không cho Zero giúp. Ngược lại điều cậu hoàn toàn mong muốn, họ để cậu lại một mình trong phòng với vị thuần chủng. Ngay lập tức sau khi hai người lui vào bếp, căn phòng tràn đầy sự yên lặng. Nó đúng thật là khoảnh khắc khó xử đè nặng lên Zero đến khi nào cậu thua mới thôi. Cậu hỏi mở lời mà không hề nhìn Kuran “Tại sao anh ở đây?”

“Ta thường đến thăm Yuuki và Viện trưởng,” Kaname chống cằm trả lời nhưng tránh nhìn Zero. “Chẳng có gì phải cảnh giác cả.”

Lại một lần nữa yên tĩnh phủ đầy không gian, cả hai không ai nhìn nhau. Và rồi Kaname buồn chán liếc nhìn Zero.

“...cậu ngủ ngon không?”

Mắt Zero mở to ra và cả mặt cậu đỏ ửng lên như sáng nay kèm theo những cảm giác cậu chịu đựng lúc đó đang chạy dọc xương sống. Ánh nhìn của cậu ngay lập tức hướng về phía anh trước khi cậu kịp ngừng.

“Đêm qua cậu có vẻ rất mệt. Cậu đã không kháng cự nhiều.” Đôi mắt nâu đỏ ánh lên một vẻ nhìn hiểm nguy. “Hay có lẽ bởi vì cuối cùng cậu đã chịu chấp nhận điều hiển nhiên này.”

“Hiển nhiên?” Zero hỏi ngược lại bằng ánh nhìn sắc bén đối với anh.

“Cậu thuộc về ta, Kiryu.”

“Anh-“ Zero bật ghế đứng dậy đầy phẫn nộ.

“Món tráng miệng đây!” Viện trưởng háo hức reo lên và rồi cản nhand khi Zero đi vội ngang qua ông và Yuuki. Cô không hiểu.

“Zero?” Yuuki nhăn mày nhìn vẻ cau có dữ dội trên mặt cậu khi cậu bỏ đi. Lần này lại việc gì làm cậu bức mình như thế? Cô nhìn lại phía Kaname khi anh từ từ đứng lên.

“Có vẻ như tôi đã làm cậu ấy không vui rồi. Thứ lỗi. Tôi cần phải quay về ngay. Cảm ơn vì buổi tối.”

“Ooh, ta đã làm rất nhiều món tráng miệng,” ông rên rỉ nhìn chăm chăm xuống món daifuku dâu tây mà mình tự làm.

“Tôi thành thật xin lỗi, Viện trưởng Cross.”

Yuuki để ý thấy ánh nhìn lạ lẫm nơi anh khi anh đến gần. “Kaname-sama?”

Kaname dịu dàng cười với cô. “Ta rất mừng vì có thể dành thời gian bên em, Yuuki.”

Điều đó giờ đã trở thành thường lệ nhưng khuôn mặt Yuuki vẫn ửng hồng lên và cô vội vã cúi chào anh.

“C-Cảm ơn vì đã đến Kaname-sama.”

“Oh well, chỉ còn ta và con thôi Yuuki ạ,” Kaien Cross quay sang cô con gái nuôi thở dài. Cô vội vàng đẩy cho ông chiếc khay đựng đầy tách trà mà vô tình làm hỏng đi những chiếc bánh kem tráng miệng ngon lành bên dưới.

“Con sẽ đi tìm Zero!” Yuuki la lên rồi chạy nhanh ra khỏi phòng trong lúc ‘daddy’ của cô đang cố gắng giữ thăng bằng với hai chiếc khay trên tay.

Kaien thở phắt nhìn cô chạy đi. May mắn khi ông là một thợ săn vampire, một điều gì đó nhỏ nhặt như việc giữ thăng bằng vài tách trà một cách vững chãi. Cân bằng cuộc sống của những con người mà ông yêu thương, nhưng mặt khác, nó lại chẳng hề dễ dàng chút nào.

Ruka Souen bước từng bước kể sau vị Chủ tịch Khối Đêm khi bọn họ đi ngang qua đám đông ồn ào đang la hét âm ỉ gọi tên họ. Cô thấy khó chịu vì làm sao mà ngày này qua ngày khác họ không ngừng tập trung lại chỉ để muốn được nhìn thấy lớp Đêm. Và dĩ nhiên thì tên Hanabusa ngu ngốc càng làm cho mọi việc trở nên tệ hơn với những lời tán tỉnh liên miên. Cả tên đó nữa. Ruka liếc nhìn về phía cậu sao đỏ kỉ luật. Tên cận bã thô lỗ đó luôn thích thú với việc nhìn trừng trừng và cư xử với họ như những kẻ vô dụng thừa thãi. Dù việc này rất dễ hiểu khi căn cứ vào quá khứ của Zero nhưng cô vẫn không thể nào chịu đựng được những hành vi khinh thường và vô lễ của cậu.

Lúc họ đi ngang, Ruka chợt bắt gặp ánh nhìn nhanh về phía cậu từ Kaname trước khi anh lại tiếp tục bước đi như thể đã không hề làm như thế. Cô không nói một lời nào trong suốt quá trình đi tiếp đến lớp. Những học sinh xung quanh chìm vào trong các cuộc nói chuyện mà cô không hề hứng thú nữa lúc cả lớp bước dọc hành lang. Từng người một bước khuất dáng vào lớp học nhưng Ruka đã đứng lại ngay khi kịp bước đến cửa. Cô ngoái đầu lại.

Kaname-sama đang nhìn ra ngoài cửa sổ – việc mà hầu như đêm nào cô cũng thấy. Cô nhớ lại lần cuối khi thấy anh nhìn thấu qua tấm kính trong suốt đó, một nụ cười dịu dàng đã nở trên môi anh, nhưng bây giờ điều đó hoàn toàn không xảy ra. Dù rằng gương mặt anh vẫn lạnh lùng như khi nào nhưng cô vẫn cảm thấy điều gì đó không ổn trong luồng gió thổi vào nơi cô đang đứng. Ruka không thể chạm vào cái giác cảm nhẹ nhàng vừa đắng vừa ngọt ngào này nhưng nó cứ làm cô choáng váng như trong cơn say. Kaname-sama chưa bao giờ là người cởi mở để mà lộ ra những cảm xúc của bản thân nhưng ngay bây giờ...

Người đó là ai? Cô tự hỏi. Ai là người anh luôn nghĩ về với những cảm xúc đó trên khuôn mặt anh như bây giờ? Phải chăng thật sự là có một người mà Kaname-sama quan tâm như thế? Trái tim Ruka bỗng nhói đau trong ***g ngực.

“Ruka?”

Ruka giật mình khi đôi mắt đen phản chiếu trong tấm cửa kính bắt gặp hình ảnh của mình.

“Kaname-sama?”

“Vào lớp đi,” anh lặng lẽ lên tiếng và quay người khỏi cửa sổ.

“Ngài không vào sao?” Ruka cau mày.

“Ta đã quên một thứ,” anh bước đi. “Cứ vào lớp đi.”

Ruka không yên tâm nhìn Kaname biến mất phía cuối hành lang. Tò mò, cô đến bên cửa sổ và nhìn xuống những tán cây dưới khuôn viên. Cô lặng lẽ đưa mắt nhìn trong một chốc và đột nhiên dừng lại trước một hình hài đang di chuyển phía dưới. “Người quản lí kỉ luật?”

Kaname đã nhìn người sao đỏ đó trong suốt thời gian này ư? Đôi mắt Ruka hẹp lại trước cô gái có mái tóc ngắn đang đi tuần. Cô ta là lí do Kaname-sama ngắm nhìn bên ngoài cửa sổ hằng đêm ư?

Yuuki Cross vừa nhìn thấy anh chỉ vài phút trước và phóng nhanh đến đó hết sức có thể, nhưng khi đã gần đến đích cô giảm dần tốc độ lại. Ngay khi bắt gặp hình dáng Yuuki, anh dừng lại và mỉm cười. Cả hai đang đứng trước vòi phun nước thiên nga đặt ngay giữa Học viện với đôi cánh trắng đang rộng ra về tự hào còn cổ nó thì uốn cong chúc xuống phun những tia nước trong hình dáng tuyệt mỹ xuống vòng nước trong hồ.

“Yuuki, cảm ơn em vì đã đi tuần hằng đêm.”

“Uh...” Yuuki ngưỡng mộ vẻ đẹp dịu dàng quen thuộc đó và như mọi lúc, ý chí của cô đang dần tiêu tan. “Kaname-sama...Em muốn hỏi anh việc này.”

Kaname tò mò. “Chuyện gì vậy?”

“Bữa tối hôm đó, khi anh đến...” Yuuki lẩm bẩm một cách rời rạc rồi nhìn xuống đất hơi bối rối.

“Và?” Kaname nhẹ nhàng tiếp lời.

“Và khoảng thời gian trước đó...” Cô tiếp tục gợi nhớ lại cái ngày mà Kaname đến yêu cầu nói chuyện với Zero. Sau khi cả hai rời khỏi, cô luôn lo lắng là có việc gì đó không ổn đang xảy ra. Bất cứ khi nào cô hỏi, Zero cũng đều bảo rằng điều đó không quan trọng và cũng không liên quan gì đến cô rồi sau đó lại lơ đi. Gần đây Zero rất lạ và Yuuki không thể không thắc mắc liệu rằng Kaname-sama có phải là lí do.

Kaname kiên nhẫn đứng chờ Yuuki có đủ dũng khí để tiếp tục câu hỏi của cô, âm thanh duy nhất phá vỡ bầu yên lặng này là tiếng nước róc rách chảy từ hồ phun nước sau lưng anh.

Cuối cùng, Yuuki siết chặt nắm đấm lại và tuôn ra, “Chỉ là giữa anh và Zero đã xảy ra chuyện gì?”

Kaname chớp mắt trước tiếng la lên bất lực này. Anh nhìn chăm chú vào đôi mắt nâu tròn xoe, một đôi mắt đầy lo lắng nhưng không kém phần kiên quyết. Và, tim anh đập nhẹ một nhịp. Anh biết cô quan tâm lo lắng cho Zero. Cô dường như luôn muốn bảo vệ cậu.

“Yuuki bé nhỏ,” Kaname cười và xoa đầu cô, anh thấy khuôn mặt cô đang đỏ dần đi. “Không có gì đáng lo lắng đâu.”

Zero bước quanh khuôn viên trong chuyến đi tuần để quan sát những động tĩnh bất thường trong đêm. Cậu nhận ra rằng gần đây chính cậu đã mất tập trung nhưng ngay bây giờ, cậu tỉnh táo hơn bao giờ hết để mà suy nghĩ. Suy nghĩ về việc trong suốt những tuần vừa rồi những chuyện gì đã xảy ra. Cậu đang giống như một kẻ ngốc. Cậu nhớ lại cách Kuran nhìn cậu suốt buổi tối đêm đó. “Không lẽ bởi vì cuối cùng cậu đã chấp nhận điều hiển nhiên: Cậu thuộc về ta, Kiryu.” Từng câu chữ đó cứ luôn ám ảnh cậu.

Zero nhắm mắt lại cố để cho cơn gió nhẹ làm dịu cơ thể mình nhưng không khí dường như có vẻ hơi lạnh. Cậu ngây người cảm thấy một sự hiện diện khác và quay lại đối mặt với một cậu học sinh trong bộ đồng phục trắng đang đứng sau mình. “Aido, cậu đang làm gì ở đây?”

“Ta muốn nói chuyện với người,” vampire tóc vàng thần nhiên đáp như thể đang ra lệnh.

Zero nhận ra cậu có thể đánh tên này một trận và bắt ép quay về lớp học, có lẽ hơi ồn ào, hoặc cũng có thể cậu đứng nghe hết mọi chuyện và lặng lẽ hộ tống hắn về. Cậu có vẻ thiên mạng về ý trước hơn nhưng sau rồi lại quyết định không nên.

“Có chuyện gì?”

“Là về Kaname-sama.”

Bàn tay Zero siết chặt và mắt cậu sao đỏ hơi hẹp lại đầy vẻ khó chịu.

Hanabusa đưa mắt chăm chú nhìn cậu như thể tên này có thể tìm được câu trả lời đâu đó trên khuôn mặt kia. Hơi tốn thời gian và sự kiên nhẫn và giờ thì Aido thật sự muốn biết. “Rốt cuộc thì người là gì đối với Kaname-sama?”

Zero nhăn mày. Cậu là gì với Kuran? Zero thậm chí cũng không biết. Tất cả những gì cậu chắc chắn được là tên thuần chủng thích thú với việc dùng cậu để thỏa mãn cho khát vọng của hắn. Dù rằng đã có nhiều lúc anh thật sự cư xử rất lạ với cậu. Như cái cách anh hôn cậu đêm đó trong chính phòng ngủ của cậu và biến mất ngoài cửa sổ, hay cách anh đùa cợt cậu với vẻ nhìn kì quặc đó. Đôi khi Zero phải thừa nhận rằng khi anh và cậu... ‘bên nhau’, có điều gì đó trong cách Kuran chạm và hôn cậu. Cách chậm rãi anh mân mê một nụ hôn hay cảm giác ấm áp của đôi tay anh khắp cơ thể cậu...

Zero rất ghét khi anh làm như thế, nó làm cậu do dự đầy sợ hãi và thiếu quyết đoán. Nhưng mà tất cả điều đó chỉ diễn ra khi họ ngủ cùng nhau. Bên ngoài căn phòng ngủ, tên khốn đó đối xử với cậu như một vật thay thế khốn kiếp.

Hanabusa cau mày nhìn vẻ mặt tăm tối của Zero. Những cảm giác của cậu trong một chỗ có thể đọc được dễ dàng trước khi cậu bắt đầu gừ lên. Chắc chắn là có điều gì đó giữa hai người họ. Hanabusa gần như đã hiểu ra vấn đề, dù gì tên này cũng là một thiên tài. Uống máu của Kaname, đến tìm anh vào đêm và việc Kaname ra lệnh cho Aido hộ tống và bảo vệ Zero về...

“Ta không muốn làm phiền Kaname về vấn đề này nhưng nó là sự thật đúng không? Cả hai là người tình.”

“Khốn kiếp!” Zero ngay lập tức phủ nhận.

Hanabusa thở dài và cho tay vào túi, phản ứng của Zero chỉ làm cho vampire này biết chắc chắn hơn. “Rõ ràng là cách ngài đối xử đặc biệt với người chứng tỏ có việc gì đó đang xảy ra. Điều quan trọng là người nghĩ về ngài như thế nào. Và ta muốn nghe điều đó.”

“Tại sao cậu nghĩ là đang có gì xảy ra?” Zero hạ mình đưa ra lời giễu cợt và khinh bỉ nhìn xuống Hanabusa trong khi đang cố gắng tìm cách thay đổi chủ đề. Nhưng có lẽ tốt hơn là cậu nên gây chiến. “Bởi vì cậu ngu ngốc?”

Mắt Hanabusa giật lên. “Cái gì?”

Hanabusa quả đúng là một tên ngốc khi dễ dàng nổi giận như thế. Điều đó không quan trọng với Zero, nó thật sự đã làm tên vampire đó sao nhãng khỏi việc đang nói. Tuy nhiên bởi vì tên bướng bình đó đã đi, giờ đây Zero bắt đầu thắc mắc về việc Hanabusa vừa hỏi cậu. Cậu là gì đối với Kuran?

Zero nghe thấy tiếng nói ở đâu đó và cậu cau mày. Có ai khác ngoài Hanabusa thích trốn tiết nữa à? Một mỗi, cậu tiến đến nơi phát ra giọng nói đến khi nhìn rõ người đó. Trong một giây cậu chỉ đứng đó nhìn cặp đôi trước vòi phun. Kaname đang mỉm cười, sự ảnh hưởng của anh hoàn toàn không có khi anh đưa tay vuốt tóc Yuuki. Anh cười với cô trong sự ấm áp của đôi mắt- cách anh luôn thể hiện như rằng cô là một người hết sức quý giá với mình. Khung cảnh đó làm Zero điên lên. Cậu không thể chịu được cảnh Yuuki với anh. Cậu không muốn đôi bàn tay bẩn thỉu đó chạm vào cô vì Zero biết rõ đôi tay đó của Kuran đã làm gì với cơ thể của mình. Ý nghĩ đó làm cậu kinh tởm. Trước khi kịp nghĩ ra điều gì khác thì Zero đã chạy thẳng tới.

“Zero!” Yuuki nhìn thấy trước và ngạc nhiên quay về phía cậu. Cô la lên bằng hoàng hơn khi Zero kéo mạnh tay mình và bước lên phía trước che đi hình ảnh của Kaname-sama.

Mắt Kaname hẹp lại khó chịu trước hành động này của Zero. Dòng nước chảy từ vòm miệng thiên nga bắn nhẹ lên khi cả hai nhìn vào mắt nhau. Phải chăng việc Kaname ở bên Yuuki làm Zero ghen, người thuần chủng hơi tức giận tự hỏi khi anh chìm sâu vào đôi mắt giận dữ đó – đôi mắt đó đã quay trở về nỗi thù ghét như hôm nào.

Yuuki liếc nhìn lên Zero ngạc nhiên. Tại sao cậu lại leo cô khỏi anh như thế? Chỉ là Kaname-sama thôi mà. “Zero...?”

Chẳng có câu đáp trả nào khi cậu cứ đứng yên trước mặt cô. Yuuki cúi người sang một bên để nhìn Kaname và xin lỗi vì hành động thô lỗ của Zero nhưng rồi cô lại để ý thấy ánh nhìn lạnh lẽo kia trên khuôn mặt anh. Ý nghĩ có điều gì không ổn lại trở dậy trong cô một lần nữa. Họ đang cư xử rất lạ. Không ai trong hai người nói với nhau điều gì, cả hai chỉ nhìn nhau như thể họ không dám thốt ra lời nào trước mặt cô.

Chuyện gì thế? Yuuki thắc mắc. Cả hai người đang giấu cô điều gì?

8. Chương 8: His Mistake

Không khí ẩm ướt trong căn phòng sinh hoạt lớn của kí túc xá Mặt trăng càng lúc càng dày lên đến mức những người đang ngồi nơi đó khó mà chịu đựng được, mặc dù điều này chẳng liên quan gì đến thời tiết ngoài trời cả. Mưa cứ rơi tầm tã không ngừng từ những đám mây đen kịt che phủ cả bầu trời trên cùng. Tiếng lách tách mưa rơi dường như có vẻ dội lại trong sự tĩnh lặng khi tất cả học sinh lớp Đêm đang ngồi tụ lại lo lắng cho vị leader Kuran-sama của họ. Takuma Ichijou lật sang một trang sách mới một cách cẩn thận để không phải làm cho Shiki thức giấc trên bờ vai mình. Vị phó chủ tịch từ từ liếc nhìn những người khác xung quanh. Đầu tiên là Ruka, người mà dường như chưa bao giờ có thể ngồi yên một chỗ khi đang lo lắng. Cô đứng đó vòng tay ngang ngực và ánh nhìn của cô chăm chăm cố định vào các bậc thang dẫn lên phòng của Kaname như thể cô nhìn thấy được Kaname đang ở đâu trong phòng anh vậy.

Kain đang ngồi trên chiếc sofa mộc trước Ichijou. Vampire tóc cam này có vẻ bình tĩnh hơn so với Ruka và Hanabusa. Tên vampire tóc vàng to mồm đang đứng nơi cửa sổ mà lặng lẽ nhìn ra bên ngoài. Từ nơi Takuma ngồi, cậu có thể thấy nét đăm chiêu trên khuôn mặt Hanabusa thông qua lớp gương thủy tinh phản chiếu. Ichijou thở nhẹ rồi lại tiếp tục chăm chú vào quyển sách. Với một bên góc mắt cậu liếc nhìn Rima, người ngồi cạnh Shiki và đang che tay ngáp ngủ. Tất cả bọn họ đều cảm nhận được cơn giận của Kaname anh lại như lúc trước, suy tư khẳng khái không chịu rời phòng.

Hanabusa âm thầm quan sát cơn mưa nặng hạt như đang trút nước bên ngoài, từng giọt mưa rơi tí tách ướt hết lên cả bậc thềm đá ngoài kia tức xá, hết giọt này đến giọt khác kế tiếp nhau bắn tung lên như đang nhảy múa dọc thềm vậy, tuy nhiên suy nghĩ của cậu lại đang hướng về một vấn đề khác. Vì lí do nào đó, cậu cảm thấy hơi tội lỗi trong việc này. Kaname-sama thật sự rất buồn phiền và cũng chẳng nghi ngờ gì lỗi là do tên sao đỏ kia. Tên đó đã phạm lỗi gì đấy mà làm Kaname-sama trở nên thế này, nhưng Hanabusa cũng không thể tránh được cảm giác chỉ vì cậu đã biết trước là Kiryu có gì đó không ổn. Aido nhớ lại về mặt Kiryu sau khi hỏi cậu là gì đối với Kaname-sama. Zero đã không trả lời.

Bởi vì cô gái đó? Ruka ngáp ngừng tức giận vì cô gái ấy có thể tác động đến Kaname-sama đến như vậy. Việc này đang gặm nhấm dần con người của cô. Có lẽ không phải cô ta. Chắc là ai khác đã làm ngài ấy giận. Chắc như vậy rồi. Không chịu đựng được nữa, Ruka xoay người lại và gặm lên chỉ tay về phía Hanabusa buộc tội. Cô cần phải xả ra cơn ức chế này. “Cậu đã làm gì Kaname-sama?!”

Hanabusa ngậy người cổ hiểu từng từ của Ruka khi cô vô tình đánh bật cậu ra khỏi dòng suy nghĩ miên man. Ánh nhìn căm phẫn của Aido ngay lập tức rời khỏi cửa sổ hướng đến cô học sinh tóc màu mật ong đang cau có. “Tôi ư?! Tôi không làm gì Kaname-sama cả!”

Đôi mắt xanh biển trong vắt của Rima hứng thú hướng về phía trận chiến ồn ào chen ngang bầu tĩnh lặng. Cô nhìn Ruka và Hanabusa lại đang âm ỉ cãi nhau như thường ngày, rồi cô quay sang nhìn Ichijou-san đóng nhẹ sách lại. Takuma nhả nhận cười. “Không phiền chứ...?”

Rima chớp mắt khi Ichijou nhẹ nhàng đẩy đầu Shiki ra khỏi vai mình để hướng về vai cô. Cô gái tóc nâu tây hơi ngạc nhiên liếc xuống khuôn mặt say ngủ của Shiki lúc đầu cậu nhẹ rơi trên vai mình. Cử động này có vẻ đã đánh thức cậu. Shiki chớp mắt một cách buồn ngủ và cau mày khó hiểu nhìn lên Rima. Cậu thể rằng là mình đang ngủ trên vai Ichijou-san lúc này mà.

“Ngài định đi nói chuyện với chủ tịch Kuran àh?” Kain lặng lẽ hỏi khi Ichijou đứng dậy và rời khỏi bàn tiến lên cầu thang. Mọi người lập tức hướng về vị phó chủ tịch chờ cậu trả lời.

“Đúng thế,” cậu ngừng nơi chân bậc thang. Takuma mỉm cười bảo đảm. “Đã trễ rồi, tất cả nên đi nghỉ thì tốt hơn.”

Dường như không ai muốn bước chân đi, nhưng quả thực thì đã rất trễ rồi. Họ buộc phải đứng lên rời khỏi phòng khi Ichijou đi lên.

“Oh, Rima” – phó chủ tịch gọi lại. “Hãy đưa giúp Shiki về phòng hộ tôi, được không?”

“Tại sao lại là tôi?” Rima lẩm bẩm dù rằng cô thực sự không thấy phiền chút nào. Cô đứng dậy nắm lấy ống tay áo của Shiki và bắt đầu kéo cậu vampire buồn ngủ về phòng khi mọi người đã đi cả.

Mưa rơi âm thầm bên ngoài cánh cửa sổ trong căn phòng làm việc của Kaname, nơi mà người thuần chủng đứng nhìn ra ngoài màn đêm tối tăm. Bầu trời đen tối có vẻ thích hợp nhất với tâm trạng u sầu của Kaname bây giờ. Mọi việc đã nhanh chóng trở nên khó mà cân bằng được. Kể từ đêm đó trở đi, đêm mà Zero thì thầm tên của cô, mọi thứ đã thay đổi. Kaname căm ghét việc này hơn ai hết khi anh không có được điều mình muốn. Và, Zero dĩ nhiên đang cố gắng rất tốt để chắc rằng anh sẽ không bao giờ có được. Thậm chí ngay cả sau khi thỏa hiệp của họ được thiết lập, Zero luôn chọn cách phá bỏ nó. Lúc này đây, Kaname cuối cùng cũng đã nhận ra được anh khao khát Zero đến nhường nào. Tên thợ săn ngang bướng đó đang làm mọi việc để tránh anh nhưng vì Yuuki luôn ở bên cậu nên Kaname không thể nào nói được điều gì.

Tiếng gõ cửa nhẹ vang lên làm Kaname bị kéo khỏi trạng suy nghĩ. Anh không buồn đáp trả nên Ichijou đã tự đi vào. Takuma nhìn chăm chú vào Kaname trong căn phòng tối đen, ngọn đèn lửa nhỏ nơi chiếc bàn đang dần mờ đi. Cậu lại nhìn hình ảnh phản chiếu của bạn mình qua tấm gương và dù Kaname rất hiếm

khi biểu hiện cảm xúc ra bên ngoài nhưng cậu có thể thấy được cơn giận sôi sục âm thầm bên dưới đôi mắt sâu thẳm của anh. Ichijou ngẩn ngai trước khi cất tiếng. “Kaname, Kiryu không đến đâu.”

Đôi mắt màu tối ấy thoáng hướng về Ichijou thông qua tấm kính thủy tinh phản chiếu trước mặt và lộ mực nhỏ trên bàn Kaname bỗng tan vỡ. Người con trai tóc vàng ngậy lại giật mình bởi phản ứng của Kaname. Đã một tuần rồi và Kiryu – người đáng lẽ ra nên có mặt ở đây lại không hề xuất hiện. Nhưng điều đó cũng không mấy ngạc nhiên khi xem xét lại cách ứng xử của cả hai người trong tình trạng hiện tại này. Cậu chắc chắn Kaname đã ý thức được nó. Ichijou chỉ thở dài.

Cậu lưu tâm đến dòng mực đen bị giải phóng khỏi ngôi nhà nhỏ của nó đang giờ tìm cách trả thù khi từ từ lan dần đến xấp giấy tờ trên bàn. Ichijou nhanh chóng dịch chuyển đến để không cho công sức vất vả của Kaname lãng phí đi. Takuma thật sự rất muốn giúp Kaname bởi vì họ là bạn của nhau, nhưng đôi khi Kaname khiến mọi việc trở nên khó khăn hơn cho Ichijou. Cậu tôn kính Kaname như một vị thần thánh và trung thành với anh như một người bạn. Đó là lí do tại sao rất khó nói với Kaname rằng anh đang phạm sai lầm. Kaname luôn giải quyết nhiều tình huống rất khó nhưng Ichijou biết chắc rằng, đối với Kiryu, Kaname đã vô tình đặt chân lên một con đường hiểm nguy. Bằng chứng là Kaname chẳng hề kiểm soát được việc gì cả. Có lẽ, giây phút này Kiryu là người đang nắm giữ mệnh lệnh. Cậu chắc chắn Kaname không hề thích việc chính mình không nắm giữ quyền lực vì thế nên không nghi ngờ chính cơn giận này của anh là quyết tâm cố gắng giành lại sự thống trị. Kết cục sẽ rất tồi tệ.

“Kaname... Kiryu không phải là loại người dễ dàng khuất phục. Có lẽ cậu đã đi nhầm đường rồi. Ép buộc cậu ta vào mối quan hệ này sẽ không làm cậu ta chấp nhận cậu,” vị phó chủ tịch lên tiếng trong khi cầm đồng giấy tờ lên và xóc lại cho bằng. Khi cậu nhìn lên, Đôi mắt đen của Kaname lập tức tránh đi để chìm vào màu của bóng tối bên ngoài. Anh không có hứng nói chuyện.

“Tôi chỉ đang cố giúp...,” Ichijou lặng lẽ. “Cậu nên tìm hiểu Kiryu có cảm giác như thế nào thay vì ép buộc cậu ta theo ý mình. Cứ cố lôi kéo Kiryu theo cách này thì... Cậu nên biết rằng cậu ta sẽ chống cự lại. Sao cậu không thử nói sự thật cho cậu ấy biết, nói cho Kiryu biết cậu nghĩ gì về cậu ta.”

Thực sự đã một tuần rồi sao? Zero hơi vô tâm nghĩ suy trong lúc đang hồ hững vô hồn nhìn lên trần phòng tắm. Hai tay cậu đang siết quanh cổ họng khô rát cháy bỏng của mình như thể việc này sẽ giúp làm giảm đi cơn đau đớn. Trong căn phòng này, Zero khó mà thở được. Dòng nước nóng chảy xuống từ chiếc vòi làm mờ đi tấm gương trước mặt và hơi nước ẩm làm dịu đi cơ thể của cậu. Nếu cậu vẫn có thể nghe được tiếng nước chảy thì có nghĩa là cậu vẫn chưa mất đi lí trí. Mặc dù cậu đã uống những viên thuốc giảm đau kia nhưng vẫn không thể kiềm hãm được cơn khát dữ dội này. Gần như là khiếp sợ, chỉ vì cậu không ngờ được nó đã trở nên vô cùng mãnh liệt. Càng lúc cậu thấy càng khó để mà thở được nữa. Zero nuốt nước bọt dù cậu cảm nhận được trong miệng cậu bây giờ không còn tí nào cả. Cậu thở dốc khi cơn lạnh buốt trong tim bắt đầu nhói lên. Cậu nắm chặt lấy áo và co người vào để mong sưởi ấm cơ thể lạnh cóng trong những hơi thở đau đớn. Cậu có thể ngưng được nó mà...Không cần phải tìm đến ai đó đang lợi dụng mình. Như một món đồ chơi vậy. Cậu không phải một vật thể chết tiệt được tạo ra nhằm mục đích đem lại niềm thỏa mãn vui sướng cho một tên thần thánh chẳng xấu xa. Cậu là một thợ săn vampire, không phải là một món đồ chơi ***! Zero có thể làm tốt việc này mà không có sự giúp đỡ khốn kiếp của Kuran, cậu không cần máu hân. Cậu không cần máu của ai cả.

Cánh cửa lắc lư. “Uh, cái quái-? Zero?”

“Khốn thật,” Zero rít lên dưới hơi thở nặng nhọc. Tại sao Yuuki luôn chọn đúng những lúc này mà xuất hiện cơ chứ? Tồi tệ thật. Cậu lờ đi tiếng gõ cửa của cô để cố đứng dậy. May mắn cho cậu là viện trưởng đã sửa khóa cửa.

“Zero? Hey, mau lên nào, tớ biết cậu ở trong đó, đừng có lơ tở!”

Yuuki há hốc khi cánh cửa mở toang ra. Cô ngạc nhiên lùi lại một bước lúc Zero đi ra, nhìn cậu hoàn toàn bực tức. Cậu vẫn đang mặc đồng phục dù cả vật đã biến mất và một vài cúc áo đã bị tháo ra còn áo khoác thì được vắt trên cánh tay cậu. Ánh nhìn hung hăng của Zero đe dọa cô xuyên qua những lọn tóc bạch kim khi cậu bước ra. Yuuki không hề sợ, cô đã quen với ánh nhìn thế rồi.

“Chuyện quái gì thế? Sao cậu lâu thế hả, cậu thậm chí cũng không tắm nữa!”

Zero lơ cô và đẩy vai cô đi qua. Yuuki cau mày nhìn cậu, cô vội đến nắm tay cậu kéo lại. “ Chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Tại sao cậu lại-“

“Cậu cứ để tôi yên, Yuuki” –Zero bật lại liếc cô.

Yuuki thấy màu đỏ ánh lên trong đôi mắt Zero và cậu dễ dàng thoát khỏi những ngón tay đang tê cứng ấy. Tận sâu trong tim, cô cảm thấy sợ. Bằng đôi mắt sợ sệt, cô nhìn Zero rời khỏi và tự hỏi vì sao cậu lại giận đến thế. Cậu đang tránh cô rất nhiều, thậm chí cậu cũng không nhìn mặt cô nữa. Mỗi lần họ nói chuyện với nhau, cậu luôn nhìn đi nơi khác như thể cô không hề đứng đó.

“Zero ngu ngốc,” Yuuki lắc đầu thở dài. Cô không nên lo lắng cho cậu nhiều như vậy vì trước đây cậu đã từng cư xử như thế rồi. Sự thật thì, luôn là như thế. Cậu chỉ đang rất phiền thôi, sẽ qua nhanh thôi mà. Yuuki cứ trấn an chính mình đến khi cô bước vào phòng tắm. Cô nhìn máy nhìn vòi nước vẫn đang chảy vào bồn rửa mặt. Cô gần như chỉ trích Zero vì tội lãng phí và đưa tay vặn lại nhưng ngay lập tức tê cứng khi nắm lấy vòi. Trong chiếc bồn sứ, cô có thể thấy dấu vết nhìn như mẫu một viên phấn. Đó là một viên máu, không nghi ngờ gì nữa. Khi dòng nước rửa trôi chảy xuống, nó chuyển thành một màu đỏ thẫm. Zero đã nói dối cô.

Cậu thợ săn quý ngã xuống một trong những thân cây lớn trong khuôn viên học viện, cậu không thể tự bảo vệ mình khỏi cơn mưa tầm tã này. Chúa ơi, sao cậu cảm thù lũ vampire thế này khi chúng luôn muốn tống cậu xuống địa ngục. Bọn chúng là ai không quan trọng, tất cả đều giống nhau thôi. Cậu cảm ghét từng người, đặc biệt là tên thuần chủng ngu ngốc đó. Zero ôm tay quanh thân mình và nhắm chặt mắt. Điều tệ hại hơn trong việc này là không phải cơ thể cậu đang mãnh liệt thêm khát máu, chính xác hơn là cơ thể cậu đang khao khát mùi hương của tên khốn kiếp đó!

“Cậu quá buồn bực.”

Mắt Zero bừng mở. Người thuần chủng thậm chí còn không quan tâm anh đang ướt sũng bên dưới cơn mưa khi đứng trước mặt Zero và nhìn cậu trong chiếc mặt nạ lạnh lùng anh luôn mang trên khuôn mặt mình.

“Ta rất giận vì cậu đã không đến, Kiryu.” Kaname bước đến phía trước và Zero đẩy lưng lùi về thân cây cứng lạnh găm gù với Kaname như một con mèo hoang run rẩy. Người thuần chủng đã không cố giấu lời cảnh báo khi anh tiến đến gần hơn và quỳ xuống trước cậu. “Đừng ngoan cố nữa và hãy uống-“

Zero vội vàng tát mạnh tay anh ra và gầm lên. “Tôi không muốn thứ máu bẩn thỉu đó!”

Mắt Kaname nhắm hờ lại. Anh siết chặt lấy cánh tay Zero và kéo tên ngốc đó đứng lên với mình.

“Kiryu, ta khâm phục sức mạnh ý chí của cậu nhưng ngay lúc này sự cố chấp chỉ làm cho tâm trạng ta thêm tệ hơn thôi.”

Cánh tay Zero bị siết chặt đến nỗi cậu không thể ngã lùi về. Cậu thấy được cơn giận dâng lên trong mắt Kuran, nhưng cơn giận trong cậu cũng đang sôi mạnh hơn bao giờ hết. Vung tay ra, Zero thoát khỏi sự kìm hãm của anh. “Đừng động vào tôi! Tôi chịu đựng trò kinh tởm này đủ rồi!” Zero tìm thấy sức mạnh để đứng vững được trên chính đôi chân của mình, cơn khát đang bị đẩy lùi bởi sự thịnh nộ. “Tôi không cần máu anh, Kuran. Vậy nên anh có thể quên đi cái thỏa thuận điên rồ đó được rồi!”

“Cậu là một tên ngốc,” Kaname rít lên. “Cậu thực sự nghĩ mình có thể chống lại được thứ cậu sẽ trở thành ư?”

Sự cảnh giác vụt lên trong đầu Zero khi cậu thấy mắt Kaname hẹp lại. Tay cậu luồn dưới lớp áo khoác để lộ ra khẩu súng bạc và ép chặt nòng vào ngực Kuran khi tên vampire đó siết chặt mái tóc bạch kim. Người thuần chủng dường như không hề ngạc nhiên chút nào cả. Sự thật thì anh đã siết mạnh khẩu súng chặt vào mình bằng tay còn lại. Đôi mắt nâu bắt đầu ánh lên như đám tro hồng bập bùng.

“Hãy bắn đi nếu như cậu thực sự muốn ngưng ta.” Kuran kéo lê khẩu súng vào trung tâm trái tim anh.

Mắt Zero mở to.

Yuuki chạy ngang khu rừng cố gắng lờ đi cơn mưa lạnh giá khi cô tiến nhanh về khuôn viên để tìm Zero. Cậu đã không ở trong phòng khi cô đến tìm. Cậu ấy đã đi đâu? Cô thắc mắc một cách tuyệt vọng. Cô phải

tìm cho ra cậu. Cô chỉ không thể tin được là cậu đã nói dối mình sự thật về những viên máu. Nếu Zero không thể uống được chúng thì lý do cho việc cậu cư xử rất kích động gần đây chỉ có thể là vì cậu đang khát.

“Zero ngu ngốc!” Yuuki hét lên dừng lại xoay nhìn xung quanh để rồi không thể bắt gặp hình hài nào của cậu trước khi cô lại tiếp tục chạy về phía trước.

“Bắn ta đi,” Kaname ra lệnh khi anh di chuyển gần đến Zero hơn và đẩy cậu lùi về thân cây lần nữa. “Đó là cách duy nhất khiến ta dừng lại. Nếu không...” Từng từ của anh mờ dần đi trong cái liếc nhìn xuống đôi môi của Zero đầy ảm ỉm.

Những ngón tay của cậu run rẩy quanh cò súng. Cậu không thể bắn Kuran... Thậm chí nếu cậu thật sự rất muốn. Yuuki sẽ không bao giờ tha thứ cho điều này. Mất Zero bùng mở khi hơi thở nóng ảm của người thuần chủng đùa cợt làn môi mình, và cũng không hề mong đợi, cậu phải kiềm chế bản thân mình để không tiến đến gần anh. Ngay người vì thiếu quyết đoán, tất cả những gì Zero làm được chỉ là đứng đó trong khi Kuran khép kín lại khoảng cách giữa hai người và đôi môi quen thuộc ấy lại bao phủ lấy môi cậu. Sự tiếp xúc này không hiểu sao lại ảm đến một cách lạ lùng dưới cơn mưa lạnh cóng. Cậu thợ săn thấy tay mình đang dần ảm mạnh có súng. Dù gì thì Kuran cũng là thuần chủng. Điều này sẽ không giết được anh.

Kaname mạnh bạo tách môi Zero ra và đẩy đầu lưỡi vào trong vòm miệng nóng ảm của cậu trong lúc tay anh siết chặt mái tóc bạc mềm mại đó để giữ yên khi cậu cố quay đi. Đó là một mùi vị luôn làm cậu nhớ mãi... Nhưng cậu không muốn thế này. Cậu cố giằng súng ra khỏi gọng kiềm của Kuran nhưng người thuần chủng vẫn khẳng khái giữ nguyên nó ở vị trí cũ. Mất Zero hẹp lại khi Kaname ép thân chặt hơn với mình mặc dù khẩu bloody rose vẫn đâm vào ngực anh như một sự ngăn cách và đó cũng là khi nộ hân dần mạnh bạo hơn đến nỗi Zero phải run lên. Cậu thợ săn gần như đã hòa vào cùng anh. Cậu thực sự khao khát Kuran thế sao? Cậu bị một tên vampire lôi kéo thậm chí kể cả tất cả những gì cậu đã phải chịu đựng trong suốt cuộc đời mình? Zero nhắm chặt mắt lại. Cậu không thể.

Chết tiệt! Tay người thợ săn buông thõng xuống bên cạnh, khẩu súng bạc giờ đây đang vắt vướng cổ bám lại nơi đầu ngón tay của Zero khi Kuran ép mạnh vào cậu một cách mãnh liệt và khẩu súng đã không còn dí vào tim anh nữa lúc toàn bộ cơ thể ướm lạnh của anh ôm chặt lấy Zero. Cậu thợ săn run rẩy một cách thật bất lực. Chỉ mỗi một nộ hân này thôi. Thế là tất cả rồi. Khi đầu lưỡi Kuran quấn lấy lưỡi cậu, ý thức của Zero mờ đi.

Kaname nhận thấy sự khuất phục của Zero cả trước khi cậu cảm thấy nó. Cái cách môi Kiryu mở rộng hơn cho anh làm người thuần chủng run lên. Anh nói lỏng dần nắm tóc của Zero và liên tục xoa nhẹ đầu cậu khi Zero chìm đắm vào nộ hân. Anh yêu thích cách Kiryu luôn hiểu anh như thế này khi cả hai làm cho nộ hân ảm mê nóng bỏng hơn như một ngọn lửa mãnh liệt. Thế có Chúa, Kaname rất ghét việc Kiryu luôn dễ dàng làm cơ thể anh đáp trả thế này. Chỉ mới vài giây trước anh dự tính trừng phạt cậu bằng cách dùng vũ lực với đôi môi đỏ mọng kia để bắt cậu thợ săn phải quỳ gối chấp nhận sự thật rằng cậu khao khát Kaname nhiều như Kaname mong mỏi cậu. Nhưng, thời khắc này đây, Kaname muốn chiếm lấy cậu ngay nơi cả hai đang đứng, ngoài trời và ngay dưới cơn mưa này. Chân Kaname chen vào giữa đôi chân của Zero vì thế mà đùi anh đang ép lấy phần thân dưới của cậu. Zero thở dốc và nộ hân của họ ngắt quãng.

Yuuki đã nhìn thấy Kaname. Ngay lập tức, cô biết chắc rằng đó là anh, vì cô chưa bao giờ nhầm lẫn cả dù cô chỉ thấy lưng anh. Cô luôn nhìn anh từ phía sau khi anh sánh bước cùng lớp Đêm và dù anh ở đâu cô cũng sẽ nhận ra. Cô sao đó định gọi lớn tên anh nhưng chợt khựng lại khi để ý thấy một người khác nữa. Đôi mắt nâu của Yuuki dần mở to ra. Tim cô nhói lại trong ***g ngực và ánh nhìn cô nhòe đi khi tận mắt chứng kiến hai con người quan trọng nhất cuộc đời mình đang... hôn nhau trước một thân cây.

Dòng suy nghĩ điên cuồng xoay vòng trong đầu Yuuki. Zero căm ghét Kaname và Kaname thật sự là chưa bao giờ để tâm đến cậu. Tại sao hai người họ...? Đây là điều cả hai đang giấu cô sao? Chuyện này diễn ra bao lâu rồi? Cả hai người họ... yêu nhau ư? Sau từng đợt câu hỏi triền miên dữ dội trong tâm trí, Yuuki từng bước một lùi lại đến khi thực sự không chịu được nữa, cô muốn trốn chạy, và ngay lập tức cô quay gót chạy với tốc độ cực nhanh về phòng.

Kaname nghe thấy tiếng bước chân quay đi đằng sau và lờm nhìn về ảm hiểu. Sớm hay muộn gì cô cũng sẽ biết thôi vì Kiryu sẽ chẳng bao giờ nói cho cô nghe cả. Anh lặng lẽ quay lại nhìn người thợ săn trong đôi mắt chứa đầy sự ham muốn. Đôi mắt lavender đó bây giờ đã dâng đầy khát khao rồi, chúng luôn như thế

đối với Kaname và người thuần chủng không bao giờ có thể chống lại được điều này khi anh ở bên Kiryu. Anh chạm nhẹ vào gò má ướt lạnh ấy. “Ta muốn cậu.”

“Tôi không phải một món đồ chơi,” Zero gừ lên và đôi mắt cậu hẹp lại khi ý thức bắt đầu trở về. Cậu đẩy mạnh Kuran ra xa hết mức có thể. Luôn nguy hiểm khi cậu đứng gần anh. “Tôi không thuộc về anh và sẽ chẳng bao giờ!”

Kaname ngậy người vì phản ứng đột ngột và quyết liệt này. Chỉ mới một thoáng thôi Kaname thề rằng Zero đã chịu chấp nhận anh.

“Tại sao cậu lại giận đến thế?”

Zero ngáp ngừng, một vệt đỏ dứa đậm dần hai bên gò má của cậu. Cậu quay mặt đi tránh ánh nhìn khó hiểu của Kuran, ít nhất thì người thuần chủng cũng thấy được câu trả lời khó xử trong mắt Zero.

“Tôi chịu đựng đủ rồi,” cậu lẩm bẩm trong những hơi thở run bật và một mối tựa lưng vào thân cây.

“Tôi không thể tiếp tục được nữa.” Mắt Zero một nhọc hướng lên phía anh. “Chỉ là, đối với anh tôi là cái gì?”

Người thuần chủng ngậy ra.

Cũng mới đây một chốc, Ruka nhận ra Kaname đang tản bộ bên ngoài cơn mưa tầm tã sau khi mọi người đã đi ngủ cả. Lo lắng, cô lên ra khỏi kí túc xá để bí mật theo dõi anh. Lạ lùng là Kaname-sama lại ở ngoài mưa mà không hề mang theo cây dù nào. Tuy nhiên cô lại mất dấu anh ngay khi vừa chạy ra khỏi khu nhà. Cô thậm chí còn không chắc anh có phải vẫn ở ngoài này hay không. Có lẽ tốt nhất là cô nên quay lại, tóc cô ướt sũng hết cả rồi.

Ruka quay người chuẩn bị trở về phòng để chớp mắt một chút trước khi quá muộn nhưng bỗng nhiên cô nhìn thấy Yuuki. Mắt cô hẹp lại nghi ngờ khi cô sao đó chạy ngang hàng cây một cách vô hồn, như thể đang chạy trốn điều gì vậy. Phải chăng Kaname-sama ra ngoài để gặp cô ta? Thế nhưng... tại sao cô ta lại chạy đi như thế?

Tò mò, Ruka hướng ánh nhìn về phía người thành viên kỉ luật vừa mới chạy khỏi. Cô chỉ do dự một thoáng trước khi cảnh giác bước về hướng Yuuki vừa bỏ đi. Và rồi cô thấy nó, điều mà Yuuki chắc chắn đã thấy và cũng chính là điều mà Ruka luôn muốn biết. Cô có thể nhìn thấy tấm lưng của Kaname-sama khi anh đang đứng cách mình vài bước. Từ khoảng cách này, cô dễ dàng thấy anh đang ở với một người nào đó nhưng cô không thể thấy người ấy.

Mặc dù rất muốn đến gần hơn nhưng cô đã không làm thế. Cô sẽ là một con ngốc nếu bước đến gần hơn. Nhưng dù vậy, người đó là ai? Cô tự hỏi. Ruka ép mắt mình tập trung cao độ hơn. Và dần dần, tim Ruka như ngừng đập. Kiryu? Kaname-sama... và Kiryu?! Chuyện quái quỷ gì thế này? Cô ngoái đầu nhìn về hướng Yuuki vừa biến mất và cau mày. Không phải cô ta sao? Cả khoảng thời gian này...Ruka quay lại về phía Kaname-sama hoài nghi, tim cô như bị ép lại càng lúc càng chặt. Là Kiryu ư?

Khuôn mặt vô cảm khốn kiếp của tên vampire kia thật khó mà nhìn nhưng Zero buộc mình không được quay đi. “Ta chỉ là một món đồ chơi tiêu khiển khốn kiếp nào đó với người thôi sao? Đó là điều người muốn àh?”

Nhìn ta trở thành một con ác thú luôn khao khát chết chóc ư?

“Người nghĩ rằng mình bóp nát được linh hồn ta hay gì khác sao?” Khẩu bloody rose trong tay Zero lập tức hướng thẳng lên ngay phút giây Kuran tiến gần đến cậu.

Kaname dừng lại. Anh không hề mong chờ điều này. Khẩu súng nơi tay Zero đang rung lên trong cả cơn khát và thịnh nộ.

“Kiryu,” anh nhẹ nhàng gọi. “Cậu không phải chỉ là một món đồ chơi.” Ta thật sự yêu cậu. Nhưng làm sao anh có thể nói ra? Cậu sẽ không bao giờ chấp nhận điều đó...

Nhưng trước hết việc gì ưu tiên thì phải làm trước đã, Kaname suy nghĩ, quan sát cách đôi mắt Zero bắt đầu đỏ rực lên. “Cậu cần phải uống máu ta đã. Chúng ta có thể nói chuyện sau.”

“Không,” Zero lắc đầu từ chối. Mỗi lần cậu uống máu anh, khao khát của Kuran dường như lại tràn vào trong cơ thể cậu và điều đó chỉ làm cho Zero gục ngã thôi. Toàn bộ nguyên nhân cho việc đầu óc của Zero hỗn loạn thể này chỉ bởi vì dòng máu của tên chết tiệt đó!

Kaname nhắm mắt nghĩ suy. Tay anh siết chặt lại đến nỗi móng đâm vào lòng bàn tay giải phóng dòng chất lỏng đỏ tươi. Người thuần chủng nhìn cậu thọt sấn ngậy người và đôi mắt cậu chăm chú quan sát dòng máu chảy ra từ tay Kaname. Anh đưa tay tới phía trước và Zero tát mạnh tay anh ra lần nữa bằng bloody rose rồi găm mạnh lên tận sâu nơi cổ họng.

“Đừng!”

“Hãy thôi cố chấp đi Kiryu.” Kaname đã sẵn sàng để ép tên thọt sấn tóc bạc này và tổng máu của mình xuống cổ họng cậu nếu tên ngốc này vẫn không chịu sớm uống máu anh. Zero chắc chắn đã thấy được ý định này trong đôi mắt đỏ bởi vì bloody rose đã không còn run rẩy nữa mà đang được chia thẳng cố định về Kaname. Cả hai người nhất định phải làm khó chuyện này sao?

Zero không thể nhìn thấy được tốc độ di chuyển của anh nhưng Kuran đã thành công đứng trước mặt cậu. Cậu thấy được cái siết mạnh nơi cổ tay mình và ngay lập tức cơ thể cậu phản xạ đáp trả, tiếng súng vang lên giây phút trước khi nó bị hất ra khỏi tay rồi cả cậu và Kuran đều quỵ ngã xuống nền đất ẩm ướt.

Ruka lạc đi nhিপ thở khi cô nghe tiếng súng của tên sao đỏ vang lên. Ngay lập tức cô chạy đến nơi đó. “Kana-mph!”

Một bàn tay bịt chặt lấy miệng cô và ôm eo cô chạy lùi về, cách xa khỏi khung cảnh ấy trong một tốc độ kinh hồn. Cô kháng cự cào cấu cánh tay mạnh mẽ đó đến khi nghe thấy giọng nói bên tai đang cầu xin cô hãy bình tĩnh. Mắt cô mở to và cơ thể thả lỏng ra theo lời của kẻ lạ. Khi đôi tay kia nới lỏng ra một ít, cô vùng người và xoay lại để tát tên tóc vàng ngu ngốc vì tội ôm mình như thế.

Hanabusa bắt được cổ tay cô trước khi nó đến được mặt cậu. “Bình tĩnh nào Ruka.”

“Cái quái gì xảy ra với cậu thế hả?” Cô la lên và ngoái nhìn lại ngạc nhiên bởi khoảng cách mà Hanabusa đã kéo cô đi. “Kaname-sama đang bị thương!”

Hanabusa nhanh chóng giữ tay Ruka lại khi cô cố kéo ra để quay về nơi đó. Mùi máu của Kaname-sama bay được đến nơi hai người đứng và cô càng phản kháng dữ dội hơn. Nếu như Hanabusa không thả cô ra thì Ruka sẽ dùng vũ lực để ép cậu.

“Để tôi đi,” cô rít lên hung dữ cảnh báo cậu lần cuối.

“Kaname-sama sẽ ổn thôi. Ngài ấy tự nguyện để Kiryu cắn.” Hanabusa bình thản lên tiếng và Ruka yên người lại lập tức. Mắt cô mở lớn trước lí do của cậu và tay cô lỏng ra trong cú siết chặt mặc dù vẫn chưa hoàn toàn bị thuyết phục.

Cô há hốc. “Ý cậu là gì hả?”

Máu chảy dài hai bên khuôn mặt Zero. Cậu hoàn toàn chết lặng vì shock và khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Kuran. Dòng máu đỏ thẩm ướt nhòe cả hai bên thái dương và ướt hết cả những lọn tóc nâu mềm mượt khi anh kề sát vào Zero. Máu và nước hòa lẫn vào nhau để rồi rơi lên trên gò má cậu. “Kuran, tôi...”

“Kiryu.” Kaname thấy được sự hối hận trong đôi mắt đỏ rực ấy. Viên đạn chỉ sượt qua đầu anh. Anh không hề để tâm, chỉ hơi nhói thôi, nhưng dù gì thì nó cũng sẽ sớm lành. Anh biết Zero đã không cố ý bóp cò, chỉ vì cậu quá sợ. Nhưng, Kaname vẫn không hiểu được vì sao Kiryu lại sợ uống máu anh đến thế. “Ổn thôi mà,” anh an ủi cậu vì ý thức được rằng mình đã cố tình đỡ viên đạn đó. Có lẽ nếu anh chảy nhiều máu thể này thì Zero sẽ không thể kiềm chế được nữa. “Dù sao thì cậu cũng sẽ phải uống thôi.”

Zero ngáp ngừng quay mặt đi khi Kaname chạm ngón tay vào thứ chất lỏng đỏ tươi rồi đưa đến môi cậu. “Kiryu, ta không nên để phí như thế này.”

Đôi mắt lavender liếc nhìn lên chìm vào nơi đen lầy sâu thẳm ấy. “Làm ơn đừng để ta phải ép buộc cậu. Uống máu ta đi.”

Tim Zero rung động lên bên dưới ***g ngực khi cậu nhìn vào Kaname. Ngực cậu bắt đầu nhấp nhô nặng nề lúc nhìn thẳng vào đôi mắt đen tối kia mà hoàn toàn không hề phải chịu đựng sự tội lỗi nào. Tại sao anh lại làm như thế với cậu? Zero đã bắt đầu có tình cảm với kẻ thù sao? Một người mà cậu luôn căm ghét...

Tức giận, cậu đẩy Kaname ra và đứng dậy chạy nhanh vào trong bóng tối của khu rừng dưới cơn mưa đang nhẹ hạt. Khốn kiếp, làm sao cậu có thể yêu người mà luôn muốn sử dụng cậu làm vật thay thế cho một người khác? Cậu thù ghét Kuran, anh là một vampire, tệ hơn nữa là một thuần chủng. Cậu không thể...

Kaname đứng lên nhìn Zero biến mất trong màn đêm. Anh đưa tay lên đầu chặn lại dòng máu đang chảy mạnh xuống hai bên trán. Vết thương trên đầu thường chảy máu liên tục và nhờ vào thứ vũ khí anti-vampire đó mà quá trình hồi phục sẽ chậm hơn bình thường với anh.

“Kaname!” Ichijou thở hổn hển chạy đến. Kaname đã biết trước rằng bọn họ sẽ tới.

“Ồn cả thôi”, anh hờ hững cam đoan và không để tâm đến vẻ lo lắng trên khuôn mặt của người bạn khi Takuma nhìn chăm vào vết máu trên cổ dưới chân Kaname.

“Kaname...” Ichijou chớp mắt với ánh nhìn của Kaname và thở dài. Đúng như những gì cậu nghĩ. “Những học sinh khác đang trở nên bất ổn. Chúng tôi đã nhận thấy mùi máu rất mạnh. Có phải Kiryu-“

“Kaname-sama.”

Kaname liếc nhìn Seiren, thầm cảm ơn cô đến rất đúng lúc. Anh không thích bị Ichijou thuyết giảng mặc dù anh biết bạn của mình đã đúng. Dù anh rất muốn chạy theo Zero nhưng dường như với tư cách là một thuần chủng thì anh không nên. Anh sẽ đi tìm Zero sau và khi đó anh sẽ nói rõ ràng mọi chuyện với cậu. Kuran tiến bước về kí túc xá mặt trăng và hai người lập tức theo sau. Dẫu cho sự thật rằng vết thương của anh đang rất chậm hồi phục nhưng khoảnh khắc Kaname bước vào kí túc xá, nó đã hoàn toàn lành lặn.

Zero chạy thẳng về khu kí túc xá mặt trời và rất khổ sở để mở được cánh cổng. Tim cậu đang đập loạn lên. Thậm chí ngay khi đã ở đây, mùi máu ngọt ngào của Kuran vẫn còn vương lại nơi cơ thể mình, dẫn kéo cậu vào trong cái cạm bẫy điên cuồng một lần nữa. May mắn thay cơn mưa đã rửa trôi đi máu của tên vampire đó trên mặt cậu suốt chặng đường quay về. Bây giờ cậu chỉ cần về phòng và ép đồng thuốc máu đó xuống họng. Cậu di chuyển đến bậc thang và lạnh người đứng lại khi bắt gặp phải hình hài của con người đang chắn đường đi của mình trên một trong những nấc thang. Cậu luôn gặp cô vào những lúc khủng khiếp thế này.

Trong suốt một thoáng họ chỉ đứng yên lặng nhìn nhau. Zero để ý thấy mắt cô ướt mọng lên vì nước mắt còn quần áo cô thì xộc xệch ướt đẫm. Một chốc ớn lạnh, Zero thắc mắc liệu rằng có phải cô đã nhìn thấy cậu và Kuran. Và bằng ánh nhìn nơi cô, cậu biết là cô đã thấy.

“Zero... có phải cậu-“ Yuuki không thể nào hoàn thành câu hỏi của mình, vì thế cô đổi chủ đề. Cô có thể hỏi Zero một vài chuyện về Kaname-sama lúc khác. Còn ngay bây giờ, cô muốn biết một việc. “Tại sao cậu nói dối tớ? Cậu đã không uống được những viên máu phải không?”

“Yuuki, không phải bây giờ,” Zero năn nỉ cô trong giọng nói căng thẳng khi cậu đẩy ngang mà bước lên và cố gắng hết sức để không phải nhìn cô. Yuuki cảm thấy cổ họng cậu nghẹn chặt lại.

“Tại sao cậu luôn phải nói dối tớ hả Zero?” Yuuki nói lớn lên rồi quay mặt lại nhìn Zero. “Nếu tớ có thể làm được gì đó để giúp cậu-“

“Để tôi yên!”- Zero ngoái đầu qua vai hét lên át cả giọng cô. “Nếu cậu thực sự muốn giúp tôi thì hãy chỉ để tôi yên.”

Yuuki siết chặt nắm tay. “Được thôi.”

Zero nhẹ nhõm nhìn cô bước đi và vịn tay lên thành cầu thang để ổn định lại. Mùi hương của máu Kuran đột ngột len lỏi vào buồng phổi cậu một lần nữa. Run rẩy, cậu đưa ngón tay lên môi và liếm sạch vết máu còn đọng lại trên đó. Và rồi ý thức cậu mất đi.

Yuuki nghe thấy tiếng Zero đằng sau khi mình bước lên bậc thang đến khu nữ sinh. Cô quay người lại cau mày dữ dội bởi vẫn còn giận vì những từ cậu vừa nói lúc nãy. “Sao cơ? Tớ nghĩ cậu bảo tớ phải đi...”

Nhanh của Zero lộ rõ ra lúc cậu nhìn lên Yuuki. Màu mắt của cậu giống hệt như màu đỏ rực của đôi mắt tên vampire đã từng tấn công cô mười năm trước. Cậu tiến thẳng đến chỗ cô và Yuuki ngậy người.

“Zero...?” Cô thở dốc lùi lại một bước lên bậc thang trên. Sợ hãi dâng đầy trong giọng cô nhưng Zero không hề quan tâm. Cậu muốn máu cô. Trước khi Yuuki chạy được thì cậu đã vung tay giữ chặt cánh tay cô mà kéo mạnh về phía mình và cũng không hề chần chừ, hai chiếc nanh nhọn của cậu đâm phập vào làn da mềm mại nơi cổ Yuuki. Mùi vị này nổ tung ra trong vòm miệng và cậu rên lên siết chặt mắt khi đang cố kiềm chế một cách vô vọng.

“Kaname?” Ichijou nhăn mày nhìn về người bạn mình khi bỗng dưng anh đứng lại ngay giữa hành lang và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ bằng một ánh nhìn cảnh giác. Sau đó Ichijou chết lặng bởi nhận thấy được chuyện gì đang xảy ra.

Bầu không khí tràn ngập mùi hương của máu Yuuki...

9. Chương 9: His Decision

Z-Zero... dừng lại...

Dòng chất lỏng nóng ẩm tràn vào cơ thể Zero trong sự lạnh giá của bóng đêm và hơi ẩm của nó lan tỏa ra cái không khí lạnh buốt quanh cậu như đang bao bọc sưởi ấm cơ thể cậu trong hơi ẩm ngọt ngào đó. Cậu vẫn rất khát. Thậm chí khi từng ngậm chất lỏng ẩm áp sôi sục mãnh liệt đó lướt qua đôi môi của mình và trôi dọc xuống cổ họng khô rát của Zero thì cũng vẫn chưa đủ. Cậu muốn nhiều hơn thế.

Làm ơn... cậu đang làm tổn đau...Zero.

Có cái gì đó đang cố dữ dội đẩy ngực cậu ra mặc dù cậu khó có thể cảm nhận được sự tấn công ấy. Trong một thoáng cậu gần như đã dứt ra được cái mê cung lằng lằng dẫn cậu đến được với nguồn sức mạnh ẩm áp át đi cơn lạnh bên trong cơ thể mình, thế nhưng cậu lại sớm trở về làn da mềm mại ấy để tiếp tục tìm kiếm cảm giác tuyệt vời kia. Như là điều cậu luôn khao khát để dập tắt đi sự sôi sục đau đớn trong tim. Cảm giác cô đơn rung mạnh âm ỉ tận sâu nhất trong tâm hồn cậu.

Zero, dừng...mà...

Cơ thể trong tay cậu lịm đi và mắt Zero bừng mở. Cậu nhìn xuống giật mình trước hình hài rõ rệt trước mặt như mới vừa được tháo dải băng bịt mắt ra vậy, chỉ toàn là máu. Máu nhiều quá. Cậu thấy được chóp mái tóc nâu bồng bềnh của Yuuki, cậu nhận ra đôi bàn tay yếu ớt của cô đang giữ lấy cánh tay mình khi cậu ôm cô. Một tay cậu đang ôm chặt lấy cơ thể mảnh mai đó, còn tay kia thì siết cầm cô đẩy sang một bên để thoải mái nốc máu. Như một con ác thú. Ngay lập tức cậu hoảng sợ thả cô ra.

“Yuuki...”

Cô gái tội nghiệp run lên yếu ớt tự đứng vững trên đôi chân của mình, một tay cô đang che đi vết cắn đang chảy máu nơi cổ, đôi mắt nâu đờm buồn nhìn cậu. “Zero...”

“Yuuki!”

Zero ngậy người vì giọng nói đó rồi ngẩng đầu lên bắt gặp hình dáng một người mà cậu không hề muốn thấy đang chạy đến kêu gọi tên cô khi anh tiến gần đến bậc thang. Yuuki quay lại và lập tức bước lên về phía Kaname nhưng sức mạnh trong cơ thể cô cuối cùng đã cạn kiệt và rồi ngã về phía trước. “Kaname-senp...”

Kaname ôm lấy Yuuki ngay khi người cô ngã quỵ và anh nhẹ nhàng bế cô lên trong vòng tay của mình. Khi nhìn lên Zero, anh đã phải kiềm nén một cơn giận đang dâng trào. Cảnh Zero say trong máu Yuuki...Máu vương khắp mặt và quần áo, và rỉ ra từ khóe miệng cậu nữa.

“Không phải cô ấy là người cậu luôn muốn bảo vệ sao?”

Ngập ngừng vì những lời lẽ khắc nghiệt ấy, Zero xấu hổ quay mặt đi.

“Từ chối uống máu ta dẫn đến việc này. Cậu không thể kiềm chế được cơn khát của mình, cậu ngẫu nhiên cô ấy không thương tiếc.” Kaname lặng lẽ nhìn xuống Yuuki. Gương mặt cô vương đầy máu của chính mình. Anh biết mình phải chặn vết thương lại ngay. Chỉ bằng ánh nhìn anh biết rằng cô đã vật vã chống cự nhưng chỉ làm cho mọi chuyện thêm tệ hơn cho mình thôi.

“Cậu thích máu của Yuuki nhiều đến thế sao?”

Lưng Zero đột ngột tê cứng lại. Cậu há hốc nhìn Kuran trong kinh sợ. Không...Cậu chỉ hành động vì nhất thời mất đi lí trí. Một khi đã cắn cô, cậu không thể dừng lại. Tất cả những gì cậu nghĩ được chỉ là chừng đó vẫn chưa đủ. Đôi mắt đen tối của Kuran đắm thấu qua cậu. Zero thấy được anh đang kiềm nén cơn thịnh nộ dữ dội chỉ bởi vì Yuuki đang nằm trong vòng tay anh. Và Zero là người gây ra điều đó.

“Zero-kun! Kaname-kun!” Viện trưởng chạy nhanh lên và thở hổn hển khi bắt gặp cảnh tượng đầm máu trước mặt mà ông đã được Seiren báo cho trước đó. Trong phút chốc ấy, sự cảm thông dâng đầy trong mắt khi ông nhìn chăm vào Zero rồi lo lắng đổi hướng về Yuuki, người đang nằm bất động trong vòng tay Kaname cách ông vài bước.

“Tôi sẽ đưa Yuuki đến phòng y tế,” Kaname lên tiếng và ngắt đi ánh nhìn giận dữ với Zero. Sẽ tốt nhất nếu anh không ở gần tên thợ săn khát máu vào lúc này. Anh có thể giải quyết cậu trong riêng tư sau này. Còn bây giờ, viện trưởng phải canh chừng Zero để đảm bảo cậu sẽ không làm bất cứ điều gì liều lĩnh nữa.

Nhiều máu hơn đi...

Mùi hương đó đến được Ruka khi cô đang nằm lặng đi trên giường. Cô xoay người lại và nhắm mắt. Cô không quan tâm.

“Ý cậu là gì hả?” Ruka hỏi bật lại, mặt cô cau có quyết liệt lúc nghe những lời lố bịch của Hanabusa về việc Kaname cố tình để bị bắn.

“Cô nghe rồi đấy.” Đôi mắt xanh biển trở nên nghiêm túc, đe dọa cô dám phủ nhận những gì cô đã nghe lén được.

Thật sự Ruka đã nghe được cuộc đối thoại giữa tay sao đỏ và Kaname-sama. Thậm chí từ nơi cô đứng, cô cũng có thể nghe thấy được cái cách dịu dàng mà Kaname-sama gọi tên Kiryu. Anh đã nói rằng cậu không phải chỉ là một món đồ chơi. Ruka ắt phải là một con ngốc mới không hiểu được ý nghĩa của câu nói ấy.Kiryu là người mà Kaname-sama luôn quan tâm như thế. Sự thật thì chỉ với những từ anh thốt ra cũng đã chứng minh được việc đó và những gì anh nói tiếp theo sau...Cậu cần phải uống máu ta đã. Chúng ta có thể nói chuyện sau...

Kaname-sama là một thuần chủng, làm sao tên level D thấp hèn đó có ý nghĩa gì với anh được?! Bên cạnh đó, việc để Kiryu uống máu anh là... Cô không thể chấp nhận được! “Nhưng việc mà ngài ấy đang làm là-“

“Tôi biết.” Hanabusa xen vào trước khi cô kịp nói to điều đó ra.Như thể câu nói đó sẽ ngăn chặn không cho việc này trở thành sự thật vậy. Kiryu rất phiền toái, nhưng nếu như Kaname-sama có tình cảm với cậu thì Hanabusa chỉ có thể cố hết sức để chịu đựng cậu. Đó là lí do tại sao cậu phải ngăn Ruka can thiệp vào. “Nhưng đó là quyết định của Kaname-sama. Liệu cô có thể không đồng ý nếu điều ngài ấy muốn là như thế?”

Ruka nhắm chặt mắt lại trước từng từ của Hanabusa và cố thúc giục cơ thể mình chìm vào giấc ngủ. Cô không muốn nghĩ về nó, nhưng câu trả lời đã quá rõ. Làm sao cô có thể ngăn đường Kaname-sama? Thậm chí cả khi cô căm ghét điều đó thì cũng phải chấp nhận việc đang diễn ra giữa Zero Kiryu và Kaname-sama bởi vì cô trung thành với anh.

Từng ngón tay Kaname lướt dọc trên gương mặt Yuuki khi anh nhìn cô ngủ. Có lẽ lỗi là do anh. Anh đã ép buộc Zero nhưng lại không thể làm cậu khuất phục. Sự thất bại trong việc bắt cậu uống máu anh đã gây nên điều này. Zero quá ngoan cố thể nhưng Yuuki lại dễ dàng làm cậu đau hàng cơn khát mà không cần mất chút sức lực nào. Kaname lướt nhẹ tay lên miếng gạc đang che đi vết nanh sâu của Zero nơi cổ Yuuki.

“Tha thứ cho ta, Yuuki” – Anh thì thầm cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô. Bây giờ anh sẽ đi gặp Zero để giải quyết chuyện này. Anh đứng dậy bên giường Yuuki và quay đi nhưng thỉnh thoảng lại

“Em nên nghỉ đi.”

“Kaname-senpai...Zero...?”

Người thuần chủng thở nhẹ quay lại nhìn Yuuki. “Viện trưởng đã đưa Zero về phòng rồi. Cậu ấy sẽ ổn thôi.”

Nước ngần mọng đôi mắt nâu long lanh khi cô vô hồn nhìn lên trần nhà. Cô nhẹ nhõm vì Zero không sao, nhưng vì lí do nào đó cô cũng rất buồn. Kaname xoa nhẹ mái tóc nâu và cúi người xuống che đi tầm nhìn của trần nhà trước mắt Yuuki với gương mặt hơi lo lắng.

“Yuuki, em ổn chứ. Em có đau ở đâu không?”

Yuuki lắc đầu lấy tay dụi nước mắt đi. Cô biết việc này có vẻ lố bịch nhưng ... “Kaname-senpai...anh yêu Zero?”

Kaname không hề do dự. “Đúng vậy.”

Đôi mắt nâu hé rộng ra trước lời đáp trả nhanh chóng. Vết hồng phết trên gò má Yuuki và cô tránh ánh nhìn chân thành trên khuôn mặt anh.

“Em hiểu rồi.”

“Điều đó làm em bận tâm phải không Yuuki?” Kaname cau mày.

Yuuki không trả lời. Cô dán mắt vào bức tường rất lâu. Cả khoảng thời gian này cô đã luôn lo lắng cho cả hai người thế nhưng Zero và Kaname-senpai đã trở nên gần gũi nhau vượt quá sức tưởng tượng của cô. Nhưng nó mơ hồ quá. Zero luôn nói xấu Kaname. Mặc dù cô để tâm đến những dòng suy nghĩ hời hợt này nhưng cô vẫn cảm thấy tổn thương bởi tình cảm của chính mình dành cho vị vampire đã cứu cô khi mới chỉ là một đứa trẻ. Cô yêu Kaname-senpai.

“Yuuki.” Kaname dịu dàng quệt đi dòng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhỏ bé kia. “Em đã chịu đựng một đêm khủng khiếp rồi.”

“Zero có cảm thấy như thế không ăh?” Bất chợt Yuuki bật hỏi tò mò.

Kaname chớp mắt. Anh không thể trả lời cô. Anh không biết. Thành thật thì anh nghi ngờ điều này.

Tiếng gõ cửa vang lên ngắt quãng bầu không khí mỏng manh nhưng Kaname lại thấy nhẹ nhõm. Kaname và Yuuki quay nhìn Kaien Cross bước vào phòng, ông có vẻ lo lắng. Với ngài, Yuuki nhìn vẫn rất trắng bệch thậm chí khi màu hồng phết vẫn còn trên đôi má cô. Nhìn cô rất nhợt nhạt.

“Yuuki.” Ông mỉm cười với cô trước khi nhìn Kaname. “Con bé sao rồi?”

“Cô ấy ổn,” Kaname đảm bảo.

“Uhm, thật nhẹ nhõm.” Ông đặt tay lên ngực thở dài. “Ta chắc là Zero sẽ mừng lắm khi biết con vẫn ổn, Yuuki ăh.”

“Viện trưởng.” Yuuki ngồi dậy cố ra khỏi giường. “Zero-“

“Yuuki!” Kaname ôm lấy cô trong vòng tay ấm áp của anh khi cô gần như ngã choạng xuống nền đất. Anh đẩy cô nằm xuống và cau mày lo lắng. “Cơ thể em vẫn chưa hồi phục được.”

“Em muốn gặp Zero,” cô chống cự yếu ớt.

“Không,” Kaname lặng lẽ ra lệnh yêu cầu cô hoàn toàn không được làm thế.

“Ah,” viện trưởng nhận ra tình huống khó xử và vui vẻ lên tiếng để phá đi không khí căng thẳng. “Zero-kun vẫn khỏe. Cậu ấy đang nghỉ ngơi. Cậu ấy có vẻ kiệt sức lắm. Ta đã đề nghị Zero uống máu ta nhưng ta e là ta không phải tuýp cậu ấy thích. Chúng ta nên để Zero nghỉ thì tốt hơn.”

Yuuki thở dài lơ đãng những câu nói luyên thuyên của ông. Cô rất muốn gặp Zero. Cô biết cậu rất rõ. Cô biết rằng cậu sẽ lại tự căm ghét bản thân bởi những gì đã làm. Cậu sẽ rất buồn nếu cô không đến gặp. Cậu luôn là như thế.

“Yuuki.”

Cô sao đỏ nhìn lên.

“Em không cần phải lo lắng đâu.” Kaname mỉm cười dịu dàng. “Ta sẽ để em ở lại với viện trưởng. Yuuki, hãy làm ơn tự chăm sóc bản thân.”

Yuuki lặng lẽ gật đầu khi anh bước ra khỏi phòng.

“Kaname-sama.”

Kaname liếc nhìn vampire đang đứng ngoài phòng y tế kiên nhẫn chờ anh. Sau khi cô chạy đi báo tin cho Kaien Cross theo lệnh Kaname, cô lại quay trở về bên anh với tư cách là cánh tay trung thành.

“Cảm ơn Seiren. Cô có thể đi được rồi.”

Cô cau mày nhưng không hỏi lí do tại sao anh không cùng mình quay về. Vì đã rất khuya rồi. Nhưng rồi cô gật đầu và quay về khu kí túc xá mặt trăng một mình theo lệnh Kaname.

Zero ngồi tựa vào thành giường trên sàn nhà lạnh lẽo. Cậu ghét bản thân mình. Ghét thứ mà những tên ác quỷ chết tiệt kia đã biến cậu trở thành. Cậu nhắm mắt nhớ lại cách Yuuki sợ hãi van xin cậu dừng lại. Cách cơ thể cô run lên trong tay cậu. Cách cô gọi đi gọi lại tên cậu như thể tên quái vật đó và cậu là một. Cậu dùng tay ôm mặt lại. Cậu là một con quái vật. Là một người luôn dễ dàng bị cơn khát điều khiển. Và cậu đã đói khát đến nhường nào khi gần như hút cạn từng giọt máu trong người Yuuki.

“Đứng lên.”

Tim Zero trật một nhịp. Mở to mắt, cậu nhìn lên Kaname Kuran đang đứng giữa phòng mình. Một loạt câu hỏi xoay vòng trong đầu óc Zero. Toàn những câu hỏi không ăn nhập một chút nào cả, chẳng hạn như làm sao mà Kaname vào được đây? Anh đã thay quần áo ướt đẫm máu từ khi nào? Cậu không mang theo bloody rose bên mình, nó ở đâu? Nếu cậu cần đến, cậu có kịp cầm lấy nó không? Yuuki có ổn không? Sao cơ thể cậu lại run lên dữ dội thế này?

“Anh muốn gì?” Zero lảo đảo quay mặt đi. Cậu không thể nhìn người thuần chủng.

“Tên level-D hỗn xược.” Kaname bước dài đến và mạnh bạo cúi xuống kéo cổ áo Zero buộc cậu phải đứng lên.

Zero thở gấp ra nhưng tiếng động đó bị nghẹt lại khi Kuran ôm chặt môi với cậu. Sững sờ nhưng Zero bất lực để môi Kuran lên xuống một cách thô bạo không hề có chút đam mê nào trong đó, đồng thời pha đầy sự trừng phạt. Tay Kuran siết chặt giữ yên lấy nắm tóc cậu và kéo mạnh đầu cậu về thật đau đớn làm cậu phải thở dốc ra một lần nữa. Lợi dụng cơ hội này, người thuần chủng đưa lưỡi vào sâu hơn trong miệng cậu, rà soát khắp lưỡi cậu và rồi đâm thẳng xuống cuống họng cậu thọt sấn.

Zero bấu chặt lấy vai Kuran mà chống cự, cậu không thể nào thở được bởi sự tấn công dữ dội của anh. Trái lại, bàn tay ấy siết tóc cậu chặt hơn và chiếc lưỡi tham lam kia chiếm hết cả đôi môi cậu một cách gần như là hoang dại như thể nó đang tìm kiếm cái gì đó sâu bên trong gò má và vòm miệng. Nó hoàn toàn không hề giống như cách Kuran đã từng hôn cậu và cảm giác này làm cậu kinh tởm đến ngậy người.

“D-Dừng lại!” Zero thở hổn hển đẩy anh ra và ngã xuống chiếc giường phía sau, nhưng chỉ bởi vì Kuran đã thả cậu ra. Cậu chống tay quét đi vệt nước dãi trên môi – bằng chứng cho nụ hôn vừa rồi. Kuran lạnh lùng khinh bỉ liếc cậu khi Zero nhìn lên anh, cậu cố bắt lại hơi thở thật chậm và sâu sau nụ hôn nghẹt thở.

“Cậu có mùi máu Yuuki.”

Đôi mắt lilac mở to. Tay Zero tê cứng che lấy miệng khi cậu nhận ra lưỡi Kuran đã nếm thấy điều gì.

“Chỉ bởi vì sự cố chấp của cậu mà Yuuki bị tổn thương.” Đôi mắt đen láy của Kaname hẹp lại đầy nguy hiểm. “Ta nên trừng phạt cậu vì điều đó.”

Từ từ, Zero hạ tay xuống khỏi miệng. Ngồi dậy cảnh giác, Zero ngược nhìn Kuran mặc dù trong mắt cậu giờ đây hầu như không còn sự đe dọa nào cả.

“Tôi không phải là người duy nhất có lỗi.”

Kaname nhìn chăm chăm vào cậu.

“Nếu không phải vì anh thì tôi đã không trở nên tồi tệ như thế này! Chỉ bởi vì anh không thể kìm chế được bản thân nên tôi đã phải-“ Zero giật mình ngưng lại trước khi cậu kịp hé lộ ra những tình cảm luôn mang đến phiền phức cho mình. Những suy nghĩ và giấc mơ về người thuần chủng luôn đùa cợt chuốc say ý thức cậu và cố lôi kéo cậu vào ham muốn mãnh liệt đối với anh. Cách cơ thể cậu bệnh hoạn khát khao thứ máu ghê tởm kia làm cậu thọt sấn run lên biết chắc chắn rằng điều gì sẽ xảy ra tiếp sau đó. Cậu khao khát điều đó nhiều hơn cả máu của anh. Nó đang khiến cậu trở nên mất trí.

“Người mất kiểm soát là cậu. Ta chỉ đề nghị trao đổi máu với thứ ta mong muốn.”

Và vốn dĩ, Yuuki lẽ ra không nên bị lôi kéo vào định mệnh này.

“Máu anh như độc dược...” Zero yên lặng lăm bằm nhìn ra nơi khác, cậu không thể nhìn thẳng vào mắt Kaname được.

“Vậy cậu thích máu Yuuki hơn?”

Cậu thọt sấn ngây đi. “Không...”

Kaname khó mà nghe được lời thì thầm run rẩy ấy khi cậu cúi gằm xuống để giấu đi khuôn mặt mình. Dù vẫn đang rất tức giận hoặc là rất muốn như thế nhưng Kaname cũng phần nào đó cảm thông với Kiryu vì nhiều lí do. Dầu rằng cái cảm giác đang chạy dọc khắp người anh bây giờ chẳng liên quan gì đến cơn thịnh nộ hay niềm thông cảm cả. “Cậu tham lam ngấu ngiến máu Yuuki chỉ vì cậu không thể dập tắt cơn khát của chính mình.”

Zero chớp mắt. Bằng cách nào đó, Kaname phải âm thầm thừa nhận rằng điều ấy làm anh vui vì biết rõ anh là người duy nhất có thể thỏa mãn khao khát của Zero. Anh di chuyển đến gần cậu nhóc trên giường trong khi cổ tình lờ đi tia cảnh giác đang ánh lên trong mắt cậu. Anh dịu dàng ôm lấy gò má mềm mại kia và cậu ngáp ngừng nhìn anh, giật mình vì cử chỉ ấm áp ấy. “Cậu sẽ không bao giờ phản bội Yuuki. Đó là lí do tại sao cậu không cố ý tấn công cô bé.”

Zero cau mày vì từng từ của anh. Sự thật thì dù cho Kaname đã rất khó chịu bởi hành động của cậu đối với Yuuki, anh càng buồn hơn bởi người cậu chọn là cô. Thậm chí nếu như Kaname biết Zero đã không ý thức được việc làm của mình thì nó vẫn làm anh giận. Không phải anh đã nguyện cho cậu uống máu mình khi từng giọt chất lỏng đỏ tươi ấy rơi tí tách xuống khuôn mặt Zero sao? Và rồi, cậu vẫn chối từ. Kaname để ý quan sát những biểu hiện dằn vặt mà Zero đang chịu đựng, nhưng cậu lại hạ ánh nhìn xuống. Từng ngón tay thanh mảnh nhẹ nhàng lướt khắp làn da Zero để rồi mân mê lấy đôi môi mềm mại ấy.

“Nhưng, cậu vẫn đang rất khát phải không?”

Zero nép người vào. Kaname ấn mạnh ngón tay xuống môi dưới cho đến khi cậu hé miệng ra. Cậu không thể từ chối được nữa, nhất là sau những gì mình đã làm. Cảm giác tội lỗi sẽ luôn đè nặng lên con tim cậu. Có lẽ anh sẽ trừng phạt cậu bằng một cách khác? Kaname giữ nguyên bàn tay trước mặt cậu thọt sấn và kiên nhẫn chờ đợi.

Thở nhẹ đầu hàng, Zero há miệng rộng hơn, nâng người lên trước và ngậm lấy lòng bàn tay Kaname. Hai chiếc nanh nhọn cắm hờ trên làn da trắng và Zero ngưng lại, vị mặn trên tay Kaname đang ở ngay trên đầu lưỡi thế nhưng cậu lại ngáp ngừng.

“Làm đi,” Kaname ra lệnh rồi nâng tay lên để nanh Zero cắm vào. Máu anh tuôn mạnh ra khắp lưỡi Zero và cậu yếu ớt run lên.

Kaname dịu dàng xoa nhẹ mái tóc bạch kim khi cậu đang tận hưởng mùi vị đam mê ấy. Tận hưởng cảm giác tiếp xúc giữa đôi môi cậu và làn da anh khi cậu nuốt từng ngụm khiến Kaname như tan chảy ra. Giấy phút này, Kaname thầm nghĩ về tình yêu anh dành cho Zero. Đôi mắt xinh đẹp kia sáng sủa bật mở và nhìn chăm vào anh ngạc nhiên. Thình lình, cậu thấy được điều đó. Nó là lí do vì sao Zero luôn cứng rắn chối từ máu anh.

“Cậu có thể ném thấy nó trong máu ta phải không? Cậu trả lời cho cậu.”

Zero cẩn thận rời miệng khỏi tay Kuran và tránh ánh nhìn của người thuần chủng. Kaname đẩy cậu nằm xuống giường và cúi xuống che cả tầm nhìn của Zero. Cậu nhìn anh không rời, cậu ngưỡng mộ gương mặt

đẹp trai của tên vampire mà mình luôn căm ghét. Làn da trắng hoàn mỹ, đôi mắt chocolate sâu thẳm, và cả cách từng lọn tóc đen mượt kia bỗng bồng bềnh khẽ lay động che đi khuôn mặt vô cảm. Anh thật sự là một vị thuần chủng rất quyến rũ. Đã biết là như thế nhưng sao tim cậu vẫn nhói lên vì anh? Zero lặng lẽ nhìn lên.

“Anh...”

“Ta sao?” Kaname tiếp lời.

“Anh yêu Yuuki.”

“Đúng thế.” Kaname cúi xuống hôn Zero. Cậu thợ săn vội quay mặt sang một bên và Kaname dịu dàng đặt một nụ hôn nhẹ lên thành cổ cậu rồi lướt dọc xuống bờ vai ngọt ngào ấy. Cậu đang trốn tránh sao? Kaname chắc chắn rằng Zero đang rụt rè sử dụng Yuuki như một tấm lá chắn.

Đúng vậy. Anh luôn yêu Yuuki. Cũng như Yuuki luôn yêu anh. Không cần thiết tí nào để Zero phải hỏi một câu đã quá rõ như thế. Thế nhưng, mỗi khi anh chạm vào tôi... cô ấy là người anh luôn nghĩ về sao? Zero tự hỏi. Dĩ nhiên phải là như thế rồi. Sao điều đó lại làm Zero bức đến thế? Cậu không muốn tình cảm của tên thuần chủng. Anh chỉ là đang lợi dụng Zero, cậu đã biết rõ thế này ngay từ khi mới bắt đầu. Anh thật sự là một kẻ đáng khinh.

“Trong máu ta, cậu còn thấy gì khác nữa?” Kaname thúc dục khi anh nhận thấy sự khuất phục trong Zero. Anh nâng người lên khóa chặt mắt vào hai viên tim thể tím ấy, nhưng chúng lại không hướng về anh. Cậu đang ghen sao? Kaname bỗng chốc thấy một niềm vui vỡ dạt dâng lên trong mình. Zero ghen. Kaname ngồi dậy sát mép giường cạnh cậu.

“Bản thân cậu không thể đối mặt với điều đó phải không?”

“Im đi,” Zero nhắm mắt lại thì thầm. Cậu quay mặt đi khỏi con người đang ngồi đó dù rằng đối diện cậu chỉ là tấm lưng của anh.

Kaname bắt chéo chân và tựa khuỷu tay lên đầu gối. Dù anh biết cậu vẫn sẽ chối bỏ nhưng...

“Cậu ghen với Yuuki?”

“Không.”

“Ta không chạm vào cô ấy như cách ta làm với cậu,” anh lặng lẽ lên tiếng. “Ta cũng không nhìn cô ấy như cách ta nhìn cậu.”

Từng từ âm thầm ấy làm tay Zero siết mạnh lại. Cậu không quan tâm, nhưng vẫn cảm thấy phần nào nhẹ nhõm.

“Kiryu, nói cho ta nghe, cậu nghĩ gì về Yuuki?”

Người con trai tóc bạc chớp mắt. Yuuki là gì đối với tôi? Cậu thắc mắc. Cậu liếc nhìn Kuran. Trông anh vẫn luôn vô tâm như bao giờ, như thể cuộc đối thoại này chẳng hề có chút gì đáng để tâm dù cho Zero có thể nhận thấy sự căng thẳng đang dâng lên từ phía sau lưng anh và nét nghiêm túc đè nặng lên câu trả lời của cậu. Tại sao tim cậu lại đập nhanh thế này?

“Tôi...chỉ muốn cô ấy hạnh phúc.”

Kaname từ từ chống cằm lên khuôn mặt nghiêm nghị nơi anh. “Cậu có yêu cô ấy không? Cậu có nghĩ về cô ấy như cách ta nghĩ về cậu?”

Sự căng thẳng trong cơ thể người thuần chủng tăng nhẹ lên. Zero do dự trả lời chỉ bởi vì tim cậu đang đập rất mạnh đến nỗi nếu Kuran không nghe được thì phải là một điều thần kì.

“...không.”

Câu trả lời của Zero dường như không thể làm anh thỏa mãn. Kaname nhắm mắt lại thở một hơi thật sâu và đều trước khi anh cất tiếng. “Cậu đã thì thầm tên cô ấy vào đêm đó.”

Thì thầm tên cô ấy... Zero ngây người. Anh ta có ý gì khi nói ‘đêm đó’?

“Ta chỉ không hiểu tại sao điều đó lại làm ta giận đến như thế. Ta biết cậu và Yuuki có một mối ràng buộc rất mật thiết. Thế nhưng...” Kaname thả trôi câu nói đi. Có phải chẳng đây thực sự là điều anh muốn làm? Chứng tỏ cho Zero thấy anh không chế được cậu nhiều như thế nào sao? Kiryu không phải là loại người dễ dàng khuất phục. Ép buộc cậu ta vào mối quan hệ này sẽ không làm cậu ta chấp nhận cậu. Cậu nên tìm hiểu Kiryu có cảm giác như thế nào thay vì ép buộc cậu ấy theo ý mình. Cứ cố lôi kéo Kiryu theo cách này thì... Cậu nên biết rằng cậu ta sẽ chống cự lại. Sao cậu không thử nói sự thật cho cậu ấy biết, nói cho Kiryu biết cậu nghĩ gì về cậu ta. Kaname âm thầm thở dài.

“Tôi không nghĩ về Yuuki như thế,” Zero lặng lẽ thừa nhận. Làm sao cậu có thể chứ? Cậu đã không còn là con người giống như cô nữa. Vĩnh viễn tồn tại một vách ngăn cách giữa cả hai dù cho Zero luôn cố gắng hết sức để không phải nhớ lại những quá khứ cay nghiệt ấy. Nhưng cậu biết mình không thể có tình cảm với cô.

“Có vẻ là như thế.” Về mặt người thuần chủng vẫn không đổi thay. Trông anh vẫn buồn chán khi Zero nhìn chằm vào để tìm kiếm một vết cảm xúc về những gì anh đang nghĩ, dù chỉ là một chút thôi. Trước đó, Kuran đã nói rằng cậu ghen. Nghe có vẻ ngớ ngẩn nhưng thật sự thì Zero lại thầm nghĩ liệu rằng Kuran cũng cảm thấy như thế ngay giờ phút này.

“Anh nghe như có vẻ đang ghen.” Vốn cậu cho rằng câu nói này sẽ có vẻ chế nhạo thế nhưng khi cậu thốt ra, nó gần như là căng thẳng.

“Và nếu đúng như thế?” Câu đáp lại của Kuran rất nhanh. Khi nghe thấy Zero thở gấp ra, Kaname quay lại liếc nhìn vào đôi mắt lilac ánh bạc kia đang mở rộng nhìn mình một cách hoài nghi. Ánh nhìn sưng sờ choáng váng trên khuôn mặt Zero làm môi anh cong lên.

“Tại sao cậu không nói ra cậu đã cảm thấy điều gì trong mắt ta, Kiryu?”

“Ta biết cậu đã thấy nó. Ta thấy được điều ấy trong mắt cậu ngay chính giây phút cậu nhận ra.” Kaname tiến về phía Zero lần nữa, tay anh chống hai bên cơ thể cậu để giữ thăng bằng lúc anh chìm sâu vào đôi mắt Kiryu và khóa ánh nhìn cậu lại. Kaname là một thuần chủng. Anh đã quá quen với việc có được mọi thứ mình muốn. Nhưng lòng tự trọng của Zero quá cao. Cậu sẽ không để bất kì ai lấy đi thứ gì từ mình mà không chống cự. Đó là lí do tại sao...

“Nếu cậu không nói thì ta sẽ làm thay.”

“Tôi không muốn nghe điều đó,” Zero rít lên và tránh mắt anh.

“Không, cậu muốn đấy,” Kaname lăm bắm lúc anh cúi xuống đưa môi ôm lấy tai Zero. Cơ thể bên dưới anh lập tức căng lại và khi anh thì thầm những lời đó, anh cười mãn nguyện nhìn Zero run lên.

“Ta yêu cậu.”

“Đừng nói dối... anh đã từng nói rằng anh không cảm thấy điều gì khác cả ngoại trừ ham muốn!” Anh nói những từ ấy để ám ảnh cậu ư? Không, Zero thừa nhận rằng anh không hề nói dối. Sự giận dữ trong đôi mắt anh đang cảnh báo cậu không được phép chối bỏ mùi vị chân thành ấy trong máu anh.

“Anh luôn là người nắm kiểm soát như thế.”

“Đúng vậy. Ta đã đưa ra quyết định việc cho việc này.” Kaname gần như sợ hãi sự thật rằng anh sẽ phải đánh mất lòng kiêu hãnh trong tay Zero. “Tuy nhiên, cậu phải quyết định ngay bây giờ, Kiryu.”

“Sao cơ?” Zero cau mày.

“Liệu cậu có muốn tiếp tục việc này không. Cậu đã biết ta nghĩ gì về cậu nhưng cậu lại không cho ta biết những tình cảm thật sự của mình. Nếu cậu bảo ta đi, ta sẽ không bao giờ làm phiền nữa. Nếu cậu bảo ta ở lại...”. Từng từ mờ đi với lời hứa không thể thốt ra làm cơ thể Zero phản ứng khó chịu. “Ta sẽ không ép cậu ở bên mình nếu như đó thật sự là điều cậu không muốn. Đó là lí do vì sao cậu sẽ phải quyết định ngay bây giờ.”

Dù có đến thế nào, Zero vẫn không thể tránh đi ánh nhìn nơi đôi mắt đen láy kia khi chúng buộc cậu phải nói ra câu trả lời. Tất nhiên câu trả lời sẽ là không. Zero đã từng bị Kuran tấn công ngay từ lần đầu tiên ở trong tháp chuông, mặc dù cậu đã hòa vào với anh...một cách bất lực, nhưng cậu vẫn không thể nào tha thứ cho anh được. Sau đó Kuran lại buộc cậu uống máu để trao đổi ***, nhưng, cậu lại đồng ý. Zero không

muốn Kuran... thậm chí nếu cơ thể cậu kêu gào anh, đó chỉ đơn thuần là ham muốn. Việc ấy, ít nhất thì cũng là một cái gì đó Zero đã vốn biết từ lâu. Nhưng nếu nó chỉ là ham muốn thì tại sao khung cảnh Kuran xoa đầu Yuuki lại làm cậu giận đến nỗi hành động ngoài lí trí?!

“Kiryu?”

Đôi mày Zero cong lên run bật khi cậu cố tìm kiếm câu trả lời. Cậu thậm chí cũng không hiểu vì sao cậu lại cần phải suy nghĩ làm gì. Câu trả lời đã có sẵn rồi mà, phải không? Làm sao cậu có thể do dự khi từ chối một tên vampire? Bọn chúng không phải con người, chúng là lũ quái vật. Thế nhưng, bản thân cậu vẫn...

“Đối với cậu ta là cái gì?”

Tim cậu thọt sấn nhói lại trước câu hỏi trở trêu. Là câu mà cậu đã từng hỏi anh. Câu trả lời cậu nhận được từ Kuran quá rõ ràng cho tình cảm của anh đối với cậu, nhưng câu trả lời của Zero...

Zero thở dài quay mặt đi. “Tôi không biết...”

“Ta hiểu rồi.”

Ngay khi Kuran rời khỏi giường, Zero ngồi bật dậy nhìn anh quay lưng đi.

“Nếu như thế thì ta xin lỗi vì những rắc rối ta đã mang lại cho cậu, Kiryu.”

Đi nào... Cái gì đấy vang lên trong đầu cậu. Dừng lại, cậu tự kiểm chế bản thân mình khỏi cơn thúc dục không thể phủ nhận khi cậu muốn rời khỏi giường. Sẽ tốt nhất nếu cả hai quên đi mọi chuyện đã xảy ra, cậu tự trấn an mình. Cậu và Kuran là kẻ thù.

Chết tiệt!

Kaname đứng sững lại bởi cái nức nhẹ quanh cánh tay mình. Anh không dám dăng lên một chút hi vọng nào khi quay sang nhìn đôi mắt điềm nhiên nhưng khó chịu của Zero. “Tôi không biết tôi có cảm giác gì với anh.”

“Tôi không... yêu anh, tôi biết điều đó.” Có vẻ ngượng nghịu khi Zero phải thốt ra những câu như thế này. Cậu biết nếu cậu không nói gì thì Kuran sẽ bỏ đi và Zero sẽ không bao giờ có cơ hội để nói chuyện với anh như thế này nữa.

“Từ lúc gặp anh, tôi đã luôn ghét anh. Đây là lí do tại sao tôi không hiểu...sao tôi lại cảm thấy thế này...”

Không thể ghép được những suy nghĩ rời rạc của mình lại, cậu buông tay Kuran ra, cậu thật sự rất mơ hồ. “Sau tất cả những gì anh làm, tôi nên ghét anh. Vậy thì vì cái quái gì mà tôi...”

Đây không phải là tình yêu, cậu không hề nghi ngờ gì điều này. Và cậu cũng biết rằng cậu chỉ là không thể để anh đi.

“Đó không phải là một câu trả lời chính xác.”

“Tôi không yêu anh,” cậu lặp lại như để cam đoan chắc hơn. Cậu không muốn Kuran hiểu lầm. Zero thở một hơi thật sâu và nhắm mắt lại một giây trước khi quay sang Kaname.

“...đúng vậy.”

Một cơn lạnh chạy khắp cơ thể Kaname nhưng anh cố hết sức kiềm nén cảm giác này một cách mãnh liệt. Anh không muốn chủ động làm gì cả, chưa phải là bây giờ. “Cậu có chắc đây là những gì cậu muốn?”

Zero lắc đầu. “Tôi không chắc.”

“Ta cần câu trả lời chắc chắn.” Kaname thật sự rất, rất cần nghe, anh suy nghĩ trong khi đang kiểm soát sự thôi thúc tiến tới và ôm chặt Zero Kiryu trong vòng tay của mình.

“...Tôi không thể yêu anh. Tôi sẽ không bao giờ.” Đó là một lời hứa sắt đá dội lại trong ánh nhìn màu bạc điềm nhiên.

“Ồn thôi,” Kaname lên tiếng mặc dù nghe giọng anh nghe như có vẻ thách thức. “Miễn là cậu vẫn muốn ta, thậm chí chỉ là một phần nhỏ.”

Zero lặng lẽ gật đầu. Dòng máu nóng ấm đang mãnh liệt chảy mạnh bên dưới làn da cậu thợ săn. Đây là một ý rất tồi, cậu chắc như thế, nhưng cậu sẽ không hối hận vì quyết định này.

“Vậy cậu sẽ là người chủ động.” Kaname mở lời mời.

Zero cất bước về phía trước cho đến khi cậu và anh đối mặt nhau. Vì trước đó Kuran đã tự nguyện vất bỏ đi lòng tự trọng của mình nên cậu cho rằng đây có lẽ là một phần trong kế hoạch ‘trả thù’ của anh bởi lẽ Zero thật sự không dễ chịu tí nào khi phải là người chủ động. Phần lớn chỉ vì điều ấy có nghĩa là cậu khao khát Kuran. Nhưng thật sự thì lại đúng như vậy. Hơn cả thế nữa là đằng khác. Cậu chỉ là không hề muốn thừa nhận.

Kaname nhìn Zero run rẩy đưa tay lên giống như sự dững cãm của cậu đã biến đi đâu mất. Từng ngón tay thanh mảnh đó luồn vào mái tóc nâu mềm khi Zero nâng người lên trong hơi thở hồi hộp cổ giấu đi sự đam mê dịu ngọt. Hứng thú dâng đầy lên trong Kaname với cái cách chậm rãi và thiếu tự tin đến không chịu đựng được mà Zero đang di chuyển. Anh đang cố tận dụng hết năng lượng ý chí trong người mình để không phải đè cậu xuống và thoát khỏi sự dày vò này. Kaname mỉm cười vì cuối cùng đôi môi đỏ mọng kia cũng bao phủ lấy môi anh. Anh quan sát những biểu hiện lướt qua trên chiếc mặt nạ thiếu quyết đoán đang che lấp đi khuôn mặt xinh đẹp của cậu và rồi mất anh khép lại khi làn môi quen thuộc đó lướt nhẹ khắp môi mình.

Zero dứt khỏi nụ hôn rồi cau mày nhìn lên Kuran, cậu buông tay khỏi mái tóc anh. Anh ta đang làm cái quái gì thế? - Cậu tự nhủ. Không phải Kuran đã không hòa vào cùng cậu, nhưng, theo như Zero quan sát kĩ thì tay anh vẫn đang buông lỏng hai bên. Cậu đã hi vọng rằng ít nhất thì anh sẽ ôm mình trong suốt lúc đó.

Dường như dễ dàng đọc được nét thất vọng trong mắt cậu thợ săn, Kaname mỉm cười. “Tháo bỏ quần áo ta đi.”

Zero ngậy lại và cố gắng chống lại vết hồng đang đậm dần hai bên má. Tránh đi ánh nhìn đầy cám dỗ nơi người thuần chủng, cậu chậm chậm cởi nút trên chiếc áo sơ mi lụa đen. Mỗi khi từng hạt nút được thả, một phần cơ thể Kuran lại lộ ra. Ngực, cơ bụng, hông và cả làn quần của anh. Trong tất cả những lần hai người làm chuyện ấy, không khi nào Zero chạm vào anh như cách Kuran làm với cơ thể cậu.

Cậu nhớ lại lần Kuran bịt mắt mình trong phòng làm việc và rồi cơn lạnh chạy dọc cột sống cậu trước cái kí ức đó. Giây phút làn da của Zero lộ rõ ra cho Kuran, anh đã dùng các đầu ngón tay chậm rãi lướt nhẹ khắp lên cơ thể cậu trong những cái chạm mỏng manh. Khi cậu cũng lặp lại y chang hành động ấy đối với Kuran bằng cách kéo lê ngón tay lên phía trên giữa hai vạt áo hở, cậu thấy người thuần chủng run lên. Cậu cảm giác cơ thể chính mình cũng phản ứng lại như thế. Đột nhiên sự tò mò sôi sục trong Zero thúc giục cậu khám phá cơ thể của tên vampire trước mặt mình để tìm ra những điểm có thể làm anh đáp trả mãnh liệt. Cậu cần phải tháo bỏ áo của anh ra trước đã.

Kaname thấy được ánh nhìn trong đôi mắt Zero và lập tức ngần ngại nhận ra thứ cảm giác đó với một chút hứng thú trong mình. Zero đưa tay lên đẩy vai áo khỏi lưng anh để nó tự do rơi xuống sàn và cho cậu một vẻ nhìn toàn diện về con người ấy. Kaname luồn tay vào tóc Zero và áp môi hôn lấy từng lọn tóc bạch kim khi môi cậu thợ săn đang mân mê vùng da quen thuộc nơi cổ anh. Mắt anh run lên lúc đầu lưỡi ấy quét nhẹ lên làn da mình và cậu cần nín lấy vai anh. Anh thầm nghĩ liệu mình đã từng bao giờ dám nghĩ đến chuyện này... Anh đã từng mơ về Zero rất nhiều nhưng trong số đó không bao giờ có hình ảnh cậu sẽ chạm anh như thế này cả.

Zero mân mê khắp cơ thể Kuran khám phá trong sự hồi hộp tò mò. Tay cậu lướt khắp lưng anh chạy dọc theo cột sống rồi di chuyển xuống bụng. Cách từng bắp cơ của anh co lại trước khi duỗi ra dưới những cái chạm của Zero và cách mà hơi thở Kuran vút cao lên bên tai làm cho đầu óc Zero quay cuồng. Cậu ép sát hông anh vào người hơn và hỗn hển thở nhẹ lên làn da trắng mịn mà không lâu trước đó cậu đã nhâm nhi khi nhận ra phản ứng khá thú vị của Kuran. Việc có thể khiến Kuran, một thuần chủng tối cao, phản ứng như thế này làm Zero cảm thấy một chút quyền lực và có ưu thế hơn. Cậu bỗng chốc nhớ lại một điều nữa Kuran thường thích làm với mình. Khi hai đầu ngón cái của cậu quét nhẹ qua hai đầu nhũ của người thuần chủng, Zero nghe được tiếng hít mạnh nơi anh. Một ham muốn tình quái dâng lên trong cậu để trừng phạt anh về những lần ‘dày vò’ mình và cậu cúi đầu xuống quét lưỡi ngang qua một trong hai đầu nhũ đỏ đang

cứng lên của Kaname. Và anh rít lên.

Zero nhận thấy những ngón tay thanh mảnh đang luồn vào tóc mình liên tục ấn nhẹ vào đầu cậu một cách *** dục đến nỗi cậu muốn rên lên. Cậu lại quét lưỡi qua chóp đỡ ấy một lần nữa trước khi vòm miệng nóng bỏng bao phủ lấy nó rồi thích thú tận hưởng cách Kuran siết chặt tóc mình hơn. Cậu cắn nhá lấy nó để rồi rùng mình nghe thấy hơi thở gấp và cậu dùng tay còn lại bóp nắn đầu nhũ kia của anh. Đột nhiên Kaname nắm chặt lấy cánh tay Zero khiến cậu thợ săn cau mày nhìn lên một chốc trước khi người thuần chủng ép chặt môi lại với cậu, lưỡi anh khao khát lôi kéo Zero.

Kaname bắt đầu đẩy cậu lùi về cho đến khi chân người thợ săn chạm vào thành giường rồi cả hai cùng ngã xuống. Zero khó có thời gian để bắt lấy hơi thở lúc ngã vì đôi môi tham lam của Kaname không chịu buông tha trong khi anh trườn người lên và luồn tay xuống bên dưới tấm áo sơ mi để đùa nghịch lại với đầu nhũ của cậu. Khoái cảm đó làm Zero phải rên lên. Cơ thể cậu mong nhớ những cái va chạm của tên khốn ấy. Cậu ghét điều đó. Kuran thả từng nụ hôn dọc xuống cổ cậu còn tay anh thì kéo chiếc áo cotton lên để vòm miệng có thể thỏa thích ngấu ngiến cơ thể bên dưới.

Tim Kaname đập mạnh đau nhói trong ***g ngực và hơi thở của anh vang rõ bên tai chính mình khi chạm vào cậu nhóc nhạy cảm ấy.

“Cậu rất đẹp...” – Anh thì thầm trước khi có thể dừng lại.

Zero liếc lên. “Đừng nói từ ‘đẹp’”.

Kaname ngập ngừng một thoáng cười nghịch nhìn Zero. “Điều đó làm cậu ngượng sao?”

Cậu thợ săn chỉ quay mặt đi mà không nói gì. Kaname bỗng cười thầm bởi cử chỉ của cậu rồi lại tiếp tục tận hưởng cơ thể Zero bằng đầu lưỡi nơi anh. Giọng nói dịu dàng ấm áp ấy làm Zero run lên khi nằm bên dưới Kuran, cậu biết chắc chắn người thuần chủng ắt đang cảm thấy quyền lực đến nhường nào. Thậm chí khi cậu rất muốn cố ngăn lại những phản ứng cứ tuôn ra từ cơ thể mình thì vẫn không thể không thốt ra từng tiếng lẩm bẩm được nữa, hướng gì là những tiếng rên van và hơi thở gấp. Cậu không thể dừng được khi Kuran tháo bỏ quần áo của cả hai, khi anh thường thức từng centimet trên cơ thể Zero hay khi tay anh trượt xuống bên dưới để ôm lấy hông cậu mà thúc vào người. Và cả lúc anh cắn nhẹ vào bên dưới bắp đùi trắng nõn ấy, cậu đã rên lên và ngồi bật dậy vươn tay ôm Kaname.

Đôi môi của anh và cậu khóa chặt vào nhau đam mê nồng nàn để rồi Zero ngay lập tức bị chuốc say bởi hương vị ngọt ngào của nụ hôn khi Kuran nâng gò má cậu lên. Lưỡi cả hai quấn chặt lấy nhau nóng bỏng không rời, hơi thở hai bên nghẹn lại bên dưới cuống họng. Khi Kaname ngồi dậy, anh nắm lấy tay Zero. Ánh nhìn tăm tối trong mắt anh giữ chặt đôi mắt Zero tạo nên một cơn rùng mình chạy khắp da cậu. Sự khao khát tột độ đó hiện rõ trên gương mặt Kaname và lúc anh đưa tay Zero đến cái đang cương lên đau đốn của mình, cậu thợ săn thở bật ra. Cậu ngây người.

“Chạm vào ta đi,” anh ra lệnh bằng một chất giọng đầy hiểm nguy đồng thời pha đặc ham muốn.

Zero không muốn nghe theo bởi vì mình đang bị khống chế hoặc Kuran đã yêu cầu một cách quá đòi hỏi như thế, nhưng cậu lại không thể làm gì khác ngoài việc nghe theo anh. Thế nhưng, cậu làm việc này chỉ vì ánh nhìn hoang dại trong đôi mắt của tên vampire kia. Cậu háo hức muốn thấy nó trở thành ánh nhìn bất lực như thế nào. Cậu muốn thấy sự điềm tĩnh của Kuran mất đi. Zero nuốt nước bọt và cầm gọn lấy cái đó nơi anh rồi giật mình với cách đôi mắt đen thẳm đó ánh lên tia đỏ rực. Bàn tay Kuran áp lên tay cậu gợi ý Zero siết chặt hơn một tí. Một khi cậu làm theo, Kaname hướng tay Zero vào một nhịp điệu xoa nắn khắp chiều dài cái đó. Trong suốt lúc ấy, anh và cậu nhìn chăm vào nhau, không ai có thể quay mặt đi được.

Mê mẩn bởi cảnh tượng của vị thuần chủng tuyệt đẹp trước mắt mình, Zero cố hết sức mình để theo dõi từng phản ứng nơi anh và nghe theo tất cả cử chỉ mà tay anh đang hướng dẫn cậu. Mí mắt Kuran run bật lên trước khi hàng mi đen mượt nhẹ nhàng khép lại và đôi môi đỏ mọng của anh dịu dàng hé ra. Zero có thể nhận thấy ngực anh đang nhấp nhô lên xuống nhanh hơn bình thường trong tốc độ nhanh dần nơi tay họ, phản ứng của anh làm cổ họng Zero nghẹn lại trước hình hài tuyệt vời của vị vampire tối cao. Cậu thấy được nanh Knamae giữa làn môi ấy... nước dãi cậu tiết ra mạnh hơn. Tay Kuran thật sự rất nóng khi đang dẫn dắt cậu, Zero chỉ có thể tưởng tượng tay cậu đang mang lại cảm giác gì cho Kuran. Một giọt mồ hôi lăn dài xuống khuôn mặt anh và cậu biết tên vampire đó cũng đang cảm thấy rất nóng.

Thật sự thì cảm giác của bàn tay Zero khắp cái đó của anh là một sự khoái cảm không thể tưởng được. Nhiệt độ cơ thể anh đang vượt mức giới hạn lúc đưa tay Zero xoa nắn lấy cái đang cứng lên của mình. Anh nuốt nước bọt nhưng lại nhận ra cổ họng mình khô rát... Anh cảm giác được cơn lạnh chạy dọc xương sống mình, cơ bụng anh quặn lại và cả sự tiếp xúc ngọt ngào của bàn tay Zero. Tất cả việc này đang làm anh nóng lên. Khi Zero tự ý siết chặt lại mà không theo chỉ dẫn của mình, Kaname đã rên lớn lên.

Lúc Zero nghe được nó, đầu óc cậu cứng đờ. Tay cậu liên tục ấn mạnh hơn. Và cậu lại nhận được những tiếng rên nỉ nỉ của người thuần chủng để van xin nhiều hơn nhưng cậu lại không biết chắc là mình có thể duy trì như thế này được bao lâu. Cậu đã bắt đầu hỗn hển thở và thứ chất lỏng trắng đục nhầy nhụa đang rỉ ra khắp tay cậu từ Kuran càng làm cơ thể cậu trở nên kì lạ hơn.

Kaname cũng không chịu được nữa rồi, anh kéo tay cậu ra, nâng người lên trước và vội vàng tách rộng chân Zero ra. Cách bắt lực Kuran đè cậu xuống thật sự khiến tim cậu đập nhanh hơn. “Ta muốn cậu,” –Kaname thẳm thì trong hơi thở nóng ẩm đùa cợt môi cậu trước khi anh hôn Zero. Cậu cảm thấy Kaname đang chuẩn bị tư thế xâm nhập vào.

“Thậm chí nếu như đây chỉ là khoái cảm thì vẫn tốt hơn là không có gì cả. Ngay lúc này.”

Khi anh đi vào, đó là một cú đẩy gọn đến nỗi Zero rên lên thỏa mãn và bật lưng ra khỏi giường bởi dòng điện khoái cảm truyền thẳng đến não cậu. Kaname đã hoàn toàn lấp đầy cái hang ấy chỉ với một lần thế nhưng cậu lại không hề thấy có bất cứ nỗi đau đớn nào cả. Cậu thắc mắc điều đó khi người thuần chủng yên đi một chốc để kiểm chế hơi thở nặng nhọc của anh. Kaname chỉ mỉm cười trao cho cậu một nụ hôn dịu dàng. “Ta đã bảo sẽ tốt hơn rất nhiều nếu cậu chịu khuất phục.”

Tim Zero đập liên hồi. Nó đang đau đớn rung lên bên trong ngực như sắp nổ tung ra. Hơi thở cậu nghẹn lại dưới cổ họng và khi mở mắt ra, cậu thấy Kuran đang che đi tầm nhìn của mình, mái tóc nâu đen mượt che đi khuôn mặt anh, từng lọn tóc ấy nhẹ nhàng bồng bềnh trong gió... cậu đã phải quay mặt đi.

Tim cậu thực sự rất đau, nhịp tim lớn đến nỗi Kaname có thể dễ dàng nghe được khi anh nằm trên Zero. Như thể cậu đang sợ sệt vậy, nhưng Kaname còn thấy được cậu cũng đang đồng thời rất cương và vô vọng. Anh bắt đầu đưa đẩy chậm chậm trong khi nhịp nhàng điều chỉnh cơ thể đang run lên của mình. Zero nhăn mày ngáp ngừng khi mỗi cái đẩy mạnh vào cướp đi hơi thở của cậu. Cậu không thể chịu đựng được, cậu đang sắp ngất đi khi cái đó của Kaname đâm vào sâu và sâu hơn nữa đến khi Zero rên lên. Đầu lưỡi của hai người dữ dội tìm nhau khi Kaname tăng tốc độ lên và luồn tay xuống tìm cái cương lên bồng rắt của cậu để rồi bóp nắn mãnh liệt làm người thợ săn phải thở hỗn hển khó khăn liên hồi. Tay Zero bấu mạnh vào lưng anh lúc anh xâm nhập vào bên trong cậu càng lúc càng mạnh bạo hơn. Đầu cậu kịch liệt xoay vòng trên gối khi áp lực tụ lại trong bụng và tất cả các cơ căng cứng mong muốn được giải phóng. Chúa ơi... cậu không thể chịu được nữa. “Kuran!”

Kaname vùi mặt vào giường bên cạnh đầu Zero để đẩy vào càng lúc càng mạnh và tiến sâu hơn rồi run lên mỗi lần Zero vô thức bóp chặt lại phần thân dưới đau đớn của anh. Khi Zero bắt đầu rên lên đầy nhục dục, anh cảnh giác định mở lời bảo cậu hạ giọng xuống nhưng, hành động ấy dường như đang bộc lộ khoái lạc một cách đầy thống thiết cũng như trong cơ thể anh, và rồi tiếng rên của anh hòa vào với cậu. Anh cảm giác Zero ôm chặt lấy tấm lưng ướt đẫm của mình như thể đang bắt lực van nài cơ thể cả hai áp gần nhau hơn và cử chỉ ấy vô tình đã làm cho Kaname quyết tâm mang lại cho cậu khoái lạc nhiều hơn.

“Kuran...”- Zero bắt lực gọi anh, hết lần này đến lần khác. Đó là một âm thanh buộc con tim Kaname phải đập mạnh. Cách cậu van xin anh chứng tỏ chỉ mình Kaname mới có thể đem lại khoái cảm đầy đam mê mà cậu đang vô vọng tìm kiếm. Khi Kaname đẩy vào trong lần nữa, cơn quặn co thắt nơi phần thân dưới của cậu bật dãn ra và dòng chất lỏng ấm áp bắn vào người thuần chủng. Zero ra trong tiếng thổn thức làm cơ thể Kaname rung lên và theo sau cậu trong tiếng rên nhẹ nhòa đi nơi vai Zero. Cơn đỉnh điểm truyền mãnh liệt khắp cơ thể cả hai khi anh và cậu cố hít lấy không khí để kéo dài sự thỏa mãn ngất ngây, nhưng từng cơ thịt của họ đều đau đớn ê ẩm nên không lâu sau Kaname cũng đổ sập xuống người Zero, vô cùng kiệt sức và mệt mỏi. Cơn rừng mình bao phủ lấy cả hai sau trận mưa gió dữ dội khi họ cố điều chỉnh lại hơi thở.

Một chốc sau, Kaname nâng người lên lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của Zero. “Ta yêu cậu.”-anh khàn giọng lên tiếng. Người tình của anh chớp mắt rồi sững sờ nhìn chăm lên anh trong vẻ khổ đau mà Kaname đang dần làm quên. Kaname không quan tâm đến việc giấu đi tình cảm của mình nữa. Cách Zero

bám chặt lấy và thì thầm tên anh cho biết rõ ràng không nghi ngờ gì Zero Kiryu sẽ hoàn toàn là của anh. Anh cúi xuống hôn lên ngực Zero như thể anh chạm vào được trực tiếp trái tim của cậu.

Zero căng người lại. “Kuran...”

Anh dí mặt vào ngực Zero để hít lên mùi hương ngọt ngào. “Kaname,” anh đề nghị cậu gọi thẳng tên mình.

Không. Cậu sẽ không gọi chính tên anh. Cậu không thể...

“Zero...” Kaname liếc nhìn lên người tình của mình trong đôi mắt u sầu. “Ta yêu cậu.”

“Dừng lại đi...”- Zero lẩm bẩm như đang van anh. “Tôi không muốn nghe-“ Kaname rướn lên và hạ môi xuống với cậu. Thật dịu dàng, nhẹ nhàng và âu yếm. Nụ hôn làm cậu ngây người khi nó kéo cậu sâu hơn vào giấc cảm mơ hồ và khiến cậu choáng váng. Mọi thứ về người thuần chủng, về cả hai người họ, xoay vòng trong tim cậu. Vô vàn những dòng suy nghĩ âm ỉ điên cuồng trong đầu Zero đến nỗi cậu phải rên lên. Cậu không thể yêu anh... Cậu không thể yêu Kaname Kuran...

Kaname ngẩng nhìn Zero say ngủ. Đó là một việc anh luôn thích làm. Anh biết mình cần phải trở về Kí túc xá Mặt trăng ngay. Anh không thể ngủ lại đây được, dù rằng cơ thể Zero sưởi ấm anh và cậu cũng đã không yêu cầu anh đi về. Cậu đã chìm vào giấc ngủ trong khi Kaname triu mến vuốt từng lọn tóc bạc kim. Ban đầu cậu dường như khó chịu bởi hành động ấy và đã bảo anh không được nhìn mình như thế, thế nhưng trời đã gần sáng và Zero lập tức bị kéo vào cơn mê ngủ sau khi càu nhàu anh.

Anh quyết định sẽ ở thêm năm phút nữa. Khi thời gian trôi nhanh hơn mình tưởng, anh quyết định thêm ba mươi phút nữa, rồi một tiếng. Anh không thể cưỡng lại được làn da ấy, anh muốn chạm vào cậu mãi mãi – một tay anh luồn vào trong mái tóc bạc trong khi từng đầu ngón tay mân mê những chi tiết trên gương mặt cậu thợ săn còn tay kia thì xoa nhẹ vết xăm đen phong ấn mà anh không chắc là mình thích. Bằng cách nào đó, Kaname hài lòng với hiện tại này. Cả hai đã không còn bản thỏa thuận nào nữa, mà là một mối quan hệ. Và, Zero cũng đã chấp nhận. Kaname đã buộc cậu phải quyết định. Bỗng nhiên niềm vui dâng lên trong anh khi nhận ra rằng Zero đã không để anh đi. Anh cúi xuống cậu thợ săn trong vòng tay mình và hôn nhẹ lên thái dương cậu. Dù cậu có thừa nhận hay không, nhưng chắc chắn rằng Zero quan tâm Kaname. Anh sẽ không hối thúc ép buộc cậu. Nếu anh ngoan cố thúc đẩy, Zero sẽ hoàn toàn quay lưng lại. Thế nhưng, Kaname quyết tâm khiến Zero phải yêu anh.

Trò chơi đã thay đổi.

10. Chương 10: His Reaction

“Đơn giản về phải của biểu thức, $x = 3$ cộng trừ căn bậc hai của $9 + 32$ trên 2, hay $x = 3$ cộng trừ căn bậc hai của 41 trên 2, cái nào sẽ là câu trả lời cuối cùng của các em.” Cả lớp học chăm chú ghi chép cẩn thận công thức bình phương và cả chỉ dẫn của giáo viên một cách hoàn hảo hết sức có thể vào vở. Yuuki Cross, cô con gái nuôi của Viện trưởng, biết rằng có lẽ mình cũng nên làm y như các bạn vì dù gì cô cũng không siêu đẳng về môn toán học, thế nhưng... Cô nhẹ nhàng quay đầu liếc nhìn về chỗ trống mà Zero hay chiếm giữ. Cô đã như thế lần thứ một trăm rồi... Cậu đã không đến lớp.

Cô tự nhủ liệu rằng Zero có thực sự ổn không? Tại sao hôm nay cậu lại không có mặt? Yuuki thở dài vào lòng bàn tay mặc cho cùi chỏ của mình đang kêu gào khó chịu trên mặt bàn cứng lạnh trước mặt khi mà tâm trí cô cứ tiếp tục xoay vòng quanh những câu hỏi và trả lời như nhau một cách điên cuồng trong đầu mình. Dù đêm qua rất muốn gặp Zero nhưng cô đã không đến tìm cậu theo ý muốn của bản thân. Không phải là như thế ngay sau khi Kaname-senpai yêu cầu cô không được làm vậy. Có phải anh đã đi thay cô không? Yuuki nhăn mặt, đôi mày cô nhíu lại e sợ. Kaname-senpai dường như rất tức giận, nếu anh đã đi gặp Zero... Anh có giết cậu không?

Yuuki sưng sờ mở to mắt. Kaname đã không ngăn ngại khi nghiền nát tên vampire từng tấn công cô mười năm về trước. Liệu có thể nào anh cũng đã làm điều giống hệt như thế đối với Zero?

Không, cô lắc đầu gạt cái suy nghĩ ấy ra khỏi mình. Cô ắt phải là một con ngốc khi lại đi kết luận như vậy. Dẫu sao đêm hôm qua Kaname-senpai đã nói rằng anh yêu Zero...

“Yuuki?” Yori thì thầm và thọc mạnh cây bút máy vào tay cô bạn đang lơ đãng. Cô sao đó giật mình nhảy ra khỏi ghế rồi mở to đôi mắt nâu quay nhanh về phía bạn của cô trong vẻ mặt hoảng hồn.

“Yori-chan!”

“Cậu có sao không Yuuki?” Yori chau mày hỏi. “Cậu chẳng chép công thức nào cả.”

Yuuki chớp mắt liếc xuống tập vở của mình. “Yeah...”

“Zero...”

Cậu trai tóc bạc xoay người trong giấc ngủ mê bởi giọng nói ấm áp vang lên bên tai. Vạn vật đều tĩnh lặng và làn không khí yên bình ấy càng lúc càng len lỏi bao trùm lấy giấc ngủ say của cậu. Cậu cảm nhận được một đôi môi ấm đang áp nhẹ trên trán mình và những ngón tay đang luồn vào tóc cậu trong cái cử chỉ thân thương quen thuộc. Ấm quá, là một cảm giác mà cậu gần như đã quên lãng. Tiếng chim hót xa gần rớt xuống nồm đùa ngoài khung cửa sổ đang tìm cách trà trộn vào giấc cảm mơ hồ của cậu để kêu gọi sự chú ý. Cậu chưa muốn thức dậy. Không muốn tí nào khi giấc mơ của cậu đang sinh động thế này, nó thực đến nỗi cậu có thể nghĩ thấy được mùi của mưa lẫn với mùi hương say nồng của một con người khác, sức nặng ấm áp đó vẫn còn rõ ràng bên cạnh cậu: Không muốn thức khi vẫn có thể cảm giác được từng đầu ngón tay mát lạnh đang mân mê khắp làn da cậu và cái cảm giác nhẹ nhàng mông lung của môi Kuran...

Mắt cậu bừng mở.

Đầu óc Zero lập tức trở về hiện tại trong lúc mắt cậu liếc nhìn quanh căn phòng vẫn đang còn chìm nhẹ vào trong bóng tối nhờ mái rèm cửa – dường như đang găm giữ với sự tấn công dữ dội của tia sáng bên ngoài – đã được buông xuống khắp cửa sổ. Kí ức của Zero ùa về tái hiện lại tất cả những việc đã xảy ra. Kí ức về cơn khát kìm nén, cuộc chạm trán với Kuran trong cơn mưa trút nước cho đến chiếc cổ đầy máu của Yuuki và cả cái kí ức khi cậu mở rộng vòng tay tìm người thuần chủng. Cơ thể cậu liền căng lại, không phải bởi vì những việc vừa xảy ra mà bởi lẽ cậu ý thức được rằng mình đã khuất phục anh, thậm chí nếu chỉ là một chút, cậu đã trao cho Kuran một thứ mà cậu vĩnh viễn không thể lấy lại được. Cậu chậm rãi thở dài nhẹ nhõm để sự căng thẳng trong cơ thể dần tan biến. Cậu đã nói rằng mình sẽ không hề hối hận.

Gần như là miễn cưỡng, Zero xoay đầu trên gối nhìn chằm chằm vào khoảng trống bên cạnh. Trong một thời khắc – chỉ một thoáng thôi- Zero cảm thấy cái gì đó đè nặng lên tim mình: Một xúc cảm nhẹ nhàng nhưng đôi khi lại có ý nghĩa rất lớn...

Kuran đã đi rồi.

Zero mông lung nhìn lên trần nhà một hồi lâu trước khi nhắm mắt lại. Anh đã không qua đêm ở đây, nhưng nó cũng chẳng có gì to tát cả. Cậu mừng là người thuần chủng đã rời khỏi, nếu không thì cả hai sẽ rất khó xử. Cậu thợ săn thở dài đưa cánh tay che đi tầm nhìn. Thật sự là rất may mắn khi mà anh đã không ở đây. Zero cần phải tránh xa anh một thời gian.

Vậy, tên vampire đó yêu cậu? Một nụ cười cay đắng cong lên nơi môi cậu. Liệu Zero có thể nghi ngờ tình cảm của anh không? Ngón tay cái của cậu lướt nhẹ lên làn môi dưới khi gợi nhớ lại đêm qua rồi Zero khó chịu tại sao kí ức đó lại thật đến nhường nào và cả niềm khao khát muốn quên đi nó của cậu. Dĩ nhiên Zero không thể chối bỏ điều ấy, Kuran đã nói sự thật. Thật trớ trêu làm sao? Một thuần chủng lại đi yêu cậu trên tay tất cả những người trên thế gian này.

Không muốn chỉ nằm trên giường nghĩ ngợi nữa, Zero liếc nhìn đồng hồ hi vọng rằng có thể lên vào được lớp học mà không bị phát hiện. Bây giờ đã mười một giờ ba mươi, dù rằng chuông báo thức của cậu được cài đặt lúc bảy giờ. Thế sao cậu lại không dậy? Tối qua cậu đã ngủ rất khuya nhưng thậm chí như vậy thì Zero vẫn có thể thức bởi tiếng chuông báo thức-

Nó đã được tắt, Zero nhận ra như vậy. Và trên trán cậu, nơi mà đôi môi ngọt ngào đó đã hôn trong giấc mơ, nhói lên.

“Đêm nay Kaname-sama không đến lớp sao?” Rima Toya cất tiếng hỏi khi Ichijou bước xuống khỏi cầu thang để dẫn lớp đêm đi qua những đám đông tụ hội fan quen thuộc của những ‘con người’ tầm thường luôn muốn chạm vào họ mỗi ngày. Lớp Đêm đã kiên nhẫn đứng chờ vị chủ tịch của mình bước xuống từ căn phòng ngủ của anh, thế nhưng anh đã từ chối đi cùng. Bọn họ tập hợp lại nơi chân bậc thang với những nét cau có trên khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ hơn người.

“Có lẽ Hanabusa lại làm ngài ấy buồn phiền,” Shiki lẩm bẩm và vô vị liếc nhìn về một góc nào đó trong phòng trong khi mọi ánh nhìn buộc tội đều hướng về phía tên vampire tóc vàng. Điều bộ của Shiki gần như làm cho câu nói của cậu có giá hơn rất nhiều.

Đôi mắt xanh biển của Hanabusa mở to khó chịu. “Không phải là tôi!”

“Cậu ấy chỉ đang hơi mệt thôi,” Ichijou lên tiếng đảm bảo bằng một nụ cười am hiểu. “Không có gì cần phải lo lắng đâu.”

Ánh nhìn của Ruka chuyển từ khuôn mặt Ichijou xuống sàn nhà. Có phải Kaname-sama vẫn đang dành thời gian hồi phục bởi hiệu quả của thứ vũ khí anti-vampire đó? Không, ngài ấy chỉ bị trầy xước thôi, mặc dù quá trình có thể sẽ chậm hơn, nhưng vết thương của Kaname-sama chắc chắn đã lành từ lâu rồi. Hay là... Tay cô siết chặt lại và mắt cô hẹp lại u sầu.

Kain lặng lẽ cau mày nhìn cô.

Yuuki kéo mặt ra khỏi suối nước và lắc đầu cố làm khô mái tóc ướt bởi những tia nước trong hồ phun thiên nga. Cô đưa ánh nhìn lên vầng trăng trên cao. Sáng nay Zero đã không đến lớp. Tối nay Kaname-sama cũng như vậy. Dễ hiểu khi Zero không xuất hiện, cậu lúc nào cũng cúp tiết, nhưng với Kaname-senpai, nghỉ học vào cùng một ngày như thế... Anh đã thật sự đến gặp Zero sao? Anh có làm cậu đau không? Bản thân anh có bị thương không?

Yuuki lại lắc đầu lần nữa. Kaname-senpai sẽ không hại Zero. Anh là một vị vampire tốt và anh lại yêu Zero... Yuuki tự nhủ không biết đây là lần thứ bao nhiêu cô nghĩ về điều này hôm nay rồi, ánh nhìn của cô từ bỏ ánh trăng sáng rực để rơi xuống nền đất đang được rọi sáng trước mặt. Kaname-senpai yêu Zero. Cô thấy mắt mình nhòe đi nhưng cố siết chặt tay lại để ngăn không cho những giọt nước ấy rơi ra. Cô luôn biết rằng có một khoảng cách giữa Kaname-senpai và bản thân mình, cô chưa bao giờ dám nghĩ đến việc thu hẹp khoảng cách đó, nhưng vẫn hi vọng một ngày nào đó Kaname-senpai sẽ... thế nhưng giờ đây... Zero...

“Chết tiệt!” Yuuki ôm đầu hét lên. Tâm trí cô không thể ngừng được những nghĩ suy đó! Làm sao mà Kaname-senpai có thể yêu Zero? Và Zero có yêu anh như vậy không? Nếu như cậu có thì liệu Yuuki có thể sống được với điều này không? Zero biết rõ cô có tình cảm với Kaname, và cô luôn có suy nghĩ rằng mình biết Zero nghĩ gì về Kaname, nhưng bây giờ... mọi thứ cứ đảo lộn lên cả. Có lẽ cô chỉ là đang mơ...

“Cậu hét lên vì cái gì thế hả?”

Cô sao đó thở hắt ra và xoay người lại mở to mắt nhìn chằm chằm vào cậu bạn – người đang quan sát cô bằng một ánh nhìn lạ lùng tò mò thông qua đôi pha lê tím ấy, và tay cậu lại như thường ngày luồn vào trong túi quần đồng phục trong lúc đứng đó trước khi ánh nhìn của cậu dịu lại dù cô có vẻ nhận thấy một ít vẻ cau kỉnh trong đó. Zero luôn luôn như thế.

“Zero... cậu đến muộn,” cô cau mày nói thẳng ra. Rồi cô lại mỉm cười vì cậu vẫn ổn và – “Hm?”

“Cậu đang nhìn cái gì thế hả?” Zero cảnh giác nhăn mày bởi cách Yuuki đang nhìn mình khi cô dần tiến đến chỗ cậu.

“Zero, tại sao...” Yuuki đưa tay lên kéo cổ áo cậu xuống để nhìn rõ hơn những dấu đỏ mà cô lơ mơ nhận ra trên cổ Zero. Kaname đã làm cậu bị thương sao?

Zero vội vàng nắm lấy tay cô và kéo ra trong nỗi lo sợ khi tay kia của cô đang với lên để nắm lấy áo cậu. “Yuuki dừng lại đi, cậu đang làm-“

“Zero, để tớ xem! Cậu có ổn không? Có đau ở đâu không?” – Yuuki khẳng khái đòi xem kĩ hơn. Giá như mà cậu không kháng cự nữa và cứ để cô xem... “Lại là phát ban nữa phải không?”

“Cậu đang nói cái gì thế hả?” Zero gằn giọng lên và cố lùi về sau nhưng Yuuki cố chấp bước theo trong khi nỗ lực giằng tay ra khỏi cái siết nơi cậu để nắm lấy cổ áo, việc này rõ ràng khiến cậu thật sự bối rối. Cậu biết rõ cô đang nhìn gì nhưng sự thật thì đó không phải là điều cô nghĩ và cậu cũng không hề muốn giải thích cho cô hiểu rằng Kuran đã để lại dấu hôn trên cơ thể mình. Một lần nữa.

“Vết đỏ này... nó là-“

“Đừng Yuuki, không phải...” Rồi Zero mất đà ngã ngược về sau cùng Yuuki ngồi trên người mình. Ngay lập tức cô nắm lấy cơ hội kéo mạnh cổ áo cậu ra không một chút nhả nhận nào cùng nụ cười không biết thẹn thể hiện nét chiến thắng chễm chệ trên khuôn mặt mình. Khuôn mặt mà ngay sau đó đỏ lên dữ dội khi cô nhìn rõ được những gì mình muốn.

Nó chắc chắn không phải là một vết bầm.

Zero ngồi dậy đẩy Yuuki ra khỏi mình mà không nói gì và cậu để ý thấy nét sững sờ đang dần tan đi trên gương mặt kia. Lâu thật lâu, cả hai người chỉ ngồi đó hướng ánh nhìn về phía khác, mặt của cô và cậu đều đỏ ửng trong lúc vẫn đang ngồi trên nền đất bên dưới vầng trăng và các vì sao. Họ quá ngượng để nhìn thẳng vào nhau vì thế bầu yên tĩnh ấy cứ vậy mà tiếp diễn, không ai muốn cử động hay thở cả. Cả hai biết rằng mình nên nói gì đó nhưng cũng chẳng ai biết phải bắt đầu như thế nào.

Mình muốn hỏi cậu ấy – Yuuki nghĩ. Nhưng... Mình không nghĩ là Zero đã sẵn sàng để nói chuyện này. Yuuki thở dài. Mình có nên không? Mình sẽ nói gì với cậu ấy? Tổ biết Kaname-senpai yêu cậu – Zero có biết không? Tại sao cậu lại không cho tổ biết cậu có tình cảm với anh ấy? Làm sao cô có thể hỏi Zero như vậy khi việc cậu làm luôn chỉ là liếc Kaname bằng đôi mắt đầy lòng căm ghét hiện hữu ấy? Liệu có khả năng nào hai người họ có thể trở thành... Yuuki siết chặt tay lại trước ngực.

“Zero...”

Zero hướng ánh nhìn về cô nhưng đôi mắt nâu đó lại cúi gầm xuống nền và tất cả những gì cậu thấy được chỉ là một nét u sầu.

“Cậu và Kaname-senpai là-“

“Thôi nào Yuuki,” – Zero cắt ngang và đứng dậy bước đi. “Đừng có ngồi đó nghĩ ngợi lung tung nữa mà hãy làm cho tốt công việc của mình đi.”

Yuuki không ngạc nhiên khi Zero lại đang lảng tránh đề tài này. Zero chưa bao giờ muốn cho cô biết điều gì...

Zero liếc lại và thấy Yuuki vẫn còn ngồi đó, đầu cô cúi xuống bất lực và điều này không hiểu sao lại làm cậu khó chịu. Cậu thấy được miếng băng gạc trên cổ Yuuki và bỗng nhiên cảm giác tội lỗi đâm nhói tim cậu vì không chỉ một lí do. “Yuuki...”

Yuuki bị ngắt quãng khỏi dòng suy nghĩ miên man và ngạc nhiên khi Zero vẫn ở phía sau mình. Cô không nhìn ngược lại bởi lẽ cô sợ những giọt nước đang ứa mọng trong mắt cô. “Hm?”

Khi thấy cậu không nói gì, cô bất chợt cảm thấy sự hồi thúc quay ra sau để biết cậu còn đứng đó không hay đã rời khỏi rồi. Zero vẫn đứng cách sau cô vài bước, nét day dứt hiện rõ trên khuôn mặt cậu. Trong một giây, cô không hiểu tại sao cậu lại nhìn mình như thế. Rồi cô mỉm cười và chạm vào miếng băng trắng nơi cổ đang che đi vết cắn của Zero bên dưới. “Oh, cái này hả? Tổ ổn mà. Cậu chỉ vô tình thôi mà, Zero. Tổ nghĩ cậu đang dùng viên máu nên đã không hề biết rằng cậu đã khát đến thế.”

Zero tránh đi ánh nhìn từ cô và rung động bởi lòng nhân ái của Yuuki. Cậu biết mình đã khiến cô sợ hãi và tổn thương nhiều hơn nữa như thể chứng kiến cảnh Kuran và Zero ở cùng nhau đêm đó vẫn chưa đủ với Yuuki. Thế nhưng sao cô vẫn mỉm cười với cậu?

“Xin lỗi.”

Nụ cười của Yuuki ngập ngừng. Cô có cảm giác là Zero đang xin lỗi vì nhiều lí do hơn là việc đã uống máu cô.

Kaname Kuran đẩy con dao thép mở phong thư sang một bên sau khi đã tách được đầu thư ra và lấy tờ giấy mỏng khỏi vỏ của nó rồi tách nếp gấp ra để đọc nội dung mà Hội đồng đã gửi cho anh. Khi lướt mắt khắp tờ giấy không mấy thú vị này, anh khá ý thức được sự hiện diện của người đó: cô gái đã đứng ngoài cửa phòng anh hơn hai mươi phút rồi. Anh hi vọng cô sẽ đi khi nhận ra anh đang cố lờ đi, nhưng cô rất cố chấp và anh biết cô sẽ đứng đó đợi cả đêm nếu anh cứ như thế này.

“Ruka.”

Anh nghe tiếng thở nhẹ bật ra phía sau cánh cửa thậm chí cả từ nơi anh ngồi. Cửa phòng mở ra và cô vampire tóc mật ong bước vào với một chút căng thẳng trên gương mặt xinh đẹp. “Kaname-sama. Thứ lỗi vì đã làm phiền ngài.”

Đôi mắt đen láy của Kaname chuyển từ bức thư trong tay lên đôi mắt màu hồng thẫm nơi Ruka. Là một vampire quý tộc, Ruka luôn giữ vẻ ngoài bình tĩnh, kiêu kì và vô vị như hình ảnh phản chiếu của các vampire khác. Thế nhưng, giờ đây, điều đó có vẻ đã bị tan đi bởi nét cau mày dữ dội và đôi mắt tuyệt đẹp ấy chất chứa đầy nỗi buồn. Anh đã chờ cô.

“Có chuyện gì không ổn sao?” – Kaname cất tiếng hỏi rồi đặt tờ giấy lên chồng thư đang chất đống nơi góc bàn. “Lớp học vẫn chưa tan mà.”

“Kaname-sama.” Ruka hít lấy một hơi thật sâu và bình tĩnh nhưng mắt cô không còn nhìn Kaname nữa. “Ngài biết em đã ở đó đêm qua.”

Câu nói của cô nghe có vẻ như một câu hỏi không chắc chắn. Nhưng Kaname biết câu hỏi này cần được trả lời. “Dĩ nhiên.”

Ruka ngây người, mắt cô mở to. “Vây...” thế sao anh lại không nói gì cả với cô? Anh tin tưởng cô đến thế sao, tin rằng cô sẽ không làm hay nói điều gì thiếu suy nghĩ ư? Đôi mắt Kaname ánh lên nét am hiểu dù rằng anh biết rõ cô đang nghĩ gì và cảm thấy như thế nào. Biết cả cái suy nghĩ rằng Kaname-sama ở cùng tên sao đỏ xác xược đó làm cô điên lên: ý nghĩ về việc Kaname ở bên bất cứ ai làm cô tổn thương. Liệu cô sẽ ngáng đường anh? “Em xin nhận hình phạt vì tội tự ý rời khỏi kí túc xá sau giờ giới nghiêm.”

Kaname mỉm cười đầu rằng nụ cười đó không hề sưởi ấm được trái tim anh bây giờ. “Em muốn ta phạt ư?”

“Em đáng phải chịu hình phạt đó khi dám lên ra ngoài hang giờ đồng hồ như thế.” Nắm đấm nơi tay cô siết mạnh lại trước cái kí ức mà cô đã chứng kiến đêm đó. Nỗi sợ hiện rõ trên mặt cô vì ý thức rằng Kaname-sama luôn rõ mọi điều. Cô biết anh đã nghe thấy tiếng cô và phát hiện được mùi của cô thậm chí trước khi cô thấy anh, cũng như anh hiểu rõ sự thật là cô biết anh và Kiryu đã ở cùng nhau đêm qua.

“Đúng là một cô gái lạ lùng” – Kaname thì thầm cười và lại trở về làm việc với đồng giấy tờ. “Đêm nay vẫn chưa qua đâu. Em nên quay về lớp đi Ruka.”

Kaname đứng trước tấm cửa sổ lớn mà nhìn chăm vào màn đêm sau khi Ruka đã đi khá lâu. Thật lố bịch làm sao. Khi mà một thuần chủng lại đi thương nhớ hình bóng của một tên thợ săn nóng nảy như một kẻ ngốc ngớ ngẩn. Một nụ cười dịu dàng không thể chối bỏ cong lên trên môi Kaname khi nó phảng phất lại kí ức về lời tạm biệt miễn cưỡng của mình đối với Zero. Sau khi anh hôn từ biệt cậu, Zero trông rất yên bình lúc ngủ. Kaname không muốn giấc say ngủ của cậu bị quấy rầy vì thế anh đã tắt đồng hồ báo thức trước khi bất lực rời bỏ người tình của mình.

Dù rằng Zero đã nhắc nhở Yuuki trước đó, nhưng không phải Yuuki, mà cậu mới là người đang sao nhãng. Ai biết được đã bao nhiêu người có thể lách qua Zero đêm nay, vampire hay gì khác, nhưng cậu vẫn sẽ không biết. Cậu đang cư xử thật sự lạ lùng. Có nghĩa là, cả mấy tuần nay, Yuuki để ý thấy trong vài ngày, Zero dường như có vẻ bối rối và rồi sau đó đột nhiên cậu lại thả lỏng thoải mái trước khi lún vào những tâm trạng bực bội lo lắng, nhưng Zero chưa bao giờ cư xử lộ... quá nhiều cảm xúc đến vậy. Cậu không hề đi tuần, nó giống như là cậu đang lang thang vô hồn dọc khuôn viên thì đúng hơn.

“Hey Zero,” Yuuki cất tiếng lên và xoay lại cười lớn với Zero khi cả hai cùng nhau bước vào nhà viện trưởng. Cậu đi cạnh và lặng lẽ theo cô vào căn nhà ẩm cúng. “Cậu có nhớ mấy cái bánh pudding mà viện trưởng mua ở quán café trong thị trấn không?”

“Hn.”

“Well tớ có để dành một cái,” – Yuuki vừa nói vừa bước vào bếp còn Zero thì theo sau. Có lẽ cô có thể làm Zero vui bằng cách đưa nó cho cậu. Pudding socola dù gì cũng là một món rất dễ chịu. “Tớ nghĩ cậu nên ăn nó, như thế sẽ...”

“Mmm! Ngon quá!” Viện trưởng xướng lên khi ông quệt tay vào tách pudding để nếm lấy những vết còn lại của chiếc pudding socola mà ông may mắn đã tìm thấy nó được giấu tận xó góc bên trong tủ lạnh. Hương vị ngọt ngào độc nhất của socola và vani lẫn vào nhau cùng chồi non hoa oải hương đùa nghịch nấn ná nơi đầu lưỡi và khiến cho hương vị nén lại rồi tan chảy ra ấm nóng trong vòm miệng của viện trưởng! Ôi mùi vị này sao mà tuyệt vời đến nỗi làm nước dãi ông tiết mạnh hơn và nước mắt ông chực trào ra! Tách pudding đó có thể mang lại sự sống cho cái chết!

Yuuki đứng sững lại lạnh cóng.

Đó là tách pudding cuối cùng.

“Viện trưởng...”

“Ah, Yuuki!” Ông gọi lớn lên và vui sướng đến không ý thức được tình trạng hiện tại của mình khi quay lại cười hớn hở với cô con gái đang cúi gập người.

“Đó là tách pudding cuối cùng! Con định đưa cho Zero để cậu ấy có thể ngừng lo lắng về Kaname-senpai!!”

“Gì cơ?” Zero chớp mắt cùng lúc một vết hồng lập tức thoáng qua má cậu rồi lại mất đi trong sự tự phủ nhận của cậu.

Yuuki đờ người và quay lại trong nụ cười gượng mà chỉ khi nào hiện ra khi cô nhận thấy mình đã nói điều gì đó thật ngốc nghếch. Hoặc nói lớn ra. “Eh, không có gì cả, đừng bận tâm. Hãy quên chuyện tách pudding đi...”

“Ah... đây này Kiryu-kun, con có thể liếm cái muỗng!”

“Tôi không muốn đồ thừa của ông, tôi không phải con chó!”

“Vậy thì có lẽ đây là điều con thích...” – ông lẩm bẩm gợi ý và kéo cổ áo xuống. “Có khi nào con vẫn còn khát không?”

Mắt Zero giật lên.

Yuuki thở dài và lờ đi tiếng va chạm mạnh khi mà nỗ lực cố làm Zero vui đã đi tong. Như nó luôn luôn vốn thế. Có lẽ Zero sẽ không bao giờ cho phép bản thân mình liên quan đến người khác. Cậu sẽ lại giữ kín mọi điều và giấu đi cảm xúc khỏi mọi người quanh cậu, cũng như cậu luôn ích kỷ cố giữ gánh nặng cho riêng mình. Có thể một lúc nào đó chính những xúc cảm đó sẽ bùng bùng phản bội cậu. Và một lần nữa, cô lại nghĩ về Zero. Nếu như chuyện đó xảy ra, Yuuki tự hỏi không biết Kaname sẽ làm gì. Anh có lo lắng cho Zero như Yuuki lo cho cậu không? Cô vẫn không chắc được nó đã xảy ra như thế nào nhưng Kaname-senpai yêu Zero và Zero vẫn...

“Tôi chịu đủ rồi, tôi đi đây,” – Zero găm gừ hét lên khi cậu rời bếp.

Ngay sau khi nhanh chóng chúc viện trưởng ngủ ngon, Yuuki chạy theo Zero để đuổi kịp cậu. Không khí trời đêm thật mát lạnh và những vì sao trên trời đang lấp lánh mang lại một chút tia sáng đến cho bầu trời huyền ảo. Điều đó không còn quan trọng nữa, nếu Kaname-sama và Zero đang yêu nhau, Yuuki sẽ ổn thôi. Miễn là cả hai người đều mỉm cười nhiều hơn một tí. Đó mới là điều quan trọng nhất đối với cô.

“Zero...”

Cô đợi cậu quay vai ngoái nhìn lại. “Tớ muốn ủng hộ hai người.”

Zero chớp mắt và phản ứng không dễ chịu mấy. Từng vết hồng nhỏ đậm dần đôi má cậu khi Zero chuyển hướng nhìn khỏi Yuuki. Không lời nào thốt ra đáp trả nhưng sự lo âu thoáng lên trong mắt cậu. Việc này khiến Yuuki tự nhủ. Kaname đã nói rằng anh yêu Zero, nhưng Zero đã không nói gì về chuyện cậu đang có một mối quan hệ với Kaname – dấu rằng cậu cũng không chối bỏ điều ấy.

“Zero, thế này có nghĩa cả hai người đều là người yêu-mph.”

Với tốc độ hơn người, Zero bịt miệng Yuuki lại, đôi mày cậu cong một cách dữ dội và một màu hồng phấn phảng phất nơi gò má trắng muốt ấy. Yuuki chớp mắt nhìn lên đôi mắt tinh thể bạc lavender tuyệt đẹp kia đang rên lên khó chịu.

“Shut up, Yuuki.”

Yuuki mỉm cười bên dưới bàn tay Zero, sự thích thú dâng lên trong đôi mắt hạt dẻ khi cô xem phản ứng của Zero thay cho một câu trả lời.

11. Chương 11

Ta yêu cậu.

Ta sẽ không ép cậu ở bên ta nếu đó thực sự là điều cậu không muốn. Đó là lí do tại sao cậu phải đưa ra quyết định ngay bây giờ.

Đối với cậu ta là cái gì?

Tôi không yêu anh... Tôi không thể yêu anh – Và sẽ không bao giờ.

Ồn thôi, miễn là cậu vẫn muốn ta dù chỉ là một phần nhỏ.

Đúng vậy...

Bầu trời phía trên Học viện Cross chưa bao giờ trong xanh bình yên đến thế này với từng gợn mây trắng chậm chậm lướt ngang như những con thuyền thả trôi trên mặt hồ tĩnh lặng. Những làn gió mang hương vị tinh khôi chưa bao giờ thổi nhẹ nhàng như thế, luồn vào xào xạc từng chiếc lá một trên các ngọn cây trải đều bóng râm mát quanh khuôn viên. Đó là một ngày đẹp trời thanh bình, tia nắng mặt trời cũng không quá chói chang khi phủ ánh sáng lên các tán lá trên cùng. Lũ chim nô đùa bay lượn quanh trời xanh để hưởng thụ ngày lành này cũng như hầu hết các học viên đang cười ngửa đạo quanh trong các lớp huấn luyện. Thế nhưng, một cậu sao đỏ tóc bạch kim lại vô vị với tất cả điều này.

Người học viên vô tư này nằm ngang trên nền đất dưới bóng một thân cây cổ thụ, tay cậu gối dưới đầu mà lặng lẽ tận hưởng nét yên bình nơi đây cho cả ngày. Tia nắng tinh mai nhất treu đùa với mái tóc mềm mại đang buông thõng bồng bềnh dọc khuôn mặt cậu, và ngay cả những ngọn cỏ xanh mướt mát lạnh cũng đang cọ xát vào cổ cậu trong cái cử chỉ như một người tình khi mà cậu nằm nơi này để nghỉ ngơi, đồng thời tránh khỏi được đám học viên ồn ào đến đáng sợ kia – những người đang bị một con bạch mã hung hăng nhảy đưng lên dọa nạt.

Mặc dù cơ thể cậu cứ kêu gào ép buộc nằm xuống thư giãn, thế nhưng Zero thì lại thấy chả dễ tí nào cả. Cuối cùng cậu cũng đã có một khoảng thời gian yên lặng một mình sau những lần liên tiếp tránh mặt sự tò mò không ngừng của Yuuki, mà việc che giấu thì càng lúc càng khó, nhất là về cậu và Kaname. Đúng thế, cậu và người thuần chủng... đang có một mối quan hệ – cứ gọi là như thế. Cũng chả có gì thay đổi nhiều cả. Kaname không tặng hoa cho cậu, thứ mà Zero sẽ ngay lập tức vất đi trong phần nộ, và Zero vẫn lạnh lùng với Kaname như vốn dĩ ngày nào. Hai người họ không dành từng giờ để bên nhau âu yếm và cũng không nắm tay mà đùa giỡn trên cánh đồng hoa như một cặp tình nhân. Zero rung mình với suy nghĩ đó. Tất cả những gì giữa cậu và anh chỉ đơn giản được xem như là một cuộc tình vô nghĩa.

“Ta yêu cậu,” – Kaname thổ lộ với một nụ cười dịu dàng trong khi môi anh lướt khắp tai Zero khiến cậu run lên lúc anh nhả tâm nói ra điều mà Zero luôn bắt lực đến vô vọng để chối bỏ.

Trái tim cậu thợ săn đập mạnh lên bên dưới ***g ngực, từng ngón tay thanh mảnh siết chặt lại dưới đầu trước kí ức khó chịu đó. Mái tóc bạc đang đưa che đi đôi mắt cậu khi một cơn gió nhẹ quét ngang chỗ cậu nằm và biến mất vào rừng cây. Ngày hôm nay vẫn rất đẹp đến kì lạ trong tiếng cười đùa của mọi người và cả tiếng chim ngân nga không ngớt của bầy chim đang vui vẻ bay lượn trên bầu trời. Hôm nay quả thật là một ngày vô vùng tuyệt vời.

Nhưng, Zero vẫn vô vị với tất cả điều này.

“Vampire ngu ngốc.”

“Kya, Idol-senpai nhìn mơ mộng quá!”

“Kya, ước gì mình nói chuyện được với Kaname-senpai!”

“Kya, bọn họ ai cũng đẹp cả!”

‘Kya’... ‘kya’... ‘kya’...

Đây là cái giá phải trả cho việc trở thành “người bảo vệ” của trường, Zero nghĩ vậy khi cậu thấy hai cánh cổng khổng lồ mở toang để lộ ra hình ảnh học sinh của Khối Đêm chính tề trong bộ đồng phục trắng toát. Đám nữ sinh ồn ào quanh cậu hét càng lúc càng to, đến nỗi tai cậu phát đau lên khi bọn con gái đó cứ ré gọi những sinh vật xinh đẹp một cách tuyệt mỹ đến hơn người lúc bọn họ tản bộ ngang đám đông, như là những vị thánh vậy. Các cô gái tắt dần đi tiếng hét và thở dài, một số thậm chí ngang bướng đẩy Yuuki ra, và cô là người luôn bắt lực vào những lúc như thế này để mà ngăn lại những cánh tay đang cố vươn ra chạm vào người của vampire tóc vàng phiền toái đang trêu đùa đám con gái bằng nụ cười quyến rũ trên khuôn mặt mình. Hanabusa vẫy tay với nhóm fan của cậu, làm cho họ nhốn nháo lên chỉ với cử chỉ tán tỉnh của mình, và điều đó khiến cho công việc của Zero – hay đúng hơn là Yuuki – trở nên khó khăn hơn mức cần thiết.

Không phải là cậu đang nhìn, nhưng mắt Zero cứ như thường ngày rà khắp đám học sinh trong bộ đồ trắng đó để tìm hình bóng một tên – người mà nổi bật nhất như một đóa hồng đen giữa ngàn bông hồng bạch tinh khôi. Nhưng thay vào đó là hình hài một tên tóc vàng ngu ngốc đến khó chịu cứ nghênh ngang qua lại che đi tầm nhìn của cậu.

“Idol-senpai!” Một tiếng hét lớn vang lên và những cô gái phía cuối Yuuki phá hàng ra xông thẳng đến vampire tóc vàng. Zero thở dài, cậu đưa mắt tìm Yuuki, người đã bị xô ngã quỵ xuống nền đất. Cậu di chuyển đến chỗ cô nhưng khựng lại khi một người khác bước đến và cúi xuống đưa tay ra ngỏ ý giúp đỡ.

“Em có sao không Yuuki?” Giọng anh đến được tai Zero và dường như nó đã châm ngòi cho cái gì đó trong ngực cậu.

Thành thật.

Khi Kaname cất lời một lần nữa, chất giọng ngọt ngào thâm trầm của anh thoát ra trong một âm điệu nhẹ nhàng, là thứ mà luôn che giấu được nỗi buồn tăm tối nhất của anh một cách hoàn hảo. Hoặc khi bị kích thích. Nó buộc tim Zero phải nhói lên trong ***g ngực. “Em nên cẩn thận hơn. Em có thể sẽ bị thương đấy.”

Thành thật.

“Kaname-senpai!” Yuuki há hốc và vươn người lên nắm lấy tay anh. “Em – “ Yuuki giật nảy lên, gương mặt cô ngây lại còn tay cô thì đơ cứng giữa chừng. Kaname chớp mắt không hiểu phản ứng của cô và anh nhắc lại câu hỏi của mình một lần nữa với nỗi lo mới trỗi lên. Như thể cô đang cố ngáp ngừng sợ sệt gì đó, cô chậm chậm quay đầu về hướng Zero, mắt cô mở to ra trống rỗng nhìn chằm chằm vào cậu như một con mèo tò mò.

Zero ngây người. Cái quái gì thế, sao cô lại nhìn cậu như vậy?

Kaname theo ánh nhìn của Yuuki và đứng dậy, quay người về phía Zero. Lại như thế nữa, Zero nghĩ, cậu khó chịu bởi sự thúc dục muốn nắm chặt lấy tấm áo sơ mi trước ngực khi mà tim cậu bắt đầu đập mạnh vào ***g ngực. Một khoảng lâu, Zero cố giữ lấy hơi thở của mình và nhìn chăm chú vào Kaname với nét cảnh báo dăng đầy trong đôi mắt tinh thể tím khi người thuần chủng bắt đầu tiến đến chỗ ẩn nấp trong cái điệu bộ tự tin cao quý đó. Vai thẳng, cằm ngẩng lên, đôi mắt anh... mắt anh đen tối và đầy ảm ảm.

Tim Zero lại bắt đầu đánh trống liên hồi. Thành thật. Thành thật. Thành thật.

“Cảm ơn vì cậu đã làm việc rất vất vả, Zero,” Kuran mở lời trong một giọng điệu làm mạch đập của Zero trật đi. Anh đang gọi tên của cậu nơi đông người thế này... Vị chủ tịch lớp Đêm mỉm cười với cậu và nâng

tay lên vuốt lấy những lọn tóc nhỏ đáng yêu của Zero. Đôi mắt của cậu sao đỏ bừng mở, tay cậu thành linh giờ lên tát mạnh tay Kaname ra, tiếng động mạnh đến nỗi thu hút được sự chú ý của cả lớp Đêm. Sự thật thì, tất cả mọi vật đều trở nên yên lặng, tất cả mọi thứ... Ngoại trừ tiếng đập mạnh của trái tim cậu vang dội lại ngực trong sự căng thẳng chết người khi mà Zero đã rất cố gắng để kìm nén lại.

Kaname nhìn chăm vào đôi mắt đầy cảm phần kia, một màu lavender chứa đựng cơn giận cùng sự ngượng ngùng, và anh nhắm mắt lại gần như một hơi thở dài. Thực sự thì không phải anh đang cố công khai thể hiện tình cảm với người yêu của mình, điều mà anh nhận ra là không hề được chào đón dễ dàng một tí nào, nhưng thay vào đó, anh đơn giản chỉ muốn gỡ một cái gì đấy khỏi mái tóc tuyệt đẹp của Zero. Để chứng minh điều ấy, anh nhấc tay lên và lấy ra một ngọn cỏ xanh kẹp giữa những ngón tay thanh mảnh của mình và thoáng nhìn thấy vẻ ngạc nhiên xua tan đi cơn giận nơi khuôn mặt Zero. “Cậu nên cẩn thận lựa chọn nơi ngủ, Zero.”

Vampire chết tiệt, Zero khó chịu nghĩ vậy khi cậu nhìn Kaname bước đi để quay về hàng cùng lũ quái vật đang liếc nhìn cậu với vẻ thù địch kìm nén. Zero tự nhiên đáp trả lại những ánh nhìn đó đến khi tất cả bọn họ đều quay lưng lại tiếp tục đi. Aido là người cuối cùng cắt đi ánh nhìn băng giá lạnh lùng khỏi cậu.

Yuuki nhìn trừng vào tấm lưng Zero và chạy thẳng tới đánh một phát thật mạnh vào lưng cậu sao đỏ làm cậu ngã người về trước một tí. “Cậu sao thế hả?”

“Tôi mới là người hỏi cậu câu đó,” Zero bật lại, lưng ê ẩm và cậu liếc nhìn cô gái nhỏ nhắn.

“Làm sao có thể khá thêm chút nào khi mà tất cả những gì cậu làm được chỉ là liếc anh ấy?” Yuuki chống hông cất giọng ra lệnh.

Lại nữa. “Lo việc của cậu đi, Yuuki,” Zero lẩm bẩm và quay đi chỉ để bị cô kéo tay lại.

“Nhưng cậu cũng yêu Kaname-senpai mà. Phải không?” – cô khẳng khẳng.

Zero liếc nhìn khuôn mặt tò mò muốn biết của Yuuki và cậu thở dài, đưa một tay lên uể oải che mặt lại. Cậu đã phải khốn đốn với câu hỏi này của cô hết ngày này qua ngày khác và có vẻ như nói không cũng chẳng vấn đề này tốt hơn chút nào cả. “Yuuki... Im đi.”

Zero dùng vá khuấy đều món ăn trong chiếc nồi trong khi chờ cho các thành phần trong đó sôi lên trên ngọn lửa được vặn cỡ trung bình. Cậu rửa một vài củ cà rốt, đặt chúng lên thớt và bắt đầu cắt ra từng miếng lớn, cẩn thận và điều luyện. Zero tiếp tục với một củ khác và cũng nhanh chóng làm y như thế. Có lẽ một củ cà rốt nữa sẽ ngon hơn. Và cậu đặt củ cuối cùng lên thớt.

Zero ngoái nhìn qua vai bởi tiếng bước chân của ai đó đang di chuyển quanh đại sảnh. Có lẽ là Viện trưởng. Vốn dĩ Zero chỉ phụ ông nấu bữa tối thôi, nhưng giờ thì chỉ mình cậu làm hết. Không phải cậu phàn nàn gì, chỉ là cậu không có tâm trạng để nuốt những món nhạt nhẽo của ông. Vả lại cậu cũng cần làm gì đó để xua đi dòng suy nghĩ lẩn quẩn trong đầu. Cậu thích nấu nướng vì việc đó khiến cậu thoải mái.

Zero cho toàn bộ cà rốt đã cắt vào hết trong chiếc nồi rồi nhìn thứ củ màu cam đỏ bị chìm xuống đáy trước khi nổi lên mặt nước. Cần một ít khoai tây nữa. Zero nhìn quanh tìm trong căn bếp và thấy chúng trên bàn. Sau khi rửa khoai tây xong, Zero bắt đầu gọt vỏ, rất gọn và nhanh với con dao trong tay cậu. Cậu làm gần như hoàn hảo và một khi đã hài lòng, cậu đặt chúng xuống thớt rồi cắt từng miếng to cỡ tầm một inch. Zero cuối cùng lại để mình lạc vào trạng suy nghĩ mông lung, và như thường thì chúng hướng đến một người thuần chủng. Mối quan hệ kì lạ này nảy vào giữa hai người như một thứ độc được đựng hơn là bất cứ điều gì. Nó là một chất độc thấm chậm rãi ăn sâu vào linh hồn, đẩy cậu xuống sâu hơn cái hố của sự khao khát điên cuồng. Kaname Kuran chắc chắn đã mất trí. Có nghĩa là, làm sao mà một thuần chủng thậm chí có thể nghĩ đến tình yêu? Zero âm thầm phỉ báng cùng lúc con dao trong tay cậu thái nhanh qua củ khoai tây đậm mạnh xuống mặt thớt. Như thế Zero cũng sẽ có lúc quá ngốc nghếch để mà đi yêu một tên quái vật –

“Ta yêu cậu,” Kaname thì thầm trong nụ cười dịu dàng, phả hơi thở nóng ấm vào khắp tai Zero.

Khỉ thật! Zero rít lên khi lưỡi dao nảy lại theo phản xạ trước kí ức đột ngột đó và cắt ngang ngón tay cậu. Cậu nhìn dòng máu bắt đầu rỉ ra như bóng nước đến khi nó ra nhiều hơn và chảy dọc xuống ngón tay, để

lại một vết chất lỏng đỏ thẫm theo sau. Cậu thợ săn thở dài lờ đi cơn đau rất nơi nhất cắt chỉ bởi vì suy nghĩ giận dữ của mình và tiến đến bồn nước.

“Zero, cậu sắp xong chưa?” Yuuki hỏi khi cô đi vào bếp, giọng cô vang lên tiếng du dương đáng ngờ.

Zero ngoái vai nhìn cô trong lúc cậu để dòng nước lạnh chảy xuống ngón tay mình. “Sắp xong.”

“Cậu nên nhanh lên đi,” – Yuuki nhắc nhở và liếc nhìn quanh bếp. “Chúng ta sắp có một vị khách...”

“Sao cơ?”

Yuuki mỉm cười với cậu.

Ngay sau khi Yuuki và Zero vừa mới dọn bàn xong, họ nghe thấy tiếng Viện trưởng cất lên từ đại sảnh.

“Ah, mời vào, mời vào!”

Thậm chí trước khi hai người đó bước vào phòng ăn, Zero đã biết trước được ‘vị khách’ của họ là ai. Chắc chắn là anh ta...Chỉ là chắc chắn như thế. Kaname Kuran từ tốn bước vào căn phòng và lặng lẽ liếc nhìn Zero với nét cười gượng trước phản ứng của cậu. Zero liếc lại, không để ý đến ngài Viện trưởng đang thở hắt ra ngạc nhiên bởi cảnh tượng bàn ăn trước mắt và ông chạy đến để chiêm ngưỡng những món mà mình đã không hề động tay vào nấu. Zero bước đến trước mặt Kaname trong khi Yuuki và Viện trưởng ‘bạn’ nhìn bàn ăn. Cậu cố giữ giọng mình bình tĩnh. “Sao anh lại ở đây?”

“Yuuki mời ta đến,” – Kaname chỉ đơn giản đáp lại. “Ta không thể từ chối.”

Zero nghi ngờ điều đó.

“Sự có mặt của ta làm cậu không thoải mái sao?” – Đôi mắt Kaname ánh lên nét giận âm ỉ.

Cậu thẳng thắn. “Đúng vậy.”

Zero miễn cưỡng đến bên chiếc ghế xa nhất ở nơi cửa sổ bên cạnh Yuuki. Cậu hi vọng Kuran sẽ chọn chiếc ghế đối diện mình chứ không phải cạnh cậu, nhưng rồi cậu tự nhủ liệu mình có thể chịu đựng hết buổi tối đối mặt với anh không...

Kaname mỉm cười xua đi thế khó xử của Zero bằng cách ngồi xuống chiếc ghế cạnh cậu.

“Oh, thật tuyệt làm sao, tất cả chúng ta lại có thể cùng nhau ăn tối như thế này,” Viện trưởng lại bắt đầu bằng giọng hết sức háo hức vui vẻ, khó mà thấy được nét nghiêm túc trong đó. “Đứa con trai dễ thương của ta – “

“Tôi không phải con trai của ông,” Zero thì thầm.

“- đứa con gái đáng yêu của ta và thậm chí cả Kaname-kun nữa!” Nước ngấn đầy trong đôi mắt ấy và ông dùng chiếc khăn ăn chấm nhẹ lên khóe mắt như một người mẹ tự hào.

“Tất cả các con đã rất giỏi khi giữ được bình yên cho ngôi trường tuyệt vời này của ta. Đó là lí do tại sao ta chuẩn bị một nồi donburi thịnh soạn thế này để thể hiện lòng biết ơn đối với công sức của mọi người.”

“Tôi là người nấu hết mọi thứ,” Zero bật lại trong khi ông đang dang rộng tay để bày tỏ sự hiếu khách. “Đừng nhận lấy hết công sức của người khác cho một việc mà mình không làm!” – Làm sao cậu có thể đi cảm ơn ông vì đã vất vả chuẩn bị bữa tối khi mà Zero đã phải một mình tự nấu donburi!

“Ah, Kiryu-chan,” Cross thở dài và vẫy tay ngược lại. “Con đã quá để ý đến những chi tiết nhỏ nhất rồi.”

“Cứ kệ đi,” Yuuki thì thầm với cậu, hi vọng có thể giữ được tâm trạng của Zero tốt hơn dù điều đó là bất khả thi vì giờ đây trông cậu hoàn toàn khó chịu như khi nào. Cô đã mời Kaname-senpai đến đây và mong rằng anh cùng cậu có thể tiến triển tốt được một tí, thế nhưng buổi tối càng trôi đi thì Zero dường như càng ủ rũ hơn. Sau vô vàn những nỗ lực cố gắng lôi kéo cậu vào những cuộc nói chuyện mà cậu liên tục từ chối, Yuuki bắt đầu thắc mắc liệu việc Kaname ở đây có phải là một ý hay không. Dù rằng, Kaname-senpai hình như không để ý đến thái độ của Zero. Và cô tự hỏi tại sao anh lại có vẻ hơi... hạnh phúc.

Bình thường thì khi nhận thấy mùi hương của Kaname, Zero sẽ bỏ đi ngay giây phút đó mà không cần nghĩ ngợi gì. Và giờ đây thì cậu lại đang ngồi đây ăn tối cùng với người thuần chủng, vì thế nên cậu thắc mắc

vì có gì mà mình lại không làm thế ngay từ lúc này chứ! Sẽ chẳng có gì lạ lùng cả nếu cậu bỏ đi ngay lúc ban đầu. Lúc này đây, cậu bị kẹt lại ngồi cạnh Kuran và thực sự điều cậu ghét bỏ nhất là chính bản thân mình hoàn toàn đang ý thức được mọi điều về người thuần chủng giọng nói ấy, mùi hương đó, cơ thể anh, ánh nhìn dịu dàng... Tim Zero như chực trào ra khỏi cổ họng chỉ bởi khoảng cách này với anh. Bên dưới bàn, cậu có thể cảm thấy được sự cọ xát của chiếc quần nơi người thuần chủng lên quần của mình, và, thật lố bịch làm sao, cảm giác đó lại khiến từng đợt lạnh buốt chạy dọc xương sống cậu. Cậu đang cố hết sức kiểm soát những xúc cảm đang dâng lên bên trong, cứ như hàng loạt cơn sóng dữ dội vỗ mạnh trong cơn bão tố muốn nhấn chìm cậu. Thế nhưng, vì Zero không hề muốn chấp nhận bất cứ điều gì thuộc về người thuần chủng nên việc đó vẫn chỉ vô ích thôi khi mà nó cố lôi cậu sâu hơn vào con đường cậu từng bước lầm chân lên lúc tìm đến anh ngay từ giây phút mới bắt đầu.

Cậu gắng tập trung vào bữa tối dù biết rằng mình không thể nào ăn được. Cậu rõ ràng đang chắc rằng bất cứ thứ gì cậu cố nuốt cũng sẽ bị trào ra khỏi miệng qua những lần sặc nhưng vẫn cố ép chúng xuống để đẩy quả tim về vị trí cũ trong khi nó đang yên vị mắc lại nơi cổ họng mình. Nếu như bọn họ để ý thì phải làm sao? Zero tự nhủ, và mắt cậu mở to. Cậu liếc nhìn lại về phía Viện trưởng, người đang thích thú kể một chuyện đùa ngớ ngẩn mà chỉ mình ông thấy thú vị. Yuuki nhìn chăm vào ông như thể ông bị mất trí và rồi cô quay sang hỏi Kaname điều gì đó. Dường như họ không hề để tâm đến cậu. Zero chỉ là lo quá xa thôi. Cậu cần phải bình tĩnh lại.

Kaname tựa nhẹ trên chiếc ghế cạnh cậu và Zero gần như thốt ra tiếng thở hắt giật mình khi chân anh hoàn toàn cọ vào cậu. Nó bỗng dưng trở nên rất nóng. Cậu có cảm giác như mình đang đổ mồ hôi. Liệu bọn họ có thấy không? Dĩ nhiên là có rồi, Zero chắc chắn ba người họ đang âm mưu điều gì đó! Có lẽ ánh nhìn trong đôi mắt Zero đang tố cáo cậu bởi cái cách mà chúng đảo qua đảo lại một cách sốt ruột. Cậu chắc hẳn đang cư xử rất kì lạ. Họ sẽ phát hiện ra. Ngực cậu quặn thắt lại. Nhịp đập của mạch hiện hữu rõ bên tai cậu. Chúa ơi, cậu không thở được...

“Cậu ổn chứ Zero?”

Giọng nói đó ngay lập tức buộc mọi thứ khựng lại. Zero ngước lên và bắt gặp đôi mắt đầy am hiểu đó, nụ cười ác quỷ ấy... Mắt Zero hẹp lại.

“Hmm?” – Viện trưởng thở hắt ra. “Kiryu-kun không ăn mà cứ yên lặng trầm tư suy nghĩ...” Cross có vẻ xem xét Zero một chốc trước khi một nụ cười tươi sáng chậm chậm nở trên môi ông. “Cậu ấy chắc hẳn là đang yêu rồi!”

Tim Zero cuối cùng cũng ngừng đập.

Kaname ngáp ngừng một giây, đầu ngón tay anh siết chặt lấy cán muỗng nhưng gương mặt anh vẫn duy trì nét thản nhiên như mọi ngày. Anh giấu đi nụ cười nhẹ vì sợ rằng cử chỉ lạ lùng của mình cũng sẽ bị để ý.

“EEHHH!” Yuuki gần như cười ngặt nghẽo. “Zero đang yêu ư. Ha ha ha...” Viện trưởng cau mày nhìn khi cô để câu nói trôi đi với một tiếng cười kì cục và đột nhiên Yuuki lại bắt đầu ngượng ngùng cúi đầu vào xử nốt chỗ cơm còn lại trong chén. Và cũng lúc ấy bỗng dưng cô đờ người lại, đôi mắt nâu dần ra, viện trưởng phải nhanh chóng vỗ lưng Yuuki rồi đưa cô một cốc nước trong khi ông đang hoảng sợ lo lắng cho cô công chúa nhỏ của mình. Nhân lúc cả hai người đang bận rộn, Kaname hướng ánh nhìn về phía khuôn mặt buồn chán của Zero và nụ cười của anh nhanh chóng nở to hơn trước vệt hồng trên đôi gò má đó.

“Tối nay cậu thực sự đã cư xử rất lạ lùng, Zero.” – Vừa nói Kaname vừa đọc lướt qua cuốn sách văn học gần ngăn tủ ngủ của cậu. Zero lặng lẽ bước vào phòng và đóng lại cánh cửa đằng sau, bảo đảm khóa luôn cả nó. Khi Kaname rời khỏi bữa tối ban này, anh đã nhìn Zero bằng đôi mắt đầy ẩn ý nhưng Zero đã tránh đi ánh nhìn đó vì biết rõ rằng Kaname đang muốn cậu đi cùng anh. Thế nhưng, cậu chỉ là không muốn ở gần anh. Mặc dù hết sức thành thật mà nói, Zero dĩ nhiên nắm chắc việc Kaname sẽ tìm cách nào đó để gặp được cậu đêm nay. Đó là lí do tại sao cậu không hề ngạc nhiên khi thấy anh đứng trong phòng mình với điệu bộ tao nhã lúc anh nghiêng đầu đọc cuốn sách trong tay, từng lọn tóc đen mượt buông thả bồng bềnh.

“Anh muốn gì sao?” – Zero hỏi.

“Ta cho là hai ta có thể nói chuyện” – Kaname đáp trả rồi đóng sách lại, đặt nó xuống ngăn tủ bên cạnh chiếc áo khoác trắng mà anh đã cởi trong khoảng thời gian chờ Zero. “Và ta muốn ở cùng cậu.”

Zero chau mày. “Nói chuyện gì?” Cậu lơ đi câu nói thứ hai của Kaname.

“Về chúng ta.”

“Chẳng có gì để nói cả.”

“Cậu vẫn đang lẩn tránh sao?” Đôi mày Kaname nhíu lại. Một vẻ tức giận hờ lên trong giọng anh, nhưng hiện tại thì Zero không để ý nhiều lắm từng chi tiết này.

“Ồn thôi,” – cậu thở dài nhưng lại cố chấp đứng mãi nơi cửa khi Kaname ngồi xuống giường Zero. Anh nhìn Zero trong ánh mắt đợi chờ rồi chạm tay xuống vào chỗ bên cạnh mình. “Cậu ngồi xuống chứ. Hơi khó để bắt chuyện với một người bướng bỉnh bám lấy cửa như bức tượng.”

“Tôi đứng đây được rồi” – Zero khẳng khái, vì cậu biết rõ điều gì sẽ xảy ra nếu mình ngồi quá gần Kaname.

“Zero, ngồi đi.”

Zero nhìn Kaname một lúc trước khi thở dài. Cậu đưa vai cởi bỏ chiếc áo khoác đen và đi đến ngồi xuống cạnh giường, nơi xa nhất so với người thuần chủng. “Nói gì cơ?”

Kaname thấy sự khó chịu sôi sục lên trong anh trước thái độ ngang ngạnh cố chấp của cậu thợ săn. Mỗi khi họ gần nhau hơn thì cậu vampire tóc bạc lại dường như muốn trốn chạy xa hơn. Kaname có lòng kiên nhẫn, nhưng không thể chịu đựng được quá lâu. Anh không muốn rượt đuổi Zero và ép cậu quỳ xuống nếu như không cần phải như thế. Nhưng, Kaname đã với tới kéo Zero về phía mình để rồi cậu thợ săn ngã nhào trong lòng anh, đầu cậu gối trên đùi Kaname.

Zero ngậy người nhìn chằm lên trần nhà trắng toát. Một nét đỏ mặt đe dọa đậm dần lên đôi má trắng mềm khi cậu cảm nhận từng ngón tay của Kuran lướt nhẹ lên trán mình và luồn vào trong mái tóc bạch kim. Cái tôi trong cậu kêu gọi thúc dục đẩy anh ra, nhưng thay vào đó cậu chỉ nhắm nghiền mắt lại. Sự va chạm dịu dàng của đầu ngón tay mảnh khảnh từ người thuần chủng có cảm giác rất ấm...

Và rồi, trái tim đang không ổn định của cậu lại bắt đầu đánh trống âm ỉ. Đó là âm thanh cậu quá quen thuộc hôm nay rồi. “Tôi nghĩ anh đã nói là chỉ muốn nói chuyện.”

“Ta định như thế,” – Kaname mỉm cười cúi đầu xuống trước mặt Zero.

Đôi mắt Zero mở ra cau có với Kaname. Cậu thấy rõ được sự thật ngay trong mắt Kaname. “Nói dối.”

Kaname cười thầm. “Vẫn khôn ngoan như ngày nào”. Ngón tay anh mân mê đôi lông mày cậu khi chúng dường như đã chán mái tóc mềm mại, và chậm rãi xoa nhẹ gò má trắng muốt ấy. Tim Zero đang đập liên hồi. Điều cuối cùng cậu muốn làm là nói chuyện “về chúng ta”. Cậu có tình cảm gì với Kuran, cậu vẫn chưa rõ, nhưng chắc chắn rằng thứ này- cái khao khát được ở bên anh, để cảm nhận anh, để chạm vào anh. Tay Kaname chạy dọc xuống môi dưới cậu, đùa nghịch nơi khoe môi Zero. Để nếm anh.

Kaname ngẩng nhìn Zero trong khi thích thú quan sát nét phản ứng từ cậu nhóc. “Cậu có hối hận với quyết định ở bên ta không, Zero?”

“Không.” – Cậu trả lời rất nhanh.

Kaname đã không mong là nó sẽ được thốt ra nhanh đến vậy. “Và kể cả lời đảm bảo cậu có thể tự kiềm chế mình để không yêu ta?”

Zero rít lên và gần như ngồi bật dậy nhưng tay Kaname đè ngực cậu xuống ngăn lại. Anh chìm vào đôi mắt pha lê chứa đầy sự căm giận kia. Thật sự rất ngạc nhiên. Dù rằng chính miệng cậu lúc trước đã tuôn ra bao câu khinh bỉ đe dọa Kaname, thì bây giờ trong đôi mắt Zero chẳng còn gì được xem là nguy hiểm cả. Cậu như một con mèo bị thương, run rẩy bướng bỉnh rít lên chỉ bởi vì đang gặp hiểm nguy, bị áp đảo và đẩy vào thế đường cùng. Anh tiếp tục xoa đầu Zero, cố làm dịu đi con mèo nhỏ giận dữ đang nằm trong lòng của mình.

“Phản ứng của cậu đối với từ đó thật thú vị.” – Kaname trêu đùa khi anh đưa tay chạm khắp làn môi dưới của Zero. “Nó làm cậu sợ đến thế sao? Cậu sợ khi phải yêu ư?” Kaname ấn môi dưới của Zero xuống để cho ngón tay nhanh nhạy của anh luồn qua hàm răng trắng và đi thẳng vào trong miệng cậu.

Miệng Zero mở rộng hơn và Kaname đưa ngón tay anh đùa nghịch khắp lưỡi cậu, như thể nó chính là đầu lưỡi của Kaname vậy và cứ như cả anh và cậu đang hòa chung vào một trong những nụ hôn mãnh liệt nhất từ trước đến giờ của hai người.

“Cậu sợ khi người yêu cậu là ta sao?”

Khi Zero bật lên trước câu hỏi này, hơi thở nóng ẩm của cậu phủ lấy bàn tay Kaname. Người thuần chủng ngẩn ngại. Thật không ngờ rằng đôi tay lại có thể nhạy cảm đến thế.

Vampire chết tiệt, Zero không ngừng nguyên rửa. Mắt cậu nhắm lại khi đang thả người trên chân Kaname và từ chối trả lời câu hỏi. Ngón tay thanh mảnh của Kaname chà xát vào khóa răng của cậu để nhẹ nhàng lôi kéo hai chiếc nanh và đâm tay vào đầu nhọn đó. Zero run lên. Máu không nhiều, thế nhưng, lưỡi cậu đói khát quăn lấy ngón tay đâm máu, liếm sạch từng vết.

Khi Kaname kéo tay ra khỏi vòm miệng Zero, cậu thợ săn gần như rên lên thất vọng, nhưng chỉ một chốc thôi. Ngón tay ẩm ướt đó ấn nhẹ lên khoe miệng và di chuyển dần xuống cằm, cuống họng cậu, mang theo cả một vệt nước dãi nhầy nhụa ướt lạnh. Theo một cách nào đó, điều này thực sự mang lại cảm giác nhục dục khi mà bầu không khí chạm vào làn da ấy khiến nó tê buốt. Kaname nhận thấy cổ họng Zero nghẹn lại và anh đưa tay chạm vào chiếc áo sơ mi trắng trên cơ thể cậu, nơi mà tiếng đập bên dưới càng lúc càng dữ dội như giông tố. Một nụ cười quyến rũ rạng rỡ trên môi anh. “Nhịp đập của cậu bất thường quá. Cậu chắc là mình vẫn ổn chứ Zero?”

Zero quay đầu đi chỗ khác, vị mặn nơi đầu ngón tay Kaname và máu anh vẫn còn đọng lại trong miệng cậu, mái tóc bạch kim che đi ánh nhìn bị kích thích nơi Zero.

“Tôi khó chịu bởi lúc nào anh cũng trêu đùa tôi.”

Người thuần chủng cúi xuống hôn nhẹ lên thái dương Zero. “Ta khó chịu bởi lúc nào cậu cũng chống cự ta.”

Zero do dự với từng từ ấy và cậu ngồi dậy, xoay lưng về phía anh. Người thuần chủng đưa mắt nhìn cậu một thoáng. “Zero?”

Cậu sao đó vẫn giữ ánh nhìn yên vị trên sàn nhà, như thể những tấm lót gỗ đó sẽ bị đốt cháy bởi ánh nhìn quyết liệt ấy. Đôi tay cậu run lên khi cậu nỗ lực siết chặt chúng lại để ngăn cơ thể cậu khỏi cơn run. Tại sao cậu lại có cảm giác này? Anh chỉ mới chạm sơ vào người cậu, và rồi cả cơ thể cậu lại vượt quá nhiệt độ! Làm sao những cái va chạm đó lại khiến cậu phản ứng mạnh đến như thế? Kể từ khi Kaname buộc cậu quyết định việc này, Zero đã không thể nào gạt bỏ anh ra khỏi đầu mình được nữa. Từ lúc anh thừa nhận rằng anh yêu Zero, tất cả những gì cậu thợ săn làm được chỉ là nghĩ về anh. “Toàn bộ là lỗi của anh.”

“Lỗi của ta?” – Kaname nhìn Zero đứng lên, tay cậu run rẩy trên chiếc cúc sơ mi đầu tiên. “Tôi...” Zero kéo tấm cà vạt đã được tháo ra khỏi cổ áo và để nó rơi tự do xuống sàn nhà khi cậu quay lại đối mặt với Kaname. Từng dòng xung đột đấu tranh tư tưởng được vẽ rõ trên đôi mày cậu, nhưng trong đôi mắt lavender tinh khiết đó lại lóe lên sự quyết tâm. “Tôi muốn anh.”

Từng từ ấy đặc lại trong không khí khi cậu nhìn chăm xuống Kaname. Người tình của cậu. Bởi vì sau tất cả, đó là quyết định của cậu. Cậu không yêu anh, nhưng Zero vẫn không thể chối bỏ được ham muốn của mình dành cho anh. Thậm chí như vậy...

Kaname tận hưởng hơi lạnh buốt chạy dọc xương sống mình khi anh nghe những từ đó được thốt ra. Ba chữ tuyệt vời đó, thậm chí chúng vẫn chưa phải chính xác là những gì Kaname luôn khao khát chờ đợi để nghe. “Ta vốn đã là của cậu rồi.” Kaname thì thầm, đưa tay lên đón Zero. Và cũng không chần chừ, cậu tiến đến gần anh khi tay Kaname luồn vào mái tóc sau của cậu để kéo cậu lại gần hơn, như thể đôi môi hai bên có thể ôm lấy nhau thêm một lần nữa.

Tay Kaname chuyển dần lên cầm Zero lúc anh đưa lưỡi sâu vào vòm miệng đói khát đó. Zero ghé sát hơn, tay cậu đè vào tay trái của Kaname đặt trên giường để giữ thăng bằng. Sự tiếp xúc đó không hề có chủ ý nhưng cũng chẳng ai để tâm khi Kaname trở tay lại để luồn ngón với Zero. Cậu thợ săn siết chặt hai bàn tay lại và tiến sát người anh hơn, tay kia của cậu đang chống lên đùi Kaname. Sức nóng tỏa ra từ bàn tay ấy lớn đến nỗi chân anh dường như bị bỏng xuyên qua lớp vải.

Người thuần chủng dứt khỏi nụ hôn, thậm chí lúc ấy Zero vẫn còn lưu luyến lấy đôi môi ngọt ngào kia, và anh mỉm cười với người tình tóc bạc của mình. “Đêm nay cậu thật tuyệt vời, Zero.” – anh mở lời, tay anh dịu dàng mơn trớn làn da mềm mại trên khuôn mặt cậu. “Cậu khao khát ta nhiều đến thế sao?”

“... đừng làm ra vẻ chỉ mình tôi mới như vậy.” – Zero lẩm bẩm trong lúc cổ đập đi tiếng đập đau đớn dữ dội trong tim.

Kaname mỉm cười trước vệt hồng trên mặt Zero. Anh nâng cằm cậu nhóc lên và chờ đôi mắt tuyệt đẹp ấy nhìn vào mình trước khi cậu nói dịu dàng ấy thoát khỏi môi anh.

“Ta yêu cậu.”

Thình thịch.

Cậu thợ săn mắt lilac ngậy người và đẩy tay anh ra để phá đi ánh nhìn từ anh, nhưng Kaname đã nâng cằm cậu lên lần nữa và ép cậu không được rời mắt khỏi mình khi anh thu hẹp khoảng cách. Hơi thở của anh ôm lấy môi Zero trước cả môi anh và một lần nữa, anh thì thầm. “Ta yêu cậu.”

Thình thịch. Thình thịch.

Môi anh nhẹ nhàng chạm vào Zero và cậu thấy mình không tài nào thở được. Tim cậu đang nhảy múa như hoang dại bên dưới ***g ngực đến nỗi cậu nghĩ nó sẽ sớm nổ tung. Thậm chí khi Kaname đã đặt cậu nằm xuống để cả hai bắt đầu hôn và chạm vào nhau trong cái cử chỉ kiềm nén nhẫn nại, tim Zero vẫn không ngừng đập mạnh. Nó cứ như thế, và lại trật nhịp đi mỗi khi Kaname làm một điều gì đó khiến cổ họng Zero tắc lại. Và đây là những gì cậu nhận được cho việc chấp nhận anh, một đêm dài và đầy khoái lạc thỏa mãn trong sự ‘tra tấn’ tràn ngập bởi hơi độc của mối quan hệ giữa hai người và cả tiếng trống không ngừng hòa vào nhịp đập của trái tim cậu.

Thình thịch. Thình thịch. Thình thịch.

Zero tựa người trên giường, đôi mắt cậu chậm chậm hé mở nhìn mơ hồ vào căn phòng đầy bóng tối. Cửa sổ được mở để làn khí mát lạnh của buổi đêm ulla vào trong giấc ngủ của Zero. Cậu không rõ đã mấy giờ rồi, chỉ biết là cậu vẫn muốn ngủ. Cậu xoay lưng lại nhìn vào khoảng trống bên cạnh mình. Một tiếng rên khó chịu thoát ra nơi cổ họng Zero và cậu quay người nằm nghiêng, chạm vào chỗ trống ấm áp đó khi nhắm mắt lại và trở về với giấc ngủ say, mùi hương của người thuần chủng tràn ngập trong giấc mơ của cậu.

12. Chương 12: His Revelation

Thị trấn ngay bên ngoài học viện Cross hôm nay đông nghẹt những người như thường lệ vào ngày náo nhiệt nhất trong tuần. Các bà mẹ đương bận rộn giữa việc mua sắm và trông coi những đứa con của mình đang chạy chơi gần đó. Một vài cặp tình nhân trẻ tuổi dạo bước bên nhau, rất có thể là một cuộc hẹn hò giữa họ qua cách họ nắm tay và cười đùa khi dẫn lẫn vào đám đông. Zero hồ hững quan sát tất cả khi cậu đứng gần đài phun nước trung tâm và chờ một người xuất hiện.

Cậu không chắc mình đã chờ đợi ngoài đây bao lâu rồi nhưng rõ là đủ lâu để cảm thấy bất lực hơn một chút. Thậm chí ngay từ đầu cậu còn không muốn đến nơi này, nhưng cậu vẫn tìm được khoảng thời gian yên tĩnh và bình lặng cho bản thân ngay cả giữa đám đông như vậy. Sáng nay khi thức giấc, cậu đã không ngạc nhiên khi thấy chỉ còn mỗi mình cậu trên giường. Chuyện đó vốn dĩ rất bình thường – làm sao có thể khác đi được chứ, Zero thầm tự hỏi. Thế mà cảm giác xa lạ và cô đơn cậu có được từ lúc thức dậy vẫn còn đó, vương vấn trong tâm can. Cảm giác đã khiến cậu rơi vào tâm trạng cáu kỉnh, chủ yếu là bởi vì cậu không thể hiểu được nó: có lẽ vì Zero đã mong rằng Kaname có thể thật sự lưu tâm đến việc ở lại qua đêm thay vào đó cậu chỉ cảm nhận được hơi ấm đang dần phai nhạt ở nơi người thuần chủng đã nằm.

Zero để thoát ra tiếng thở dài giờ đây nghe có vẻ mệt mỏi hơn là chán nản, cậu đưa mắt dò tìm qua dòng người tấp nập ngoài kia. Khi cậu không thấy được người mình đang đợi, cậu tiếp tục suy nghĩ của mình

với đám đông ồn ã vây quanh và hồi tưởng lại đêm qua: cái cách mà Zero đã không thể ngăn nổi bản thân mình để cuối cùng phải nói lên điều xuẩn ngốc ấy với Kaname.

‘Tôi muốn anh.’

Ký ức ấy làm cả người Zero nóng bừng lên vì xấu hổ, và dù cậu rất muốn đổ lỗi cho bản thân và tức giận với Kuran vì điều đó thì cậu vẫn nhận ra mình không thể. Tất cả bởi vì Zero là người đã nói ra điều đó, cộng với cách họ đã chạm vào nhau tối qua – cái cách Kuran không chịu im lặng và tiếp tục lặp đi lặp lại câu nói phiền phức đó hết lần này đến lần khác như muốn nhấn chìm Zero với ngôn từ của anh – khiến Zero cảm thấy thất vọng vì Kaname đã rời đi.

Zero thở dài lần nữa. Tại sao cậu lại quan tâm đến chuyện đó như thế? Từ khi nào mà cậu lại bắt đầu muốn người thuần chủng ngủ qua đêm cùng cậu? Hẳn rồi, cậu thấy bức mình vì Kuran luôn làm những gì anh ta thích với thân thể của Zero, trêu chọc cậu đến mức phát điên để rồi biến mất vào sáng hôm sau khi thổ lộ ‘tình yêu’ dành cho cậu. Thành thật mà nói thì Zero đã từng muốn mọi chuyện cứ giữ khoảng cách như thế. Tuy nhiên dạo gần đây Zero dần cảm thấy hơi lạnh lẽo và cô đơn. Cậu tưởng như bản thân thật sự muốn ở cùng –

“Zero?”

Zero sững người. Trong chốc lát cậu nghĩ rằng mình đã mất trí và giờ đang nghe thấy giọng nói của Kuran trong đầu. Khi cậu ngoái nhìn qua vai và thấy người thuần chủng đứng đó, khuôn mặt anh trông thật hoàn hảo ngay cả với nét nghiêm nghị trên môi, cậu cảm thấy nhẹ nhõm đi một chút nhưng không được lâu cho lắm. “Kuran. Anh làm gì ở đây?”

Trước đó...

“Kiryukun!”

“Yuukichan!”

Hiệu trưởng vui sướng gọi to khi ông nhảy chân sáo vào trong phòng, vẫy vẫy một mảnh giấy trong không trung như thể đó là chiếc vé VIP cho chuyến đi đến nhà máy chocolate Willy Wanka vậy. Vì Zero, hiện đang ngồi trên đi văng là người gần nhất nên ánh nhìn của ông đã yên vị nơi cậu con trai tóc bạc của mình! “Ta cần con đi vào thị trấn một tẹo!”

Zero liếc nhìn người đàn ông lập dị một lần nữa và thẳng thừng từ chối. “Không.”

Kiryu-kun...” Ngài hiệu trưởng phải mất một lúc lâu mới phát hiện được bầu không khí dày đặc, u ám đang bao quanh ‘con trai’ của ông. Nó rõ ràng đến mức ông gần như cảm thấy mình đang bị kéo vào đáy sâu tăm tối của nó. Ông nhanh chóng lùi lại và dùng tay xoa đi luồng khí u ám ấy. “Ta hiểu rồi. Tâm trạng con không tốt phải không?”

Ánh nhìn giận dữ đáp trả lại khiến ông nhăn mặt. Zero chắc đã ngủ không đủ giấc, ngài hiệu trưởng thăm đoán và né ra xa hơn để bảo đảm an toàn. Cũng chẳng phải Zero có được giấc ngủ ngon nào bao giờ. Có lẽ ông nên bỏ thuốc ngủ vào thức ăn của cậu, bằng cách đó cậu sẽ nghỉ ngơi nhiều hơn và bớt cáu kỉnh đi. Có lẽ việc đó sẽ khiến tâm trạng cậu tốt hơn. Hm, không biết thằng nhóc có để ý không ta.

“Ngài cần thứ gì trong thị trấn sao, hiệu trưởng?” Yuuki tò mò hỏi, tình cờ đi đến từ phía bên kia căn phòng, tựa như tâm trạng của Zero chẳng làm phiền cô chút nào. Ánh mắt của hiệu trưởng chuyển sang cô, ông nhìn con gái của mình như thể cô chính là nữ thần ánh sáng đã giáng thế để xua tan bóng đêm trong căn phòng.

Yuuki làm lơ ánh nhìn kì quái từ hiệu trưởng và liếc sang Zero, người đang nhìn chăm chăm xuống sàn nhà một cách u sầu. Cậu lại trở nên rầu rĩ một lần nữa, nhưng bởi vì cô đã mời Kaname-senpai đến ăn tối vào hôm qua hay vì thứ gì khác thì cô không biết. Cô ngần ngại trong thoáng chốc và rồi quay sang cười hờn hờ với hiệu trưởng, giơ tay lên cao tựa như cô đang trả lời một câu hỏi trong lớp học. “Con sẽ đi!”

Trước khi ông có thể từ chối, cô giật lấy tờ giấy từ tay hiệu trưởng và lướt sơ qua danh sách với ngón tay đặt dưới cằm đầy tư lự. Cô khẽ lẩm nhẩm thứ gì đó về mấy món đồ, lơ đãng ánh nhìn ngẩn ngai từ phía hiệu trưởng. Ông chớp mắt nhìn cô trước khi thì thầm, “Con đi một mình được không đó...?”

“Không sao đâu.” Yuuki cười rạng rỡ, đôi mắt ánh lên sự tinh quái. Cô cẩn thận quan sát Zero trong tầm nhìn của mình khi cậu tiếp tục nhìn chăm chăm vào tấm thảm, vẻ như không nghe thấy gì. “Con sẽ mời Kaname-senpai đi cùng mà.”

Zero đơ cả người.

Kaname đứng bên cửa sổ phòng đọc sách của mình, nghỉ ngơi chốc lát sau khi viết mấy bản báo cáo rắc rối mà thượng nghị viện phiền phức kia khăng khăng đòi phải có. Việc quản lý ký túc xá Mặt trăng và đối phó với những người ở hội đồng cùng một lúc thật sự là một công việc khó khăn. Dù rằng hôm nay Kaname không làm việc một mình: Người Phó hội trưởng, Takuma Ichijou hiện đang đứng ở trong góc phòng gần kệ sách, nơi anh sẽ đọc qua những bản báo cáo bất tận đã được nộp về cho Kaname – hầu hết là từ Aido, người đã đưa ra những gợi ý hữu ích về việc cải thiện ký túc xá Mặt trăng. Tuy nhiên, suy nghĩ của Kaname lại không đặt nơi người bạn tóc vàng của mình và chuyện hôm nay anh trông có vẻ hết sức tập trung như thế nào. Không, ý nghĩ của anh, như thường lệ, vẫn gắn chặt nơi người yêu của anh, người yêu bướng bỉnh đến mức khó chịu của anh.

Kaname nhắm mắt lại, hàng mi dài và đen của anh nghỉ lại nơi gò má màu vàng nhạt, cố ngăn bản thân khỏi tiếng thở dài. Anh đã quyết định rằng mình sẽ không thúc giục Zero. Anh hiểu rất rõ rằng nếu anh bắt ép cậu quá mức, Zero nhất định sẽ quay lưng lại với anh Kaname sẽ trở nên bất lực trong việc ngăn cậu lại. Dù nhận thức được điều này, Kaname vẫn cảm thấy cấp bách để bắt buộc Zero phải đối mặt với những cảm xúc không rõ ràng của cậu: bắt buộc người thợ săn đầy do dự ấy phải yêu anh. Có thể chỉ là do Kaname quá ích kỷ và chiếm hữu, nhưng Kaname còn có thể làm gì khác khi bản năng của anh đang kêu gào chủ nhân hãy chiếm lấy Zero bất kể hậu quả thế nào?

Đêm qua, dù rất tuyệt vời khi được nghe Zero thú nhận ham muốn của cậu và dù cho Kaname cho rằng đêm ấy vô cùng quý giá, cái cách Zero ngã đầu vào lòng anh đầy ngọt ngào và cách họ đã làm tình ngay sau đó, Kaname vẫn cảm thấy một chút cô đơn. Rất lâu sau khi Zero đã say ngủ, Kaname đã nhìn cậu, như anh vẫn hay làm, và nghĩ đến bữa ăn tối trước đó. Chính xác hơn, anh nghĩ đến việc cùng ăn tối với Zero lần nữa, chỉ hai người họ thôi. Anh chỉ muốn ở bên cạnh Zero, không cần biết việc cả hai có gì để lấp đầy im lặng hay không.

Thật không may, Kaname khá chắc rằng người thợ săn sẽ từ chối ngay lập tức và nói vài thứ về việc cậu không muốn Kaname theo cách đó, nên tại sao họ lại phải dành thời gian với nhau? Gần như tất cả mọi người đều có thể ở bên người họ yêu, nhưng Kaname, không, tất nhiên rồi. Như vậy thì quá đơn giản đi: anh cứ phải rơi vào lưới tình với một người đã kiên quyết khẳng định rằng sẽ không bao giờ yêu anh.

Kaname áp chặt tay lên khung cửa sổ và mở mắt ra. Mặt trời hầu như không nguy hại gì vào một ngày lạnh lẽo và nhiều mây như thế này, có thể đây là một thời điểm tốt để đi ra ngoài – dù cho người anh muốn đi cùng nhất đã từ chối. Anh định quay sang Ichijou nhưng lại hướng tầm nhìn của mình về phía cửa chính khi cảm giác được một sự hiện diện quen thuộc đang đi đến.

“Yuuki.”

Ichijou ngược lên từ những bản báo cáo chi tiết anh đương đọc rất siêng năng. Với nét cau mày tò mò trên khuôn mặt của mình, anh lơ đãng thốt lên, “Xin lỗi, Kaname. Cậu mới nói gì-”

Tiếng gõ cửa ngắt lời Ichijou: Anh chớp mắt nhìn cánh cửa lớn một hồi lâu trước khi bước về phía trước để trả lời. Khi anh rời đi, một cái gì đó rơi ra từ tập tài liệu của anh và chạm đất với một tiếng ục ục nhỏ ngay phía dưới chân.

Ichijou chết đứng tại chỗ.

Ánh mắt của Kaname đáp xuống phía vật thể ấy và thoáng chốc đã nhận ra cuốn sách nhỏ trên sàn trước khi Ichijou giật nó lại với nụ cười đầy lo âu. Kaname nhìn Ichijou nhưng anh không nói gì với người thanh niên tóc vàng, kẻ thay vì phải chuyên tâm làm việc – như Kaname đã tưởng thế ngay từ đầu – thì lại đi đọc lên một trong số những quyển manga yêu thích của mình.

Khi Ichijou ra mở cửa, anh cười với người sao đỏ trẻ tuổi và chào cô với thái độ thân thiện thường nhật trước khi xin phép ra khỏi phòng trong vội vã, để lại Kaname và Yuuki một mình và đi tìm một chỗ tốt để

đọc tiếp quyển manga của mình – đó là quyển cuối cùng anh đã phải chờ hàng tháng mới có và anh quyết tâm phải đọc hết nó mới thôi!

“Yuuki,” Kaname nở một nụ cười ảm áp nhằm ẩn giấu cảm giác không thoải mái anh có được mỗi khi cô bé đến đây mà không có Zero dù đã rất nhiều lần anh yêu cầu cô không nên đi một mình. “Em cần gì sao?”

Okay, Yuuki trầm nghĩ, dồn hết sức lực của mình khi Kaname-senpai quan sát cô một cách cẩn thận. Cô không tốn cả đoạn đường đến đây để ra về tay trắng đâu! “Kaname-senpai, em muốn nhờ anh một việc.”

“Yuuki bảo anh đến gặp tôi ở đây sao?” Zero hỏi, tức giận dần xuất hiện trong đôi mắt thạch anh tím khi Kaname giải thích cho cậu biết vì sao anh lại đứng đợi ngay trung tâm thị trấn. Ah, không thể tin được mình và anh ta lại mắc lừa như thế này! Cậu đáng ra phải biết là có chuyện ngay khi Yuuki khẳng khái bảo rằng cô sẽ gặp Zero ở đây trong vòng một giờ tới thay vì để cả hai đi cùng nhau.

“Cô ấy nói cần phải đi mua đồ cho Hiệu trưởng Cross,” Kaname nói, đưa tay vào trong túi áo khoác và lấy ra mẫu giấy nhỏ mà Yuuki đã đưa cho anh trước đó và bảo anh hãy cầm lấy. Phải chăng cô ấy đã lên kế hoạch cho Zero và Kaname gặp mặt để họ có thể dành thời gian cùng nhau dưới danh nghĩa của việc “đi mua sắm”? Kaname thầm mỉm cười, nếu vậy anh phải nhớ cảm ơn Yuuki sau việc này mới được. Kaname mở tờ giấy đã được gấp lại ra và nhìn qua những thứ cần mua.

Zero cẩn thận nhìn Kaname người thuần chủng đang khẽ đọc danh sách, đầu anh hơi cúi xuống để nhìn chăm chú vào mảnh giấy nơi bàn tay thanh mảnh của mình. Zero quay sang chỗ khác, rút tay sâu hơn vào túi và cố làm lơ từng nhịp trống nơi ***g ngực của cậu. Cứ như thể trái tim cậu chưa thật sự đập bao giờ trừ khi có Kuran ở gần bên vậy. Điều đó thật sự rất khó chịu.

Khi Kaname hướng sự chú ý về phía cậu lần nữa, đôi mắt sẫm màu chocolate ấy sáng bừng lên với thích thú, và dường như có một nụ cười lẩn trong giọng nói khi anh cất tiếng, “Ta không tin những thứ này là từ Hiệu trưởng đâu.”

Zero cầm lấy tờ danh sách Kaname đưa cho cậu với chút bối rối. Cậu lướt qua mảnh giấy và đọc hết danh sách khuôn mặt cậu dần chuyển sang màu hồng nhạt và dây thần kinh bắt đầu nổi lên giữa trán. “Cái quái gì vậy chứ?”

Trên mảnh giấy là một danh sách kì quặc với những thứ tạp phẩm cho mấy món ăn quái gở mà hiệu trưởng đã nấu vào tuần trước. Tuy nhiên, ngay bên dưới chữ viết tay của hiệu trưởng rõ ràng là nét bút nguệch ngoạc của Yuuki để tiếp tục dòng danh mục đã hoàn thành: ăn kem chung, đi dã ngoại, vòng đu quay, có một cuộc đi dạo lãng mạn, hôn nhau say đắm dưới ánh trăng- Zero siết chặt mẫu giấy vô tội trong tay. Có chuyện gì không ổn với cô gái đó vậy? Và đào đâu ra được một cái vòng đu quay trong thị trấn này chứ?

Kaname không khỏi thích thú với phản ứng bối rối của Zero, dù kèm theo đó là một cơn đau nhỏ. Anh đã đúng khi đoán rằng Zero sẽ không thoải mái với những thứ như vậy. Dù vậy, Yuuki đã tốn công tạo cơ hội cho anh rồi, anh cũng phải tận dụng lợi thế trong trường hợp này mới được. “Ta nghĩ rằng chúng ta không còn nhiệm vụ nào trong thị trấn nữa rồi.”

“Uh...” Zero lẩm bẩm, tránh nhìn vào Kaname. Cậu không muốn cho anh thấy mình đang lúng túng như thế nào khi đứng cạnh anh ngay lúc này. Yuuki chết tiệt. “Chúng ta nên trở về học viện.”

“Cậu không đói sao?” Kaname bắt chột hỏi.

Câu hỏi đơn giản ấy bất ngờ làm miệng Zero chảy nước bọt, mắt của cậu hướng về cổ của Kaname khi cậu quay sang phía anh. Ký ức về vị ngọt của dòng máu nóng ấm kia khi nó chảy tràn nơi cổ họng đang khiến cho răng nanh của cậu dài ra. Zero không thể nhớ được lần cuối cùng cậu thực sự uống máu Kaname là lúc nào, cậu hơi ngạc nhiên khi nhận ra điều này. Ham muốn đột ngột đó khiến bên trong Zero run rẩy.

Khoé miệng Kaname cong lên bởi phản ứng của Zero trong sự thích thú và hài lòng – và thật ra cũng có một chút bức bối khi anh đã hoảng lên mà thốt ra câu hỏi một cách vô ý đến thế. “Để sau đi, Zero. Trước tiên, sao chúng ta không kiếm gì đó để ăn? Dù sao chúng ta cũng không muốn công sức của Yuuki phải uống phí mà.”

Zero quay đi khỏi Kaname, hơi xấu hổ và ngạc nhiên bởi cơn khát mạnh mẽ và đột ngột bỗng dưng trở dậy trong cậu. Cậu đã mất tập trung với cơn khát máu của mình và đồng ý mà không cần suy nghĩ.

“Yuuki?” Yori cau mày khi cô nhìn quanh đám đông những người trong thị trấn, mong rằng không ai để ý đến hành vi quái lạ của bạn mình Yuuki đang cúi xuống đằng sau một đồng thùng phía bên ngoài một trong những cửa hàng ở trong hẻm và nhìn ra phía trung tâm thị trấn rồi khẽ cười khúc khích. “Cậu đang làm gì vậy?”

“Họ mắc lừa rồi!” Yuuki lẩm bẩm rồi đứng lên hai tay chống hông một cách đầy thách lợi. Kế hoạch của cô thật sự đã thành công! Sau bữa ăn tối hôm qua – mà cô vẫn không chắc rằng đã diễn ra suôn sẻ – cô đã đi đến kết luận rằng Zero có thể cảm thấy thoải mái với Kaname hơn nếu hai người họ được ở một mình. Đôi khi Yuuki tự hỏi không biết Zero có yêu Kaname-senpai hay không – cậu hẳn phải có chứ, đúng không? Trước đây, Zero luôn nói rằng cậu ghét Kaname-senpai nên không đời nào bây giờ cậu lại đi cùng người thuần chủng nếu cậu không yêu anh. Thế nên, trong tâm trí của Yuuki, điều đó đã quá rõ ràng! Zero đang yêu Kaname-senpai!

Zero yêu Kaname-senpai...Yuuki rên rỉ, bỗng nhiên trở nên buồn bã khi cô tựa một tay lên tường và cúi đầu xuống. Nếu Zero và Kaname yêu nhau thì cô sẽ ở đâu? Chúa ơi, vậy thì cô sẽ là kẻ thứ ba mất thôi! Cô chuẩn bị để thoát thêm một tiếng thở dài nặng nề ngay khi Yori hắng giọng và ném cho cô một cái nhìn kì quặc.

“Tớ tưởng cậu bảo là cần giúp đi mua sắm?” Cô lẩm nhẩm, rúc sâu vào áo khoác của mình để tìm hơi ấm.

Câu nói của Sayori dường như thật sự đập vào mặt Yuuki trước khi cô gật đầu. “Yeah...suýt thì quên mất. Chúng ta phải mua những thứ hiệu trưởng cần.” Mà không chạm phải Kaname và Zero, nhưng...Yuuki ngoái nhìn cặp đôi cô đã lừa gạt mặt ở trung tâm thị trấn. Họ sẽ quay về hay đi chơi cùng nhau đây?

“Kaname-sama? Tôi thấy ngài ấy trong thị trấn với tên sao đỏ kỷ luật đó,” Shiki lẩm bẩm và nhắm mắt lại, dựa vào chiếc trường kỷ màu be, hai tay khoanh trước ngực. Cậu vừa mới trở về từ một buổi chụp hình nên đang cảm thấy mệt mỏi và chán nản, đặc biệt là khi Rima vẫn còn đang ở buổi chụp hình của riêng cô ấy và vẫn chưa trở về.

Kain đứng bên cạnh chiếc ghế khi anh hướng ánh nhìn về phía Ruka, quan sát sự thay đổi khó chịu trên khuôn mặt xinh đẹp của cô bởi những lời người vampire tóc màu đồng đã nói. Hai tay cô khoanh lại trước ngực khi cô ngồi xuống ghế sofa đối diện với Shiki và Hanabusa, đôi mắt màu hồng sẫm của cô thu hẹp lại. Không khó để đoán ra ý nghĩ gì hiện đang có trong tâm trí của cô. “Kaname-sama nghĩ gì mà lại ở bên một kẻ như thế?”

“Chuyện đó đâu có quan trọng,” Shiki lẩm bẩm ngái ngủ, cậu nhắm mắt lại và tự hỏi không biết mình có thể ngủ ở đây một chút không.

“Đúng vậy,” Hanabusa nói, chất giọng tự mãn của cậu khiến Ruka phải chú ý và đặt dấu chấm hết cho bài diễn văn cô sắp nói ra, từng đầu ngón tay mảnh khảnh của cô bấu chặt vào cánh tay khi cô quay sang nhìn người con trai tóc vàng đáng ghét. Cô thật sự không thể giải thích cho bất kì ai về việc tại sao giọng nói của Hanabusa lại làm cô cảm thấy khó chịu được, nhưng nó là như thế. Đúng là như thế. “Nếu cô trung thành được như tôi-” Kain sững cả người, cảm thấy những tia chớp đánh nứt tan không khí trong một cảnh báo đáng ngại, nhưng đã quá trễ để ngăn chặn cuộc hỗn chiến chắc chắn sẽ xảy ra. “-thì cô nhất định sẽ chấp nhận quyết định của Kaname-sama.”

“Oh, vậy sao?” Ruka nhạo báng, đôi mắt tuyệt mỹ của cô càng thu hẹp hơn nữa như lưỡi dao sắc bén sẵn sàng đâm người khác đổ máu. “Không phải hôm trước chính cậu đã phàn nàn về việc cậu muốn bỏ cổ tên sao đỏ đó như thế nào à?”

“Tất nhiên rồi!” Aido đáp lại đầy phần nộ. “Đó là bởi vì hẳn ta dám tát tay Kaname-sama ra! Tôi vẫn trung thành với Kaname-sama hơn cô nhiều!”

“Đừng có điều,” Ruka chế giễu. “Tôi trung thành với Kaname-sama hơn cậu gấp hai mươi lần đấy!”

Shiki hé mở một mắt màu xanh nhạt của mình để quan sát tình hình đang dần căng thẳng khi Hanabusa nhảy dựng lên với nắm tay siết chặt. “Tôi rất trung thành với Kaname-sama,” cậu sốt sắng đặt một tay lên ngực mình và tuyên bố một cách đầy nhiệt huyết. “Tôi sẽ vui lòng từ bỏ mạng sống của mình vì ngài ấy!”

“Ha.” Ruka ngả người trên trường kỷ, hất cằm một cách ngạo mạn khi cô nhìn lên kẻ thù tóc vàng của mình

trong tất cả những vấn đề liên quan đến người lãnh đạo thuần chủng với vẻ chế nhạo. “Thật là một sự hy sinh đáng thương mà, nó sẽ chỉ xúc phạm Kaname-sama mà thôi.”

“Gì đó Ruka?” Hanabusa gầm gừ, nghiêng người về phía bàn cà phê với ánh nhìn giết chóc tại người nữ vampire quý quá. “Cô muốn chết sao?”

“Nếu cậu tính giết tôi với sức của bản thân thì tôi chắc chắn không chết được đâu,” cô cãi lại, quắc mắt và đứng thẳng người lên. Mắt cô nheo hẹp lại đến mức chỉ còn một đường sắc mảnh. “Mặc dù nếu cậu khiêu chiến thì tôi cũng không phiền để kết thúc mấy lời nhảm nhí muôn đời của cậu một lần cho hết luôn đâu!”

“Oi,” Kain thở dài, bước về phía họ nhưng cả hai lờ anh đi. “Bình tĩnh lại nào.”

Shiki đứng dậy và thở dài. Cậu đoán rằng mình không thể ngủ lại đây rồi. “Ồn ào quá.”

Có thể cậu sẽ dễ ngủ hơn trong phòng riêng của mình. Cậu đang định quay đi khi nghe thấy ai đó cười khúc khích và liếc nhìn về phía bên phải của mình, nơi Ichijou đang ngồi trên ghế và chúi mũi vào cuốn truyện của anh với nụ cười toe toét trên mặt. Shiki cau mày. “Ichijou-san?”

“Hm?” Người vampire tóc vàng khẽ ngẩng đầu. Đôi mắt màu lục ánh lên sự bối rối đến khi bắt gặp màu xanh trong nơi ánh nhìn của Shiki, rõ ràng không biết gì về cuộc chiến đang diễn ra ngay phía sau lưng bạn cùng phòng của mình. “Ồ, xin lỗi. Cậu vừa nói gì sao, Shiki?”

Shiki chớp mắt. Ngay phía sau vai, cậu nghe tiếng Kain vỗ tay lên trán và lẩm bẩm, “Nhức đầu quá đi.”

Shiki nhún vai. “Anh đang đọc gì vậy?”

Cả hai cuối cùng cũng đi đến quán ramen yêu thích của Zero sau cuộc tranh cãi bất tận về việc ai được chọn nơi để ăn. Sau cùng Kaname đã thắng và Zero đầu hàng – nhưng chỉ vì cậu đang đói bụng và cậu thật sự muốn ăn ramen. Nếu không Zero đã thắng rồi. Cậu thở dài, ngồi trên quầy ghế của cửa hàng và nhìn vào bát shio ramen nóng hổi của mình. Một vài quý tộc sẽ rất bức mình nếu họ phát hiện ra người thuần chủng cao quý của họ đang ngồi ăn ở một nơi như thế này với Zero không hơn không kém. Chưa kể Kaname lại đang ăn một món ramen bình dân trong khi anh chắc hẳn đã quen với sơn hào hải vị rồi.

Zero quan sát Kuran một lúc lâu. “Anh không cần phải đến đây chỉ vì Yuuki muốn thế đâu.” Cậu rời mắt khỏi người thuần chủng và thêm vào, gần như cay đắng, “Tôi chắc rằng anh có nhiều thứ hay ho hơn để làm với thời gian của mình mà.”

“Hay hơn việc dành thời gian cho người ta yêu sao?” Kaname ngừng lại như thể đang nghiêm túc cân nhắc việc đó. “Không.”

Zero lặng lẽ nhìn xuống bát ramen nóng của mình, đem đến cho Kaname một tầm nhìn tốt nơi làn da cổ mịn màng của cậu bên dưới cổ áo khoác màu xanh dương. Thật sự, Kaname sẽ đánh đổi mọi thứ chỉ để có thể cắn sâu vào cổ người mình yêu. Anh có thể cảm thấy sự van nài từ những chiếc răng nanh của mình, đồng thời người thuần chủng cũng nhận thức được đôi mắt anh đang bắt đầu chuyển sang màu đỏ. Rồi Zero nói gì đó, giọng cậu hạ thấp đến mức Kaname phải căng tai ra để nghe rõ.

“...vậy tại sao anh không bao giờ ở lại?”

Kaname chớp mắt. “Gì cơ?” Ở lại đâu?

“Tôi đã bảo anh rồi, tôi sẽ không yêu anh đâu,” Zero nói, giọng cậu bỗng trở nên kiên quyết. “Nên đừng tốn thời gian nữa. Tôi chỉ muốn một thứ từ anh thôi.”

“Cơ thể của ta.”

Hơi lưỡng lự, Zero ngược nhìn người chủ tiệm ăn và thấy mừng khi ông có vẻ không nghe thấy gì vì đang bận phục vụ một người khách hàng ở đầu bên kia quầy ăn. Zero quay lại với bát mì của mình và lẩm bẩm với khuôn mặt đỏ bừng, “Những thứ khác chỉ toàn vô ích thôi.”

Vô ích? “Đó là những cậu nghĩ sao?”

Zero ngừng lại một cách thận trọng, liếc nhìn người thuần chủng khi cậu nhận ra chất giọng lạnh lùng của Kuran và sự khó chịu đột ngột xuất hiện trong cậu. Ngay cả người chủ quán cũng nhìn về phía họ trong lo

âu. Kuran trông vẫn điềm tĩnh như thường, dù rằng anh đã hạ giọng xuống khi cất tiếng lần nữa. “Cậu thật sự tin vào điều đó sao, Zero?” Anh bình tĩnh hít sâu vào. “Việc quan hệ với nhau thật sự có một nét đẹp của riêng nó, nhất là khi người cậu ngủ cùng cũng chính là người cậu yêu.”

Khẽ tựa quây trên ghế ngồi, Zero quay mặt đi. “Không có gì đặc biệt về việc đó hết.”

Mắt của Kaname nghiêm lại. “Vậy nói ta nghe, cậu sẽ làm điều đó với bất kì ai sao?”

Zero chớp mắt trước ẩn ý trong câu nói rồi nhìn chăm chăm vào Kuran. Cậu do dự để trả lời trong một lúc. Nếu cậu nói có, nghĩa là Zero là một con người lằng nhằng, nếu cậu nói không, điều đó sẽ ngầm bảo rằng Kuran thật sự có ý nghĩa với cậu. Cậu gần như găm giữ với Kuran vì đã dồn ép cậu đến mức này. “Tên khốn này. Ý của tôi không phải như vậy. Muốn-” cậu nhìn về phía người chủ quán để chắc rằng ông không nghe thấy “làm việc đó với một người không có nghĩa là anh phải yêu họ. Ham muốn chỉ là ham muốn, đó không phải tình yêu.”

“Điều này có lẽ đúng,” Kaname thừa nhận. Sau cùng thì, đó chính là cách anh đã bắt đầu, nhưng sau đó mọi chuyện đã có ý nghĩa nhiều hơn thế bởi vì cảm xúc của anh đã thay đổi. “Ta yêu cậu và đó không chỉ đơn giản là sự ham muốn thân xác thôi đâu.”

Kaname gần như muốn cười phá lên khi thấy khuôn mặt Zero đổi tông màu nhanh như thế nào nhưng người tình nóng nảy của anh đã quay sang trừng mắt nhìn lại. “Anh thôi đi có được không? Anh không cần phải nói đi nói lại như thế, tôi biết rồi!”

Mỉm cười, Kaname nhìn sang người chủ cửa hàng mà Zero luôn đề phòng rồi quay về phía người yêu mình. “Cậu nên hạ giọng xuống thì hơn, Zero. Cậu đang thu hút sự chú ý đấy.”

Zero sững cả người. Vampire ngu ngốc.

Lúc Kaname và Zero về đến học viện thì trời đã tối. Hai người chậm rãi rảo bước, họ hiện đang lạc trong suy nghĩ của riêng mình. Thân thể họ kề bên và lớp vải quần áo thì thoáng cọ xát vào nhau. Kaname mỉm cười khi nhận ra tay của Zero và anh thoáng chạm nhẹ, rồi anh khẽ khúc khích khi thấy người thợ săn dứt tay sâu hơn vào túi và quay đầu đi. Lúc nào cũng chạy trốn sao, anh thầm nghĩ với chút buồn rầu. Có lẽ anh nên cho cậu khoảng không gian riêng, Kaname thấy tim anh như thất lại. Tại sao tình yêu của anh lại trở thành gánh nặng cho cả hai như thế?

Cuối cùng họ cũng đến được ký túc xá Mặt trời và Zero tiến lên phía trước, với tay ra mở cửa trong khi vẫn nghĩ về cuộc nói chuyện của họ trước đó. Không có gì đặc biệt hết. Zero hiểu rõ điều đó, làm sao có thể chứ? Kuran đang nói dối cậu thôi. Không phải chính anh ta đã ép buộc cậu vào lần đầu tiên và đe dọa cậu vào những lần tiếp theo sau? Well, cho đến gần đây thì đúng là như vậy. Chuyện chẳng có nghĩa lý gì hết dù có- từng ngón tay thon dài lướt nhẹ trên cổ cậu từ phía sau và chuông báo động trong đầu Zero reng lên ầm ỉ. Cậu xoay người lại ngay lập tức, một tay che lại vùng da nhạy cảm trên cổ và nhìn trừng trừng vào Kuran. Dù vậy, cậu đã không rút súng ra.

“Anh đang làm cái quái gì thế?”

Kaname mỉm cười, cố giấu đi sự bất ngờ. Anh chỉ định nhìn thôi, không hiểu sao tay anh lại tự động di chuyển như vậy. “Ta không cố ý làm cậu giật mình.” Ta chỉ là rất thích cổ của cậu, anh thầm thêm vào, đủ thông minh để biết rằng nếu anh nói to điều đó thì phản ứng của Zero sẽ không dễ chịu tí nào. Zero nheo mắt lại, nhìn anh một cách đầy nghi ngờ. “...có chuyện gì với anh vậy?”

Điều đó khiến Kaname ngạc nhiên “Ý cậu là sao?”

“Anh đang hành động rất kì lạ,” Zero đơn giản nói. Cậu không thể xác định rõ ràng, nhưng hành vi của người thuần chủng có hơi khác biệt. Thỉnh thoảng anh trông có vẻ im lặng và chìm trong suy tư, rồi sau đó lại có vẻ khó chịu – đặc biệt là trong suốt cuộc nói chuyện của họ khi nãy. Có phải anh bức mình vì Zero đã phản đối anh? Well, anh ta còn trông đợi điều gì nữa? Khi Kaname hỏi Zero rằng liệu cậu có muốn tiếp tục chuyện này không – dù nó có là gì đi nữa – thì Zero đã bảo rằng cậu sẽ không bao giờ yêu anh mà. Anh ta nghĩ Zero đang đùa chắc?

“Ta không sao cả,” Kaname vờ nói khi anh tiến về phía trước, nắm lấy tay Zero và kéo nó ra khỏi cổ cậu để anh có thể hôn lên tay người thợ săn. Zero đỏ bừng mặt, mong rằng không ai bắt gặp họ. Đã trễ rồi, nhưng-

“Chúc ngủ ngon, Zero.”

“Chúc ngủ ngon? Anh không vào sao?” Zero giật mình nói trước khi kịp suy nghĩ.

Kaname nhướn mày. “Đó có phải là một lời mời không?”

Chết tiệt. Zero giật tay ra và trừng mắt nhìn anh với vẻ buộc tội. “Anh thường đâu có đợi mời.”

Kaname cau mày. “Ta xin lỗi.”

“Vì cái gì?” Zero gặng lại, giờ cậu đang cảm thấy rất bức mình. Nghiêm túc đấy, có chuyện gì với anh ta vậy? Anh ta đang dỗi vì việc khi nãy sao? Zero thở dài và vò rối tóc, tự hỏi từ khi nào cậu lại trở nên ngốc đến mức có thể chịu đựng nổi một người như Kaname. Well, được thôi. “Lẹ lên, Kuran,” cậu nói và quay đi để bước vào ký túc xá, “trước khi tôi dỗi ý.”

Kaname đi theo Zero lên phòng cậu, một nụ cười nhỏ xuất hiện trên môi anh. Zero cởi áo khoác của mình ra, Kaname cũng làm như vậy và đến bên cậu từ phía sau và hôn lên gáy người thợ săn. Zero quay lại ngay lập tức, thoáng bối rối vụt hiện lên trong mắt cậu. Kaname cũng hiểu rõ điều đó. Anh là một vampire và Zero rất dễ tổn thương bởi việc này – cũng chính là lý do vì sao Kaname chưa bao giờ thích ôm cậu từ phía sau. Điều đó làm cho người thợ săn cảm thấy không thoải mái và có lẽ cậu có quyền cảm nhận như vậy.

“Xin lỗi.” Anh đành phải tránh xa cổ của cậu vào tối nay. Hoặc ít nhất là cố gắng hết sức để làm như vậy. “Cậu có muốn uống máu không?” Anh nghiêng người và hôn lên khoe môi Zero, vươn tay ra để nắm chặt hai tay cậu. “Cậu có thể uống máu ta bất cứ lúc nào cậu muốn, Zero.”

Zero khẽ thở dài. “Tôi biết. Để lát nữa.”

“Ta sẽ cho cậu thấy...” tay Kaname đặt lên ngực của Zero, nơi trái tim cậu đang run rẩy đập. “chuyện này đặc biệt như thế nào,” hơi thở nóng ấm của anh lướt trên tai Zero. Zero nhẹ liếm môi khi Kuran kéo cậu lại gần thân nhiệt ấm áp của anh để họ áp sát vào nhau. Tay của Kaname giữ lấy hông cậu và lưỡi của anh bắt đầu vờn quanh trên choker nơi tai Zero. Kaname cảm thấy người yêu của anh khẽ rung mình và anh mỉm cười. Ta hiểu rõ thân thể của cậu, Zero.

Chẳng có gì đặc biệt hết. Zero quay mặt về phía Kuran, di chuyển đôi tai nhạy cảm của mình khỏi cái lưỡi phá phách của người thuần chủng. Thay vào đó cậu để cho người thuần chủng hôn mình, Kuran chấp nhận và anh khẽ chạm môi cậu một cách dịu dàng. Không hề. Ngón tay của Kaname vuốt nhẹ đôi má rồi đến bờ môi của cậu một cách chậm rãi và nhẹ nhàng nhưng vẫn đầy yêu thương.

Ngay khi môi anh ôm lấy môi người thợ săn, người thuần chủng trượt một tay của mình lên lưng Zero. Tay anh luồn dưới áo của cậu để lên xuống dạo quanh trên làn da mịn màng của cậu sao đỏ. Đôi môi họ tách rời nhau và Zero bầu chặt lấy chiếc áo sơ mi đen của Kuran từ phía sau đồng thời tự dặn bản thân phải chậm lại. Đừng tự làm xấu mình thêm lần nữa...Zero áp sát khuôn ngực săn chắc của cậu lên người Kaname trong khi anh cố kéo cậu lại gần hơn nữa và liếm môi cậu.

Tay của Zero luồn trong tóc anh, giữ chặt lấy đầu của Kaname khi lưỡi của cậu vờn quanh cùng người thuần chủng và đổi lại cậu cũng đưa lưỡi vào trong miệng của Kuran. Kaname nghe thấy một tiếng thạch lớn đập xuống sàn nhà, tiếng dây xích kêu lách cách và Kaname với tay ra tháo chúng khỏi Zero khi Bloody Rose đã nằm quên lãng dưới nền đất. Zero không cần dùng đến thứ vũ khí đó khi ở bên Kaname, đầu đó sâu trong tâm trí người thuần chủng nghĩ. Giấy lát sau, đầu óc anh trở nên trống rỗng bởi cảm nhận từ lưỡi của Zero. Kaname để yên trước sự xâm lấn dữ dội đó – dù nó rất thú vị – khi anh cho phép người tình của anh sục sạo khắp miệng mình.

Người thuần chủng đầy quyền năng đang cố gắng khắc ghi giây phút này vào trí nhớ: Cảm giác thân thể của Zero thúc ép vào người anh còn anh thì áp sát cậu một cách mãnh liệt. Anh cần phải ghi nhớ cái cách tay của Zero tuyệt vọng siết chặt lấy mái tóc tối màu của Kaname trong khi chiếc lưỡi ấm nóng và ẩm ướt của cậu khám phá mọi kẽ hở trong vòm miệng của anh theo cách riêng của Zero. Mạnh mẽ, nồng nhiệt và, anh thậm chí nghĩ với nụ cười thích thú và đầy hứng khởi, bạo dạn. Kaname luôn nhanh nhẹn và chính xác, điềm tĩnh và nhạy cảm còn Zero thì lại cuồng nhiệt, khao khát, khó thuần phục và ngang bướng. Lưỡi của Zero tiến sâu hơn trong miệng Kaname và chạm vào cuống họng của anh, cậu thúc mạnh vào người anh và hai tay bầu chặt hơn khiến người thuần chủng phát ra một tiếng rên rỉ.

Đúng, vô cùng bạo dạn.

Nụ hôn bị phá vỡ bởi âm thanh đó Zero nhìn chăm chăm vào Kaname với chút bất ngờ, cả hai khẽ thở dốc. Đôi mắt màu đỏ thẫm bắt gặp ánh tím bạc nơi đôi đồng tử đối diện và sự cần thiết để cất tiếng đều chực chờ nơi đầu lưỡi của cả hai, nhưng lời nói như biến mất khỏi họ. Không sao cả họ không cần dùng đến ngôn từ.

Một nụ cười dịu dàng xuất hiện trên môi của Kaname, khuôn mặt anh tràn ngập vẻ ấm áp, biểu cảm của anh dịu đi khi anh vươn tay ra để vuốt má Zero, ngón tay cái lướt qua môi dưới của cậu. Tay của cậu buông lỏng tóc anh, dời đến trước ngực người thuần chủng và nắm chặt lấy áo sơ mi của anh. Trong chốc lát, Kaname thấy được sự mâu thuẫn trên mặt của Zero khi người thợ săn nhìn xuống tay của cậu: cậu đang phân vân không biết có nên xô anh ra hay không.

Mỗi lần Zero làm việc gì đó mình không mong đợi, cậu luôn muốn chạy trốn ngay lập tức. Hôn Kuran theo cách đó...cậu chưa bao giờ – cậu thậm chí còn không nhận ra cậu chính là người đã dẫn dắt nụ hôn của họ cho đến khi cậu nghe thấy Kaname – oh âm thanh đó thật sự đã khiến cho cậu cương lên. Cậu nhắm mắt. Cậu sắp làm nhăn hết cái áo đất tiền của người thuần chủng rồi. Khi tay của Kuran ngừng vuốt má cậu và đặt lên tay của Zero, cậu ngẩng đầu nhìn anh.

Người thuần chủng hơi nghiêng đầu sang bên, để lộ vùng cổ cho người tình của mình, đôi mắt của cậu ngay lập tức hướng về vùng da mịn màng và dễ tổn thương đó. Kaname gỡ bỏ vài nút áo ở trên cùng và đẩy phần vai áo đất tiền ở phía bên trái ra. Không ngần ngại, Zero đưa lưỡi quét qua cổ anh – điều luôn khiến anh vui lòng hết sức – nanh của cậu chạm nhẹ lên làn da nhạy cảm của anh.

Kaname ngừng thở và chờ cho răng nanh của Zero chuẩn bị để cắm sâu vào người anh. Khi hàm răng sắc nhọn nơi người tình của anh từ từ rút lại, anh gần như gào gào vì bị trêu chọc. Anh chắc đã thật sự làm điều đó vì sau đó ngón tay của Zero siết chặt nơi ngực anh và hơi thở nóng ấm của cậu phả trên da anh trong một tiếng cười khẽ. Thanh âm hiếm hoi ấy khiến Kaname thấy thích thú. Tốt thôi, nếu Zero muốn trêu chọc anh thì cứ để cậu làm thế. Anh nhắm mắt lại và thư giãn để ngăn bản thân khỏi việc đưa tay ấn đầu Zero xuống và khiến nanh của cậu ngập sâu hơn. Zero cố giữ cho trí óc tỉnh táo, tập trung vào thân thể trước mặt cậu, cố sức lắng nghe từng hơi thở run rẩy của Kaname khi cậu bắt đầu uống máu. Cậu đã cố gắng, thật sự cố gắng, nhưng khoảnh khắc mà vị máu của Kaname chạm vào đầu lưỡi cậu, Zero như quên sạch tất cả.

Kaname khẽ thở dốc khi Zero bắt đầu kéo áo anh xuống. Môi, lưỡi, khuôn miệng và răng nanh của cậu đều tập trung vào dòng máu ngọt ngào cậu đang tham lam nuốt xuống. Người thuần chủng rung mình trước cảm giác ấy. Anh hít thở sâu vào và cố bình tĩnh lại, và rồi anh ngửi thấy mùi hương của Zero. Mắt anh chợt mở to khi thấy được vùng cổ của Zero ngay trước mặt. Nanh của anh bị kích thích trước cảnh tượng đó. Zero đang ở rất gần, yếu ớt và mời gọi. Mùi hương của cậu và cái cách cậu đang tuyệt vọng uống máu anh tựa như đó là thứ tuyệt vời nhất trên thế giới khiến anh muốn phát điên. Anh để thoát ra một tiếng gừ nhẹ, miệng anh hé mở để lộ những chiếc răng nanh đói khát của mình và rồi –

Zero há hốc miệng kinh ngạc, nhìn chăm chăm Kaname với hai mắt mở to khi cậu nhận thấy mình đang nằm trên giường và máu vậy bắn khắp nơi. Đôi mắt đỏ thẫm của cậu nhìn lên khuôn mặt của Kaname để tìm một lời giải thích, nhưng người thuần chủng – chết tiệt. Mắt của Kaname hiện giờ là một sắc cháy đỏ rực. Zero có thể thấy được đầu răng nanh sắc nhọn ở giữa đôi môi hé mở của anh, nhưng cậu lập tức hướng sự chú ý về phía cổ và vai của Kaname. Cậu thậm chí nhắm mắt khi nhận ra máu đã tràn ra và vương khắp chiếc áo màu đen của người thuần chủng – thứ hiện đang vướng lại hững hờ trên người anh như một người đang gieo mình trên vách đá.

Cậu không thể ngăn bản thân thầm nghĩ: Kuran thật sự rất, rất hoàn mỹ. Er, đẹp trai.

Kaname nhìn chăm chú vào Zero, tâm trí anh quay cuồng. Anh gần như...đang tuyệt vọng ngăn bản thân mình lại, anh đẩy Zero ra. Hành động đó khiến cho răng nanh của Zero làm xước vai của Kaname và anh thậm chí hỏi không biết anh có làm đau răng nanh của người thợ săn khi anh xô cậu ra như thế không. Dựa vào vẻ ngưỡng mộ hiện rõ trên khuôn mặt của Zero, anh nhận ra cậu không sao cả – có thể hơi kinh ngạc một chút, nhưng không sao. Anh từ từ hít thở để bình tĩnh lại và lướt nhìn khắp thân thể của người yêu mình.

Mắt của Zero vẫn còn hơi đỏ, răng nanh cậu hiện rõ và hình ảnh đó khiến Kaname khẽ rùng mình. Người thợ săn như thế này thật sự rất đẹp, máu – máu của Kaname – vương khắp miệng và ngực cậu một cách thêm khác, áo sơ mi hoàn toàn được cởi bỏ, thắt lưng buông lỏng và đầy trêu chọc. Anh không muốn gì hơn là đi đến bên người tình của mình và làm cậu quặn lên trong khoái cảm, nhưng anh không tin tưởng bản thân mình...

Zero rời mắt khỏi người thuần chủng, mắt hướng về phía đôi vai bị thương của anh trong chốc lát trước khi cậu nhìn xuống. Cậu nhận ra mình đã quên mất. Cậu đã uống quá nhiều và đánh mất lí trí, cậu chắc hẳn đã lơ đi khi Kuran ra hiệu cho cậu dừng lại. “...xin lỗi.”

Kaname cởi bỏ chiếc áo đã hư hại của mình và thở dài. Làm như anh có thể rời đi bây giờ vậy. Anh đến bên giường nơi người yêu mình đang nằm, chống khuỷu tay xuống và nhấc một chân lên. “Đừng bao giờ xin lỗi như thế,” anh thì thầm, tay anh trượt dài xuống bắp đùi của Zero rồi lên đến hông cậu và nghiêng người về phía trước liếm sạch vết máu còn sót lại trên cằm cậu. “Cậu khiến ta phát điên lên được.”

“Tch,” Zero chế giễu trước âm giọng bực tức ấy và quay mặt đi khi Kaname tìm đến môi cậu. “Vậy thì đi đi.”

“Ta không thể,” anh thì thầm một cách chân thành khi đôi môi anh tìm đến tai của Zero thay thế. Bàn tay anh lướt trên cơ bụng bằng phẳng của Zero, say mê với từng chút một nơi làn da ấm áp của cậu. Kaname mê mải với tai của Zero một lúc lâu, anh chơi đùa với những chiếc khuyên xỏ và thuy tai của cậu rồi đẩy lưỡi vào-

“Kuran,” Zero thở dốc, cậu xích ra một chút và liếc nhìn anh từ khoe mắt của mình.

“Kaname.”

“Cái gì?” Zero cau mày trong khi Kaname dần cúi thấp xuống, môi anh quét nhẹ qua xương đòn của cậu.

Kaname đưa tay vuốt dọc đùi của Zero rồi lên đến đầu gối của cậu, môi anh áp sát trên ngực cậu. “Cậu không thấy lạ khi vẫn gọi ta theo cách đó sao?” Đôi mắt u ám đó bắt gặp ánh nhìn giận dữ từ sắc tím nơi đôi đồng tử của Zero. Rồi tay của Kuran trở lại nơi đùi cậu và đè lên chỗ đang căng cứng trong quần của cậu. Zero rên lên trong kinh ngạc Kaname nhếch mép. “Kể cả sau những gì chúng ta đã làm?”

Zero cắn môi và quắc mắt nhìn anh và khẽ lẩm bẩm “tên khốn”. “Có phải vì cậu không muốn đánh mất lễ nghi không?” Zero không dám mở miệng để bắt bẻ lại vì cậu chắc rằng thể nào cậu cũng sẽ rên rỉ trước cái cách tay của Kuran đang xoa nắn cái đó của cậu mà thôi. “Cậu vẫn nghĩ rằng cậu có thể giữ khoảng cách với ta sao, Zero?” Anh mỉm cười, tựa như anh đang ở cùng một cậu nhóc cứ khăng khăng không thèm ăn hết phần kem trên bánh của mình dù mặt của cậu đã bị lấp đầy bởi nó. “Cậu thật dễ thương.”

“Anh im đi được không?” Zero rít lên. “Mà có chuyện gì với anh vậy hả? Đầu tiên anh giận dữ chỉ vì tôi nói chuyện này không có gì đặc biệt hết và giờ anh lại bực mình vì tôi không chịu gọi anh bằng tên-”

Kaname hôn cậu thật sâu và mãnh liệt và khi anh rời ra, mắt của Zero đã mờ đi bởi ham muốn, rồi anh cười. “Đó là bởi vì cậu ngoan cố thôi.”

“Tôi không có.”

“Không có?” Kaname nhướn mày lên, thách thức. “Vậy gọi tên ta đi.”

Zero gất lại. “Tại sao?”

“Tại sao không?”

...

“Zero,” Kaname thở dài, khẽ lắc đầu. “Cậu thích ta ép buộc cậu lắm sao?”

“Tôi không hiểu tại sao chuyện đó lại quan trọng với anh như thế.”

Kaname hôn vào chỗ hõm xuống nơi xương đòn của Zero, nhắm nhá một chút trước khi di chuyển xuống thấp hơn với tia sáng loé lên trong mắt mà anh che giấu người tình của mình. “Oh?”

“Tại sao anh lúc nào cũng phải có thứ mình muốn vậy hả?”

“Tại vì ta có thể,” anh mỉm cười, ánh mắt bừng sáng khi anh ngược nhìn Zero. Người thợ săn không hiểu ý định của Kaname là gì cho đến khi cậu nghe thấy tiếng kéo khoá quần của cậu. Mắt cậu mở to hết cỡ, cậu ngồi bật dậy, “Kuran, đợi-”

Kaname ấn cậu nằm xuống, lắc đầu. “Kaname.”

Zero nuốt nước bọt. “...anh đùa tôi đó hả,” cậu gần như rên rỉ trong tuyệt vọng khi nhận thấy Kuran lột bỏ quần áo của mình. Người thuần chủng chỉ mới làm – chuyện mà Zero đoán anh ta sắp sửa thực hiện – với cậu một lần trước đó. Cậu không hề thích cái cảm giác hoàn toàn mất trí cậu đã có tí nào. Well, thật ra là có, nhưng mà...”Tôi sẽ không nói đâu.”

“Hn.” Là câu nói duy nhất người thuần chủng đáp lại khi anh cúi thấp đầu xuống. Anh dừng lại. “Zero. Có nhớ cho kĩ. Đây là ta.”

Zero quắc mắt nhìn anh, cậu mở miệng ra định ngắt lời và tiếng rên của cậu lấp đầy cả căn phòng.

Kaname cười khúc khích và – chứa lòng lạnh, cái cách âm thanh ấy ngân vang quanh cậu thật khiến cậu muốn cào rách tấm khăn trải giường bên dưới. Cậu cắn chặt môi dưới của mình khi lưỡi của Kaname bắt đầu lướt quanh cậu, bên dưới cậu. “Ngh...tên khốn...”

Kaname nhích ra xa và lắc đầu. “Quên rồi sao? Ta đã nói rồi, là Kaname.”

“Tại sao anh không-ah-chịu ch-ngh-ấp nhận sự thật là...hah...” Zero ngửa đầu ra sau, để thoát ra tiếng thở hổn hển, tìm cậu đập mạnh trong ***g ngực. Cậu đang tính nói gì nhỉ? Cậu nhìn xuống -cậu không nên làm thế, cậu thật sự không nên làm thế. Quan sát khuôn mặt của Kuran – khuôn mặt tuyệt mỹ của anh – với đôi môi xung quanh cái đó của cậu và cái nhìn rực cháy đó bắt gặp ánh mắt của cậu – Kuran khoá chặt ánh mắt của anh và cậu và Zero không thể quay đi tựa như mạng sống của cậu phụ thuộc vào đó.

Tên khốn ấy bỗng nhiên tách ra ngay khi cậu gần đến đỉnh điểm và Zero găm gờ đe dọa trong cổ họng. Kaname khẽ cười, ánh mắt cháy âm ỉ và đôi môi đầy cảm dỗ. “Tên ta là gì, Zero?”

“Đồ khốn!” Cậu rít lên.

“Không.” Kaname đưa ngón tay vuốt dọc chiều dài cái đó của Zero, say mê với cách người anh yêu đang rên rỉ. “Đó không phải tên ta.”

Zero thở hổn hển, cắn chặt môi dưới của mình, mắt nhìn chăm chăm vào tên quỷ dữ với đôi môi mềm mại và ánh mắt tăm tối thèm khát. “Anh là đồ độc tài.”

Kaname nhếch mép. “Đó là ưu điểm của ta mà.”

Dù rất muốn cười và la hét và cào nát mặt Kaname ra, cuối cùng Zero vẫn để thoát ra tiếng thở dài nặng nề. “Được thôi...Kaname.”

Người thuần chủng ngay lập tức để cho Zero xuất ra và hồi tưởng lại thanh âm có phần do dự, khó chịu và bất định ấy khi tên anh rời khỏi đôi môi của Zero. Anh hơi thích thú khi nghe cậu gọi tên anh theo cách đó, gần giống như Zero đã luyến tiếc khi để nó thoát khỏi môi cậu vậy. Anh cười khúc khích và chớp mắt ngạc nhiên khi Zero rên rỉ và thúc hông cậu lên.

“Tên khốn...” Zero hổn hển nói mà không kịp thở, cậu nhắm chặt mắt và dần ổn định lại. “Anh lúc nào cũng đòi hỏi hết...” Cậu găm gờ và chống tay ngồi dậy để hét vào mặt Kuran vì đã ép cậu vứt đi thêm một phần danh dự của mình nhưng cổ họng cậu như nghẹn lại. Kaname đang ngồi dậy, đôi mắt rực cháy sắc đỏ khi anh đưa tay mình – với những ngón tay đầm nước – lên môi. Mắt của Zero dán chặt vào cảnh tượng chiếc lưỡi của Kaname liếm đi chất lỏng nhục dục từ cậu, và rồi đôi môi ấy mỉm cười. “Ngọt thật.”

Mặt Zero trở nên nóng bừng. Cậu chớp mắt vài lần trước khi ném cho Kuran một cái nhìn. “Dơ quá đi.”

Kaname khẽ cười, cố gắng làm cho đôi mắt trở lại bình thường. Mặc dù Zero đang cố che giấu, nhưng anh đã thấy được nỗi lo lắng trong mắt cậu khi Kaname đã mất kiểm soát hơn một lần trong ngày hôm nay. Anh cười và ngả người về phía người yêu của mình, tay anh vuốt ve khắp nơi tìm cách kích thích cậu trong khi kiềm chế nhu cầu của bản thân. Không mất quá lâu để Zero rơi vào trạng thái ham muốn mà Kaname luôn thích thú khi làm cậu trở nên như vậy, một cảm giác mà cả hai đã cùng tạo nên.

“Zero, ta yêu cậu,” Kaname thì thầm nơi đôi môi của người thợ săn sau khi anh đã vào sâu trong cậu. Zero lưỡng lự né tránh anh. Kaname hôn cậu, đợi cho đến khi Zero hôn đáp lại và anh thì thầm thêm lần nữa, “Ta yêu cậu.”

“Im đi...” Zero khẽ đáp trả. Kaname nắm lấy tay cậu, ngón tay cả hai đan vào nhau. Kaname nhẹ xoay người và Zero thở dốc, cậu thúc hông lên một cách thiếu kiên nhẫn. “Nhìn ta đi Zero.”

Zero lắc đầu. “Tôi bảo anh im-gh-” Khi Kaname bắt đầu di chuyển, anh hôn cậu say đắm, người thuần chủng cứ tiếp tục lặp đi lặp lại những từ ngữ ngu ngốc đó. Zero cảm thấy người nóng bừng khi Kaname dần đưa cậu đến đỉnh điểm lần thứ hai. Khoái cảm ấy luôn khiến cậu vất bỏ lí trí của mình – bất kì lí trí nào còn sót lại trong cậu. Tay cậu ôm chặt người Kuran và thúc hông lên để giục anh vào sâu hơn và nhanh hơn nữa. Cậu rên rỉ, cắn chặt môi để ngăn không cho tiếng phát ra.

Kaname vùi mặt vào cổ của Zero và hối hận vì điều đó ngay lập tức khi cơn khát máu Zero của anh lại bắt đầu xuất hiện. Anh dừng lại một chút, lơ đi tiếng lầm bầm đầy thất vọng của Zero. Anh dùng tay còn lại giữ hông cậu thấp xuống và chờ một chút để trấn tĩnh bản thân. Khi Zero bắt đầu phản đối, anh nắm lấy cái đang cương cứng của cậu và xoa nắn nó trước khi anh tiếp tục đẩy sâu vào. Từng tiếng thở dài và rên rỉ phát ra từ Zero đang khiến anh mất đi ý thức.

Zero rên lên và ngã đầu ra sau, đầu óc cậu quay cậu. Đầu đó sâu trong tâm trí, cậu có thể nghe thấy bản thân mình lên tiếng. Chuyện này không có gì đặc biệt hết. Ah...ngh...không có gì đặc biệt về một việc họ đã làm rất nhiều lần như vậy cả. Tay cậu siết chặt lấy Kuran.

“Zero.”

Mắt cậu nhẹ hé mở và nhìn thẳng vào đôi mắt của Kaname. Tim cậu đập mạnh trong ***g ngực khiến tiếng thở dốc như tắt nghẹn nơi môi. Thứ tình cảm thuần khiết trong đôi mắt u ám đó nhấn chìm cậu và Zero thở hắt ra khi anh đẩy vào cậu thêm lần nữa, cậu nhắm chặt mắt lại và phóng ra thứ chất lỏng nhục dục đó ở giữa hai người. Thân thể cậu run lên vì khoái cảm. Không có gì đặc biệt...

...phải không?

Đôi môi mềm mại của Kaname quét nhẹ qua thái dương của cậu khi Zero định thần lại sau cơn đỉnh điểm. Cậu cảm thấy buồn ngủ khi đã được thỏa mãn bởi thân thể và máu của Kuran. Những cử chỉ vuốt ve dịu dàng từ đôi môi của Kuran khiến cậu muốn rên lên. Khi người thuần chủng lười biếng khẽ cười, Zero thầm chửi rủa, nhận ra rằng cậu thực sự đã rên lên vì vui thích.

Thật không may, cậu không có đủ sức để ngăn bản thân khỏi cơn buồn ngủ đang kéo tới. Kaname nằm bên cạnh cậu và thì thầm điều gì đó mà Zero không thể nghe được. Không chắc rằng mình muốn nghe nó hay không, Zero để bản thân rơi vào một giấc ngủ không mộng mị và đắm chìm trong mùi hương mãnh liệt tỏa ra từ người thuần chủng.

Kaname tiếp tục vuốt ve cậu cho đến khi nhịp thở của Zero dần trở nên đều đặn, khuôn mặt cậu khi ngủ trông thật hiền lành như một thiên sứ. Anh mỉm cười ấm áp. “Đừng bảo ta rằng không có gì đặc biệt,” anh nói thầm, hôn lên mí mắt của cậu. “Ta sẽ không tin cậu đâu.”

Zero xoay người, đầu cậu gối lên chiếc gối êm ái ở phía dưới.

Kaname sững cả người: Zero đang để lộ cổ của cậu trước mặt anh. Anh không nhận ra mình đang nghiêng người về phía trước cho đến khi anh vùi mặt vào vùng cổ ấm áp của Zero, Kaname khựng lại. Anh để thoát ra tiếng thở dài mệt mỏi. Việc này thật sự quá độc ác. Anh nhắm chặt mắt lại, há miệng ra với đôi răng nanh sắc nhọn đã sẵn sàng. Zero đã vô thức trêu chọc anh cả đêm và giờ đây cậu vừa mới mời gọi anh-

“Kuran...”

Cả người Kaname đông cứng lại. Anh lùi về phía sau một chút để nhìn vào khuôn mặt say ngủ của Zero trong thoáng chốc. Anh mỉm cười và lướt nhẹ một ngón tay lên gò má của Zero. Thật ngu ngốc. “Ta yêu cậu, thật sự yêu cậu. Đó chính là lý do vì sao ta không thể...dù cho ta có khao khát nó đến thể nào đi chăng nữa.”

Một cách nhẹ nhàng, Kaname rời khỏi giường và thu gom đồ đạc của anh để trở về, anh cau mày nhìn chiếc áo sơ mi đã nhàu nát của mình. Sau khi mặc xong quần áo, anh đến bên người tình đang say ngủ của mình và thở dài. Anh ghét việc rời đi. Thầm bước từng bước đến trước mặt Zero, anh cúi xuống và hôn chúc ngủ ngon người anh yêu và bắt đầu cất bước, nhưng anh đã bị ngăn lại. Cau mày, anh nhìn xuống cánh tay của mình và nhận ra bàn tay đang nắm chặt lấy tay áo của anh.

Anh chờ đợi.

Zero không nói gì cả, nhưng những ngón tay của cậu siết chặt cánh tay của anh hơn và Kaname quay trở lại với người tình của mình. Anh tiến đến gần chiếc giường mà không nói một lời, rồi anh nằm lên trên khi Zero xích qua chừa chỗ cho anh.

Vài giờ sau, Zero giật mình tỉnh giấc, cậu ngồi dậy trong căn phòng tối om. Cậu lúc nào cũng thiếu tỉnh táo chừng vài giây sau khi thức dậy nên cậu đã không nhận ra ngay cánh tay đang ôm lấy cậu không phải là của mình. Tuy nhiên cậu gần như nhảy dựng lên khi nhận ra điều đó. Ánh nhìn của cậu ngay lập tức hướng về người đang nằm bên cạnh và Zero như ngưng thở.

Anh ta đã ở lại...

Kaname lằm bằm điều gì đó trong khi ngủ, ví dụ như “Ta nói là làm ngay đi” và Zero nhắm mắt. Tên khốn độc tài, cậu nghĩ, về cau có trên mặt cậu sau đó chuyển thành một nụ cười triu mến. Kuran trông thật giống một đứa trẻ khi anh ta đang ngủ: cách anh vùi mặt vào trong gối, tóc xoã rối xung quanh, hàng mi đen láy của anh nghỉ lại nơi làn da mịn màng và đôi môi nhìn như đang đổi. Thuần chủng đầy quyền năng cơ đấy. Cậu vươn tay ra vén một lọn tóc nâu khỏi khuôn mặt của Kaname, sau đó bắt đầu vuốt nhẹ viền môi anh một cách chậm rãi và dịu dàng.

Nét cau có bắt đầu xuất hiện trên môi cậu khi cậu nhìn xuống người thuần chủng đang ngủ. Ngay bây giờ trông anh rất dễ tổn thương, ngủ say sưa tựa như không quan tâm đến bất kì thứ gì trên thế gian. Anh đã luôn ngủ như thế này sao? Cậu nhú mày. Có phải đây là lý do vì sao Kuran không bao giờ ở lại? Vì anh sợ rằng Zero có thể làm hại anh trong khi ngủ? Zero sẽ không bao giờ làm anh bị thương, cậu-!

Ngón tay của Zero giật khỏi khuôn mặt Kaname trong cơn sốc.

Một khoảng thời gian dài Zero chỉ ngồi trong bóng tối và nhìn chăm chăm vào người đang ngủ cạnh cậu trong kinh hoàng. Làm thế quái nào...việc này...cậu không thể tin được. Cậu chắc chắn sai lầm rồi, không đời nào cậu thực sự có thể.... Cảm giác này – cậu...đang yêu sao...?

13. Chương 13: His Loneliness

Kaname kê cựa mình trong giấc ngủ, dần nhận thức được làn khí trong lành buổi sớm và những âm thanh ngày mới nhẹ vang lên khắp căn phòng. Một cách miễn cưỡng, anh chậm rãi mở mắt và lướt nhìn xung quanh: Anh tỉnh dậy trên một chiếc giường xa lạ và lơ mơ nhớ ra rằng mình đang ở trong phòng của Zero. Mắt Kaname nhắm lại vì thiếu đi bóng đêm thường nhật, anh lơ đãng cau mày trước hình ảnh ngoài khung cửa sổ màn mây u tối và xám xịt ngoài kia đã che đi vầng thái dương của bình minh. Đường như trời sắp mưa.

Anh chuyển hướng nhìn của mình khi nghe thấy Zero bước vào phòng và khựng lại vì sự gần gũi mới lạ này: quan sát người ex-human tóc bạc nóng nảy đang chỉnh trang cổ tay áo của cậu. Kaname lặng lẽ ngắm cậu thay y phục cho ngày mới, tận hưởng cảm giác ấm áp đang lan tỏa trong tim trước cảnh tượng ấy. Anh thích nó, phút giây quý giá này, khi mà người yêu không chút phòng vệ của anh chuẩn bị cho một ngày của cậu. Thân thuộc đến mức Kaname thậm chí còn không dám thở ra bởi anh sợ rằng mọi thứ sẽ tan biến bởi âm thanh đó.

Khi Zero với tay lấy cà vạt, ngón tay cậu như đông cứng lại, cậu đưa mắt về phía chiếc giường nơi Kaname – thuần chủng Kaname Kuran – đang nằm ngủ, tay ôm lấy gối của Zero và tấm lưng trần không tì vết của

anh được bao phủ bởi khăn trải giường của cậu. Zero quay đi và nhặt lấy cà vạt, tránh không để ánh mắt của mình nán lại lâu hơn. Cậu không biết phải làm gì bây giờ. Cậu vẫn còn choáng váng trước phát hiện của bản thân mới vài giờ trước đó. Cậu không biết phải hành động như thế nào, nên xử sự ra sao khi ở cạnh người thuần chủng. Cậu –

“Cậu cần ta giúp không?”

Zero chớp mắt. Anh ta tỉnh rồi sao? Cậu bắt gặp ánh nhìn thích thú và ầm ập trong đôi đồng tử tối màu của Kaname khi anh ngược nhìn Zero từ giường của cậu. Kuran xoay người và ngồi dậy, tấm chăn dần trượt xuống khỏi thân hình hoàn mỹ của anh rồi yên vị ngay trong lòng người thuần chủng một cách nuối tiếc: Zero chăm chú theo dõi lộ trình của tấm chăn khi nó lướt qua khuôn ngực hoàn hảo rồi dẫn xuống thắt lưng mảnh dẻ của Kaname. Ồ, hay chưa, cậu bực bội nghĩ, từ khi nào cậu lại cho rằng Kuran trông rất tuyệt khi không mặc áo vậy hả?

Kaname quan sát nét ửng hồng dần phủ lên mặt của Zero và mỉm cười, ý nghĩ của người sao đỏ được viết đầy trên mặt cậu. Người thợ săn hãn đã nhận ra nụ cười của Kaname vì cậu quay đi ngay sau đó.

“Anh không lạnh sao?”

“Ta thích thời tiết như thế này.” Kaname khẽ cười, anh đưa tay vuốt những lọn tóc dài sau gáy và xoa nhẹ cổ trong lúc làm thế, cổ ngăn lại cơn ngáp đang chống đối sự tỉnh táo của anh. Anh liếc xuống chỗ tấm chăn rồi quay trở lại nhìn Zero, đôi mắt thạch anh tím của cậu hoàn toàn tập trung vào chiếc tủ đầu giường, hệt như cậu đang muốn khoan thủng nó với ánh nhìn của mình vậy. “Mặt khác, ta sẽ không phản đối nếu cậu muốn tự mình ủ ấm ta đâu.”

“Hn.” Khi Zero quên không liếc nhìn anh hoặc đỏ mặt hoặc trở nên bối rối, Kaname cau mày. Dĩ nhiên, anh đã cho rằng Zero sẽ đỏ mặt và nổi cáu với anh, nhưng người thợ săn không hề có một phản ứng nào như vậy. “Zero?”

“Tôi phải đến lớp đây,” cậu vừa nói vừa với tay nhặt lấy dải băng sao đỏ màu trắng nằm trên đầu tủ. Chết tiệt! Cậu đang hoảng lên đây này! Zero không ngờ Kaname lại thức dậy vào lúc này, ở sao ấy nhỉ, là khoảng nửa đêm đối với anh ta? Không, nó là – mà chuyện đó có quan trọng khi gì đâu? Anh ta đã thức dậy và Zero phải chuẩn ngay trước khi cậu làm chuyện gì ngu ngốc.

“Ta có thể nhận một nụ hôn tạm biệt không?”

Đầu ngón tay của Zero chợt dừng lại ngay khi chạm vào dải băng đeo tay và cậu liếc nhìn Kaname trong kinh ngạc, nhận thấy cái nhếch mép nơi đôi môi mềm mại đó và... “Ồ khôn.”

Kaname bật cười, anh nhấc chân lên phía dưới tấm khăn trải giường màu trắng, gác tay lên đầu gối, người thuần chủng tập trung nhìn về phía cậu sao đỏ đẹp trai, nổi bật dọc thấp thoáng trong đôi mắt màu tím tuyệt mỹ của cậu, Kaname tựa đầu vào tay, những ngón tay dài của anh lướt qua từng lọn tóc quăn. “Chỉ là một nụ hôn thôi. Nó đâu thể giết cậu được, đúng không?”

Trước sự ngạc nhiên của Kaname, Zero chỉ bước về phía trước thay vì khẳng định lại câu nói trước đó của anh. Anh ngồi thẳng hơn một chút khi người thợ săn tiến đến chỗ chiếc giường và cúi xuống, một tay cậu chống xuống nệm còn tay kia thì vươn tới lướt qua gò má người thuần chủng, rồi môi của Zero và anh đã chạm nhau trước khi Kaname có thể hô hấp trở lại sau nỗi kinh ngạc của mình.

Anh đang mơ. Chắc chắn là vậy rồi, phải có gì đó khác lạ về thái độ của người thợ săn nếu đây là sự thật. Từ khi nào Zero lại đi hôn anh khi mà họ sẽ không tiến xa hơn chút nào nữa ngoài việc này? Có thể Zero chỉ cảm thấy tốt hơn khi tỉnh dậy vào buổi sáng sau khi quan hệ thôi, nhưng Kaname nghi ngờ việc Zero có thể tự nguyện ôm hôn một thuần chủng chỉ vì lẽ đó. Dù vì lý do gì đi nữa thì, Kaname đáp trả lại nụ hôn nhẹ nhàng ấy một cách chậm rãi, anh đặt tay lên chỗ đường cong nơi cổ của Zero, quét nhẹ qua phần xương quai xanh trên làn da nhạy cảm của cậu và trượt tay vào mái tóc bạc mềm mại ấy, Kaname cảm thấy hạnh phúc vì cậu đã làm như vậy.

Lưỡi của Kaname lướt qua môi của Zero như một lời yêu cầu dịu dàng, tận hưởng cái cách đôi môi cậu khẽ hé mở để đáp trả anh, chào đón và ầm ập, và rồi anh lại có thể nếm được hương vị từ đầu lưỡi và vòm miệng của Zero. Nụ hôn chỉ kéo dài trong chốc lát, có thể là năm giây, nhưng thời gian dường như không tồn tại

vào mỗi lần Kaname hôn Zero. Khi cậu sao đỏ rời ra, Kaname áp tay mình lên bàn tay của Zero đang đặt trên má anh và vùi mặt vào đó, rồi anh quay qua hôn vào lòng bàn tay của người thợ săn. “Cảm ơn cậu.”

Người thợ săn bất ngờ kêu lên, Kaname liền mở mắt và bắt gặp vẻ mặt kì lạ của Zero trước khi cậu cúi đầu xuống để mái tóc màu bạc che đi ánh mắt của mình và rời khỏi anh, mang theo cả bàn tay ấm áp của cậu. “Tôi phải đi.”

Giọng của cậu nghe rất ấm và khê khàng, nhưng đồng thời...âm điệu đó là sao? Kaname cau mày. Khi Zero cất bước quay đi, Kaname lên tiếng, một phần vì tò mò xem Zero sẽ phản ứng như thế nào. “Ta yêu cậu.”

Zero chợt chùn bước, cậu dừng lại, khê liếc qua vai và rồi tiếp tục đi về phía cửa phòng. “Tôi đã bảo anh rồi, đừng có nói thế nữa,” cậu đơn giản nói khi với tay chạm vào nắm đấm cửa, giọng điệu đã bình thường như cũ. Cảm ơn Chúa.

“Điều đó làm cậu phiền lòng đến vậy sao?” Kaname thận trọng hỏi, anh chợt cảm thấy hơi lạnh. Người thuần chủng ngả người về trước và tựa lên cánh tay mình, anh nhìn về phía Zero, hai tay trượt sâu vào mái tóc tối màu. Ánh mắt Kaname tập trung vào tấm lưng cứng đờ của người yêu mình.

Tay của Zero siết chặt quanh nắm đấm trước khi cậu mở cửa ra. “Ừ.”

Khi cánh cửa phòng đóng lại, Kaname đưa một tay lên mặt và thở dài. Anh thật là một thằng ngốc. Zero muốn anh phải đối mặt với rắc rối như thế này thêm bao lâu nữa đây?

Ở phía bên kia cánh cửa, Zero tựa lưng vào khung cửa gỗ và nhắm mắt lại. Chết tiệt...Vừa nãy là cái quái gì vậy? Cảm giác này, nó như bay bổng trong tim cậu một cách nhẹ nhàng nhưng cũng rất nặng nề khiến ***g ngực cậu như bị đè nén, và thành thật mà nói thì, nó khiến cậu buồn nôn. Cậu hít một hơi thở sâu và bước khỏi cánh cửa, lơ đi sự thôi thúc kêu gào bản thân hãy quay vào trong bởi những lý do không thể gọi tên.

Trời đang mưa. Zero nhận ra điều đó khi cậu nhìn ra ngoài cửa sổ trong lớp học. Cậu gác cảm lên lòng bàn tay trong lúc giọng của giáo viên vang lên đều đều trên bục giảng về một cuộc nội chiến nào đó. Cậu cố làm lơ trước hồi tưởng về đôi môi của Kaname khi anh hôn tay cậu vào sáng nay. Zero đã giữ anh lại, đã yêu cầu anh ở lại mà không cần dùng đến ngôn từ, và đó là sai phạm của chính cậu. Zero tự hỏi liệu anh có còn ngủ lại trong phòng của cậu, trên giường của cậu hay không. Ý nghĩ đó khiến cậu rung mình vì vài lý do. Cậu cố ép buộc ý nghĩ của bản thân phải tránh xa Kuran. Tránh xa ký ức về đôi tay ấm áp của anh ta với những cử chỉ vuốt ve như thiêu đốt làn da của Zero, cách anh dịu dàng áp môi mình với cậu, hay cách anh vuốt tóc cậu khi ngủ. Đồ thuần chủng ngu ngốc. Sao anh ta lại hành động tình cảm một cách thái quá như vậy?

Zero nhăn mặt. Có lẽ từ ‘tình cảm’ không đúng cho lắm. Chẳng phải anh ta đã bắt Zero phải gọi tên mình bằng những phương thức đáng ngờ vào tối qua sao? Và, Zero thầm nghĩ với một tiếng rít lên giận dữ khiến cô gái ngồi trước mặt cậu bỗng trở nên lo lắng, cậu thực sự đã nói thế mới đau. Thuần chủng ngu ngốc, lúc nào cũng làm cậu mất hết đi lòng tự trọng của mình! Và rồi Kuran đã làm gì sau đó hả? Anh ta – ờ khoan, anh ta vẫn không thỏa mãn, anh ta đã...Tâm trí Zero tua lại hình ảnh đầu lưỡi của Kaname lướt trên từng đầu ngón tay dài mảnh khảnh của anh khi người con trai tóc nâu liếm sạch toàn bộ chất lỏng nhục dục từ cậu – Ồ. Phải rồi, anh ta đã...làm thế.

Yuuki liếc nhìn đồng hồ, mí mắt dần trĩu xuống. Cô dám thề trên món bánh pudding yêu thích của mình rằng cái đồng hồ chắc chắn đã bị hỏng, hoặc ai đó đã khiến thời gian ngừng trôi. Ánh nhìn ngái ngủ lướt qua toàn lớp học của cô đã là bằng chứng cho việc mọi người đều lơ đãng như nhau. Cô muốn đi ngủ...Đầu cô đập nhẹ xuống quyển vở trên bàn. Mà lớp đang học cái gì vậy ta? Cô khá chắc rằng nó có liên quan gì đó đến kì Đồ Đá, thủy t...thủy tổ của loài người và ờ, cuộc...ờ...Cô liếc nhìn bảng. À, cuộc nội chiến.

Khốn thật, không hiểu sao cô biết rằng thế nào mình cũng sẽ trượt bài kiểm tra vào thứ sáu này. Có lẽ cô nên nhờ Zero giảng bài lại...Mặc dù hôm nay cậu đã đến lớp trễ. Cũng không phải bất thường gì cho cam, nhưng Zero trông cứ im lặng và tự lự thế nào ấy khi lơ đi bài diễn văn đông dài của thầy giáo về việc đi trễ của cậu, gần như là cậu không thể nghe thấy ông ta vậy. Chuyện đó thì hơi lạ một chút vì lúc đó có vẻ như Zero không cố ý cho ông thầy ăn bơ như mọi lần. Cô nhắm mắt lại và tự hỏi không biết cuộc hẹn của họ

hôm qua đã diễn ra như thế nào. Một nụ cười thoáng xuất hiện trên mặt cô. Cô biết Kaname-senpai sẽ tận dụng cơ hội đó để ở cùng với Zero mà.

Nhiệm vụ của cô đã thành công vang dội nha! Cô cười toe toét và tự hỏi không biết hôm qua họ đã làm những gì. Chuyện Zero hẹn hò với Kaname-senpai nghe có hơi hài một tẹo vì cậu lúc nào cũng ra vẻ kiểu “tôi thà trầm mình tự tử còn hơn”. Không biết cả hai có làm theo danh sách cô ghi không ta? Cô khẽ cười khúc khích trước ý nghĩ về phản ứng giận dữ chắc chắn phải có của Zero. Họ đã nói với nhau những gì nhỉ? Nó có giống những khi Zero và Yuuki ở cùng nhau không? Hay giống như cô mỗi lần ở gần Kaname-senpai? Yuuki cau mày. Zero mà hành xử được như thế cô chết liền. Làm thế nào mà Kaname có thể nói chuyện với một người cáu kỉnh như Zero được vậy?

Một cách chậm rãi, cô ngẩng đầu lên khỏi vị trí lười biếng trước đó. Lỡ như Zero trở nên tức giận rồi bỏ về thì sao? Điều đó sẽ làm trái tim của Kaname tan vỡ mất, đúng chứ? Ồ, không đến nỗi đâu, nhưng nếu Zero đã làm thế thì hôm nay tâm trạng của cậu sẽ rất tồi tệ rồi và sự thật thì cậu vẫn bình thường. Phải không ta? Cô lén lút quay đầu lại để nhìn thấy cậu sao đỏ ngồi sau lưng mình và – gờm đã, sao tự dưng cậu lại nhăn nhó nhìn ra cửa sổ với khuôn mặt đỏ bừng như thế?

Cô liếc nhìn về phía thầy giáo rồi thì thầm, “Ê. Zero...”

‘Anh trai’ cô không nghe thấy gì.

“Êee! Zero!!”

Zero chớp mắt.

“Êeeeeeeee-”

“Cross!”

Yuuki nhảy dựng lên vì giọng nói lớn tiếng của thầy giáo, và những người khác cũng y chang. Cô cười gượng và đưa tay xoa sau gáy “X-Xin lỗi, có gì đó vướng trong cổ họng em...um...ê...e hèm...e hèm.” Cô cố hắng giọng và tươi cười “Đ-Đỡ hơn rồi.”

“Yuuki?” Yori cau mày khi chờ đợi bạn mình thu dọn sách vở để họ có thể rời khỏi phòng học vắng người này. Cô đang khẽ cần nhả gì đó về cậu sao đỏ điển đặc, ông thầy gât gỏng và kì Đồ đá.

“Đơ-đơ đã, Yori-chan,” Yuuki nói trong khi thu dọn sách vở một cách vụng về. “Tớ phải nhanh hỏi Zero vụ này đã.”

“Nhưng Yuuki-”

Yuuki xoay người lại và chớp mắt trước chỗ ngồi trống trơn.

“Zero đã về rồi mà.”

Chết tiệt!

“Anh ấy đang bực mình.” Shiki nhận xét một cách thẳng thừng ngay khi người thuần chủng vừa đi lên lầu và khuất khỏi tầm mắt của họ, đem theo bầu không khí ngọt ngào phát ra từ người anh. Aido thở dài rồi trừng mắt nhìn cậu người mẫu khi cậu ta ngồi phịch xuống chiếc trường kỷ kế bên mình cùng với cô gái cột tóc hai bên hiện đang ngồi chỗ tay ghế cạnh đồng sự của cô. Người vampire tóc vàng nhìn mấy chiếc ghế trống trong căn phòng mà hai người kia đã có thể chọn lấy để ngồi rồi nhìn lại những vampire có vẻ ngoài trầm tĩnh- mà theo Aido là chán ngắt- đang ngồi kế cậu.

Xét mọi trường hợp có thể thì, cậu cảm thấy khá nghi ngờ khi họ lại xuất hiện ngay đúng lúc Hanabusa đang mong muốn được thư giãn với hộp pocky mới mà Kain đã mua cho cậu để khen thưởng cho việc không gây rắc rối gì trong cả tuần Kain thật sự là người anh họ tốt nhất thế giới này đó nha. Dù vậy, bỏ qua chuyện ấy, Aido nhớ lại câu nói của Shiki. Không cần người thiếu niên tóc nâu nói ra điều rõ ràng đó thì cậu cũng đã biết tâm trạng của Kaname-sama không tốt rồi. Cậu đảo mắt và cố gắng kiềm nén để không lăm bắm bất kì từ ngữ mất phẩm cách nào.

Rima thở dài, cô chống tay lên đầu gối và nhìn chằm chằm vào hộp pocky trong tay Aido. Vị đâu. “Lại là cậu sao đỏ đó. Thật rắc rối.” Cô khẽ lấy chân khều Shiki.

“Hm...” Cậu vampire với mái tóc màu đồng ngược lên nhìn cô, mong muốn được ngủ yên rõ trong mắt cậu.

“Tên Kiryu đó thật khiến tôi tức chết mà,” Hanabusa thở dài, nhai lấy một cây pocky. Có lẽ cậu phải đi và nói chuyện với tên ex-human về việc cậu ta dám cả gan tin rằng mình có quyền gây rắc rối cho Kaname-sama mới được. Nếu Hanabusa được làm theo cách của cậu, cậu sẽ nắm cổ tên sao đỏ ấy mà lệnh cho cậu ta phải hoàn toàn quy phục Kaname-sama! Ai mà lại không thể chứ? Anh là hiện thân của sự hoàn hảo mà. Với mái tóc xoăn màu nâu và ánh mắt ấy, ánh mắt đầy kiên cường và mãnh liệt như ra lệnh cho mọi người phải kính trọng và phục tùng, và khi người thuần chủng tức giận thì đôi mắt anh như bùng cháy nhưng vẫn giữ một chừng mực nhất định khiến cho người ta phải rùng mình vì sự kiềm chế đó. Không chỉ ngoại hình của anh, kể cả trí tuệ và tích cách của Kaname cũng là điều đáng phải ngưỡng mộ! Aido đang bận rộn định nghĩa về sự hoàn mỹ của người thuần chủng khi Ichijou hiện ra ngay bên phải, thơ thẩn đến trước mặt cậu mà tươi cười.

“Chúc mừng nha Aido,” anh cười rạng rỡ khiến Aido ngạc nhiên- đến độ người thiếu niên tóc vàng mắt xanh phải nhảy dựng lên. “Tôi đã không tin là cậu có thể thực hiện được, nhưng rõ là cậu đã chứng minh được rằng tôi sai rồi.”

“Anh đang nói cái gì vậy?” Aido hỏi với cái nhìn thận trọng, miệng vẫn còn ngậm nửa cây pocky ăn dở. Thi thoảng người phó hội trưởng làm cậu bực mình thật đó. Như Ruka. Và Shiki. Và Kiryu.

“Chúng tôi đều thua cuộc, cậu biết đấy,” anh tiếp tục với một khuôn mặt hòa nhã mà ẩn sau lớp mặt nạ thanh thoi và hiền lành đó là một con quái vật – một con quái vật thật sự. Làm thế nào Kaname-sama có thể chịu được một người bạn như thế nằm ngoài tầm hiểu biết của cậu, nhưng ngấm lại, họ đã lớn lên bên nhau và Kaname-sama là một người tử tế. “Tôi phải thua mất một trong những cuốn manga yêu thích của tôi vì cậu đấy.”

“Tiếc quá ha,” cậu bình luận một cách lạnh nhạt. Cậu không chắc Ichijou đang nói về vụ gì, nhưng cậu vui vì mình đã làm cho anh ta thua cuộc.

“Ruka cũng buồn lắm đó nha. Cô ấy thua mất mấy tấm poster Kaname của mình mà, mặc dù tôi là người duy nhất biết về chúng.” Ichijou cười khúc khích. “Đâu ai nghĩ rằng cậu sẽ làm được đâu.”

“Làm cái gì được?” Hanabusa hỏi với ánh nhìn bực dọc trong đôi mắt xanh lạnh lùng của cậu.

“Cậu không làm cho Kaname tức giận trong suốt một tuần lận đó,” Ichijou chỉ ra trong lúc nghiêng người tiến gần phía vai phải của Aido hơn từ phía sau ghế sofa. “Thậm chí tâm trạng cậu ta còn xấu hơn bình thường nữa. Tôi không hiểu sao cậu xoay sở được để né cơn tức giận của cậu ta nha.”

“Tôi đâu có tệ đến vậy đâu!” Hanabusa gắt, bực tức vì âm giọng hời hợt của người đối diện, nghe cứ như Ichijou mong đợi nó xảy ra lắm đấy. “Tôi đã từng trải qua một tuần mà không làm Kaname-sama tức giận trước đó rồi nha!” Cậu bỏ dở câu nói để tìm ví dụ. “Như hồi, um-” không chờ đã anh ấy đã rất tức giận vào lần đó. “À không, hay là-” ờ phải rồi, lần đó anh ấy cũng tức giận luôn.

Ichijou cười khúc khích và xoa đầu cậu thiếu niên tóc vàng. “Cậu nên tự hào vì thành tựu của mình đi. Đây có thể là kết quả tốt nhất của cậu từ trước tới giờ đó.”

Hanabusa đẩy tay Ichijou ra và liếc anh, cậu đưa tay vuốt lại mái tóc rối bù của mình. Ichijou ngu ngốc, rõ là anh cố ý làm thế mà. Cậu dám cá rằng anh ta cũng hành hạ chó con cho vui luôn ấy chứ.

“Ồ, chúc mừng, Aido,” Rima lẩm bẩm một cách thờ ơ.

Aido quay lại và trừng mắt với cô và Shiki, người sau đó cũng gật đầu và lẩm bẩm dù trong miệng vẫn còn ngậm một cây pocky, “chúc mừng.”

Họ đang chế giễu mình sao? Sao cậu lại- khoan, mà tên khốn nào đã mở vụ cá cược đó vậy? Cậu có thể không làm Kaname-sama nổi giận trong một tuần mà, là tên Kiryu đó cứ làm cho người thuần chủng buồn phiền chứ bộ! Cậu mà tìm cho ra người nào khơi mào cho vụ này thì đảm bảo rằng chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

“Có lẽ lần sau chúng ta nên chờ xem cậu ta có thể im lặng trong bao lâu,” Shiki đề nghị

Rima thở dài. “Tôi nói là một phút đó.”

“Tôi thì bốn mươi lăm giây thôi.”

Ichijou cười to. “Hai mươi giây thôi! Cá cược nào!”

Hanabusa gầm gừ. Tuyệt, là hội phó, còn ai vào đây nữa? Cậu thử dài. “Không phải lúc này anh nên đi dọa con con nít ở đâu đó sao?”

“Tôi nghĩ là cậu ta đang rầu rầu lắm,” Shiki thử dài. Aido ném cho cậu một cái nhìn tương tự như vẻ mặt của một kẻ đang muốn lột da cậu trai người mẫu phiền phức nào đó càng chậm rãi càng tốt. Hoặc tốt hơn, Hanabusa nhanh chóng tính toán xem cậu sẽ dính vào bao nhiêu rắc rối nếu đóng bằng tên vampire phiền hà đó vào trong một tòa nước đá khi cậu nhìn xuống hộp pocky trong tay mình. Đôi mắt cậu mở to khi nhìn thấy chỉ còn lại mỗi một cây- Mình chỉ mới mở nó ra thôi mà!

Shiki đang nói gì đó với Rima và Hanabusa nhận ra cây pocky đang được ngậm trong miệng cậu, theo sau đó là tiếng nhai lộp rộp từ Rima cắn một cây khác làm đôi. Mất một lúc sau cậu mới nhận ra, nhưng cậu nhanh chóng hồi tỉnh lại và chỉ thẳng vào họ tố cáo. “Là pocky của tôi!”

Hai người mẫu chớp mắt nhìn cậu rồi đứng dậy. “Tới giờ đi rồi.”

Aido gầm gừ. Đồ cướp ngày! Cậu ngã người dựa lên tấm đệm và thử dài đầy não nề khi mấy tên ăn cắp vật ấy cuối cùng cũng để cậu yên. Ít nhất họ cũng chừa cho cậu một cây- dù cậu cảm giác rằng cả hai vẫn chưa kịp lấy nó vì Aido đã quay về phía họ mà thôi. Chắc, cậu với tay lấy cây bánh cuối cùng. Nét cau có khắc lên khuôn mặt nam tính khi cậu nhìn trần trời vào chiếc hộp rỗng của mình.

“Cảm ơn nhiều nha, Aido!” Ichijou vẫy tay với cậu từ phía đầu cầu thang, cây pocky cuối cùng yên vị trong miệng anh. “Làm việc chăm chỉ và đừng gây rối cho Kaname đó!”

Cậu thiệt sự rất ghét thằng cha hội phó đó.

Cậu ngồi lại giữa những tấm đệm và cầu nhàu, rồi sau đó một ý nghĩ chợt nảy vào đầu: Ê khoan! Có phải tại vậy mà Kain mua pocky cho cậu không?

Chuyện gì đang diễn ra trong đầu của Zero vậy? Ban đầu Kaname cho rằng có thể Zero chỉ muốn chút không gian để suy nghĩ vì sáng hôm đó cậu có hơi kì lạ. Giờ đã bốn ngày sau rồi và anh đang dần trở nên bức dọc: Zero đang tránh mặt anh. Cậu không xử sự một cách vô lễ thái quá về chuyện đó như ngày trước, nhưng Kaname vẫn cảm thấy khó chịu mỗi khi người thợ săn bắt gặp anh và rồi quay đi cứ như chưa từng thấy gì. Vả lại, Kaname cũng không chắc nên phản ứng như thế nào. Anh có nên đi và hỏi rõ cậu không? Hay anh nên đợi đến khi Zero đến bên anh? Dù rằng có thể cậu sẽ không làm thế.

Anh để thoát ra một tiếng thở dài. Vào giờ chuyển lớp cùng ngày ấy, Kaname đã dừng lại để xem Zero đã thoát khỏi điều đang giày vò cậu chưa, nhưng người sao đó chỉ nhìn anh đúng một lần rồi vội vã quay đi. Kaname đã ngần ngại, khẽ thoát ra tiếng thở dài vô vọng và cất bước đi tiếp. Từ lúc đó, Zero không buồn liếc về phía anh thêm lần nào nữa.

Cậu thật sự e ngại tình yêu của Kaname đến vậy sao? Như nó là điều gì xấu xa tội lỗi ư? Kaname không thể sai khiến được cảm giác của anh- và mỗi điều đó thôi đã khiến người thuần chủng rất phiền lòng- nên cuối cùng, điều đó khiến cho Kiryu trở thành người nắm quyền kiểm soát trong trường hợp này. Việc ấy khiến anh lo lắng. Một cách chậm rãi, anh cúi về phía trước và cầm lấy chiếc ly uống rượu bằng thủy tinh đang chờ để bắt lấy ánh nhìn của anh trên cái bàn trước mặt và nheo mắt nhìn chăm chăm vào thứ chất lỏng đỏ rực trong đấy.

Có lẽ Zero đúng khi tạo khoảng cách với anh, xét về việc dạo này máu của cậu trở nên hấp dẫn đối Kaname đến thế nào. Anh tự hỏi không biết người thợ săn có để ý không. Có phải đó là lý do? Anh đưa chiếc ly lên miệng và nhanh chóng uống hết thứ dinh dưỡng giả tạo ấy nhằm dập tắt mong muốn chạy đến với người thợ săn, luồn tay kéo mạnh mái tóc mềm của cậu và cắn mạnh vào cuống họng nhạy cảm ấy cho đến khi Zero rên rỉ tuân phục anh.

Nhưng như thế thì tự tôn của anh ở đâu? Dù gì anh cũng là một thuần chủng. Tại sao anh lại cho phép một người ex-human đối xử với bản thân như thế? Zero không biết rằng yêu đơn phương một người trong vô vọng là khó khăn lắm hay sao? Anh phải sống với cô độc này trong bao lâu nữa đây? Cường cầu Zero yêu anh tựa hồ như cố gắng níu giữ một cơn gió vậy: điều đó là không tưởng, dù cho anh có cảm nhận được

nó trong lòng bàn tay nhiều đến thế nào đi nữa, thì chỉ một cái khếp hờ cũng có thể khiến làn hơi ấy tan biến. Trò chơi nhỏ này của họ thật sự rất mệt mỏi, nhưng Kaname vẫn tiếp tục tự nguyện nốc cạn thứ độc được ngọt ngào ấy, vì duy nhất lần này, anh biết rằng mình không thể ngăn cản bản thân làm sai khác đi được

Cậu chắc chắn đang tránh mặt người thuần chủng. Zero không cố ý, nhưng điều đó cứ tiếp tục diễn ra. Cậu luôn thấy anh trong giờ chuyển lớp và sau đó sẽ quay đi ngay lập tức, tập trung nhìn vào mấy điểm ngu ngốc nào đó trên mặt đất, hoặc mấy cành cây, hoặc một nữ sinh nào đó đang chực nghẹn ngào khi Aido nháy mắt với cô. Zero thật ngu ngốc mà. Tại sao cậu luôn bị vướng vào mấy vụ này chỉ vì Kuran chứ? Cậu tiếp tục vuốt lông của bạch mã Lily một cách chậm rãi và sau đó cau mày khi nó dụi đầu vào lòng cậu và nhấm nháp cả vạt của cậu.

“Mày sẽ bị rối loạn tiêu hóa cho coi,” cậu nói và kéo dải băng đỏ ra khỏi miệng của Lily và xoa dịu cơn bực tức của nó bằng cách vòng tay qua cổ nó và bắt đầu vuốt ve an ủi.

Không biết vì sao, tiếng của những con ngựa ở trong chuồng luôn đem đến cho cậu cảm giác an tâm. Vậy thì tại sao bây giờ chúng lại không hữu dụng? Cảm giác khó chịu và buồn nôn cậu có từ bốn ngày trước đó vẫn còn âm ỉ trong ***g ngực khiến cậu thấy bồn chồn, và nếu cậu không phải con trai thì dám cậu đã nghĩ rằng mình có thai rồi. Cậu rùng mình vì ý nghĩ đó. Cậu đang cố gắng để hiểu ra một điều, nhưng cũng chính điều đó khiến cậu e ngại không dám tiếp cận. Cậu còn không chắc đây có phải là thứ cậu luôn chối bỏ hay không, nhưng khi cậu nhận thấy cảm xúc này cũng không nổi tệ hại lắm, thì Zero cũng chợt phát hiện ra, rằng có lẽ cậu, bạn biết đấy, quan tâm đến người thuần chủng nhiều hơn mình đã nghĩ.

Cậu hồi tưởng lại đêm đó và ngày mà họ đã cùng nhau đến thị trấn rồi nhàn mặt. Kaname đã bảo rằng điều đó rất đặc biệt và Zero đã chế giễu anh. Giờ thì cậu cảm thấy mình như một thằng ngốc. Không có gì đặc biệt huh? Cậu tự cười chính mình. Vậy thì tại sao người lại đến đó và – CỐ LẼ, đã, cậu sẽ không bao giờ nói to điều đó đâu- rơi vào lưới tình với tên thuần chủng khốn kiếp ấy rồi? Cậu còn không thể ngủ trên giường của chính mình mà không nhớ về hình ảnh Kaname đang say giấc bên cạnh, với lòng tin vào Zero đủ để không phòng vệ điều gì. Cậu chưa từng nghĩ mình sẽ được chứng kiến người thuần chủng trông bình yên đến vậy, và phút giây đó đã khiến cậu bỗng dưng muốn bảo vệ anh một cách kì lạ. Đáng sợ là thế.

Tiếng thở náo nê của Zero lướt nhẹ trên mặt của bạch mã Lily khi cậu nghiêng người về trước và tựa đầu lên chú ngựa hiện đang là nguồn an ủi trầm lặng của mình. Không có cửa cho cậu để tìm hiểu việc này bằng sức mình rồi. Có lẽ cậu nên đến hỏi ông ta lời khuyên. Zero nhàn mặt. Cậu thiệt tuyệt vọng lắm mới đi cân nhắc việc này.

Hiệu trưởng hiện đang vui sướng nhảy múa xung quanh căn bếp, chuẩn bị cho một bữa ăn thực nghiệm mà ông gọi là...chậc Zero không để ý cho lắm, cậu đang tự hỏi mình có nên chạy biến đi hay không, xét về việc bản thân sắp hỏi ý kiến từ người nào, nhưng thay vào đó cậu- chớp mắt. Dĩ nhiên là cậu không có nghe việc hiệu trưởng tính nấu món gì hết, nhưng cậu khá chắc rằng món đó không thể nào nhúc nhích cho được.

“Vậy, Kiryu-chan-” Zero liếc ông. “- con có chuyện gì sao?”

Đúng rồi, không thì tôi làm quái gì ở đây? “Tôi đang...có vấn đề.”

“À.” Hiệu trưởng ném cho Zero một cái nhìn nghiêm trọng phía sau tia sáng vừa lóe lên từ cặp kính. “Ta hiểu rồi. Ồ, Kiryu-kun, chuyện cơ thể con thay đổi như này cũng là bình thường thôi. Con-”

“Tôi không nói về chuyện đó,” cậu ngắt lời ông bằng tiếng thở dài và dút tay vào túi quần, mắt tập trung nhìn vào cái...xúc tu?...trong nôi.

“Không cần phải xấu hổ đâu, Kiryu-kun,” Hiệu trưởng cười khúc khích. “Hồi bằng tuổi con ta luôn dính phải mọi vấn đề với-”

“Làm sao để biết rằng mình đang yêu?”

Hiệu trưởng sững cả người, vả míc canh vẫn cầm trên tay. Ông nhìn kỹ Zero một lúc rồi nở nụ cười điềm đạm với cậu khiến nét mặt của ông chuyển sang thứ nhìn thật sự giống một người bình thường. Khi không có bất kì thái độ ham chơi ngu ngốc nào của ông, Zero nhanh chóng cân nhắc về giả thuyết Hiệu trưởng là

người ngoài hành tinh. Hoặc là người đa nhân cách. Hoặc là một thằng điên. “Trước tiên thì, tên của cô ấy là gì?”

Ah, cô ấy, phải rồi... “Không quan trọng.”

“Ồ, vậy thì cô ấy khiến con cảm thấy như thế nào?”

“Bực mình.” Cậu cau có.

“Ồ...vậy thì điều gì khiến con nghĩ rằng con yêu cô ấy?”

Zero tựa người vào kệ bếp, màu tím nơi đôi mắt cậu có hơi chuyển sang ánh bạc vào tối nay, cậu cúi xuống nhìn đôi giày màu nâu đen của mình. Nó trông giống như tóc của Kaname, có điều tóc của Kaname dày hơn, mượt hơn và khi có ánh sáng chiếu vào thì sắc màu ấy dường như tỏa ra lưu ảnh. “Tôi không biết. Tôi không thể ngừng nghĩ về an-cô ấy. Kể cả khi tôi cố không làm thế,” cậu thêm vào phần cuối bằng âm điệu gấp gáp, cố che giấu câu lơ miệng vừa rồi. Hiệu trưởng dường như không để ý đến điều đó và ông quay sang cân nhắc trong giây lát.

“Hm. Vậy là con thật sự thích cô ấy lắm đấy, phải không, Kiryu-kun?”

“Có sao?” Zero cau mày, nghiên cứu đôi giày của cậu lần nữa. “Tôi...đoán là, có chút chút.”

Hiệu trưởng cười khúc khích và vỗ vỗ vai cậu. “Con đã hôn cô ấy chưa?”

Mặt của Zero trở nên đỏ bừng. “...Tôi...”

“Hả? Kiryu-chan, con đã có nụ hôn đầu rồi!” Hiệu trưởng cười to và vỗ tay như một nữ sinh và nhìn cậu bằng ánh mắt ghen ngào. “Con trai tôi cuối cùng cũng đã hôn một cô gái rồi!”

Thấy chưa? Cái nhân cách khác của ông kia. Và không, cậu chưa có hôn ‘cô gái’ nào hết, mà cậu cũng không nói cho ‘người cha’ ngu ngốc kia biết đâu. Còn chưa kể đến lần đầu tiên Kaname hôn cậu thì mọi chuyện vẫn chưa dừng ở đó, tên khốn ấy! Cậu thở dài. “Thôi quên đi.” Cậu nghĩ gì mà lại đi hỏi chuyện Hiệu trưởng kia chứ? Thật sự, tên thuần chủng đó làm cậu mất giá đến vậy sao?

Đứng dậy khỏi kệ bếp, Zero quay lưng toan bỏ đi nhưng cậu chợt khựng lại bởi giọng nói của Hiệu trưởng- không nhắng nhít và khôì hài như thường lệ. “Nếu con yêu người đó, thì con sẽ chỉ biết thế thôi.”

“Bằng cách nào?” Zero hỏi, không muốn quay mặt lại.

“Ừ thì, đơn giản thôi.” Giọng của Hiệu trưởng tiếp tục vang lên một cách chắc chắn. “Tim con có đập loạn lên khi ở gần người đó không? Khi cô ấy cười với con con có cảm giác như tim mình ngừng đập không? Và dù con có cố dặn bản thân phải tránh xa thì cuối cùng con cũng tự tìm đến với cô ấy phải không? Rồi khi nghĩ về cô ấy con có còn cảm thấy cô đơn nữa không?”

“Nghe cứ như phải lòng đơn thuần thôi ấy.” Zero nhún vai. Không có gì giống như tình yêu cả. Mọi người- từ những gì cậu biết được bởi Yuuki và mấy nữ sinh gào thét ngoài kia mà tối nào cậu cũng phải chịu đựng chỉ vì khối lớp Đêm chết tiệt- lúc nào cũng có cảm giác đó hết. “Có thể chỉ là say mê chẳng hạn.”

“Đó là điều trái tim con mách bảo sao?”

Phía sau cậu, Hiệu trưởng bắt đầu khuấy nôi- theo nhiều cách hơn là nghĩa đen thông thường- nhưng Zero lơ đi tiếng lẩm bẩm của ông về việc bữa ăn sẽ tuyệt vời như thế nào: đầy sức sống, khiến người ta thèm thuồng và sẵn sàng xin chết vì nó.

Vậy, trái tim cậu mách bảo điều gì? Làm thế quái nào cậu biết được chứ? Tất cả những gì cậu nghe được từ nó chỉ là từng nhịp đập đều đều. Cậu cho rằng tất cả những gì hiệu trưởng nói ít nhiều gì cũng là câu đồng ý. Cũng không phải cậu có thể ngăn được. Cậu đã từng muốn chết vì đau tim mỗi khi Kuran ở gần- ai mà lại không như thế, sau tất cả những gì họ đã làm cùng nhau? Và khi anh ta cười...

Bỏ qua phần đó đi, Zero cân nhắc về hai câu hỏi cuối cùng: Và dù con có cố dặn bản thân phải tránh xa thì cuối cùng con cũng tự tìm đến với cô ấy phải không? Nực cười. Làm như Kuran để yên cho cậu làm vậy á, anh ta luôn...khoan. Từ buổi sáng vào bốn ngày trước đó, người thuần chủng đã chẳng một lần làm gì để rút ngắn khoảng cách đang lớn dần giữa họ cả. Zero cau mày. Như vậy nghĩa là sao? Kuran lúc nào

cũng nhất quyết phải trói buộc Zero lại với anh, vậy tại sao anh ta vẫn chưa xuất hiện và yêu cầu Zero đừng ‘chạy trốn’ nữa. Chẳng lẽ anh cuối cùng cũng chán ghét cậu rồi sao?

“Nè, Kiryu-chan!” Hiệu trưởng hát lên, lơ lửng đầu đó quanh phía bên phải của cậu. “Đây đây con ăn thử đi, giàu năng lượng lắm đó! Ngon chết được luôn nha!”

Tên khốn đó. Anh ta bị cái quái gì vậy? Bình thường thì anh sẽ đột nhập vào phòng và quấy rối Zero và bắt cậu giải thích thứ mà cậu ước hiện giờ mình không cảm thấy rồi. Từ khi nào Kuran lại cho phép Zero khoảng không gian cậu muốn chứ? Vampire ngu ngốc, anh ta nghĩ rằng đùa giỡn với cậu vậy là vui lắm sao! Nghiêm túc đây, nếp sống cô độc ngày xưa của Zero dễ thở hơn nhiều trước khi tên khốn cố chấp ấy bước vào đời cậu.

Hiệu trưởng nắm lấy vai Zero và quay người cậu lại, mặc xác nét cau có lơ đãng trên khuôn mặt Zero. “Kiryu-chan! Nói ‘Ah’ đi nào!”

Nhận ra mình đang mặt đối mặt với cái cười toe toét ngốc nghếch. Zero cau mày, “Cái-mph!”

Có một lúc thời gian như ngừng lại và Zero nhận ra vài ba điều: Một, hiệu trưởng đã quay về với con người kì quái như thường lệ. Hai, con người kì quái đó vừa tọng một muỗng đầy súp vào miệng cậu. Ba, có cái gì đang nhúc nhích trên đầu lưỡi cậu. Sau cậu lại tự hỏi, có hơi hoảng hốt, rằng, ông ta cho mình ăn cái giống gì vậy?

Và rồi thời gian bắt đầu chạy tiếp, có tiếng nôn ọe và cậu phun ra hết trên mặt kệ bếp, tay đưa lên lau miệng còn cổ họng như bị thiêu đốt- có- đích thị có cái gì đó vừa ngọ nguậy trên lưỡi cậu! Cậu quăng ánh nhìn kinh sợ về phía cái nồi. “Cái quái gì thế?”

“Hả?” Hiệu trưởng chớp mắt với Zero rồi quay sang nhìn cái nồi và phụng phịu như con nít, muỗng nấu ăn vẫn còn nằm trong tay. Ông cắn móng tay khi nhìn xuống đồng thức ăn độc tính của mình một cách ngây thơ vô (số) tội. “Nhiều gia vị quá hả?”

Zero ngờ rằng đám đó mà lại là gia vị cho được.

“Nó ngọ nguậy trên lưỡi cậu hả?” Yuuki hỏi trong kinh hoàng khi Zero kể lại cơn ác mộng vừa rồi của cậu và lý do cho việc đi trễ, thứ đã khiến cho đồng phục của Yuuki bị bẩn vì vô số cú té ngã cho đến khi Zero cuối cùng cũng xuất hiện và đe dọa hơn một nửa đám đông. “Cảm ơn vì đã cảnh báo nha Zero. Tổ chức chần sẽ né vụ ăn tối với hiệu trưởng một thời gian.”

Zero gật đầu, cố ngăn lại cảm giác rung mình vì cảm giác của thứ gì còn sống bò trong miệng. Cậu liếc nhìn về phía ngôi trường, cảm nhận được Kaname đang đi bộ ngang qua một dãy hành lang. Một mình. Trong giờ chuyển lớp, Kaname đã không buồn nhìn đến cậu dù cho Zero chắc rằng Kuran biết cậu đang nhìn anh ta. Đồ khốn.

Yuuki ngẩng nhìn vầng trăng đang dần bị bao phủ bởi màn đêm một lúc lâu, từng ngôi sao lấp lánh như kim cương đang tỏa sáng trên không trung khi cô thâm chuẩn bị chất vấn Zero. Cô hít một hơi sâu rồi quay lại. “Nè, Zero...Cái-?” Cô liếc nhìn xung quanh một cách điên cuồng. “Cậu ấy đi đâu rồi?”

“Ê!” Một giọng nói gay gắt đột ngột vang lên sau lưng cô.

“Hử.” Yuuki chớp mắt khi người vampire tóc vàng tiến đến trước mặt, bộ đồng phục màu trắng của anh ta đối lập với màu đêm đen xung quanh họ. “Aido-sempai! Anh về lớp đi!”

“Kiryu đâu rồi?” Hanabusa hỏi, lơ đi cô gái thấp bé và liếc nhìn xung quanh. Cậu thề là mới vừa rồi cậu ta còn ở đây. Chết tiệt.

“Em...uh...” Yuuki gãi gãi má, cố gắng suy nghĩ. Aido muốn gì với Zero? Một ý nghĩ bất chợt khiến mắt cô mở to. Lỡ đâu khối Đêm biết về việc của Zero và Kaname thì sao? Aido-sempai chưa bao giờ thích Zero hết và nếu anh mà biết về bí mật của họ thì tình huống này có thể trở nên nguy hiểm. “A-anh kiểm cậu ấy làm gì?”

“Tại vì tôi-” Tuyệt, cậu nên nói gì đây? “Ca-Cậu ta nợ tôi tiền!” Phải rồi, hoàn hảo!

Yuuki ném cho cậu cái nhìn hoài nghi. “Vì cái gì?”

“Tôi- cậu ta...cậu ta làm bẩn quần của tôi!” Lý do quá tốt, Hanabusa thầm tự mãn, cái cớ đó thật chuẩn mà. Dù sao nó cũng là sự thật. Có lần Kiryu đã đập lên quần cậu trong một kỳ cãi nhau và Hanabusa cho rằng vụ đó không cách gì đền bù được. Kain thì nghĩ cậu chỉ đang làm quá lên, nhưng không đời nào cậu mặc lại thứ quần áo đã bị tên sao đỏ to gan ấy làm bẩn đâu!

“Nè, Cross!”

Cả hai người cùng quay về phía vừa phát ra tiếng la chỉ để nhìn thấy Ruka Souen đang lừ mắt nhìn họ với đôi mắt kiêu kỳ. Cằm và vai của cô cho thấy một bầu không khí căng thẳng mà Yuuki ước gì nó đừng tồn tại. “Tên sao đỏ kia đâu rồi?”

Chết chắc! Yuuki lo lắng thầm nghĩ. Họ phát hiện ra rồi hả? Trước khi cô kịp trả lời người vampire đang trừng mắt nhìn mình thì Aido đã ngắt lời, “Cô đang làm gì ngoài đây, Ruka? Không phải cô nên ở trong lớp sao?”

“Tôi?” Cô nhướn mày. “Tôi ở đây để dạy bảo tên Kiryu đó.”

Hanabusa khịt mũi. “Tôi không nghĩ Kaname-sama sẽ trân trọng công sức của cô đâu, anh ấy thích cậu ta như bây giờ hơn.”

Trong khi Ruka đỏ mặt và Aido cười to, Yuuki sững cả người. Cô quan sát Hanabusa, người vẫn đang cười hí hửng vì trò đùa của mình. Từ từ, như những hạt cát trôi qua kẽ tay, đôi mắt cô dần mở to. Họ đã biết rồi sao?

Ở một nơi gần đó, Kain nhìn lên ánh trăng và thở dài. Hai người kia mới vừa ở đây và khi anh quay đi thì họ đã biến mất. Anh mà không tìm ra trước khi cả hai gây rắc rối gì thì hội trưởng Kuran chắc chắn sẽ nổi giận với cả bọn, kể cả Kain. Tại sao không ai trong hai người đó ngồi yên hoặc ngoan ngoãn một chút đi?

Ánh trăng tràn qua khung cửa sổ rộng lớn nơi Kaname đang tựa lưng vào tường, tia sáng khẽ đập mình lên cuốn sách trên tay anh nhưng không soi rõ hết cả người Kuran. Zero định đến gần hơn nhưng cậu chợt dừng lại. Đáng ra suy nghĩ về việc cậu nên nói gì hoặc bắt đầu từ đây đã phải chạy đua trong tâm trí cậu rồi chứ, nhưng thật sự, nó hoàn toàn trống rỗng.

Trống rỗng bởi vì tất cả những gì cậu có thể làm là nhìn chăm chăm vào anh. Về cách anh thờ ơ với sự hiện diện của cậu và tiếp tục đọc sách, về việc mái tóc anh rơi lòa xòa quanh khuôn mặt, khiến Zero muốn vén lại những lọn tóc ấy và nhìn sâu vào đôi mắt tối màu hờ hững mà ảm áp của anh để rồi vượt nhẹ môi anh với ngón tay của cậu, rồi cúi người về trước để hôn anh, để cảm nhận được sự mềm mại và hơi ấm chứ không phải vô tình và lạnh lùng như cậu nghĩ.

“Zero.”

Cậu sao đỏ chớp mắt. Kuran đang nhìn cậu, nhưng không phải như thường lệ với ảm áp và yêu thư- ân cần. Anh đang nhìn cậu với xa cách ngay cả trong ánh mắt. Zero siết chặt tay lại bởi cảnh tượng ấy, rồi cậu hít một hơi sâu và cho tay vào túi. “Tôi đang...” Cậu muốn nói gì nhỉ? Tôi đang tự hỏi tại sao anh lại để tôi tránh mặt anh? Tại sao anh không nhìn tôi như mọi khi và bắt ép tôi làm bất kì điều gì anh muốn? Tại sao anh vẫn chưa yêu cầu tôi nói chuyện với anh? Tại sao trông anh cứ như không muốn tôi nữa...

Tiếng Kaname gấp sách lại vang lên đột ngột vọng xuống khắp hành lang và kéo Zero ra khỏi dòng suy nghĩ, cậu ngược nhìn Kuran khi anh bắt đầu bỏ đi. “Nè...” Khi người thuần chủng ngó lơ Zero, cậu liền tiến tới và nắm chặt tay anh rồi kéo lại. “Tôi chưa nói xong.” Khốn kiếp, cậu xấu hổ thầm nghĩ, cậu thậm chí còn chưa bắt đầu mà.

Kaname chỉ đơn giản nhướn mày. “Oh? Vậy là cậu tránh mặt ta xong rồi sao?”

Giọng nói của anh ẩn chứa tổn thương lẫn giận dữ, và suy nghĩ như vang vọng trong ánh mắt, dù cho anh đã cố giấu chúng khỏi Zero. Người thợ săn cau mày. “Tôi không cố ý...Tôi chỉ đang cố tìm hiểu vài việc.”

“Và giải pháp của cậu là hoàn toàn phốt lờ ta.”

Cậu tránh đi ánh mắt của Kuran và hít thở sâu, lơ đi lời quả trách gay gắt trong âm giọng của Kuran. Zero rõ ràng đáng bị như thế vì đã phốt lờ anh ngay sau khi cậu yêu cầu anh- một lần nữa, không cần dùng đến ngôn từ- ở lại. “Tôi nghĩ về những gì mình đã cảm thấy vào đêm đó.”

“Có rất nhiều ‘đêm’, Zero,” Kaname nói với tiếng thở dài chán nản khi anh đưa tay xoa bóp cánh mũi của mình. Anh hiện không có tâm trạng để nói chuyện với Zero ngay bây giờ nên anh đã muốn tránh mặt cậu, nhưng thật là, phớt lờ người thợ săn rõ ràng chỉ là kế hoạch vô nghĩa. “Cậu có thể nói rõ hơn được không?”

“Khi anh ở lại...”

Chuyện Zero nói về điều đó một cách lúng túng khiến Kaname sững cả người, biểu hiện của anh có chút ngạc nhiên. Vết mặt của người thợ săn mà anh thấy vào sáng hôm ấy, là bởi vì.... Anh nhìn lại Zero, người hiện đang né tránh ánh mắt của anh và trông cậu dường như đã mất hết nhuệ khí. Nên anh liền khuyến khích cậu và cố không lộ ra bất mãn gì trong giọng nói. “Ừ, ta nhớ rồi. Đêm đó thì sao?”

“Tôi...” Ngón tay của Zero siết chặt cánh tay Kaname và người thuần chủng ngỡ rằng cậu thợ săn thậm chí còn không nhận ra mình vẫn còn níu lấy anh. Im lặng kéo dài một lúc lâu trước khi Kiryu quay sang trừng mắt nhìn anh. “Tại sao anh lại phớt lờ tôi?”

Kaname thở dài vì chủ đề thay đổi và kéo tay Zero ra một cách cẩn thận. “Cậu tức tối vì việc gì chứ? Ta bị cho là con người độc tài, cho nên ta nghĩ rằng thôi bỏ nó đi thì hơn.”

“Bỏ nó đi,” Zero nhắc lại và cậu nheo mắt. “Bỏ tôi đi? Vậy tất cả thực sự chỉ là trò chơi với anh sao? Đừng nghĩ rằng tôi đã quên việc mọi chuyện đã bắt đầu như thế nào, Kuran.”

Đôi mắt Kaname chợt lóe lên trong giây lát bởi lời nhắc về việc anh đã tiếp cận Zero với mối quan hệ này như thế nào, đúng thế, đây là một mối quan hệ, không phải sao? Dù cho nó có sai lạc và ngược đời đến đâu chẳng nữa thì vẫn là một mối quan hệ mà cả hai đều đã chấp thuận, Zero chỉ ít có thể thú nhận điều đó bây giờ được không.

“Tôi đã cảnh báo anh, rằng tôi sẽ không là con rối-”

“Cậu thích thử thách sức chịu đựng của ta lắm sao?” Kaname kéo mạnh mặt của Zero lại gần mình và hỏi, ngón tay anh ấn vào cằm cậu. “Ta lợi dụng và bỏ rơi cậu để làm gì? Ngay cả khi ta đã nói về cảm xúc của mình đối với cậu không biết bao nhiêu lần?”

Đôi mắt màu tím thoáng sững sờ trong chốc lát trước khi nheo lại lần nữa. “Tôi biết anh nói gì mà.”

Cậu nhóc sao đồ phiền phức này. “Có phải cậu đang ám chỉ rằng ta không thật lòng khi nói yêu cậu? Rằng đó đơn giản chỉ là nói suông?”

“Anh nói điều đó suốt nghe như nó chẳng quan trọng gì,” Zero lên tiếng và giật mạnh cằm mình ra bằng hết sức lực khi móng tay của Kuran ấn sâu hơn một chút khiến cậu thấy đau.

“Nhưng đó là sự thật,” Kaname nói và nhìn Zero với ánh mắt đượm buồn. “Sao cậu lại nghĩ rằng ta có thể tùy tiện trong chuyện tình cảm như thế? Ta nói điều đó nhiều như vậy chỉ vì ta biết rằng cậu sẽ không hiểu nếu chỉ nghe đúng một lần. Cậu dường như không nhận thức được ta yêu cậu nhiều biết bao nhiêu. Ta có thể nói thế hơn trăm ngàn lần và cậu sẽ vẫn tiếp tục nhìn ta như bây giờ và bảo rằng ta không một chút chân thành.”

Khi Kaname đột ngột thả cậu ra, Zero chỉ im lặng. Kaname không nói gì để khóa lấp thỉnh lặng ấy và Zero hiểu rằng người thuần chủng có hơi phật lòng vì lời buộc tội của cậu. Cuối cùng cậu mới hỏi, “Tại sao?”

“Tại sao gì?”

“Tại sao anh lại cảm thấy thế?”

Kaname nhìn Zero một lúc lâu rồi quay đi, thoáng bực dọc hiện ra trên mặt. “Ta cũng đang tự hỏi câu đó.”

Zero liếc anh. “Nếu anh không chịu được tôi, thì tại sao anh lại...yêu tôi?” Người thợ săn ngó lơ tiếng đập thình thịch của trái tim mình khi tự bản thân thốt ra điều ấy. Không phải là cậu không biết, nhưng không hiểu sao, nói to điều ấy cho Kaname nghe cứ như đang xác nhận rằng cậu chấp nhận để cho người thuần chủng có cảm giác đó với mình.

“Ta không rõ lý do, ta chỉ biết thế thôi.”

Zero quan sát anh một lúc trước khi thở dài. “Anh chỉ biết thôi sao?”

Kaname mỉm cười với người thợ săn tuy vẫn còn mơ hồ nhưng đã chấp nhận và cố chống lại khao khát được kéo Zero vào lòng và ôm hôn cậu. Anh vẫn còn phiền lòng, nhưng đây là điều anh không ngờ lại đến từ Zero. Gần như cậu đang dần nhận thức được mọi việc rồi. “Đúng vậy.”

“Một điều thôi,” Zero nói và nhìn anh bằng thái độ cương quyết trong đôi mắt sắc bén của cậu. “Nói tôi nghe một điều anh thích ở tôi.”

Một điều. Kaname vươn tay vuốt nhẹ má của Zero, mỉm cười trước cái cách Zero tựa vào tay anh ngay lập tức. “Cậu vừa là nguyên nhân và thuốc chữa,” anh thì thầm và dịu dàng đan ngón tay mình vào từng lọn tóc đang tỏa sáng dưới ánh trăng, “cho nỗi cô đơn của ta. Không ai khiến ta cảm thấy cô độc hơn, và dường như cũng không ai có thể làm cho nỗi đau ấy tan biến dễ dàng như cậu.”

Zero thở dài, kéo tay Kaname ra khỏi gò má nóng ấm của mình. “Anh thích bị hành hạ lắm sao?”

“Không phải đó là cậu sao?”

Zero gầm gừ với anh. “Không.” Và sẵn tiện nói luôn, cậu để ý rằng Kuran đã không phản bác.

“Giờ tới lượt cậu, Zero.” Kaname đơn thuần nói và lấy tay nâng cằm Zero lên để nhìn thẳng vào mắt người thợ săn. “Đêm đó thì sao?”

Trong thoáng chốc, đôi mắt Zero mở to và vết hồng nhạt xuất hiện trên má cậu, Kaname hỏi tới. “Cậu muốn nói gì với ta về đêm đó sao?”

“Không?”

“Cậu đã bảo rằng cần thời gian để suy nghĩ về cảm xúc của mình,” Kaname một mực hỏi tiếp. “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Tôi không biết,” Zero thành thật trả lời, cậu nắm lấy cánh tay Kaname hy vọng rằng người thuần chủng sẽ chấp nhận cử chỉ đó. Nhưng cậu lại tự mình tiếp tục mà không cần Kaname thúc ép. “Tôi không muốn có cảm giác gì với anh, nhưng nghĩ rằng mình có thể tránh né nó vốn là điều ngu ngốc.”

Kaname không để Zero đi. “Cậu nghĩ gì về ta?”

Chết tiệt. “Tôi không chắc.”

Kaname nhướn mày. “Cậu đã nói thế vào lần trước khi ta hỏi cậu câu đó. Lần này, Zero, ta muốn một câu trả lời khác.”

Zero đẩy tay Kaname ra và liếc nhìn người thuần chủng. “Tất cả những gì tôi biết là tôi không muốn giữ khoảng cách với anh. Anh làm tôi bức mình mỗi khi trông thấy anh, nhưng tôi lại không thể ghét anh như trước kia được nữa. Nếu như thế vẫn là không đủ với anh hiện tại, thì tôi không biết, Kuran.”

Người thuần chủng nheo mắt cảnh báo. “Ta đã nói xong việc này với cậu rồi, Zero. Ta muốn cậu gọi ta là Kaname.”

“Tôi nhớ rồi,” Zero lẩm bẩm, đưa tay xoa gáy cậu. “Xin lỗi, Kaname.”

Kaname mỉm cười trước cái cách Zero gọi tên anh cứ như một sự sỉ nhục, nhưng đối với Kaname thì như thể có đôi chút dễ thương. Còn ai vào đây ngoài người yêu nóng tính của anh dám gọi thẳng tên anh bằng cung cách vô lễ ấy, ngay sau khi vừa thổ lộ rằng cậu không hề ghét bỏ anh? Thật nực cười, cả hai người bọn họ.

“Được rồi, nhưng còn phải thêm một chút nữa mới đủ để ta tha thứ cho cậu, Zero.” Không phải vì những gì cậu đã nói không làm anh vui lòng, ồ không, có chứ. Zero không chỉ nói rằng cậu đã thích Kaname, mà cậu còn bảo đảm với anh rằng mọi chuyện có thể thay đổi Dù cho Zero không hề nhận ra rằng mình đang ám chỉ điều ấy.

Người thợ săn nhăn mặt. Cậu không chỉ là người thua cuộc trong cuộc thi ai phớt lờ ai lâu nhất của họ, cậu thậm chí còn thừa nhận rằng mình không ghét người thuần chủng, cũng gần đồng nghĩa với việc cậu thích anh! Bây giờ cậu còn phải nhượng bộ anh ta nữa sao? Ít nhất thì cậu vẫn chưa nói với Kaname rằng có thể cậu đã yêu anh rồi. “Anh muốn gì?”

“Một bữa ăn tối.”

Nhắc về chuyện ăn tối, Zero nhăn mặt. Nhất quyết không phải là ở nhà hiệu trưởng. “Được thôi”

“Vậy đó là một cuộc hẹn.”

Zero cau mày. “Hả?”

Kaname nhếch mép. “Hẹn hò. Cậu biết đấy, Zero, như những cặp đôi yêu đương hạnh phúc hay làm ấy.”

Khẽ chớp mắt, Zero quay đi và nói với nét cau có nửa vờ. “Phải rồi. Cứ mơ đi, Kura-” Trước cái liếc mắt của người thuần chủng, Zero sửa lại câu nói ngay lập tức, cậu dứt tay vào túi quần. “Kaname.”

Người thuần chủng cười và nghiêng người về trước, môi anh lướt nhẹ qua môi Zero khi anh cất tiếng, “Và cậu nên biết, Zero. Ta không nghe theo mệnh lệnh của ai cả.” Zero nhú mày. Mệnh lệnh gì cơ? Rồi Kaname hôn cậu, lưỡi anh đẩy vào trong miệng cậu và Zero thậm chí còn không quan tâm đến nữa. Khi Kaname rời ra, người thuần chủng mỉm cười. Tim Zero ngừng đập. Phải rồi, kiểm tra vụ đó trong danh sách đi. “Ta yêu cậu và ta sẽ nói với cậu bao nhiêu lần tùy thích.”

Zero đang tính bắt bẻ anh, nhưng Kaname lại trưng ra bộ mặt kì quái trong thoáng chốc, cứ như anh vừa mới liếm phải một quả chanh vậy. “Ta không muốn bắt lịch sự, Zero, nhưng mà,” anh nheo mắt nhìn cậu chăm chú, “cậu đã ăn tối với cái gì thế?”

Đôi mắt màu tím mở to trước hồi tưởng về việc Hiệu trưởng cổ đầu độc cậu. Chắc hẳn Kaname phải thấy cậu có mùi vị tệ hại lắm. Một cách nhanh chóng, cậu quay mặt và giấu đi khuôn mặt đỏ bừng của mình. “Anh im đi.”

“Bọn họ lại chạy quanh như lũ ngốc lần nữa rồi,” Shiki thông báo khi nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy cô sao đỏ vung về chạy ngang qua la hét tên đồng sự của mình ở ngoài sân. Cậu cắn lấy miếng pocky của mình trong khi Ichijou cười khúc khích sau lưng cậu.

“Tôi nên bảo bọn họ không làm phiền mới đúng,” Ichijou nói to suy nghĩ của mình rồi khẽ cười như khi anh nhận thấy Kiryu nhìn theo Kaname trong giờ chuyển lớp. Anh chắc rằng người thợ săn cuối cùng cũng bắt đầu tiến bước trong mối quan hệ giữa cậu với Kaname. “Thậm chí Kiryu còn không có ở đây nữa là.”

Rima thở dài và quăng hộp pocky rỗng qua vai. “Aido chạy ra ngoài rồi.”

“Anh ấy sẽ tức giận lắm,” Shiki dự đoán khi nói về Kaname. Hmm, mặc dù Aido cũng vậy.

Hai người còn lại nhìn theo Shiki lúc cậu rời khỏi cửa sổ. Rima thở dài và Ichijou mỉm cười. “Chà, lúc này thì Kaname có hơi xao lãng một chút rồi, nhưng cậu nói đúng. Chúng ta nên đi và lôi họ về thôi.”

“Zero!” Yuuki hét to từ trên sân thượng, nhìn bao quát toàn bộ cây cối trong khuôn viên, nhưng tên bạn lười biếng, khó chịu và vô dụng ấy vẫn chưa đáp lại cô. “Haish, và cậu ấy bảo mình là đồ vứt đi sao?”

Cô chạy khỏi sân thượng và chột khựng lại khi nghĩ đến một khả năng: Lỡ như Zero đi làm lành với Kaname thì sao? Cô mỉm cười. Nếu đó là lý do cậu vắng mặt thì lần này cô sẽ bỏ qua. Bởi vì nghiêm túc đấy, cô đã làm hết nửa phần việc của cậu dạo gần đây chỉ vì đầu óc cậu cứ như đang ở trên mây- và chuyện đó chẳng lợi cũng chẳng hại, nó chỉ khiến cậu cứ như người côi trên thôi- và cô đuối lắm rồi!

“Kiryu!” Aido gầm gừ trong lúc dậm chân trên dây hành lang phía ngoài cùng. “Người đang ở xó xỉnh nào vậy?”

“Tên sao đỏ chết tiệt đó đâu rồi?” Ruka rít lên, phủ phủ mấy chiếc lá khỏi tóc cô, bực mình vì không biết làm thế nào chúng có thể dính lên được. Lúc cô bắt được Zero cô sẽ giết cậu vì mọi rắc rối cậu ta đã gây ra cho cô!

“Hanabusa!” Kain liếc nhìn cây cối xung quanh, đưa tay xoa lấy cổ. Khốn thật, anh thậm chí nghĩ khi nhìn quanh và không tìm ra người nào, anh thề là một trong số họ đã ở đây mà. Anh cho qua và tiếp tục. “Ruka!”

“Zero?”

Mái tóc màu bạc phủ trên mắt cậu khi Zero quay sang nhìn người con trai tóc nâu đang đi dạo quanh khuôn viên cùng cậu. “Tại sao cậu lại ngăn ta trở về vào đêm đó?”

Trăng đêm nay quả thật rất đẹp để ngắm nhìn, và cậu thở dài. Vì tôi cảm thấy cô đơn khi anh rời đi- và câu nói đó sẽ trở nên tương đương với một trong số những lý do Kaname yêu cậu. Nên cậu nhún vai và tiếp tục cất bước. “Tôi đang mơ ngủ nên cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa. Không phải tôi muốn anh ở lại đâu.”

Kaname chợt muốn đảo mắt mặc dù điều đó rất mất hình tượng đối với anh. Nhưng rồi anh chỉ kéo tay Zero lại và áp môi mình lên môi cậu trước khi mỉm cười với người yêu đang sưng sờ của mình. “Giờ thì ai là người không thật lòng đây?”

Zero đẩy anh ra và cầu nhàu. “Im đi”

Đêm đó Kaname đã không rời đi và Zero cũng không bắt ép anh phải làm thế.

14. Chương 14: His Smile

Thật ngu ngốc. Tất cả mọi chuyện thật ngu ngốc. Cậu thật ngu ngốc. Cậu đã nghĩ cái quái gì mà lại đi đồng ý lời mời ăn tối của tên thuần chủng kia chứ? Vỡ vẩn hết sức. Zero nhìn chăm chăm vô hình ảnh phản chiếu của mình trong gương trong phòng tắm của ngài hiệu trưởng. Trông cậu vẫn bình thường, thật đấy, nhưng cậu tưởng như mình đang vã hết cả mồ hôi khi cậu đứng thẳng, tay dang rộng và chống xuống bề mặt lạnh lạnh cứng cứng của chiếc bồn rửa mặt bằng cẩm thạch.

Zero đúng là một tên ngốc mà. Cậu là ai, là Yuuki chắc? Cũng chẳng phải cậu chưa từng dùng bữa với Kuran bao giờ. Đúng vậy, lần này cậu tự nguyện, nhưng ngốc thì vẫn là ngốc. Cậu đã làm qua việc này trước kia rồi. Cậu thậm chí còn tự nấu bữa tối, họ đã thỏa thuận với nhau như thế lúc Zero đề nghị chuyện đó vì cả hai người không đồng ý với bất kì ý tưởng nào cho cuộc hẹn hò buổi tối được đưa ra. Mặc dù, Zero nghi ngờ người thuần chủng lúc đó đang chờ Zero nói ra ý kiến này, vì có một tia sáng đắc thắng khê lóe lên trong đôi mắt chết tiệt đó. Đúng phong cách của anh ta mà. Zero quá mắc cỡ khi phải đi hẹn hò trước mũi tất cả mọi người và Kuran – Kaname mới đúng – thì lại muốn chỉ có hai người cùng nhau.

Và giờ thì cậu ở đây, bữa tối sẵn sàng, căn nhà vắng tanh nhờ ơn Yuuki và tấm lòng của cô nàng khi chịu hy sinh bản thân vì nghĩa lớn khi làm bạn đồng hành với lão già khủng điên kia, và Zero không dám rời khỏi hình ảnh phản chiếu đầy lo âu của mình trước tấm gương. Khi cậu hỏi Kaname rằng anh muốn ăn gì, người thuần chủng chỉ cười và nói món gì cậu nấu cũng được cả.

Zero vuốt ngược tóc ra sau, khó chịu. Nếu anh ta nghĩ rằng trả lời như thế sẽ khiến mọi chuyện êm xuôi, thì tên thuần chủng đó đúng là ngốc. Thế là cậu chôn mình trong nhà bếp từ buổi sáng, nhẩn nhó và cảm râm bất cứ thứ gì cậu có thể nghĩ đến. Cậu sẽ phải nấu món gì cho người – aaa, gạch đồng đấy đi nhé, cậu chẳng quan tâm đâu. Cũng chẳng phải Kaname quan trọng tới mức cậu phải nấu bữa tối này cho thiệt ngon lành.

Đóng đinh ý nghĩ đó trong đầu, Zero không cho phép ý nghĩ vẩn vơ nào xuất hiện nữa và chỉ đơn giản là nấu ăn một cách bình thường cứ như là cậu không phải đang nấu ăn cho một tên thuần chủng vô duyên cười đùa nào đó khoáy ngấm cậu lúng túng như gà mắc tóc – ờ, không phải kiểu đó. Ờ, là kiểu đó đó, nhưng ý cậu là tên khốn gian tà đó có vẻ rất thích quan sát Zero vật lộn với mối quan hệ giữa hai người họ như một thằng què hai chân đang ráng chạy trên mặt nước vậy. Trước khi kịp nhận ra, cậu đã đổ dầu vô chảo, phi hành, nấu nước và hớt bọt trên ấy. Không suy nghĩ gì nhiều, cậu làm chảy bơ và thêm vào vô số gia vị (bột, bột cà ri, ớt chuông, tiêu đen, sốt cà chua và sốt tonkatsu) và khi bữa ăn gần như đã xong, cậu chan nước sốt lên cơm. Tới lúc đó cậu mới biết mình đã nấu cà ri từ cái mớ hỗn độn hồi nãy. Cậu thường hay nấu món này cho Ichiru khi còn nhỏ vì nó là món ưa thích của cậu ta. Khỉ thật.

Được rồi, không tồi chút nào. Còn tốt nữa ấy chứ. Không phải ký ức về em trai của cậu, mà là món ăn ấy. Kaname không được phép phản nản gì hết – nếu anh ta dám, Zero sẽ bắn ngay, rồi lôi xác anh ta ra khỏi nhà và bảo anh ta tự đi mà nói người hầu nấu cho! Cậu hồi hộp làm quái gì chứ? Có gì to tát đâu nào.

Kaname chưa bao giờ thích ngắm nhìn bản thân trong gương, nhưng vì vài lý do kì cục nào đấy mà anh không thể dứt ra khi tự quan sát mình. Anh nên mặc đồ lịch sự hơn chút nữa hay là chỉ thường thường

thời? Biết tính Zero, anh nên chọn quần áo thông thường... nhưng hôm nay là hẹn hò kia mà? Anh phải ăn bận đẹp để mới phải chứ... Anh liếc nhìn hình ảnh phản chiếu đối diện. Liệu Zero có cảm thấy vui lòng khi biết điều này không hay là cậu sẽ chẳng nhận thấy gì? Sự thiếu quyết đoán rất là không hấp dẫn chút nào, Kaname quyết định, và lựa chọn quần áo một cách kĩ lưỡng nhưng chắc chắn.

Khi anh bước ra khỏi phòng, Ichijou đang đứng ngoài phòng khách, mỉm cười. “Nhìn cậu đẹp đấy. Chúng ta nói chuyện được không?”

“Bọn tôi tiến xa hơn cậu nghĩ đấy,” Kaname khô khan nói, lơ đi nụ cười tà của bạn mình – tất nhiên là Ichijou biết. Chậm rãi, Kaname tiến về chỗ cái bàn và lôi ra một viên viên máu anh đã để đấy từ trước. Anh cẩn thận lấy ra một viên, không đủ kiên nhẫn để thả nó vào nước, anh bỏ thẳng viên máu vào miệng. Anh phải cẩn thận nếu anh muốn giữ bình tĩnh khi ở cạnh Zero. Ý nghĩ ấy cứ lớn vồn trong đầu, rồi một nếp nhăn xuất hiện giữa hai hàng lông mày khi anh quan sát đồng thuốc đang nằm trong vỉ. Đạo này Kaname khát máu Zero đến đáng sợ. Anh uống thêm một viên nữa. Rồi một viên nữa, phòng trường hợp.

“Vây, đây là buổi hẹn đầu tiên của cậu với Zero,” Ichijou tự hào nói. “Nhớ phải khen ngợi cậu ấy đấy nhé, Kaname.”

Kaname nốc thêm một viên nữa.

Ichijou cười. “Nói với cậu ấy rằng em rất thơm và khen ngợi tài nấu ăn của cậu ấy. Còn nữa, hãy cảm ơn cậu ấy vì đã vất vả để làm ra bữa ăn và...” Ichijou chớp mắt khi thấy Kaname cho nguyên một bàn tay đầy thuốc vào miệng và nốc sạch. Đôi mắt xanh lá mở to kinh ngạc trước cảnh tượng đó. “Ồ... Kaname... như thế có ổn không?”

“Ta cần chúng,” Kaname nói đơn giản, vị nhựa nhựa gớm ghiếc của máu giả dính đầy trong miệng. Anh cau mày. Có lẽ anh nên đem theo một vỉ nữa, phòng khi anh thật sự thấy khát.

Kaname đột nhiên xuất hiện ngay ngưỡng cửa và tất cả những gì Zero muốn là ước gì cánh cửa kia khóa chặt lại và người thuần chủng sẽ đi chỗ khác. Hoặc là bị truy tìm cũng được. Bạn biết đấy, lúc này sẽ là thời điểm thích hợp cho thể giới kết thúc. Cậu rên rỉ vào bàn tay mình khi để chúng từ từ trượt khỏi khuôn mặt. Thôi nào, cậu bị cái gì thế này? Thế là cậu nhận ra rằng mình có lẽ – ở đúng, cậu thậm chí cười khẩy, ‘có lẽ’ – đã phải lòng tên thuần chủng kia rồi, và chả có cái lí do gì mà cậu phải sợ hãi khi phải dùng bữa tối với anh ta cả. Chuyện tồi tệ nào có thể xảy ra được chứ? Zero đứng dậy và nói, “Ê, Kaname, anh có nhớ là tôi đã thề rằng mình sẽ không bao giờ thích anh không. Ồ, đoán thử đi? Hơi buồn cười chút, nhưng tôi nghĩ là mình có. Ý tôi là... yêu anh ấy.”

Rồi tên khốn kiêu ngạo đó sẽ cười nhếch mép, tia đắc thắng lóe lên trong đôi mắt gian xảo kia và nói, “Tất nhiên, Zero ạ. Ta chưa bao giờ nghĩ ngờ cậu sẽ không yêu ta cả.”

Sau đó Zero sẽ bắn hắt. Ngay mặt.

Tiếng gõ cửa vang lên và Zero hít sâu, lùi ra khỏi bồn rửa mặt và đi mở cửa, cố gắng không quay người lại và chạy đi trốn chỗ nào đó trong nhà. Cậu luôn có thể nhảy ra khỏi cửa sổ sau nhà và tìm một chỗ nào đó trong thị trấn để núp tắt nhiên cậu phải tránh xa cái tháp chuông. Cậu đỏ mặt trước ký ức đã một thời ám ảnh mình lúc mới đầu. Bây giờ khi nghĩ lại, chuyện đó đúng là nhục nhã. Tên khốn đó thậm chí còn không đợi hoặc đem cậu đi rửa nữa-

Dòng suy nghĩ trong cậu chợt cắt đứt khi cậu mở cánh cửa ra và há hốc vẻ ngớ ngẩn trước người thuần chủng đang đứng trước hiên nhà ăn vận hoàn hảo áo sơ mi đen bằng lụa, làm nổi bật làn da trắng ngà cùng dòng máu đỏ rực chảy bên dưới đang mời gọi cậu khiến Zero nuốt khan và – ề còn lâu nhé, Zero đâu có muốn nhìn xuống dưới nữa hay là xem xét gì anh ta đâu. Nơi chỗ cậu đứng cậu có thể cảm thấy sự tươi mát của Kaname khi vừa mới tắm xong và cả mùi hương riêng biệt của anh nữa, tên thuần chủng cao ngạo kia ắt hẳn đang nghĩ rằng Zero thích mùi hương đó hay gì đại loại vậy rồi. Cậu tham lam hít vào. Và rồi cậu nhú mày trước một ý nghĩ mới chớm lên trong đầu.

Zero nhìn xuống người mình và bắt đầu lúng túng. Hẳn rồi, cậu chán nản nghĩ thầm. Cậu đã quá bận rộn để suy cho ra cái ý nghĩa tiềm ẩn của buổi hẹn này mà quên mất việc phải ăn mặc sao cho đàng hoàng. Khi cậu nghe thấy Kaname cười khúc khích, cậu ngước lên và liếc nhìn anh ta, đôi mắt thách đố anh dám nói ra dù chỉ một lời nào. Xui xẻo là, Kaname chưa bao giờ tỏ ra mình sợ Zero cả – kể cả vì một lí do tốt đẹp

nào đi nữa, anh vẫn không. Anh nhếch méo, lướt nhẹ một ngón tay lên chiếc tạp dề màu hồng trước ngực Zero – cậu thợ săn run rẩy, nhưng vẫn cần nhẫn nại khó chịu. “Em sẽ là một cô vợ trẻ đáng yêu đấy.”

Tên chết tiệt. “Còn anh sẽ là một cái bia tập bắn chất lượng cao đó,” cậu gầm gừ, rồi liếc nhìn qua vai, không biết cậu để Bloody Rose ở đâu rồi.

Trong lúc Zero đang phân tâm, Kaname đảo mắt mình qua lại khắp cơ thể người yêu mình với một nụ cười nhẹ. Ngay cả khi cậu không hề ăn mặc như một người bình thường sẽ mặc khi hẹn hò, nhưng Kaname vẫn cảm thấy cậu đáng yêu đến mức không cưỡng được: chiếc tạp dề màu hồng viền tua rua quanh hông (chắc chắn là của Yuuki) đắp trên chiếc áo sơ mi trắng tay dài và chiếc quần jeans vừa vặn hoàn hảo, một đôi dép bông đi trong nhà màu trắng ở dưới chân cậu. Chúng khiến Kaname muốn ôm cậu vào lòng và bế cậu vào phòng ngủ ngay lập tức, đặt cậu lên giường và tưới đấm cậu bằng những lời khen ngợi có cánh.

Chắc, ít nhất là cho đến khi Zero bắn anh vì người yêu của anh trông như muốn bắn anh ngay lúc này khi cậu nhìn chăm chăm vào anh, mở rộng cửa ra và lăm bằm, “đừng có đứng bên ngoài mãi thế, nhìn anh đáng ngờ lắm.”

Mỉm cười trước lời mời không mấy thân thiện đó, anh bước vào nhà và hít sâu vào mùi thơm hấp dẫn trong không khí – à không, không phải của Zero, nhưng anh đúng là có cố hít vào càng nhiều càng tốt mà không phải chôn mũi mình vào cổ người yêu và mời gọi rắc rối đến. Sau lưng anh, Zero đang xoa xoa gáy và đổi từ chân này qua chân kia cứ như đang bối rối chuyện gì đó. Khi Kaname quan sát cậu một lúc, anh mới nhận ra Zero đang phân vân không biết nên đi vào trong thay đồ hay không. Kaname cầm lấy tay cậu thợ săn, cười với đôi mắt đang nhú lại của cậu, và dẫn cả hai vào phòng ăn.

Khi Kaname bước vào, anh gần như đứng sững lại trước sự thay đổi của chiếc bàn. Zero đã dời đi tất cả số ghế ra khỏi tầm mắt và chỉ chừa lại hai cái. Chiếc bàn trống không mọi khi giờ đây được phủ lên bằng một tấm trải màu đỏ thẫm đắp lên một tấm trải bàn khác màu kem, để lộ ra bốn góc của tấm trải màu nhạt hơn. đĩa và bộ đồ ăn bằng bạc được sắp xếp một cách hoàn hảo bên cạnh chiếc ly uống rượu – Kaname đoán đó là dành cho anh và viên máu của mình.

Cạnh những cái đĩa trắng, Zero đặt hai lọ hoa nhỏ, mỗi bên một cái, cắm một bông hoa hồng đỏ tươi, đẹp tuyệt vời và kiêu hãnh. Những cánh hoa, có lẽ là từ bông hoa thứ ba, được rải khắp bàn ăn lấp lánh như sương. Nói rằng anh kinh ngạc tốt độ vẫn còn nhẹ. Anh không ngờ rằng Zero lại công phu đến mức này, anh đã tự hài lòng với một bữa ăn đơn giản với cậu nhóc bú đống bình của mình, nhưng những gì cậu làm còn hơn thế. Ngạc nhiên hơn nữa, là Zero không trốn tránh vì xấu hổ. Kaname chợt muốn quay lại và cảm ơn người yêu mình bằng một nụ hôn nồng nàn, say đắm, yêu thương nhất có thể nhưng nếu Kaname hôn cậu, anh biết mình sẽ không chỉ dừng lại ở đó.

Zero chuyển ánh mắt đi chỗ khác, tay xoa xoa gáy đầy bối rối. “Nhìn anh giống như cái loại lãng mạn chảy nước ngoài kia ấy, và lúc Yuuki biết được chúng ta sẽ ăn tối cùng nhau ở đây, cô nàng liền chạy đi mua tất cả mấy thứ này và nằng nặc bắt tôi dùng chúng cho bằng được nếu không cô ấy sẽ mách với hiệu trưởng rằng tôi-” Zero chợt im bặt và cố không đỏ mặt. Cậu hắng giọng hòng che đi sự xấu hổ mới đây và mấy con bướm bay lượn nhộn nhạo trong bụng mình, mắt cậu chạy theo một con kiến vô hình dưới sàn.

Kaname nhận ra điều đó, Zero biết, bởi cậu có thể cảm thấy ánh mắt anh trên người mình. Cậu không hề muốn người thuần chủng hỏi cậu đang định nói gì vì cậu sẽ chẳng trả lời và thế nào họ cũng cãi nhau trước cái sự tám của Yuuki cho xem. Bởi vì, thật ra là, cậu không yêu Kaname tới mức đủ để Yuuki có thể hăm dọa cậu với nó. Thay vì vậy hỏi, Zero ngạc nhiên khi cảm thấy đôi môi Kaname, ấm áp và dịu dàng, lướt trên má cậu. Kaname chắc hẳn chưa kịp nghe cậu nói gì.

“Cảm ơn em, Zero. Trông tất cả thật tuyệt.” Kaname cười ánh mắt ấm áp ấy giữ chặt Zero trong khoảnh khắc trước khi cậu lắc đầu và lăm bằm câu gì đấy dưới hơi thở về lý trí của mình trước khi ra hiệu cho anh ngồi xuống và dùng bữa. Khi cậu nhận ra mình vẫn đang mặc cái tạp dề – cái duy nhất còn sạch – của ngài hiệu trưởng, cậu nhanh chóng cởi nó ra, và ném qua một bên.

Thức ăn trông rất hấp dẫn, cơm trắng tinh được xới lên thành một khối và một nửa bị bao phủ với sốt cà ri nóng hổi, mùi hương của nó khiến miệng Kaname ầm Ứt, nhưng anh không chắc đó là do thức ăn hay là do cái ý nghĩ Zero đã nấu món này chỉ riêng cho anh đêm nay. Chỉ cần Zero nướng bánh mì lên thôi là Kaname đã thấy chúng là miếng bánh ngon nhất trên thế giới rồi.

Mờ mắt trước kì quan Zero đã tạo ra, Kaname phải tốn một lúc mới nhận ra sự khó chịu của Zero phía bên kia bàn. Bầu không khí trở nên ngưng ngưng một lúc, Zero tránh ánh mắt anh và Kaname tự nhiên cực kì muốn phá tan sự tĩnh lặng trong phòng bằng cách nào đó. Người thuần chủng nhớ lại lời Zero nói lúc này, và cau mày. “Làm cách nào Yuuki biết được buổi hẹn của chúng ta?”

“Gì cơ?” Zero ngừng việc theo dõi con bọ vô hình dưới khăn trải bàn và nhú mày. “Cô ấy...”

“Ê Zero!” Cô nàng sao đỏ thấp bé chạy ào ra khỏi phòng khách – chỗ mà cô nàng đang nằm dài trên ghế ấy – khi nghe thấy tiếng chân của ông anh kết nghĩa của mình đang suy nghĩ mông lung ra khỏi bếp. Khi cậu nghe thấy cô, cậu dừng bước và liếc ra sau nhìn cô, vết nhăn giữa hai hàng lông mày biến mất. “Sao?”

Cô nhìn quanh xem có ai không – chủ yếu là ngài hiệu trưởng – và rướn người về trước, một tay che miệng, thăm thì, “Họ biết rồi.”

Zero chợt muốn nhìn quanh để xem thử ‘họ’ là ai. Cậu chẳng thấy gì cả. Zero biết tốt nhất là hưởng ứng hành động của cô nàng đi, cô ấy lúc nào chả quái đản như thế chứ. Trông cô ấy hơi hâm một tí chắc là hiệu trưởng đã dụ cô nàng uống món súp kinh dị nào rồi. “Ai biết cơ?”

“Aido và Ruka ấy!” Cô nàng nhăn nhó, lông mày nhú lại lo lắng.

Zero chỉ nhìn.

Khi cô nhận ra cậu không hiểu cô nói gì, cô ném hai cánh tay mình lên trời, ném luôn cả sự cẩn thận và duyên con gái theo chúng. “Gah. Họ biết cậu đồng tính!”

Cậu thấy ghét khi mặt mình đỏ lựng lên thế này, nhưng làm thế nào để đổi màu được? Yuuki mới vừa hét lên rằng cô ấy nghĩ cậu khoái đàn ông. Ý nghĩ đó khiến cậu rên rỉ, bất chấp gương mặt đang cháy rực. “Tớ không có đồng tính!”

Cô chớp mắt, trên mặt cô hiện rõ rằng cô nghĩ cái câu trả lời của Zero nó ngu hết chỗ nói. “Nhưng... cậu và Kaname...”

Zero gầm gừ. “Ngốc, cậu im đi được không?” Chuyện đấy hoàn toàn khác! Đâu có phải Zero thấy tất cả mấy tên con trai khác đẹp trai đâu – thì đúng là có, nhưng không phải vì cậu chú ý đến họ, họ là vampire mà. Tất nhiên là tụi đó đẹp trai rồi, nhưng không phải theo cái cách mà khiến Zero nghĩ về họ như Kaname. Ngoại trừ sự ham muốn muốn được bóp cổ tụi đó mà lác hết lần này tới lần khác. Nó đâu có làm cậu đồng tính. Cậu thở dài. Hai người đang nói về cái gì vậy nhỉ? À phải rồi, mấy người kia. “Ồ, tớ biết họ biết.”

Nhìn cô ấy thật sự sững sờ trước thông tin đó. “Cái gì – cậu kể họ nghe á?”

“Tớ không có nói gì cả,” Zero lầm bầm, thọc tay vào túi và nhìn vô bếp, suy nghĩ trong cậu đã ra khỏi cuộc đối thoại này. Cậu còn phải tìm ra món gì để nấu cho người thuần chủng, cậu làm gì có thời gian mà đùa giỡn với Yuuki.

“Vậy,” Yuuki lên tiếng về mông lung, cắn móng tay, “họ nhìn thấy hai người à? Họ có biết gì về cuộc hẹn của cậu với Kaname-sempai không?”

Zero chớp mắt, để sự chú ý quay lại cô nhóc nhỏ nhắn và quên sạch tất cả công thức nấu ăn cậu đang cố nhớ. Về cảnh giác, cậu hỏi, “sao cậu lại biết về buổi hẹn của bọn tớ?”

“Ý cậu là sao?” Cô cau mày, tay chống nạnh. “Tớ là người nghĩ ra ý tưởng đấy đấy!”

Môi Zero cong lên. “Cậu bảo Kaname-“ khi thật nói thế nào để nó không có vẻ ngu ngu đây, tất nhiên là không phải “mời tớ đi chơi” rồi. Nghe nó cực kì quái đản, lại còn hơi gái tính nữa. “Chúng tớ ăn tối cùng nhau là do cậu?”

“Hả?” Yuuki gật gù rồi cười ngọt. “Ồ thế ra hai người ăn tối à. Lãng mạn quá nhỉ. Tớ đang không biết hai người định làm gì, nhưng mỗi lần tớ định hỏi thì cậu lại biến đâu mất.”

...sao cơ? Zero biết cậu đang trưng ra bộ mặt khó hiểu, có khi còn hơi ngu ngu nữa. Cậu không dừng được, Yuuki đang làm cậu rối trí. “Bọn tớ chưa có ăn tối mà.”

Và rồi cả hai đều nhận ra mình đang ông nói gà bà nói vịt và mặt Yuuki sáng rõ lên cùng lúc môi Zero mím chặt lại. Phải tốn mất hai ngày Zero mới kể với Yuuki rằng họ có một buổi hẹn khác, chỉ vì cậu cần cô đưa hiệu trưởng ra khỏi nhà tối hôm đó mà thôi. Không cần phải nói, cô nàng còn hơn cả vui vẻ khi nhận lời.

“Tôi kể với cô ấy khi xin cô ấy đưa ngài hiệu trưởng ra khỏi nhà,” Zero nói và nhanh chóng lấp đầy miệng mình bằng cà ri để cậu khỏi phải nói thêm gì nữa. Kaname cười với cậu, như thể anh biết rằng Zero đang cực kì lúng túng – chuyện đó cũng không có vấn đề gì với anh. “Em thật sự đã lo nghĩ chu toàn mọi thứ mà đúng không?” Về buồn cười hiện lên trong mắt anh. “Ngoại trừ vụ quần áo.”

“Anh phải thấy may mắn vì tôi còn ăn mặc hàng hoàng đấy,” Zero càu nhàu, bắt gặp ánh mắt Kaname và liếc anh. “Bộ tất cả thuần chủng đều đen tối như anh à?”

“Không,” Kaname cười gian và hỏi trước khi ăn tiếp. “Em nấu mất bao lâu?”

“Hả?”

“Thức ăn ấy,” Kaname nói, cầm ly lên, viên máu anh bỏ vào từ trước đã tan. “Rất ngon.”

“Ồ cảm ơn.” Tim cậu đang hành động một cách cực kì ngu ngốc, chắc là Zero đã ăn quá nhanh nên mới khiến cho tim cậu nhảy liên hồi mỗi khi Kaname khen ngợi tài nấu ăn của mình. “Tôi thường hay nấu ăn hồi còn nhỏ. Tôi thích thế.”

Zero thấy mình mỉm cười trước câu nói, không hề ngạc nhiên vì điều này. “Vậy anh làm gì khi rảnh rỗi?”

“Ta đọc sách. Giờ vẫn thế.”

“Đó là tại sao anh luôn nghĩ mình biết tất cả à?”

Người thuần chủng cười. “Không phải tất cả. Chỉ nhiều hơn một chút thôi.”

Họ dành một tiếng rưỡi tán gẫu với nhau theo cái cách mà trước giờ chưa ai trong số hai người bọn họ từng làm và Zero ngạc nhiên trước sự dễ dàng của nó. Trước khi kịp nhận ra, đồng hồ đã điểm tám giờ rưỡi, đến chín giờ Yuuki sẽ về cùng ngài hiệu trưởng – cô nàng chắc chắn muốn về nhà đến chết đi rồi. Vì thế nên, một cách miễn cưỡng – thật ngạc nhiên – Zero bắt đầu dọn bàn, xóa bỏ tất cả mọi dấu hiệu của cuộc hẹn mà cậu vẫn chưa muốn kết thúc.

Kaname cũng chưa muốn chấm dứt hẹn hò tại đây, nhưng thật sự không còn gì nhiều để làm nữa. Zero có vẻ không muốn hiệu trưởng phát hiện ra chuyện hai người và Kaname, khi anh nghĩ đến ngài hiệu trưởng sẽ có phản ứng như nào, hoàn toàn đồng ý. Vì vậy, anh giúp cậu dọn dẹp vài thứ, dù không chắc chắn, chỉ một lần, mình sẽ dọn bàn như thế nào. Khi Zero rửa chén, anh nhăn mặt trước dòng nước đang chảy. Cảm giác của đồ ăn thừa trên da cộng với xà bông và nước không được hay ho cho lắm. Zero đâu thể nào trách anh vì không giúp đỡ cậu, đúng không?

Anh tiến đến phía sau Zero, người ngay lập tức sượng ngất lại trong vòng tay anh, và khẽ hôn vào gáy cậu nhẹ nhàng, khiến cậu thả lỏng người, khiến cậu tin tưởng anh. “Em thật giống một cô vợ đáng yêu – nn.”

“Đừng có nói,” Zero cảnh cáo, rút cùi chỏ về sau cú tấn công vào bụng Kaname. Người thuần chủng cười khẽ nơi tai cậu khiến toàn thân cậu run rẩy. Từ chối nhận biết điều đó, cậu tiếp tục công việc rửa chén bát, cố gắng làm lơ cái cách mà bàn tay Kaname đang vuốt lên vuốt xuống cánh tay cậu, môi anh thăm thì điều gì đó trên gáy cậu và – chiếc đĩa rớt xuống bồn và Zero nhảy dựng lên, cầm lấy nó và la lối qua vai. “Anh thôi đi được không? Tôi đang rửa chén đây này.”

“Ừmmm.” Và rồi đôi môi Kuran đặt trên da cậu, tay anh dọc theo đường dài cánh tay rồi tiến đến đôi bàn tay dính đầy nước và xà bông của cậu. Anh luồn tay mình vào tay Zero khi ôm cậu từ phía sau và kéo cậu sát ***g ngực của mình. “Em thật chẳng lãng mạn tí nào, Zero à.”

Zero cứng người, cố gắng không chú ý đến cảm giác nôn nao khi có người thuần chủng đứng đằng sau mình thế này. “Gi?”

“Ta vẫn chưa tha thứ cho em đâu,” Kaname thì thầm vào tai cậu, hơi thở ấm nóng của anh vuốt ve đường cong nơi cổ. “Bữa tối rất ngon, nhưng giờ thì... đến ngủ với ta nào.”

Một cơn run rẩy chạy dọc xương sống cậu và đôi lông mày kia nhúu lại khi Zero cố quay lại nhìn Kaname. “Chẳng phải chúng ta đã—“

“Ý ta không phải thế,” Kaname cười khúc khích, xoay người Zero lại và tắt vòi nước đi trước khi tay anh lần về phía hõm lưng Zero. Anh nhấn môi mình lên cậu và tựa trán vào người đối diện. “Đến chỗ ta đi.”

Quan sát gương mặt Zero, Kaname mỉm cười và Zero nhăn mày. “Ý anh là phòng anh?”

“Phải.”

“...” cậu thở dài. “Được rồi.”

Rõ ràng, Zero không phải là người duy nhất tỏ ra lãng mạn đêm nay, Zero nhận ra điều đó khi cậu bước vào phòng ngủ của Kuran và kinh ngạc trước vô số những cây nến đang tỏa sáng lung linh dưới bóng đêm mờ ảo trong phòng. Khỉ thật. Họ sẽ làm chuyện đó thiệt rồi. Ở phải, có khi nào mà Kaname lại không chứ. Cậu cảm thấy run. Cậu đứng thẳng, dè chừng nhìn chiếc giường rộng lớn, ánh nến le lói rung rinh hắt bóng lên giường. Cậu đã từng đến đây rồi, nhưng... lần cuối đó là trước khi Kaname tỏ ra cực kì chiếm hữu và Zero cảm thấy mình không khác gì một trò chơi đối với anh. Lần này, là lần đầu tiên Zero mong chờ, ừm, cuộc hẹn trong phòng ngủ của hai người.

Khi Kaname nhận ra sự bồn chồn của Zero, anh cười. “Em cứ làm như chúng ta chưa từng thân thiết bao giờ vậy.” Zero quăng cho anh một cái nhìn kì thị. Cậu vẫn còn run, Kaname kết luận, rồi nhếch mép. “Đáng ra em nên đem theo chiếc tạp dề.”

“Im đi!”

Zero gơ tay đánh anh thật. Kaname cười nhẹ khi anh dễ dàng bắt được cổ tay Zero và kéo cậu lại gần. “Thư giãn nào, ta muốn được nói chuyện với em lúc này hơn.”

Và rồi, Zero nhìn anh đầy ngạc nhiên. “Trong phòng ngủ của anh á?”

“Có gì không tốt đâu nào?”

Tiến lên thôi nào, Zero nghĩ thầm khi Kaname dẫn cậu đến chiếc giường và ngồi xuống, Kaname đưa tay cậu lên miệng mình. Môi anh lướt nhẹ trên mu bàn tay Zero, mùi xà bông khi này vẫn còn vương trên da cậu. “Ta nghĩ mình hình như chưa từng nói với em tất cả bắt đầu như thế nào, đúng không?”

“Cái gì bắt đầu cơ?” Zero tự hỏi, cố gắng tìm cách giật tay ra khỏi Kaname mà không quá lộ liễu. Chẳng hiểu sao cậu lại bắt đầu thấy lo, lòng bàn tay nhuốm mồ hôi và cậu không muốn Kaname nhận thấy.

Nắm tay của Kaname siết chặt lại và anh nhìn Zero chăm chú trước khi trả lời. “Tình yêu của ta dành cho em.”

Kaname cảm thấy Zero hơi cứng người, nhưng không phải cái kiểu tôi-muốn-ra-khỏi-đây-ngay-lập-tức như mọi khi nên Kaname kết luận đây là một dấu hiệu tốt. Kaname bộc bạch rằng anh đã bị thu hút bởi Zero như thế nào, không phải là anh cố ý hay nhận thức được việc mình đã làm, nhưng anh thật sự đã phải lòng Zero. Anh nói với cậu thợ săn rằng đôi mắt cậu là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện như thế nào, kể với cậu rằng thái độ của cậu vừa khiến anh buồn cười và bức tức đến thế nào. Khi Kaname nói, anh nhận ra gương mặt Zero đang trở nên tươi tắn, vẻ thấu hiểu. Một điều mà anh không nói với cậu, là Kaname rất muốn xóa bỏ kí ức của lần cuối Zero ngủ chung giường với anh và gọi tên một người khác trong giấc ngủ.

“Vậy,” Zero chậm rãi lên tiếng, đôi mắt màu tím của cậu ánh lên – đó là một cảnh tượng đáng kinh ngạc đối với Kaname, nhất là khi đôi con ngươi thạch anh kia rực sáng lên thế này. “Anh đang nói anh đã rơi vào lưới tình, tại vì tôi?”

“Thế em đã đổ lỗi cho ai khi em phải lòng người đó?”

“Tôi—“ Cậu gần như đập tay lên miệng mình và nhìn chằm chằm nụ cười đều của Kaname. “Chưa bao giờ nói là tôi yêu ai đó nha.”

“Thì không,” Kaname đồng ý, “nhưng em là người đã gợi ý rằng ta đang phải lòng em. Em làm mọi thứ trở nên rõ ràng.”

“Anh nói điều đó ngu ngốc mà,” Zero cãi, nhớ lại ngày đầu tiên Kaname tiếp cận cậu với đề nghị tặng cậu máu của mình. Cách duy nhất mà cậu có thể khiến mọi chuyện trở nên logic chỉ là người thuần chủng đã yêu cậu mà thôi. Hoặc là điên mất rồi.

“Phải, và lúc đó đúng là ta đã nghĩ vậy. Nhưng ta không thể gạt bỏ ý nghĩ ấy ra khỏi đầu và trước khi bản thân kịp nhận ra, ta đã không thể làm điều gì để ngăn mình thôi yêu em được nữa.”

Zero nhường một bên mày. “Ý là anh đã có thể ngăn chặn điều đó nếu anh muốn?”

Kaname mỉm cười trước cách chơi chữ của mình. Anh có thể đã cố gắng làm điều đó, nếu chiếu theo những gì Zero đã bắt anh phải trải qua, nhưng anh chỉ cười và lắc đầu. “Ta thích như thế này hơn. Phần thưởng lớn hơn nhiều.” Kaname đưa tay vuốt nhẹ làn tóc bạc, môi cong lên. “Ta yêu mọi thứ về em.”

Cái mặt Zero lại đỏ ửng, cậu thậm bực mình trong lòng cảm giác thật ấm, và cậu lại đỏ mặt lần nữa. Zero chỉ mong rằng Kaname sẽ cho qua và nghĩ rằng đó là do ánh nhìn xung quanh phòng hắt lên mặt cậu mà thôi. Nhưng không, dù rất cay cú nhưng Zero vẫn phải thừa nhận rằng điệu cười rõ ràng như muốn nói em-dễ-thương-quá của Kaname đã khẳng định rằng, không, anh không dễ bị lừa đến thế đâu”

“Em thật—“

“Đừng,” Zero la lên bức bối, “nói ra.”

Kaname khúc khích. “Ta thích làm em phản ứng theo kiểu đó.”

“Anh không cần phải nói, tôi biết hết mà,” Zero chỉ ra. “Anh còn thích khiến tôi làm gì nữa?”

Đây là một lời châm chọc mà Zero không kịp nhận ra trước khi nói. Kaname nhếch mép, rướn người về phía trước để đặt một nụ hôn dịu nhẹ lên đôi môi Zero. “Tất cả mọi thứ,” anh thầm thì trên môi cậu và tiếp tục hôn. Chậm rãi, môi anh đùa giỡn đôi môi Zero cho đến khi thời gian chậm dần, chậm dần, đến một điểm dừng mà chỉ có đôi môi Kaname áp lên cậu tồn tại trên đời.

Khi một bàn tay ấm áp chạm lên đùi Zero – nóng bỏng hơn bất cứ đụng chạm thông thường nào – cậu phải dừng lại và nuốt khan bởi hơi ấm từ bàn tay anh quá nóng. Đôi mắt cậu mông lung dán chặt vào đôi con ngươi sẫm màu của Kaname và cậu suýt nữa là hét lớn khi Kuran thừa nhận, “Ta thích khiến cho em quên đi bản thân mình.”

“Tôi không có—“ Kaname chết tiệt, Zero rên rỉ khi bàn tay trên đùi cậu trượt lên phía trên và quét sạch đi mọi ý nghĩ còn vương vấn, một nụ cười nở trên môi Kaname khi anh quan sát gương mặt Zero thật gần. Zero cố che giấu phản ứng của mình nhưng khi những ngón tay mê dại kia luồn xuống dưới áo, nhưng thân thể tự động căng cứng lại trước sự tiếp xúc đã tố cáo cậu. Zero cứ tưởng mình có cơ hội ngăn không cho Kaname nói thêm một lời nào ngu ngốc nữa, nhưng xui cho cậu, Kaname lại lên tiếng, về thích thú.

“Ta mê một cái cách em cố gắng chống cự điều mà cả hai ta đều biết em thích nó.”

Đúng là một tên khốn mà, anh ta còn không để cho Zero đáp trả nữa Thay vào đó, ngón tay Kaname lướt nhẹ xuống bụng dưới cậu, dừng lại nơi thắt lưng chiếc quần jeans, tay xoa nhẹ nút quần trong lúc anh nhích lại sát gần. Khi thật, hơi thở của Zero bắt đầu trở nên nặng nhọc, những ngón tay thuần thục kia lại theo đà mà đụng chạm lên làn da nhạy cảm nhiều hơn. Kaname tháo nút, môi anh đặt trên quai hàm cậu. “Ta thích nhìn em mất bình tĩnh.”

Âm thanh của phéc mơ tuya bị mở ra cắt ngang câu chống trả của cậu thợ săn, hông cậu khẽ nhúc nhích. Tiếng cười trầm đục, quyến rũ của Kaname khiến cậu run rẩy. “Ta yêu cái cách cơ thể em phản ứng lại mình.”

Âm thanh duy nhất trong phòng lúc này chỉ là tiếng thở của Zero và rồi là tiếng rít của cậu khi tay Kaname ấn vào chiếc quần trong. Có lẽ cậu còn giặt mình nữa, nhưng ai thèm quan tâm chứ? Nụ cười trên quai hàm cậu cho cậu câu trả lời. “Đồ chết tiệt.”

“Ta thấy buồn cười mỗi khi em đột nhiên chửi mắng ta,” đầu lưỡi Kaname lướt từ quai hàm Zero lên vành tai, phả nhẹ hơi thở của mình lên làn da trước khi ngậm cả phần thân tai Zero vào miệng. “Để rồi rên rỉ tên ta lúc sau đó.”

Đó mà là rên rĩ cái gì! Zero muốn phản đối, nhưng bàn tay dưới hông cậu với lên chạm đến quai hàm, xoay mặt cậu lại và đặt lên nó một nụ hôn dịu dàng nữa. Chỉ trong giây phút, cậu đã quên mất rằng mình vừa muốn chửi cái tên khốn nạn chẳng chộc kia, và đón nhận đầu lưỡi anh trong miệng mình. Kaname mút đôi môi cậu theo trình tự, nhâm nhi nơi khóe miệng trước – và nụ hôn ngọt ngào ấy dài và lâu đến là bực mình – cậu chịu đủ rồi. Zero chớp lấy gáy Kaname, và kéo anh về phía trước.

Trước áp lực đột ngột và sự tiến công của chiếc lưỡi Zero trong miệng mình, mắt Kaname mở to, anh nhìn Zero đầy ngạc nhiên và hạnh phúc, vị của bữa tối và mùi hương đặc trưng của Zero hòa lẫn trong miệng anh. Anh để mình trôi theo dòng nước, mặc cho Zero điều khiển khi anh đi theo sự dẫn dắt của cậu, đưa lưỡi mình lên trên cậu trong một nụ hôn nồng nàn. Khi Kaname tách ra, cả hai dường như ngộp thở.

Kaname say đắm nhìn cậu, lòng bàn tay anh áp vào má Zero, ngón tay vuốt ve làn môi dưới hơi sưng đỏ bởi nụ hôn vừa nãy. Tay Zero vẫn còn đặt sau gáy anh, giữ khuôn mặt anh sát gần. Anh chờ đợi đôi mắt kia hé mở cho anh, nhưng Zero luôn gấp vấn đề về mắt mỗi lúc như thế này. Kaname chạm nhẹ môi mình vào khóe miệng Zero và thầm thì, “Ta muốn phát điên lên những khi em hôn ta như thế. Dù em ít khi làm vậy.”

“Im đi,” Zero thở nhẹ, đôi mắt cậu từ từ mở, và khi bắt gặp ánh mắt Kaname, cậu chợt ngừng lại. Không hiểu vì sao, cậu cảm giác như mình muốn nhìn vào đôi mắt người thuần chủng đến trọn đời. Ngốc. Quá sức ngu ngốc, cậu nghĩ thầm và buông tay khỏi đầu Kaname, hơi nghiêng đầu và cau mày. “Anh lại định nói chuyện hết buổi đây à?”

Kaname mỉm cười, nhanh chóng lờ đi thôi thúc muốn để anh mất mình lặn xuống hõm cổ Zero, cái cách mà cậu đưa nó ra trước mặt anh, những sợi dây đàn bên dưới hơi căng cứ như đang mời gọi Kaname đến ăn sạch cậu vậy. Anh tập trung vào mắt Zero. “Không phải em hỏi vì sao ta lại yêu em sao?”

Cậu biết thế nào mình cũng hối hận, Zero bực tức nghĩ. “Tôi chỉ muốn biết một lí do mà thôi.”

Cười khúc khích, Kaname nhẹ nhàng đẩy Zero đến giữa giường, và theo sau nhưng thay vì nằm đè lên cậu, anh chỉ nằm xuống bên cậu, kéo cậu lại gần. “Ta không chỉ có một lí do. Ta yêu tất cả về em. Tất cả những thứ nhỏ nhất đáng ghét nhất.”

Zero đảo mắt, tựa trán vào ***g ngực Kaname khi bàn tay người thuần chủng khẽ miên man khắp thân thể mình. Cậu hít một hơi và thở ra chậm rãi, nhìn chăm chăm chiếc áo sơ mi của Kaname. Cậu cố giữ mình bình tĩnh trước nhịp đập như điên loạn của tim mình và thôi thúc muốn bật hông lên và giúp bàn tay đang tìm kiếm của Kaname đến đích.

“Ta yêu cái cách tim em nhảy dựng lên khi có ta.” Môi Kaname lướt trên tai cậu, và khi những lời đó đập vào Zero, mắt cậu bỗng mở to về hơi thất vọng. Thế là anh ta vẫn luôn luôn nghe thấy sao? Suốt cả thời gian qua... Từ trước đến giờ, từ nỗi sợ hãi từ cơn khoái lạc từ – cậu cần môi cô kiềm nén tiếng rên rĩ bật ra khi tay Kaname tìm thấy mục tiêu, và xoa nắn nó qua lớp quần áo. “Nó làm ta cảm thấy đỡ hơn khi biết mình không phải là người duy nhất.”

Chớp mắt, Zero ngược lên nhìn Kaname. Người thuần chủng rướn người đến hôn cậu và đó là tất cả những gì Zero cần để nâng chính bàn tay mình lên vòng lấy cổ Kaname, lưỡi cậu trượt dài trong miệng anh. Bàn tay Kaname trở nên bạo dạn hơn, mân mê đùi trong của cậu một cách kích thích chứ không phải chòng ghẹo như trước nữa. Zero không buồn ngăn tiếng rên rĩ nào nữa.

Trước khi Zero kịp nhận ra, Kaname đã vén áo cậu lên từ lúc nào khi lưỡi anh chạy trên vết xăm của cậu, ngón tay đùa giỡn hai đầu nhũ đã cứng lên của cậu. Zero rít lên, hông đẩy mạnh về phía Kaname, ngọn lửa bùng lên giữa hai chân khiến cậu bật ra từng tiếng gâm gừ nho nhỏ. Rồi người thuần chủng thì thầm cái gì đó vào tai cậu, rằng anh yêu tiếng rên của cậu thế nào. Zero chẳng còn có thể chú ý đến điều gì nữa khi mà đôi tay thuần thực đang luồn xuống phía dưới và kéo đồng quần áo ra.

Khi Zero cảm thấy những ngón tay Kaname lướt nhẹ tựa lông hồng trên chiều dài của mình, cậu vùi mặt mình vào bờ ngực vững chãi của Kaname, miệng rên rĩ những âm thanh sắc khoải. Đôi môi Kaname trên tai cậu, khẽ thăm thì, tay anh bao quanh cậu. Tim Zero đập như sấm, cậu muốn nhiều hơn nữa – cậu nắm lấy cánh tay Kaname, buộc người thuần chủng áp chặt vào mình khiến Kaname rên rĩ vào mái tóc cậu.

Cả hai đột nhiên dừng lại giây lát, Zero ngẩn ngừ, rồi quyết định bỏ mặc lí trí và để bản năng dẫn dắt. Cậu với tay xuống thắt lưng Kaname. Người thuần chủng cứng người một lúc trước khi thư giãn cơ thể và giúp đỡ Zero bỏ đi đồng quần áo đắt tiền kia. Khi đã xong, đôi môi Kaname ấn lên trán Zero, hơi thở phả ra nặng nề lên làn tóc bạc bay bay.

“Tôi không thể làm chuyện đó...” Zero lăm bằm, tách khỏi Kaname khi cậu đẩy tay Kaname ra khỏi mình. “...cùng một lúc.”

Kaname không đáp, không một câu trả lời chọc ghẹo nào, và Zero không dám ngẩng đầu lên. Cậu yên lặng nhận lấy đôi môi Kaname lướt nhẹ trên da mình như một lời đồng ý. Suốt quãng thời gian cả hai bên nhau, cậu chỉ làm chuyện đó với Kaname đúng một lần. Có hơi thiên vị cho Zero, cậu nghĩ vậy, nhưng thế thì có sao. Cậu rướn người tới trước và hôn lên cổ Kaname, để những ngón tay mình đùa giỡn với anh cùng cái cách mà Kaname vẫn thường làm.

Zero thích thú quan sát nhịp đập của Kaname nhanh dần, lắng nghe hơi thở nặng nhọc và những âm thanh khe khẽ và cảm nhận cái cách anh đẩy hông vào bàn tay cậu mỗi lúc. Ngón tay người thuần chủng bấu vào hông cậu, nhưng cậu không thấy phiền, đặc biệt khi cậu ngược lên nhìn Kaname. Gương mặt anh như mê dại trong ánh nến mờ ảo hắt vào. Đôi mắt anh nhắm nghiền, lông mày nhíu lại trong khoái cảm, môi dưới cắn chặt. Máu chảy xuống từ khóe miệng Kaname, và Zero ngay lập tức tiến đến liếm sạch nó.

Thân thể anh run rẩy. Zero chợt nhận ra Kaname dường như rất thích như thế. Nên cậu làm lại lần nữa lưỡi cậu lướt trên môi anh, nhắm nháp dưới cằm bốn cột, và vô tình, Zero đã đẩy Kaname đến bờ vực cậu thăm thì khe khẽ trên quai hàm của Kuran. Kaname siết chặt tay, tim anh đập từng bùng trong ***g ngực. Gầm nhẹ tên Zero, anh cuối cùng cũng ra trong tay cậu.

Cao trào khiến cả thân thể Zero run rẩy. Cậu lùi lại để quan sát người thuần chủng đã bị khoái cảm bao bọc lấy kia. Đôi mắt Kaname nhắm nghiền, miệng khẽ hé trong khi anh đang cố lấy lại hơi thở của mình. Cảnh tượng ấy thật tuyệt vời: người thuần chủng dường như tình nguyện được chết vì Zero. Điều đó khiến cậu thợ săn rừng động.

Khỉ thật, Zero nghĩ thầm trong khi nằm xuống và nhắm mắt lại, cố sống cố chết xóa đi hình ảnh đó, để quên đi những cảm xúc bất chợt trào dâng bên trong vì Kaname. Cậu biết, cậu đã biết điều đó từ lâu, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi. Dù không thể, nhưng tệ hơn là cậu đã suýt nữa lỡ miệng nói ra điều đó. Nhìn anh, lắng nghe tiếng tim đập dần chậm lại của anh, cậu chợt muốn cúi xuống và hôn anh dịu dàng. Cậu chợt muốn mở miệng ra và nói, Kaname, em y-

“Zero?”

Cậu cứng người.

Làn môi ấm nóng ấn lên, chiếc giường rung rung bên dưới, và cơ thể Kuran gần sát cậu. “Zero?”

Cậu không dám nhìn không phải lúc miệng cậu đang run rẩy, đầu môi dường như sẽ tuôn ra những lời nói ấy bất cứ lúc nào. Biết rằng Kaname sẽ khăng khăng chờ cho đến khi cậu phản ứng lại thì thôi, cậu bèn đưa tay túm lấy cổ áo người thuần chủng, kéo anh lại và quay đầu cho đôi môi họ gặp nhau. Khoảnh khắc này, thế là đủ. Người thuần chủng trao cậu một nụ hôn thật dài, ngón tay anh tìm xuống bên dưới, đưa Zero cương cứng trở lại.

Kaname nhẹ nhàng vuốt ve cậu, dịu dàng mà đùa giỡn khi Zero vùi mặt mình vào cổ anh, tay nắm chặt lấy cánh tay áo. Tim cậu nổi nhịp bài hát ưa thích của nó lúc hơi thở Zero chợt dồn dập. Zero thở gấp khi cảm nhận được đầu móng tay anh trên mình. “Kaname...”

Người thuần chủng cười, thân thể run lên trước xúc cảm của hơi thở nặng nề từ Zero phả vào cổ mình. “Có thích không, Zero?”

Người yêu anh khẽ bật ra một tiếng rên rỉ đầy xấu hổ. Hông cậu thúc mạnh vào tay anh. Tiếng cười trầm đục của anh khiến toàn thân Zero run rẩy. Anh nhích lại gần và thầm thì, “em muốn ta dùng miệng không?”

“Ngh...” Kaname siết chặt tay và Zero đỏ mặt trước câu hỏi ấy. Run rẩy hít vào, Zero lắc đầu. Cậu đã đến rất gần... “Kaname,” cậu găm giữ, kéo anh lại. “Chỉ...”

Kaname hiểu ý, những ngón tay thuần thực hoàn thành nhiệm vụ khi anh di chuyển trên người Zero, tay còn lại của anh vuốt ve làn tóc bạc nhẹ nhàng. Anh ngắm nhìn gương mặt cậu nhún nhó, lắng nghe tiếng rên rỉ từ đôi môi cùng từng đợt thở ra hít vào gấp gáp đầy nhục cảm, và cảm nhận sự ham muốn của cậu qua từng nắm tay siết chặt trên cánh tay mình và những cú đẩy hông bắt nhẫn từ Zero.

Khi cậu đến đỉnh, Kaname say mê nhìn Zero há hốc miệng trong cảm lạnh, lưng cậu cong lên, toàn thân run rẩy. Ánh nến le lói hắt lên khắp gương mặt xinh đẹp đối diện, khiến làn da Zero sáng bóng và góc cạnh trước những điểm sáng tối của chiếc bóng.

Anh im lặng chờ đợi Zero hồi tỉnh sau cơn say, rồi ngồi dậy, cởi bỏ chiếc áo, mặc kệ giá trị của nó, lau lên tay mình. Khi quay lại đối diện với Zero, anh dịu dàng mơn trớn vùng bụng phẳng phiu của cậu thợ săn, khẽ mỉm cười khi Zero lấy lại nhịp thở. Chiếc áo sơ mi trắng vẫn được vén lên khỏi ngực, khóa quần hé mở.

Zero nằm yên, thở đều và thư giãn, bực mình vì giọng nói trong đầu mình cứ hoài bảo rằng cậu đang yêu không dứt. Cậu đã biết rồi. Nên ngừng lại đi. Thế mà, nó vẫn cứ ở đấy, lặp lại hết lần này đến lần khác. Cậu giật bắn khi bàn tay ấm áp của Kaname chạm vào người, miên man làn da dưới ngực. Zero định thở một hơi dài thỏa mãn thì một nụ hôn nhẹ khẽ khàng chạm vào môi. “Này...”

“Hửm?” Giọng Zero hơi run rẩy khiến anh bỏ ý định nói ra câu nói ban đầu.

Kaname nhìn Zero, thích thú khi thấy Zero không thể, hoặc là không muốn cũng không chừng, mở mắt ra và nhìn anh. Tay anh lướt lên hai bên hông cậu, vẽ ra những đường cong vô định trên làn da ấy. “Em ổn chứ?”

“Tôi không sao.”

Kaname cúi xuống, kéo áo Zero lên cao hơn khi anh nhấn đôi môi mình lên trái tim đang đập tung bừng của cậu thợ săn. “Em chắc không?” anh thăm thò, lướt xuống phía dưới nữa, tay anh đùa nghịch một đầu nhũ Zero, làn môi đi tìm bên còn lại.

“C...Có...Ừm.” Zero nín thở khi Kaname ngậm lấy nụ hoa nhỏ vào miệng, răng khẽ kéo. “Hah, Kaname...” Anh luồn tay mình vào làn tóc bạc, đặt đầu cậu lên gối khi người thuần chủng nhích người mình sát vào Zero. “Tôi tưởng chúng ta định nói chuyện?”

“Có mà,” Kaname nói, để một chân vào giữa hai chân Zero và chà xát hông mình lên cậu một cách dịu dàng. “Em có chuyện gì muốn nói với ta không?”

Zero bật ra một tiếng rên rỉ nhỏ bé trước cơn ham muốn dâng đầy. Cậu thấy ghét làm sao khi mà Kaname luôn có sức ảnh hưởng tới cậu đến vậy. “Không.”

Kaname cười khúc khích, mơn trớn đùi trong của cậu trước khi cởi hẳn chiếc quần của cậu. “Zero, mở mắt ra nào.”

“Không.”

Một bàn tay trượt lên đùi Zero. “Zero, nhìn ta đi.”

Tim cậu đập như sấm và cậu biết lần này thể nào Kaname cũng nghe thấy rõ. “Không mà.”

“Zero.”

Zero đưa một tay lên che mắt để tránh khỏi ánh nhìn kiên định chiếu trên mặt mình, thở nhẹ nhưng dồn dập. “Tôi không thể.”

Kaname nhún mày. “Em không thể?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Tôi không thích.”

Kaname mỉm cười.

Không phải là Zero không muốn nhìn anh. Cậu đã nhìn anh hàng trăm lần trước kia rồi, nhưng Zero biết lần này không còn giống như những lần trước nữa. Cậu không thể nhìn Kaname theo cái cách trước kia cậu đã từng làm, và giả vờ rằng cậu chỉ ham muốn cái cơ thể đang trườn trên người mình và bắt lên ngọn lửa ở bụng dưới cậu. Không, cậu muốn nhiều hơn nữa. Đôi tay ấm áp vuốt nhẹ hai bên người cậu, nặn cơn run rẩy tuôn ra từ đôi môi. Cậu nhắm mắt chặt hơn dưới cánh tay, quay mặt đi khi môi Kaname đặt lên cổ mình.

Cậu muốn nhiều hơn là những khoái cảm nhục dục ngay lúc này. Kaname đã đúng. Giữa hai người luôn có gì đó rất đặc biệt, và giờ điều đó đang quay lại ám ảnh Zero. Mỗi cú động chạm của tay và môi khiến cậu run rẩy, vụn vụn dưới thân anh, thế nhưng cậu vẫn từ chối nhìn vào mắt người thuần chủng. Cậu chợt thấy đôi mắt mình nhẹ hẫng. Căn phòng tối đen, điểm xuyết những đốm sáng của đèn cây, và âm thanh của hơi thở hai người, của tiếng rên rỉ nhỏ xíu từ Zero khi chiếc giường rung rinh lúc Kaname di chuyển.

Zero sợ phải nhìn Kaname một lần nữa. Cậu tập trung toàn bộ sự chú ý của mình vào cây nến dày trên tủ giường. Nó màu đỏ cam dịu dịu và tan dần xuống phía dưới. Zero cũng vậy, cậu đang tan chảy như cây nến kia. Cậu có thể cảm thấy hơi nóng giữa thân thể mình và Kaname, cảm nhận ngọn lửa cháy lên mỗi khi hông họ chạm vào nhau, và cơ thể cậu, không thể nào nguội lạnh đi được nữa, đang bắt đầu bùng cháy rực rỡ.

Hết như cây nến kia.

Cảnh tượng sắp nên tan chảy từ từ dưới ngọn lửa thật mê người. Cậu tự hỏi bên nào nóng hơn, ngọn lửa ấy hay nguồn nhiệt mà Kaname đang tạo thành. Ánh nến lấp lóa, và Zero vội vã hóp vào một ngụm không khí khi bàn tay Kaname trườn xuống sâu hơn. Đột nhiên, cậu cảm thấy cây nến kia hình như tan chảy vì hơi nóng tỏa ra từ thân thể họ. Từng giọt sáp đặc quánh chạy dọc xuống thân nến khi Zero nhắm chặt đôi mắt, buông cánh tay này giờ vẫn đang che mặt mình ra để quẩn luyến người Kaname. Cơ thể cậu thêm muốn Kaname, nhưng theo một nghĩa khác, sâu đậm và bền vững hơn.

Kaname tuân theo sự sai khiến im lặng đó, dành thời gian để chậm rãi đi vào cơ thể người yêu bé nhỏ của mình, dụi dụi mũi mình vào chiếc cổ ấm áp bên dưới và thăm thẳm tên cậu hết lần này đến lần khác. Zero vẫn không chịu nhìn vào anh bất chấp lúc này anh đã hoàn toàn ở bên trong cậu. Anh quyết định ngừng lại trong giây lát, và kiên nhẫn ngước đầu lên nhìn vào Zero.

“Zero...” Kaname nhẹ thở dài.

Chiếc lưỡi Zero rê khắp làn môi khô cứng của mình trước sự thôi thúc muốn nhìn thấy Kaname mãnh liệt trong lòng, nhưng cậu không thể. Dù vậy, cơ mi của cậu chẳng hề có vấn đề gì khi Kaname ôm lấy cậu và lăn một vòng trên giường. Đôi mắt tím bạc mở to nhìn trần trời vào người con trai tóc nâu lúc này đã nằm bên dưới cậu, nụ cười nở trên môi anh.

“Thế tốt hơn.” Kaname đưa tay vén lại ngọn tóc phủ lên gương mặt đầm mồ hôi trước mặt.

Hơi thở run run, Zero bắt đầu quan sát Kaname, nhìn những ánh nến hắt lên gương mặt anh da anh như đang tỏa sáng dưới ánh đèn cây mờ ảo, khiến đôi mắt sẫm màu của anh hắt lên vài tia sáng. Zero di chuyển ánh nhìn của mình xuống môi Kaname, đặt tay lên bờ ngực bên dưới để giữ thăng bằng cho cơ thể. Khẽ cựa cựa, cậu ngồi dậy và nhúu mày trước cảm giác như dòng điện chảy qua người. Thật tuyệt...

Bên dưới cậu, Kaname thở dồn dập, mắt nhắm hờ khiến hàng lông mi dày của anh rung rinh trên má, Zero nhích người ra sau, chối bỏ cảm giác xấu hổ vì mình đang ngồi lên Kaname, và tự chỉnh lại tư thế bằng cách chống hai tay lên ngực Kaname. Cậu có mắc cỡ cũng chẳng sao, vì mặt anh đã đỏ lựng ngay từ đầu rồi.

Thôi thúc bởi phản ứng của Kaname, Zero nâng mình dậy, rít lên trước cảm giác toàn bộ chiều dài của Kaname dần trượt ra ngoài, cậu run rẩy, và mỉm cười khi cú chạm bất ngờ từ ngón tay mình lên mặt Kaname khiến mắt anh mở lớn vì kinh ngạc. Anh ấy thật sự xinh đẹp, sự thỏa mãn tuyệt đỉnh khiến từng phần của khuôn mặt anh sáng rõ, làn tóc sẫm màu bao phủ xung quanh. Cảnh tượng ấy khiến cậu liên tưởng đến...

“Anh làm tôi liên tưởng đến một cô gái ấy.” Trước câu nói đó, mắt Kaname nhắm lại, tia giận dữ lóe lên trong đôi người, môi anh hé mở và...

Zero hạ hông xuống.

Sự bất mãn của Kaname đã mất tích trong tiếng rên rỉ của anh. Mắt nhắm nghiền, anh yên lặng tự trấn chỉnh lại mình. Khi cất tiếng, giọng Kaname bình thản trở lại. “Điều gì, xin hãy nói rõ, ở ta khiến em cảm thấy tương đồng với một cô gái, hả Zero?”

Người thuần chủng đang bức mình. Zero cố đè cảm giác khoái chí xuống dưới. Cậu nhún vai, quét ngón tay qua mi mắt Kaname, vuốt ve làn mi dài. Cái cách chúng khẽ chớp, cong và quăn rũ một cách khó cưỡng, khiến nhiều lúc Zero cảm thấy như muốn phát điên. “Là đôi mắt anh.”

Kaname nhìn cậu chăm chăm. “Mắt ta à? Tại sao chứ?”

Zero không thể giải thích rõ. Thay vào đó cậu rướn tới, hít mạnh vào khi bên dưới bỗng dưng tỏa ra khoái cảm mãnh liệt, chạy dọc lên xương sống cậu, và hôn vào xương gò má Kaname, thậm chí, “cả đôi má anh nữa.” Khi Kaname mở miệng định nói gì đó, Zero hôn lên môi anh xinh đẹp, cao ngạo và mỏng mảnh, nhưng đầy đặn. Lúc Kaname chậm rãi hôn lại, Zero mỉm cười. Hạnh phúc dâng đầy.

Bàn tay Kaname trên đùi trượt lên ôm lấy hông, lưỡi anh đi tìm lưỡi cậu. Cậu thợ săn dễ dàng rơi vào cái bẫy ngọt ngào từ đôi môi ấm nóng của người thuần chủng. Những ngón tay Zero luồn vào khu rưng tóc mây óng ả – nâu sẫm mềm mại – và thở nhẹ trên môi anh. “Cả tóc anh nữa...”

Kaname nhâm nhi môi dưới cậu cứ như đang trả đũa. Zero cười nhạt, ngược lên để tách môi mình khỏi Kaname. Cậu cố giữ mình thăng bằng, chỉ nhìn, và quan sát phản ứng trên khuôn mặt Kaname. Người thuần chủng gần như đã đánh mất mình. Đôi mắt Zero chiếu dọc suốt cơ thể Kaname. Anh, và cậu sẽ chẳng bao giờ chịu thừa nhận, là tạo vật đẹp đẽ nhất mà Zero từng thấy. Thân thể thon gọn, cơ bắp săn chắc lúc anh cong người, đẩy chính mình vào trong Zero sâu hơn nữa trước khi hông Kaname trở về chiếc giường trong thất vọng.

Anh không có cơ bắp nổi rõ như Zero cơ thể Zero cứng và rắn rỏi, nhưng anh thì mềm mại hơn, cơ bắp ẩn bên dưới lớp da trắng bạch, mượt mà đang óng lên vì mồ hôi. “Zero...”

Zero chớp mắt nhìn Kaname, thiếu chút nữa là mỉm cười trước cái nhìn giận dữ từ người thuần chủng. “Nếu em bảo ta nữ tính, thì ta rất vui lòng được nhắc cho em nhớ rằng—” Những ngón tay trên hông Zero bấu chặt vào khi chúng kéo hông Zero xuống Kaname. Cậu nghe thấy tiếng rên rỉ trầm thấp, ngỡ đó là Kaname, nhưng có lẽ nó đến từ cậu. Khi cậu mở mắt, không hề biết mình đã nhắm lại từ lúc nào, Kaname đang cười nhìn cậu, lòng bàn tay vuốt ve lên xuống đùi cậu một cách cương chiêu. “Chẳng phải đó là phần cực kì nam tính của ta đấy sao...?”

Vội vã bịt miệng Kuran, Zero trừng trừng nhìn anh khi trông thấy ánh sáng lấp lóe trong mắt Kaname. Người thuần chủng đã lấy lại phong độ rồi, cậu nghĩ thế, cảm thấy bức. “Trong số những người khoái tỏ vẻ ta đây lịch lãm sang trọng, anh là thô bỉ nhất đấy.”

Kaname cầm bàn tay đang đặt trên ngực mình lên và hôn nó. “Ta chỉ là thấy phản ứng của em rất thú vị thôi. Với lại, Zero à, ta không thích bị xúc phạm bởi vẻ ngoài của mình đâu.”

Mặc dù trước đây chưa từng có ai dám làm điều này với anh cả. Chưa từng. Zero lăm bầm gì đó trong miệng. Kaname cứng người, môi anh cong lên khi anh quan sát gương mặt Zero tối lại trong ánh sáng mờ ảo của ánh nến. Người yêu anh đang quay qua chỗ khác, nhìn chăm chăm xuống sàn. “Sao?”

“Tôi nói ý tôi không phải là xúc phạm.”

“Thế nó là gì?” Kaname hỏi, nâng hông Zero lên. Tay cậu ngay lập tức chống lên ngực anh giữ thăng bằng. Zero liếc xéo anh, gương mặt đáng yêu vô cùng.

“Tôi không biết—” Kaname nhấn cậu nhóc xuống, đồng thời hất hông của mình lên.

“Ừm...” Zero cắn môi, đầu ngửa ra sau, đôi mắt cậu nhắm nghiền.

Kaname mỉm cười. “Chẳng lẽ em đang khen ta sao?”

Zero để mặc Kaname nâng mình lên lần nữa, và khẽ gầm gừ. “Làm gì có.”

Khi hông cậu trở về chỗ cũ, Zero rên rỉ trong khi Kaname bật ngửa ra sau. Zero khẽ nâng mình dậy, và Kaname cười khúc khích. “Em nghĩ rằng ta—” Hông Zero cắt đứt câu nói của anh bằng một cú rơi tự do

gọn ghẽ. Người thuần chủng rên rỉ, tay anh lại nâng hông cậu lên lần nữa để chạm đến khoái lạc đỉnh cao. “—đẹp sao?”

Như để đáp lại, Zero bật ra tiếng rên không cam tâm khi Kaname nhấn cậu xuống. Cậu không thể dừng lại được nữa. Cậu lên xuống không ngừng, thỏa mãn tận hưởng từng cú thúc lên của hông Kaname vào mình, những ngón tay anh bầu chặt vào da thịt. Kaname thật đẹp, nằm bên dưới cậu, mái tóc xòa buông lơ lửng trên tấm ra trắng, đắm chìm trong nhục cảm – Zero không định nói ra, nhưng cậu không kịp ngăn mình lại. “Rất đẹp.”

Bàn tay Kaname mơn trớn thân thể cậu, thích thú tận hưởng cảnh tượng Zero bên trên mình, đôi mắt tím bạc kia mong nước nhìn anh không rời. Kaname biết anh không còn giữ được lâu hơn nữa. Tay anh trượt lên đùi Zero, cầm lấy khối kích thích của cậu. Toàn thân cậu nhóc sao đỏ run lên, và Kaname mất khả năng kiềm chế. Khẽ gầm gừ, anh lật Zero xuống giường, lưỡi anh chạy dọc xương quai xanh của cậu khi anh thúc vào một cách mãnh liệt.

Đôi chân dài mượt của Zero lập tức quấn quanh eo anh, hông nhấc lên để gặp từng lần di chuyển từ người con trai trước mặt. Kaname thêm khát chiếm lấy cậu, mỗi cú thúc là một lần thân anh run rẩy, Zero phải ra trước anh. Zero bám lấy người thuần chủng, những tiếng kêu đầy nhục dục của cậu cất lên chứng tỏ cậu cũng không còn xa nữa.

Cánh tay Zero ôm chặt lấy Kaname, bàn tay cậu ***g vào tóc anh, mắt cậu dán vào đôi người đối diện đang chăm chú nhìn mình. Với mỗi cú thúc, những lời thầm thì ban nãy trong đầu cậu giờ đã trở thành tiếng hét. Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh. “Kaname,” cậu thở dốc, chạm ngực mình vào anh. “Tôi...” cậu khẽ nói, run rẩy. Đột nhiên, cậu rướn người tới trước, cắn răng nanh mình vào cổ Kaname để khỏi tuôn những lời kia ra, và đến đỉnh điểm.

Kaname há hốc trước khi cơ thể anh giật nảy anh vùi mặt mình vào chiếc cổ ấm áp của Zero và buông rơi tất cả. Khi Kaname lấy lại được hơi thở, anh nhận ra Zero đang uống máu mình, yêu thương dịu dàng, và cả chút gì đó chọc ghẹo nữa. Cậu chậm rãi uống từng ngụm. Kaname thở dài đầy thỏa mãn anh không buồn rời ra khỏi Zero. Dù gì, anh cũng sở hữu một cơ thể giống con gái nên Zero sẽ chịu đựng được thôi. Anh run lên khi một tia máu nhỏ chảy xuống vai để rồi bị đầu lưỡi Zero bắt lấy.

“Ta yêu em.” Zero mới đầu không phản ứng, rồi đôi tay mà anh chưa nhận ra nó đang quấn lấy mình bỗng siết chặt. Kaname cười khi nói thêm, “cho dù em có bảo ta giống con gái đi nữa.”

Thân thể bên dưới anh căng thẳng vì kinh ngạc, nhưng đôi nanh của người yêu anh vẫn yên vị ở chỗ cũ đầy vui sướng. Những ngón tay Zero đùa giỡn làn tóc anh, và Kaname ngâm nga hạnh phúc khi anh khép mắt. “Sao em bỗng nhiên lại dịu dàng thế.” Anh dụi má mình vào đôi vai trần của Zero. “Không phải ta đang than phiền gì đâu.”

Zero rút nanh ra, cẩn thận liếm sạch vết thương. “Sao anh lại chắc chắn thế?”

Giọng cậu nhẹ nhàng, Kaname thầm nhận ra. Có lẽ đó là lí do tại sao anh hiểu Zero định nói điều gì. Sao anh lại biết chắc rằng anh yêu tôi?

Gương mặt Kaname tặc lên vai cậu, đôi mắt anh nhắm nghiền. Cơ thể anh nặng nề trên người Zero – cảm giác thật tuyệt vời – và hơi thở anh đang dần ổn định lại. Trong một khắc, Zero tưởng như mình đang ngủ, nhưng rồi...

“Ta chỉ biết thế thôi.”

Zero thở dài đầu hàng. “Lí do gì chẳng hay tí nào.”

“Mmm...” Đúng là anh có vẻ buồn ngủ. “Nếu tình yêu là một thứ có thể được miêu tả dễ dàng, thì ta đã làm thế từ lâu.” Kaname cục cựa, và phả hơi thở vào da cậu. “Thế này nhé, nếu không yêu em,” anh cười hóm hỉnh. Zero nhận thấy, đôi mắt sẫm màu vẫn nhắm. “Ta đã giết em rồi.”

Zero ngạc nhiên. “Tại sao chứ?”

“Vì đã bảo ta giống con gái.”

Zero nhú mày trước bức thư trong tay. Hiệu trưởng đã cho gọi cậu lúc này để đưa cậu thứ này. Bọn họ đã tìm cậu nguyên ngày nay nhưng không thấy. Đó là nhờ công ơn rất lớn của Kaname, người đã từ chối không chịu để Zero đi vào buổi sáng này và liên tục kéo cậu xuống giường cho đến khi Zero bỏ cuộc thì thôi, cầu nhàu rằng cậu không thể nằm trên giường cả ngày được. Dù cuối cùng thì cậu cũng chịu thua.

Ngay lúc cậu sao đỏ trở về nhà, ngài hiệu trưởng đã đến đằng sau cậu với bức thư trong tay. Ông đưa nó cho Zero, ánh mắt nghiêm túc. “Cái này được gửi đến cho con.”

Zero nhăn mặt. Từ hiệp hội thợ săn sao?

Lại thêm một nhiệm vụ khác. Cậu đã không nhận nhiệm vụ nào cũng khá lâu rồi, nhưng chuyện này không có gì to tát cả. Hiện tại, cậu quan tâm đến việc phải làm gì với những cảm xúc của chính mình hơn. Cậu yêu Kaname. Thậm chí khi cậu muốn thế, điều mà trước đây cậu chẳng hề muốn nó xảy ra chút nào, Zero không biết là mình có thể bỏ mọi thứ để đến với Kaname và để cho người thuần chủng biết được tình cảm của mình hay không nữa.

“Zero!”

“Hả?”

Yuuki đuổi theo sau cậu, vẫy vẫy cánh tay cứ như là tiếng hét của cô nàng vẫn chưa đủ để thu hút sự chú ý của Zero vậy. Zero, người đang trên đường bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, đóng cửa cẩn thận trước khi cô nhảy tới gần.

“Vậy...” Cô nàng nhéo nhéo, cười gian tà, tay để sau lưng. “Sao rồi?”

Lông mày cậu dính lại trước khi nó quay về chỗ cũ. “À chuyện đó hả.”

Zero lướt qua cô.

“Ê!”

Thay vì lơ cô nhóc đi, Zero ngừng lại. Cậu ngoái nhìn qua vai, ánh mắt như đang cười. “Cám ơn nhé, Yuuki.”

Cả thế giới như dừng lại trong khoảnh khắc lúc Yuuki há hốc mồm vì kinh ngạc trước nụ cười của Zero, vẻ bên lên thẹn thùng mà cậu ít khi nào để cho người khác thấy. Có nghĩa là buổi hẹn hò của hai người đó khá thành công! Cô nàng cười toe, hơi nghiêng đầu khi hỏi cậu, “tuyệt vời đến mức đó đấy hử?”

Vì lí do nào đó, nụ cười của Zero nhạt dần và mặt cậu chuyển màu đỏ lựng. Yuuki chớp mắt trước sự thay đổi đột ngột kia. “Tại sao cậu lại...” Và rồi cô nhận ra hai người lại ông nói gà bà nói vịt một lần nữa, khiến mặt cô cũng nóng lên không kém. “Á! Ý tớ không phải thế! Tớ đang muốn nói đến, ờ, haha... Tí...Tí nữa gặp lại nhé? Bye!”

Tiêu thật rồi. Tay cậu với lên che mặt để khỏi phải nhìn thấy Yuuki chạy biến đi trước thông tin Zero và Kaname đã làm gì tối hôm qua. Cậu phải thôi ngay cái kiểu nhìn đầu thấy đó như thế thôi. Cậu tắm rửa tên thuần chủng kia vì đã khiến mình ra nông nổi này, nhưng dù vậy, nụ cười vẫn quay trở lại đôi môi ấy.

Kaname ngốc.

15. Chương 15

Rõ ràng, Zero không phải là người duy nhất tỏ ra lảng mạn đêm nay, Zero nhận ra điều đó khi cậu bước vào phòng ngủ của Kuran và kinh ngạc trước vô số những cây nến đang tỏa sáng lung linh dưới bóng đêm mờ ảo trong phòng. Khỉ thật. Họ sẽ làm chuyện đó thiệt rồi. Ở phải, có khi nào mà Kaname lại không chứ. Cậu cảm thấy run. Cậu đứng thẳng, dè chừng nhìn chiếc giường rộng lớn, ánh nến le lói rung rinh hắt bóng lên giường. Cậu đã từng đến đây rồi, nhưng... lần cuối đó là trước khi Kaname tỏ ra cực kì chiếm hữu và

Zero cảm thấy mình không khác gì một trò chơi đối với anh. Lần này, là lần đầu tiên Zero mong chờ, ừm, cuộc hẹn trong phòng ngủ của hai người.

Khi Kaname nhận ra sự bồn chồn của Zero, anh cười. “Em cứ làm như chúng ta chưa từng thân thiết bao giờ vậy.” Zero quăng cho anh một cái nhìn kì thị. Cậu vẫn còn run, Kaname kết luận, rồi nhếch mép. “Đáng ra em nên đem theo chiếc tạp dề.”

“Im đi!”

Zero giơ tay đánh anh thật. Kaname cười nhẹ khi anh dễ dàng bắt được cổ tay Zero và kéo cậu lại gần. “Thư giãn nào, ta muốn được nói chuyện với em lúc này hơn.”

Và rồi, Zero nhìn anh đầy ngạc nhiên. “Trong phòng ngủ của anh á?”

“Có gì không tốt đâu nào?”

Tiến lên thôi nào, Zero nghĩ thầm khi Kaname dẫn cậu đến chiếc giường và ngồi xuống, Kaname đưa tay cậu lên miệng mình. Môi anh lướt nhẹ trên mu bàn tay Zero, mùi xà bông khi nãy vẫn còn vương trên da cậu. “Ta nghĩ mình hình như chưa từng nói với em tất cả bắt đầu như thế nào, đúng không?”

“Cái gì bắt đầu cơ?” Zero tự hỏi, cố gắng tìm cách giật tay ra khỏi Kaname mà không quá lộ liễu. Chẳng hiểu sao cậu lại bắt đầu thấy lo, lòng bàn tay nhuốm mồ hôi và cậu không muốn Kaname nhận thấy.

Nắm tay của Kaname siết chặt lại và anh nhìn Zero chăm chú trước khi trả lời. “Tình yêu của ta dành cho em.”

Kaname cảm thấy Zero hơi cứng người, nhưng không phải cái kiểu tôi-muốn-ra-khỏi-đây-ngay-lập-tức như mọi khi nên Kaname kết luận đây là một dấu hiệu tốt. Kaname bộc bạch rằng anh đã bị thu hút bởi Zero như thế nào, không phải là anh cố ý hay nhận thức được việc mình đã làm, nhưng anh thật sự đã phải lòng Zero. Anh nói với cậu thợ săn rằng đôi mắt cậu là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện như thế nào, kể với cậu rằng thái độ của cậu vừa khiến anh buồn cười và bức tức đến thế nào. Khi Kaname nói, anh nhận ra gương mặt Zero đang trở nên tươi tắn, vẻ thấu hiểu. Một điều mà anh không nói với cậu, là Kaname rất muốn xóa bỏ kí ức của lần cuối Zero ngủ chung giường với anh và gọi tên một người khác trong giấc ngủ.

“Vậy,” Zero chậm rãi lên tiếng, đôi mắt màu tím của cậu ánh lên – đó là một cảnh tượng đáng kinh ngạc đối với Kaname, nhất là khi đôi con ngươi thạch anh kia rực sáng lên thế này. “Anh đang nói anh đã rơi vào lưới tình, tại vì tôi?”

“Thế em đã đổ lỗi cho ai khi em phải lòng người đó?”

“Tôi—“ Cậu gần như đập tay lên miệng mình và nhìn chằm chằm nụ cười đều của Kaname. “Chưa bao giờ nói là tôi yêu ai đó nha.”

“Thì không,” Kaname đồng ý, “nhưng em là người đã gợi ý rằng ta đang phải lòng em. Em làm mọi thứ trở nên rõ ràng.”

“Anh nói điều đó ngu ngốc mà,” Zero cãi, nhớ lại ngày đầu tiên Kaname tiếp cận cậu với đề nghị tặng cậu máu của mình. Cách duy nhất mà cậu có thể khiến mọi chuyện trở nên logic chỉ là người thuần chủng đã yêu cậu mà thôi. Hoặc là điên mất rồi.

“Phải, và lúc đó đúng là ta đã nghĩ vậy. Nhưng ta không thể gạt bỏ ý nghĩ ấy ra khỏi đầu và trước khi bản thân kịp nhận ra, ta đã không thể làm điều gì để ngăn mình thôi yêu em được nữa.”

Zero nhướng một bên mày. “Ý là anh đã có thể ngăn chặn điều đó nếu anh muốn?”

Kaname mỉm cười trước cách chơi chữ của mình. Anh có thể đã cố gắng làm điều đó, nếu chiếu theo những gì Zero đã bắt anh phải trải qua, nhưng anh chỉ cười và lắc đầu. “Ta thích như thế này hơn. Phần thưởng lớn hơn nhiều.” Kaname đưa tay vuốt nhẹ làn tóc bạc, môi cong lên. “Ta yêu mọi thứ về em.”

Cái mặt Zero lại đỏ ửng, cậu thậm bị bức mình trong lòng cảm giác thật ấm, và cậu lại đỏ mặt lần nữa. Zero chỉ mong rằng Kaname sẽ cho qua và nghĩ rằng đó là do ánh nền xung quanh phòng hắt lên mặt cậu mà thôi. Nhưng không, dù rất cay cú nhưng Zero vẫn phải thừa nhận rằng điệu cười rõ ràng như muốn nói em-dễ-thương-quá của Kaname đã khẳng định rằng, không, anh không dễ bị lừa đến thế đâu”

“Em thật—“

“Đừng,” Zero la lên bức bối, “nói ra.”

Kaname khúc khích. “Ta thích làm em phản ứng theo kiểu đó.”

“Anh không cần phải nói, tôi biết hết mà,” Zero chỉ ra. “Anh còn thích khiến tôi làm gì nữa?”

Đây là một lời châm chọc mà Zero không kịp nhận ra trước khi nói. Kaname nhếch mép, rướn người về phía trước để đặt một nụ hôn dịu nhẹ lên đôi môi Zero. “Tất cả mọi thứ,” anh thăm thẳm trên môi cậu và tiếp tục hôn. Chậm rãi, môi anh đùa giỡn đôi môi Zero cho đến khi thời gian chậm dần, chậm dần, đến một điểm dừng mà chỉ có đôi môi Kaname áp lên cậu tồn tại trên đời.

Khi một bàn tay ấm áp chạm lên đùi Zero – nóng bỏng hơn bất cứ đụng chạm thông thường nào – cậu phải dừng lại và nuốt khan bởi hơi ấm từ bàn tay anh quá nóng. Đôi mắt cậu mờ lung lộn dán chặt vào đôi con ngươi sẫm màu của Kaname và cậu suýt nữa là hét lớn khi Kuran thừa nhận, “Ta thích khiến cho em quên đi bản thân mình.”

“Tôi không có—“ Kaname chết tiệt, Zero rên rỉ khi bàn tay trên đùi cậu trượt lên phía trên và quét sạch đi mọi ý nghĩ còn vương vấn, một nụ cười nở trên môi Kaname khi anh quan sát gương mặt Zero thật gần. Zero cố che giấu phản ứng của mình nhưng khi những ngón tay mê dại kia luồn xuống dưới áo, những thân thể tự động căng cứng lại trước sự tiếp xúc đã tố cáo cậu. Zero cứ tưởng mình có cơ hội ngăn không cho Kaname nói thêm một lời nào ngu ngốc nữa, nhưng xui cho cậu, Kaname lại lên tiếng, về thích thú.

“Ta mê một cái cách em cố gắng chống cự điều mà cả hai ta đều biết em thích nó.”

Đúng là một tên khốn mà, anh ta còn không để cho Zero đáp trả nữa Thay vào đó, ngón tay Kaname lướt nhẹ xuống bụng dưới cậu, dừng lại nơi thắt lưng chiếc quần jeans, tay xoa nhẹ nút quần trong lúc anh nhích lại sát gần. Khi thật, hơi thở của Zero bắt đầu trở nên nặng nhọc, những ngón tay thuần thục kia lại theo đà mà đụng chạm lên làn da nhạy cảm nhiều hơn. Kaname tháo nút, môi anh đặt trên quai hàm cậu. “Ta thích nhìn em mất bình tĩnh.”

Âm thanh của phéc mơ tuya bị mở ra cắt ngang câu chống trả của cậu thợ săn, hông cậu khẽ nhúc nhích. Tiếng cười trầm đục, quyến rũ của Kaname khiến cậu run rẩy. “Ta yêu cái cách cơ thể em phản ứng lại mình.”

Âm thanh duy nhất trong phòng lúc này chỉ là tiếng thở của Zero và rồi là tiếng rít của cậu khi tay Kaname ấn vào chiếc quần trong. Có lẽ cậu còn giật mình nữa, nhưng ai thèm quan tâm chứ? Nụ cười trên quai hàm cậu cho cậu câu trả lời. “Đồ chết tiệt.”

“Ta thấy buồn cười mỗi khi em đột nhiên chửi mắng ta,” đầu lưỡi Kaname lướt từ quai hàm Zero lên vành tai, phả nhẹ hơi thở của mình lên làn da trước khi ngậm cả phần thân tai Zero vào miệng. “Để rồi rên rỉ tên ta lúc sau đó.”

Đó mà là rên rỉ cái gì! Zero muốn phản đối, nhưng bàn tay dưới hông cậu với lên chạm đến quai hàm, xoay mặt cậu lại và đặt lên nó một nụ hôn dịu dàng nữa. Chỉ trong giây phút, cậu đã quên mất rằng mình vừa muốn chửi cái tên khốn nạn chảnh chọc kia, và đón nhận đầu lưỡi anh trong miệng mình. Kaname mút đôi môi cậu theo trình tự, nhâm nhi nơi khóe miệng trước – và nụ hôn nhột nhật ấy dài và lâu đến là bức mình – cậu chịu đủ rồi. Zero chớp lấy gáy Kaname, và kéo anh về phía trước.

Trước áp lực đột ngột và sự tiến công của chiếc lưỡi Zero trong miệng mình, mắt Kaname mở to, anh nhìn Zero đầy ngạc nhiên và hạnh phúc, vị của bữa tối và mùi hương đặc trưng của Zero hòa lẫn trong miệng anh. Anh để mình trôi theo dòng nước, mặc cho Zero điều khiển khi anh đi theo sự dẫn dắt của cậu, đưa lưỡi mình lên trên cậu trong một nụ hôn nồng nàn. Khi Kaname tách ra, cả hai dường như ngộp thở.

Kaname say đắm nhìn cậu, lòng bàn tay anh áp vào má Zero, ngón tay vuốt ve làn môi dưới hơi sưng đỏ bởi nụ hôn vừa này. Tay Zero vẫn còn đặt sau gáy anh, giữ khuôn mặt anh sát gần. Anh chờ đợi đôi mắt kia hé mở cho anh, nhưng Zero luôn gặp vấn đề về mắt mỗi lúc như thế này. Kaname chạm nhẹ môi mình vào khóe miệng Zero và thăm thẳm, “Ta muốn phát điên lên những khi em hôn ta như thế. Dù em ít khi làm vậy.”

“Im đi,” Zero thở nhẹ, đôi mắt cậu từ từ mở, và khi bắt gặp ánh mắt Kaname, cậu chợt ngừng lại. Không hiểu vì sao, cậu cảm giác như mình muốn nhìn vào đôi mắt người thuần chủng đến trọn đời. Ngốc. Quá sức ngu ngốc, cậu nghĩ thầm và buông tay khỏi đầu Kaname, hơi nghiêng đầu và cau mày. “Anh lại định nói chuyện hết buổi đây à?”

Kaname mỉm cười, nhanh chóng lờ đi thôi thúc muốn để anh mắt mình lặn xuống hõm cổ Zero, cái cách mà cậu đưa nó ra trước mặt anh, những sợi dây đàn bên dưới hơi căng cứ như đang mời gọi Kaname đến ăn sạch cậu vậy. Anh tập trung vào mắt Zero. “Không phải em hỏi vì sao ta lại yêu em sao?”

Cậu biết thế nào mình cũng hối hận, Zero bực tức nghĩ. “Tôi chỉ muốn biết một lí do mà thôi.”

Cười khúc khích, Kaname nhẹ nhàng đẩy Zero đến giữa giường, và theo sau nhưng thay vì nằm đè lên cậu, anh chỉ nằm xuống bên cậu, kéo cậu lại gần. “Ta không chỉ có một lí do. Ta yêu tất cả về em. Tất cả những thứ nhỏ nhất đáng ghét nhất.”

Zero đảo mắt, tựa trán vào ***g ngực Kaname khi bàn tay người thuần chủng khẽ miên man khắp thân thể mình. Cậu hít một hơi và thở ra chậm rãi, nhìn chăm chăm chiếc áo sơ mi của Kaname. Cậu cố giữ mình bình tĩnh trước nhịp đập như điên loạn của tim mình và thôi thúc muốn bật hông lên và giúp bàn tay đang tìm kiếm của Kaname đến đích.

“Ta yêu cái cách tim em nhảy dựng lên khi có ta.” Môi Kaname lướt trên tai cậu, và khi những lời đó đập vào Zero, mắt cậu bỗng mở to về hơi thất vọng. Thế là anh ta vẫn luôn luôn nghe thấy sao? Suốt cả thời gian qua... Từ trước đến giờ, từ nỗi sợ hãi từ cơn khoái lạc từ – cậu cần môi cổ kiềm nén tiếng rên rỉ bật ra khi tay Kaname tìm thấy mục tiêu, và xoa nắn nó qua lớp quần áo. “Nó làm ta cảm thấy đỡ hơn khi biết mình không phải là người duy nhất.”

Chớp mắt, Zero ngược lên nhìn Kaname. Người thuần chủng rướn người đến hôn cậu và đó là tất cả những gì Zero cần để nâng chính bàn tay mình lên vòng lấy cổ Kaname, lưỡi cậu trượt dài trong miệng anh. Bàn tay Kaname trở nên bạo dạn hơn, mân mê đùi trong của cậu một cách kích thích chứ không phải chong ghẹo như trước nữa. Zero không buồn ngăn tiếng rên rỉ nào nữa.

Trước khi Zero kịp nhận ra, Kaname đã vén áo cậu lên từ lúc nào khi lưỡi anh chạy trên vết xăm của cậu, ngón tay đùa giỡn hai đầu nhũ đã cứng lên của cậu. Zero rít lên, hông đẩy mạnh về phía Kaname, ngọn lửa bùng lên giữa hai chân khiến cậu bật ra từng tiếng gầm gừ nhỏ nhỏ. Rồi người thuần chủng thì thầm cái gì đó vào tai cậu, rằng anh yêu tiếng rên của cậu thế nào. Zero chẳng còn có thể chú ý đến điều gì nữa khi mà đôi tay thuần thực đang luồn xuống phía dưới và kéo đồng quần áo ra.

Khi Zero cảm thấy những ngón tay Kaname lướt nhẹ tựa lông hồng trên chiều dài của mình, cậu vùi mặt mình vào bờ ngực vững chãi của Kaname, miệng rên rỉ những âm thanh sắc khoái. Đôi môi Kaname trên tai cậu, khẽ thăm thì, tay anh bao quanh cậu. Tim Zero đập như sấm, cậu muốn nhiều hơn nữa – cậu nắm lấy cánh tay Kaname, buộc người thuần chủng áp chặt vào mình khiến Kaname rên rỉ vào mái tóc cậu.

Cả hai đột nhiên dừng lại giây lát, Zero ngần ngại, rồi quyết định bỏ mặc lí trí và để bản năng dẫn dắt. Cậu với tay xuống thắt lưng Kaname. Người thuần chủng cứng người một lúc trước khi thư giãn cơ thể và giúp đỡ Zero bỏ đi đồng quần áo đắt tiền kia. Khi đã xong, đôi môi Kaname ấn lên trán Zero, hơi thở phả ra nặng nề lên làn tóc bạc bay bay.

“Tôi không thể làm chuyện đó...” Zero lầm bầm, tách khỏi Kaname khi cậu đẩy tay Kaname ra khỏi mình. “...cùng một lúc.”

Kaname không đáp, không một câu trả lời chọc ghẹo nào, và Zero không dám ngẩng đầu lên. Cậu yên lặng nhận lấy đôi môi Kaname lướt nhẹ trên da mình như một lời đồng ý. Suốt quãng thời gian cả hai bên nhau, cậu chỉ làm chuyện đó với Kaname đúng một lần. Có hơi thiên vị cho Zero, cậu nghĩ vậy, nhưng thế thì có sao. Cậu rướn người tới trước và hôn lên cổ Kaname, để những ngón tay mình đùa giỡn với anh cùng cái cách mà Kaname vẫn thường làm.

Zero thích thú quan sát nhịp đập của Kaname nhanh dần, lắng nghe hơi thở nặng nhọc và những âm thanh khe khẽ và cảm nhận cái cách anh đẩy hông vào bàn tay cậu mỗi lúc. Ngón tay người thuần chủng bấu vào hông cậu, nhưng cậu không thấy phiền, đặc biệt khi cậu ngược lên nhìn Kaname. Gương mặt anh như mê

dại trong ánh nền mờ ảo hắt vào. Đôi mắt anh nhắm nghiền, lông mày nhíu lại trong khoái cảm, môi dưới cắn chặt. Máu chảy xuống từ khóe miệng Kaname, và Zero ngay lập tức tiến đến liếm sạch nó.

Thân thể anh run rẩy. Zero chợt nhận ra Kaname dường như rất thích như thế. Nên cậu làm lại lần nữa lưỡi cậu lướt trên môi anh, nhắm nháp dưới cằm bốn cột, và vô tình, Zero đã đẩy Kaname đến bờ vực cậu thăm thì khe khẽ trên quai hàm của Kuran. Kaname siết chặt tay, tim anh đập tung bừng trong ***g ngực. Gầm nhẹ tên Zero, anh cuối cùng cũng ra trong tay cậu.

Cao trào khiến cả thân thể Zero run rẩy. Cậu lùi lại để quan sát người thuần chủng đã bị khoái cảm bao bọc lấy kia. Đôi mắt Kaname nhắm nghiền, miệng khẽ hé trong khi anh đang cố lấy lại hơi thở của mình. Cảnh tượng ấy thật tuyệt vời: người thuần chủng dường như tình nguyện được chết vì Zero. Điều đó khiến cậu thợ săn rùng động.

Khỉ thật, Zero nghĩ thầm trong khi nằm xuống và nhắm mắt lại, cố sống cố chết xóa đi hình ảnh đó, để quên đi những cảm xúc bất chợt trào dâng bên trong vì Kaname. Cậu biết, cậu đã biết điều đó từ lâu, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi. Dù không thể, nhưng tệ hơn là cậu đã suýt nữa lỡ miệng nói ra điều đó. Nhìn anh, lắng nghe tiếng tim đập dần chậm lại của anh, cậu chợt muốn cúi xuống và hôn anh dịu dàng. Cậu chợt muốn mở miệng ra và nói, Kaname, em y-

“Zero?”

Cậu cứng người.

Làn môi ấm nóng ấn lên, chiếc giường rung rung bên dưới, và cơ thể Kuran gằn sát cậu. “Zero?”

Cậu không dám nhìn không phải lúc miệng cậu đang run rẩy, đầu môi dường như sẽ tuôn ra những lời nói ấy bất cứ lúc nào. Biết rằng Kaname sẽ khăng khăng chờ cho đến khi cậu phản ứng lại thì thôi, cậu bèn đưa tay túm lấy cổ áo người thuần chủng, kéo anh lại và quay đầu cho đôi môi họ gặp nhau. Khoảnh khắc này, thế là đủ. Người thuần chủng trao cậu một nụ hôn thật dài, ngón tay anh tìm xuống bên dưới, đưa Zero cương cứng trở lại.

Kaname nhẹ nhàng vuốt ve cậu, dịu dàng mà đùa giỡn khi Zero vùi mặt mình vào cổ anh, tay nắm chặt lấy cánh tay áo. Tim cậu nổi nhịp bài hát ưa thích của nó lúc hơi thở Zero chợt dồn dập. Zero thở gấp khi cảm nhận được đầu móng tay anh trên mình. “Kaname...”

Người thuần chủng cười, thân thể run lên trước xúc cảm của hơi thở nặng nề từ Zero phả vào cổ mình. “Có thích không, Zero?”

Người yêu anh khẽ bật ra một tiếng rên rỉ đầy xấu hổ. hông cậu thúc mạnh vào tay anh. Tiếng cười trầm đục của anh khiến toàn thân Zero run rẩy. Anh nhích lại gần và thăm thì, “em muốn ta dùng miệng không?”

“Ngh...” Kaname siết chặt tay và Zero đỏ mặt trước câu hỏi ấy. Run rẩy hít vào, Zero lắc đầu. Cậu đã đến rất gần... “Kaname,” cậu gặm gừ, kéo anh lại. “Chỉ...”

Kaname hiểu ý, những ngón tay thuần thực hoàn thành nhiệm vụ khi anh di chuyển trên người Zero, tay còn lại của anh vuốt ve làn tóc bạc nhẹ nhàng. Anh ngắm nhìn gương mặt cậu nhăn nhó, lắng nghe tiếng rên rỉ từ đôi môi cùng từng đợt thở ra hít vào gấp gáp đầy nhục cảm, và cảm nhận sự ham muốn của cậu qua từng nắm tay siết chặt trên cánh tay mình và những cú đẩy hông bất nhẫn từ Zero.

Khi cậu đến đỉnh, Kaname say mê nhìn Zero há hốc miệng trong câm lặng, lưng cậu cong lên, toàn thân run rẩy. Ánh nền le lói hắt lên khắp gương mặt xinh đẹp đối diện, khiến làn da Zero sáng bóng và góc cạnh trước những điểm sáng tối của chiếc bóng.

Anh im lặng chờ đợi Zero hồi tỉnh sau cơn say, rồi ngồi dậy, cởi bỏ chiếc áo, mặc kệ giá trị của nó, lau lên tay mình. Khi quay lại đối diện với Zero, anh dịu dàng mơn trớn vùng bụng phẳng phiu của cậu thợ săn, khẽ mỉm cười khi Zero lấy lại nhịp thở. Chiếc áo sơ mi trắng vẫn được vén lên khỏi ngực, khóa quần hé mở.

Zero nằm yên, thở đều và thư giãn, bực mình vì giọng nói trong đầu mình cứ hoài bảo rằng cậu đang yêu không dứt. Cậu đã biết rồi. Nên ngừng lại dùm đi. Thế mà, nó vẫn cứ ở đấy, lặp lại hết lần này đến lần khác. Cậu giật bắn khi bàn tay ấm áp của Kaname chạm vào người, miên man làn da dưới ngực. Zero định thở một hơi dài thỏa mãn thì một nụ hôn nhẹ khẽ khàng chạm vào môi. “Đây...”

“Hửm?” Giọng Zero hơi run rẩy khiến anh bỏ ý định nói ra câu nói ban đầu.

Kaname nhìn Zero, thích thú khi thấy Zero không thể, hoặc là không muốn cũng không chừng, mở mắt ra và nhìn anh. Tay anh lướt lên hai bên hông cậu, vẽ ra những đường cong vô định trên làn da ấy. “Em ổn chứ?”

“Tôi không sao.”

Kaname cúi xuống, kéo áo Zero lên cao hơn khi anh nhấn đôi môi mình lên trái tim đang đập tung bừng của cậu thợ săn. “Em chắc không?” anh thăm thò, lướt xuống phía dưới nữa, tay anh đùa nghịch một đầu nhũ Zero, làn môi đi tìm bên còn lại.

“C...Có...Ừm.” Zero nín thở khi Kaname ngậm lấy nụ hoa nhỏ vào miệng, răng khê kéo. “Hah, Kaname...” Anh luồn tay mình vào làn tóc bạc, đặt đầu cậu lên gối khi người thuần chủng nhích người mình sát vào Zero. “Tôi tưởng chúng ta định nói chuyện?”

“Có mà,” Kaname nói, để một chân vào giữa hai chân Zero và chà xát hông mình lên cậu một cách dẹt dẹt. “Em có chuyện gì muốn nói với ta không?”

Zero bật ra một tiếng rên rỉ nhỏ bé trước cơn ham muốn dâng đầy. Cậu thấy ghét làm sao khi mà Kaname luôn có sức ảnh hưởng tới cậu đến vậy. “Không.”

Kaname cười khúc khích, mơn trớn đùi trong của cậu trước khi cởi hẳn chiếc quần của cậu. “Zero, mở mắt ra nào.”

“Không.”

Một bàn tay trượt lên đùi Zero. “Zero, nhìn ta đi.”

Tim cậu đập như sấm và cậu biết lần này thể nào Kaname cũng nghe thấy rõ. “Không mà.”

“Zero.”

Zero đưa một tay lên che mắt để tránh khỏi ánh nhìn kiên định chiếu trên mặt mình, thở nhẹ nhưng dồn dập. “Tôi không thể.”

Kaname nhú mày. “Em không thể?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Tôi không thích.”

Kaname mỉm cười.

Không phải là Zero không muốn nhìn anh. Cậu đã nhìn anh hàng trăm lần trước kia rồi, nhưng Zero biết lần này không còn giống như những lần trước nữa. Cậu không thể nhìn Kaname theo cái cách trước kia cậu đã từng làm, và giả vờ rằng cậu chỉ ham muốn cái cơ thể đang trườn trên người mình và bắt lên ngọn lửa ở bụng dưới cậu. Không, cậu muốn nhiều hơn nữa. Đôi tay ấm áp vuốt nhẹ hai bên người cậu, nắn cơn run rẩy tuôn ra từ đôi môi. Cậu nhắm mắt chặt hơn dưới cánh tay, quay mặt đi khi môi Kaname đặt lên cổ mình.

Cậu muốn nhiều hơn là những khoái cảm nhục dục ngay lúc này. Kaname đã đúng. Giữa hai người luôn có gì đó rất đặc biệt, và giờ điều đó đang quay lại ám ảnh Zero. Mỗi cú động chạm của tay và môi khiến cậu run rẩy, vụn vụn dưới thân anh, thế nhưng cậu vẫn từ chối nhìn vào mắt người thuần chủng. Cậu chợt thấy đôi mắt mình nhẹ hẫng. Căn phòng tối đen, điểm xuyết những đốm sáng của đèn cây, và âm thanh của hơi thở hai người, của tiếng rên rỉ nhỏ xíu từ Zero khi chiếc giường rung rinh lúc Kaname di chuyển.

Zero sợ phải nhìn Kaname một lần nữa. Cậu tập trung toàn bộ sự chú ý của mình vào cây nến dày trên tủ giường. Nó màu đỏ cam dịu dịu và tan dần xuống phía dưới. Zero cũng vậy, cậu đang tan chảy như cây nến kia. Cậu có thể cảm thấy hơi nóng giữa thân thể mình và Kaname, cảm nhận ngọn lửa cháy lên mỗi khi hông họ chạm vào nhau, và cơ thể cậu, không thể nào nguội lạnh đi được nữa, đang bắt đầu bùng cháy rực rỡ.

Hệt như cây nến kia.

Cảnh tượng sáp nến tan chảy từ từ dưới ngọn lửa thật mê người. Cậu tự hỏi bên nào nóng hơn, ngọn lửa ấy hay nguồn nhiệt mà Kaname đang tạo thành. Ánh nến lấp lóa, và Zero vội vã hộp vào một ngum không khí khi bàn tay Kaname trượt xuống sâu hơn. Đột nhiên, cậu cảm thấy cây nến kia hình như tan chảy vì hơi nóng tỏa ra từ thân thể họ. Từng giọt sáp đặc quánh chạy dọc xuống thân nến khi Zero nhắm chặt đôi mắt, buông cánh tay này giờ vẫn đang che mặt mình ra để quán lấy người Kaname. Cơ thể cậu thêm muốn Kaname, nhưng theo một nghĩa khác, sâu đậm và bền vững hơn.

Kaname tuân theo sự sai khiến im lặng đó, dành thời gian để chậm rãi đi vào cơ thể người yêu bé nhỏ của mình, dụi dụi mũi mình vào chiếc cổ ấm áp bên dưới và thậm chí tên cậu hết lần này đến lần khác. Zero vẫn không chịu nhìn vào anh bất chấp lúc này anh đã hoàn toàn ở bên trong cậu. Anh quyết định ngừng lại trong giây lát, và kiên nhẫn ngược đầu lên nhìn vào Zero.

“Zero...” Kaname nhẹ thở dài.

Chiếc lưới Zero rê khắp làn môi khô cứng của mình trước sự thôi thúc muốn nhìn thấy Kaname mãnh liệt trong lòng, nhưng cậu không thể. Dù vậy, cơ mi của cậu chẳng hề có vấn đề gì khi Kaname ôm lấy cậu và lần một vòng trên giường. Đôi mắt tím bạc mở to nhìn trần trời vào người con trai tóc nâu lúc này đã nằm bên dưới cậu, nụ cười nở trên môi anh.

“Thế tốt hơn.” Kaname đưa tay vén lại ngọn tóc phủ lên gương mặt đắm mồ hôi trước mặt.

Hơi thở run run, Zero bắt đầu quan sát Kaname, nhìn những ánh nến hắt lên gương mặt anh da anh như đang tỏa sáng dưới ánh đèn cây mờ ảo, khiến đôi mắt sẫm màu của anh hắt lên vài tia sáng. Zero di chuyển ánh nhìn của mình xuống môi Kaname, đặt tay lên bờ ngực bên dưới để giữ thăng bằng cho cơ thể. Khẽ cựa cựa, cậu ngồi dậy và nhúu mày trước cảm giác như dòng điện chảy qua người. Thật tuyệt...

Bên dưới cậu, Kaname thở dồn dập, mắt nhắm hờ khiến hàng lông mi dày của anh rung rinh trên má, Zero nhích người ra sau, chối bỏ cảm giác xấu hổ vì mình đang ngồi lên Kaname, và tự chỉnh lại tư thế bằng cách chống hai tay lên ngực Kaname. Cậu có mắc cỡ cũng chẳng sao, vì mặt anh đã đỏ lựng ngay từ đầu rồi.

Thôi thúc bởi phản ứng của Kaname, Zero nâng mình dậy, rít lên trước cảm giác toàn bộ chiều dài của Kaname dần trượt ra ngoài, cậu run rẩy, và mỉm cười khi cú chạm bất ngờ từ ngón tay mình lên mặt Kaname khiến mắt anh mở lớn vì kinh ngạc. Anh ấy thật sự xinh đẹp, sự thỏa mãn tuyệt đỉnh khiến từng phần của khuôn mặt anh sáng rõ, làn tóc sẫm màu bao phủ xung quanh. Cảnh tượng ấy khiến cậu liên tưởng đến...

“Anh làm tôi liên tưởng đến một cô gái ấy.” Trước câu nói đó, mắt Kaname nhắm lại, tia giận dữ lóe lên trong đôi người, môi anh hé mở và...

Zero hạ hông xuống.

Sự bất mãn của Kaname đã mất tích trong tiếng rên rỉ của anh. Mắt nhắm nghiền, anh yên lặng tự chấn chỉnh lại mình. Khi cất tiếng, giọng Kaname bình thản trở lại. “Điều gì, xin hãy nói rõ, ở ta khiến em cảm thấy tương đồng với một cô gái, hả Zero?”

Người thuần chủng đang bực mình. Zero cố đè cảm giác khoái chí xuống dưới. Cậu nhún vai, quét ngón tay qua mi mắt Kaname, vuốt ve làn mi dài. Cái cách chúng khẽ chớp, cong và quăn rũ một cách khó cưỡng, khiến nhiều lúc Zero cảm thấy như muốn phát điên. “Là đôi mắt anh.”

Kaname nhìn cậu chằm chằm. “Mắt ta à? Tại sao chứ?”

Zero không thể giải thích rõ. Thay vào đó cậu rướn tới, hít mạnh vào khi bên dưới bỗng dưng tỏa ra khoái cảm mãnh liệt, chạy dọc lên xương sống cậu, và hôn vào xương gò má Kaname, thậm chí, “cả đôi má anh nữa.” Khi Kaname mở miệng định nói gì đó, Zero hôn lên môi anh xinh đẹp, cao ngạo và mỏng mảnh, nhưng đầy đặn. Lúc Kaname chậm rãi hôn lại, Zero mỉm cười. Hạnh phúc dâng đầy.

Bàn tay Kaname trên đùi trượt lên ôm lấy hông, lưới anh đi tìm lưới cậu. Cậu thợ săn dễ dàng rơi vào cái bẫy ngọt ngào từ đôi môi ấm nóng của người thuần chủng. Những ngón tay Zero luồn vào khu rừng tóc mây óng ả – nâu sẫm mềm mại – và thở nhẹ trên môi anh. “Cả tóc anh nữa...”

Kaname nhâm nhi môi dưới cậu cứ như đang trả đũa. Zero cười nhạt, ngược lên để tách môi mình khỏi Kaname. Cậu cố giữ mình thẳng bằng, chỉ nhìn, và quan sát phản ứng trên khuôn mặt Kaname. Người thuần chủng gần như đã đánh mất mình. Đôi mắt Zero chiếu dọc suốt cơ thể Kaname. Anh, và cậu sẽ chẳng bao giờ chịu thừa nhận, là tạo vật đẹp đẽ nhất mà Zero từng thấy. Thân thể thon gọn, cơ bắp săn chắc lúc anh cong người, đẩy chính mình vào trong Zero sâu hơn nữa trước khi hông Kaname trở về chiếc giường trong thất vọng.

Anh không có cơ bắp nổi rõ như Zero cơ thể Zero cứng và rắn rỏi, nhưng anh thì mềm mại hơn, cơ bắp ẩn bên dưới lớp da trắng bệch, mượt mà đang óng lên vì mồ hôi. “Zero...”

Zero chớp mắt nhìn Kaname, thiếu chút nữa là mỉm cười trước cái nhìn giận dữ từ người thuần chủng. “Nếu em bảo ta nữ tính, thì ta rất vui lòng được nhắc cho em nhớ rằng—” Những ngón tay trên hông Zero bấu chặt vào khi chúng kéo hông Zero xuống Kaname. Cậu nghe thấy tiếng rên rỉ trầm thấp, ngỡ đó là Kaname, nhưng có lẽ nó đến từ cậu. Khi cậu mở mắt, không hề biết mình đã nhắm lại từ lúc nào, Kaname đang cười nhìn cậu, lòng bàn tay vuốt ve lên xuống đùi cậu một cách cương chiều. “Chẳng phải đó là phần cực kỳ nam tính của ta đấy sao...?”

Vội vã bịt miệng Kuran, Zero trừng trừng nhìn anh khi trông thấy ánh sáng lấp lóe trong mắt Kaname. Người thuần chủng đã lấy lại phong độ rồi, cậu nghĩ thế, cảm thấy bực. “Trong số những người khoái tỏ vẻ ta đây lịch lãm sang trọng, anh là thô bỉ nhất đấy.”

Kaname cầm bàn tay đang đặt trên ngực mình lên và hôn nó. “Ta chỉ là thấy phản ứng của em rất thú vị thôi. Với lại, Zero à, ta không thích bị xúc phạm bởi vẻ ngoài của mình đâu.”

Mặc dù trước đây chưa từng có ai dám làm điều này với anh cả. Chưa từng. Zero lăm bầm gì đó trong miệng. Kaname cứng người, môi anh cong lên khi anh quan sát gương mặt Zero tối lại trong ánh sáng mờ ảo của ánh nến. Người yêu anh đang quay qua chỗ khác, nhìn chằm chằm xuống sàn. “Sao?”

“Tôi nói ý tôi không phải là xúc phạm.”

“Thế nó là gì?” Kaname hỏi, nâng hông Zero lên. Tay cậu ngay lập tức chống lên ngực anh giữ thẳng bằng. Zero liếc xéo anh, gương mặt đáng yêu vô cùng.

“Tôi không biết—” Kaname nhấn cậu nhóc xuống, đồng thời hất hông của mình lên.

“Ừm..” Zero cắn môi, đầu ngửa ra sau, đôi mắt cậu nhắm nghiền.

Kaname mỉm cười. “Chẳng lẽ em đang khen ta sao?”

Zero để mặc Kaname nâng mình lên lần nữa, và khẽ gầm gừ. “Làm gì có.”

Khi hông cậu trở về chỗ cũ, Zero rên rỉ trong khi Kaname bật ngửa ra sau. Zero khẽ nâng mình dậy, và Kaname cười khúc khích. “Em nghĩ rằng ta—” Hông Zero cắt đứt câu nói của anh bằng một cú rơi tự do gọn ghẽ. Người thuần chủng rên rỉ, tay anh lại nâng hông cậu lên lần nữa để chạm đến khoái lạc đỉnh cao. “—đẹp sao?”

Như để đáp lại, Zero bật ra tiếng rên không cam tâm khi Kaname nhấn cậu xuống. Cậu không thể dừng lại được nữa. Cậu lên xuống không ngừng, thỏa mãn tận hưởng từng cú thúc lên của hông Kaname vào mình, những ngón tay anh bấu chặt vào da thịt. Kaname thật đẹp, nằm bên dưới cậu, mái tóc xòa buông lơ trên tấm ra trắng, đắm chìm trong nhục cảm – Zero không định nói ra, nhưng cậu không kìm nén mình lại. “Rất đẹp.”

Bàn tay Kaname mơn trớn thân thể cậu, thích thú tận hưởng cảnh tượng Zero bên trên mình, đôi mắt tím bạc kia mong nước nhìn anh không rời. Kaname biết anh không còn giữ được lâu hơn nữa. Tay anh trượt lên đùi Zero, cầm lấy khối kích thích của cậu. Toàn thân cậu nhóc sao đỏ run lên, và Kaname mất khả năng kiềm chế. Khẽ gầm gừ, anh lật Zero xuống giường, lười anh chạy dọc xương quai xanh của cậu khi anh thúc vào một cách mãnh liệt.

Đôi chân dài mượt của Zero lập tức quấn quanh eo anh, hông nhấc lên để gặp từng lần di chuyển từ người con trai trước mặt. Kaname thêm khát chiếm lấy cậu, mỗi cú thúc là một lần thân anh run rẩy, Zero phải

ra trước anh. Zero bám lấy người thuần chủng, những tiếng kêu đầy nhục dục của cậu cất lên chứng tỏ cậu cũng không còn xa nữa.

Cánh tay Zero ôm chặt lấy Kaname, bàn tay cậu ***g vào tóc anh, mắt cậu dán vào đôi người đối diện đang chăm chú nhìn mình. Với mỗi cú thúc, những lời thầm thì ban nãy trong đầu cậu giờ đã trở thành tiếng hét. Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh. “Kaname,” cậu thở dốc, chạm ngực mình vào anh. “Tôi...” cậu khẽ nói, run rẩy. Đột nhiên, cậu rướn người tới trước, cắn răng nanh mình vào cổ Kaname để khỏi tuôn những lời kia ra, và đến đỉnh điểm.

Kaname há hốc trước khi cơ thể anh giật nảy anh vùi mặt mình vào chiếc cổ ấm áp của Zero và buông rơi tất cả. Khi Kaname lấy lại được hơi thở, anh nhận ra Zero đang uống máu mình, yêu thương dịu dàng, và cả chút gì đó chọc ghẹo nữa. Cậu chậm rãi uống từng ngụm. Kaname thở dài đầy thỏa mãn anh không buồn rời ra khỏi Zero. Dù gì, anh cũng sở hữu một cơ thể giống con gái nên Zero sẽ chịu đựng được thôi. Anh run lên khi một tia máu nhỏ chảy xuống vai để rồi bị đầu lưỡi Zero bắt lấy.

“Ta yêu em.” Zero mới đầu không phản ứng, rồi đôi tay mà anh chưa nhận ra nó đang quấn lấy mình bỗng siết chặt. Kaname cười khi nói thêm, “cho dù em có bảo ta giống con gái đi nữa.”

Thân thể bên dưới anh căng thẳng vì kinh ngạc, nhưng đôi nanh của người yêu anh vẫn yên vị ở chỗ cũ đầy vui sướng. Những ngón tay Zero đùa giỡn làn tóc anh, và Kaname ngâm nga hạnh phúc khi anh khép mắt. “Sao em bỗng nhiên lại dịu dàng thế.” Anh dụi má mình vào đôi vai trần của Zero. “Không phải ta đang than phiền gì đâu.”

Zero rút nanh ra, cẩn thận liếm sạch vết thương. “Sao anh lại chắc chắn thế?”

Giọng cậu nhẹ nhàng, Kaname thầm nhận ra. Có lẽ đó là lí do tại sao anh hiểu Zero định nói điều gì. Sao anh lại biết chắc rằng anh yêu tôi?

Gương mặt Kaname tặc lên vai cậu, đôi mắt anh nhắm nghiền. Cơ thể anh nặng nề trên người Zero – cảm giác thật tuyệt vời – và hơi thở anh đang dần ổn định lại. Trong một khắc, Zero tưởng như mình đang ngủ, nhưng rồi...

“Ta chỉ biết thế thôi.”

Zero thở dài đầu hàng. “Lí do gì chẳng hay tí nào.”

“Mmm...” Đúng là anh có vẻ buồn ngủ. “Nếu tình yêu là một thứ có thể được miêu tả dễ dàng, thì ta đã làm thế từ lâu.” Kaname cục cựa, và phà hơi thở vào da cậu. “Thế này nhé, nếu không yêu em,” anh cười hóm hỉnh. Zero nhận thấy, đôi mắt sẫm màu vẫn nhắm. “Ta đã giết em rồi.”

Zero ngạc nhiên. “Tại sao chứ?”

“Vì đã bảo ta giống con gái.”

Zero nhú mày trước bức thư trong tay. Hiệu trưởng đã cho gọi cậu lúc này để đưa cậu thứ này. Bọn họ đã tìm cậu nguyên ngày nay nhưng không thấy. Đó là nhờ công ơn rất lớn của Kaname, người đã từ chối không chịu để Zero đi vào buổi sáng này và liên tục kéo cậu xuống giường cho đến khi Zero bỏ cuộc thì thôi, cầu nhàu rằng cậu không thể nằm trên giường cả ngày được. Dù cuối cùng thì cậu cũng chịu thua.

Ngay lúc cậu sao đỏ trở về nhà, ngài hiệu trưởng đã đến đằng sau cậu với bức thư trong tay. Ông đưa nó cho Zero, ánh mắt nghiêm túc. “Cái này được gửi đến cho con.”

Zero nhăn mặt. Từ hiệp hội thợ săn sao?

Lại thêm một nhiệm vụ khác. Cậu đã không nhận nhiệm vụ nào cũng khá lâu rồi, nhưng chuyện này không có gì to tát cả. Hiện tại, cậu quan tâm đến việc phải làm gì với những cảm xúc của chính mình hơn. Cậu yêu Kaname. Thậm chí khi cậu muốn thế, điều mà trước đây cậu chẳng hề muốn nó xảy ra chút nào, Zero không biết là mình có thể bỏ mọi thứ để đến với Kaname và để cho người thuần chủng biết được tình cảm của mình hay không nữa.

“Zero!”

“Hả?”

Yuuki đuổi theo sau cậu, vẫy vẫy cánh tay cứ như là tiếng hét của cô nàng vẫn chưa đủ để thu hút sự chú ý của Zero vậy. Zero, người đang trên đường bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, đóng cửa cẩn thận trước khi cô nhảy tới gần.

“VẬY...” Cô nàng nhè nhẹ, cười gian tà, tay để sau lưng. “Sao rồi?”

Lông mày cậu dính lại trước khi nó quay về chỗ cũ. “À chuyện đó hả.”

Zero lướt qua cô.

“Ê!”

Thay vì lơ cô nhóc đi, Zero ngừng lại. Cậu ngoái nhìn qua vai, ánh mắt như đang cười. “Cám ơn nhé, Yuuki.”

Cả thế giới như dừng lại trong khoảnh khắc lúc Yuuki há hốc mồm vì kinh ngạc trước nụ cười của Zero, vẻ bên lên thẹn thùng mà cậu ít khi nào để cho người khác thấy. Có nghĩa là buổi hẹn hò của hai người đó khá thành công! Cô nàng cười toe, hơi nghiêng đầu khi hỏi cậu, “tuyệt vời đến mức đó đấy hử?”

Vì lí do nào đó, nụ cười của Zero nhạt dần và mặt cậu chuyển màu đỏ lựng. Yuuki chớp mắt trước sự thay đổi đột ngột kia. “Tại sao cậu lại...” Và rồi cô nhận ra hai người lại ông nói gà bà nói vịt một lần nữa, khiến mặt cô cũng nóng lên không kém. “Á! Ý tớ không phải thế! Tớ đang muốn nói đến, ờ, haha... Tí...Tí nữa gặp lại nhé? Bye!”

Tiêu thật rồi. Tay cậu vớ lên che mặt để khỏi phải nhìn thấy Yuuki chạy biến đi trước thông tin Zero và Kaname đã làm gì tối hôm qua. Cậu phải thôi ngay cái kiểu nhìn đầu thấy đó như thế thôi. Cậu thầm rửa tên thuần chủng kia vì đã khiến mình ra nông nổi này, nhưng dù vậy, nụ cười vẫn quay trở lại đôi môi ấy.

Kaname ngốc.

16. Chương 16

Kaname không tài nào dứt ra khỏi cửa sổ được. Đã một tiếng trôi qua nhưng anh vẫn bám trụ chỗ đó, ngó lơ đôi mắt âu lo cứ hướng về phía mình hết lần này đến lần khác. Mặc dù anh biết Ichijou muốn nói điều gì đó nhưng cậu trai tóc vàng vẫn giữ yên lặng trầm ngâm và Kaname đã rất biết ơn. Sau cùng thì người bạn này cũng không thể bảo đảm với anh một trăm phần trăm xác suất rằng Zero sẽ ổn cả.

Trước đó không lâu, Kaname bị thức giấc vì Zero trong lòng anh cứ khê khàng cựa quậy tìm cách thoát khỏi vòng tay ôm quanh người mình để biến khỏi căn phòng tắm tối. Kaname đã không cho cậu rời đi, anh chẳng thèm ngó ngang đến giấc ngủ mà quyết định làm tình với cậu thợ săn hai lần đến khi không thể nào ngăn Zero bỏ đi được nữa. Tình giấc cùng cậu trên chiếc giường này đã tạo ra tâm trạng thư thái cao trào cho Kaname suốt cả ngày- mãi cho đến lúc anh biết cậu thợ săn nhận nhiệm vụ mới.

Lí trí luôn mách bảo Kaname rằng cậu nhóc sẽ ổn, trước đây Zero đã từng làm chuyện này và luôn trở về chỉ trong nháy mắt. Thế nhưng, một mảng kí ức xa xăm về tháp chuông đêm ấy bỗng xoẹt qua tâm trí anh cảnh tượng cậu nằm rạp trên mặt đất cùng với một tên level E đang cào cấu cổ gặm nát Zero sau khi đã tổn thương cậu thợ săn- người. Kaname khi ấy chỉ đến vừa kịp lúc, nếu anh không xuất hiện thì có lẽ Zero đã...

Đôi mày anh cau lại.

“Kaname?”

Nhận ra sự biến chuyển đột ngột của nhiệt độ trong phòng, Ichijou – người nãy giờ cứ hứng thú quan sát cử chỉ lo âu của người thuần chủng, chẳng thể chịu được sự tĩnh lặng ngột ngạt này thêm nữa. Còn chưa kể là anh đang làm đầu cậu phát đau. Khi người thuần chủng có vẻ khó chịu quay lại vì suy tư của mình bị gián đoạn, Ichijou cười tươi vui vẻ.

“Chúng ta ngừng ở đây nhé?”

Không một tiếng trả lời, Kaname quay người khỏi cánh cửa sổ, yên lặng gật nhẹ đầu đồng ý và đi thẳng vào phòng ngủ hi vọng có thể nhấn chìm được chính mình trong sự ấm áp cùng hương thơm bình thản của người tình vẫn còn đọng lại trên giường. Rõ ràng là Kaname vẫn lo âu không ngớt. Và lẽ tự nhiên, điều đó khiến cho tất cả mọi người trong kí túc xá mặt trăng đều phấp phồng, nhưng anh không thể kiềm chế được. Zero...

Ichijou lặng lẽ bước khỏi phòng với một nét nhú mày trên khuôn mặt. Cậu lướt qua bậc thang, nhìn thấy Ruka cùng Hanabusa đang chuyện trò bên dưới, dĩ nhiên sẽ kéo đến cái vả nhỏ nhất rồi Kain đột ngột chen vào đổi chủ đề. Cậu lờ đi, tiến thẳng về phòng mình, nghĩ rằng ngủ một chút có thể giảm bớt cơn đau đầu cứ nhen nhói âm ỉ cho đến khi cậu thoát- ờ, rời khỏi – Kaname.

Ichijou mở cửa phòng ra, bỗng khựng lại khi bắt gặp hình ảnh của Shiki đang tản bộ về phía mình, thoát nhìn có vẻ như đang mơ ngủ. Khi đến gần Ichijou rồi, cậu cố chớp đôi mắt nặng trĩu không muốn mở ra. Ichijou mỉm cười.

“Shiki?”

“Mm?”

“Cậu mệt à?”

“Mm.”

Ichijou nắm lấy cổ tay Shiki, nhẹ cười dẫn cậu vào phòng. “Cậu muốn nghe tôi kể chuyện đêm khuya không? Hôm nay tôi mới nhận được một đồng manga mới đấy. Chúng ta đọc trước khi ngủ đi.”

“Mm...” Shiki hầu như chẳng nghe lọt từ nào của vị hội phó cả, cậu đang chuẩn bị ngã vào giấc ngủ ngay khi mà Ichijou kéo cậu đi. Chỉ là, cậu mệt quá...

Chỉ có ba tên, Zero nhắm thắm men dọc theo hành lang đổ nát, trong tay cầm khẩu Bloody Rose đang sẵn sàng nổ ngòi. Lũ quái đó đã nhanh nhẹn tẩu thoát được lần đầu nhưng lần này thì dừng hòng. Ánh mặt trời lọt xuyên qua cánh cửa sổ vỡ thắp sáng con đường cho Zero, trên khung cửa vẫn cắm những mảnh thủy tinh sắc nhọn dụ dỗ những kẻ hậu đậu tiến lại gần. Cậu thầm quan sát, chẳng có gì ở đây cả, đã là đường cùng rồi. Bên cạnh là một căn phòng cửa gỗ với những cây đinh được đóng bừa vào khung như thể đã từng có người nào liều mạng hấp tấp muốn giam cầm lại thứ gì đó tồn tại phía bên kia cánh cửa.

Đột nhiên, cậu phản xạ xoay gót lại vừa kịp lúc thấy một tên level E đang điên cuồng xông về phía mình. Tấn công từ đằng sau chỉ có hiệu quả nếu đối phương không đủ nhanh nhẹn để nhận ra, và thật may, Zero đúng thật như thế. Cậu đã không kịp nhanh để chặn lại sức đề của tên quái vật va mạnh vào, đẩy cậu bật lùi về gần mảnh gương vỡ nguy hiểm đang bám trên khung cửa sổ.

Với lực còn đủ, cậu xô tên level E ra, đủ mạnh để hấn văng bật vào cánh cửa ván gỗ đằng sau. Cậu giương súng lên kéo cò hai lần, đợi hấn biến thành tro bụi. Zero đứng thẳng lên cau mày nhìn bên sườn, màu máu đỏ tươi thấm ướt chiếc sơ mi trắng. Chết tiệt, cậu nhận ra là mình đã bị mảnh vỡ cửa phải. Không có gì quá nghiêm trọng nhưng cậu không muốn chảy máu trong khi hay sau khi hoàn tất nhiệm vụ. Nếu cứ như thế quay về học viện và để tên thuần chủng phiền phức đó ngửi được mùi máu thì ai biết được Kaname sẽ làm loại chuyện gì. Có khi từ rày về sau anh sẽ đeo bám cậu mỗi một lần làm nhiệm vụ không chừng.

Nụ cười gượng nở ra trên môi khi cậu thẳng người dậy chuẩn bị rà soát nơi còn lại. Chắc tại Zero cứ nghĩ về anh, nhớ lại từng nét cơ thể, mùi hương, tiếng cười đùa cợt, sức mạnh kiềm giữ chặt chẽ dưới vẻ ngoài phong độ của anh, cho nên chỉ một thoáng thôi Zero thề là cậu cảm giác được...

Lại một lần nữa, một tia sức mạnh chớp nhoáng của Kaname thâm nhập vào giác quan của Zero và cậu thợ săn kinh ngạc xoay người lại. “Kana-”

Âm thanh của cậu phai mờ đi bởi tiếng ‘rầm’ đột ngột vang lên khi một tên level E khác phá tan cánh cửa gỗ đằng sau, mảnh vụn bắn tung tóe vào không trung. Zero không đủ thời gian để tự vệ khỏi một cú tấn công bất ngờ như vậy và chỉ có thể lồm bồm chửi rủa khi tên ma cà rồng điên loạn kia cào sướt qua người mình. Nhanh chóng phục hồi, Zero bắt lấy cánh tay hấn và vật ngã người hấn lại, mong rằng có thêm chút

thời gian để tìm khẩu súng bị đánh rơi mới này. Nó chỉ nằm cách cậu vài bước phía sau, nhưng dây xích đã đứt. Tuy nhiên, khi cất một bước đến gần, một cơn đau nhói lên đã khiến chân cậu khụy xuống. Mái tóc bạc rung động trong không khí khi Zero xoay người lại. Cậu tưởng rằng mình sẽ hứng phải trận đòn cuối nhưng chỉ thấy tên level E đứng nhìn chăm về phía đối diện những bậc thang lớn.

Đã nằm trong tầm với, Zero bắt lấy đoạn dây xích đứt của Bloody Rose và dễ dàng kết liễu kẻ địch đang lơ đãng kia. Một khoảng yên lặng bao trùm lấy không gian khi tên level E tan biến trong không khí, những hạt bụi gần như lấp lánh trong ánh sáng tràn vào từ những cánh cửa sổ. Cậu rên nhẹ đứng lên nhét Bloody Rose vào lại trong bao súng rồi thở dài, cẩn thận men theo lối cầu thang xuống phòng giải lao và lơ đi thương tích đang râm rang trên người.

“Anh không cần phải đến đây.”

Không một tiếng động phát ra, Kaname đã ở bên cạnh Zero, đôi mắt lo lắng của anh lướt khắp người cậu. “Em bị thương?”

Câu trả lời tự động “Tôi ổn” đã ở trên đầu lưỡi nhưng mùi máu của chính mình đã khiến Zero khựng lại nhìn xuống. Trên ngực cậu là những vết rạch dài từ đợt tấn công bất ngờ của tên level E thứ hai và cậu biết bên sườn còn bị mảnh vỡ cửa phải trước đó nữa. Tiếng thở dài vô thanh thoát ra từ môi mình khiến vai cậu trĩu nhẹ. “Tôi chắc đã ổn hơn nếu anh không bất ngờ xuất hiện. Sao anh lại đến đây?”

“Em quá bất cẩn,” Kaname lại gần hơn, một nét không tán thành hiện lên trên khuôn mặt anh tuấn và âm thanh của một ông bố trách móc đứa con bướng bỉnh toát lên trong giọng nói.

“Trả lời tôi đi.” Zero chờ đợi câu trả lời khi mà Kuran cứ tiến đến gần hơn, nhìn chăm vào cậu bằng sự tức giận đầy lo lắng không đổi. Cậu chẳng để ý cách Kaname đang nói chuyện với mình. Zero không phải một đứa nhóc, cậu tự lo được cho mình, và cậu đã như thế cả cuộc đời này rồi.

“Đừng làm ta lo lắng, Zero,” câu trả lời của anh thốt ra.

Khuôn mặt Kaname phủ đầy sự lo lắng nhuộm màu tức giận ngày càng đậm bởi anh đã rất lo sợ cho cậu. Zero thở dài quay mặt đi một chút. Chẳng tốt cho lòng tự trọng của cậu chút nào: để một tên vampire cứu một thợ săn, thật là. “Tôi thật không hiểu nổi anh đấy Kaname.”

Kaname liếc nhìn vết thương của cậu và Zero gần như kiềm nén lại sự thúc giục muốn năn nỉ anh đừng bế mình về học viện như cô dâu mà quét đi chút lòng tự tôn nhỏ bé của cậu. Thế nên cậu tranh thủ bước về phía trước, hài lòng khi Kuran chỉ lặng lẽ theo sau, nếu không muốn nói là có chút miễn cưỡng. Zero thấy được anh đang cố gắng không chế ít nhất không phải bắt lấy tay cậu quàng qua vai anh và dùng tay ôm cậu lại. Thay vào đó anh chỉ hỏi, “Có đau không?”

“Sẽ ổn thôi mà.”

“Em nên để ta chữa lành,” anh nhẹ nhàng hỏi cậu. Zero không buồn nhìn anh mà chỉ gật đầu cười nhẹ.

Kaname thấy điều đó, và trong tâm trí, anh biết Zero có lẽ đang đùa cợt mình bởi Kaname không thể nhưng lại muốn giúp Zero bằng cách nào đó. Nhưng anh miễn dịch với lời giễu cợt bởi nụ cười ấy nụ cười như thể giọt mưa đầu tiên sau trận hạn hán kéo dài. Anh không để tâm nếu Zero đang cười nhạo mình, sẽ không đâu, nếu cậu đã cười như thế khi anh đề nghị. Kaname sẽ nhớ mãi khoảnh khắc này vì đây là lần đầu Zero mỉm cười với anh, lần đầu tiên Zero thoải mái như thế này khi ở cạnh anh. Thật tình, chỉ một chuyện giản đơn thế thôi lại khiến Kaname hạnh phúc chỉ bởi anh quá yêu cậu thợ săn này, yêu đến tựa như sự tra tấn ngọt ngào.

Khi ra khỏi tòa nhà, trong một chốc ngắn ngủi, cả hai nhúu mày lại bởi ánh nắng mặt trời trước khi kịp quen với ánh sáng. Cơn gió nhẹ thổi ngang khiến chiếc áo đầm máu của Zero gọn lăn tăn trong gió, mùi máu làm cho Kaname lạnh người. Kìm nén lại khao khát máu của người anh yêu, Kaname bước đến nắm lấy tay Zero dẫn cậu bước đến lối đi phía trước.

Dù cơ thể căng lại nhưng Zero vẫn theo anh, cậu ngắm nhìn bàn tay tao nhã đang nắm lấy bàn tay mà Zero dùng để siết chặt vũ khí- thứ hủy diệt những giống loài khác. Một ánh nhìn lạc lõng hiện lên trong đôi mắt cậu khi cậu đang cố nhận thức khoảnh khắc này cậu đã thức dậy với người thuần chủng nằm bên và đã

ngắm nhìn gương mặt bình yên, không phòng thủ của anh lâu, rất lâu. Cậu không biết đây là thể loại trò đùa định mệnh trớ trêu gì. Cậu yêu con người này, tên thuần chủng này, kẻ thù này.

Làm sao lại có thể? Ai chấp nhận được cơ chứ? Nếu hiệu trưởng biết, liệu ông có tán thành? Hay sẽ cười mỉa mai rằng Zero mà lại rơi vào lưới tình với tên cùng đồng loại với kẻ đã hủy hoại và lãng nhục cậu trong cái kí ức ám ảnh nhiều năm về trước? Cậu đã phải khuất nhục chịu đựng và chống lại bàn tay của những tên thuần chủng nhiều đến nhường nào, kể cả khi chúng không ở trước mặt cậu, vẫn có thể dần vạt dày xéo cậu. Làm sao cậu có thể yêu-

“Zero?”

Những ngón tay bao quanh bàn tay cậu bỗng xiết lại. Zero ngẩng lên nhìn vào đôi mắt của vampire cậu yêu. Hừ, như một chuyện đùa bệnh hoạn. Nỗi lo và sự tò mò hiện lên trong đôi mắt đen thẫm, có lẽ Kaname đang thắc mắc tại sao Zero lại đồng ý cho anh nắm tay dắt đi như thế mà không làm ầm lên, nhưng suy nghĩ lúc bấy giờ của Zero không khiến anh bận tâm mấy. Cậu biết Kaname không có vấn đề gì trong việc biểu lộ công khai tình cảm với mình, nhưng có lẽ anh không nỡ nóng tuyên bố tình yêu này cho toàn thể cộng đồng vampire- và Zero vô cùng biết ơn vì điều đó- nhưng Zero không thể chấp nhận rằng mình có cảm giác như anh. Tình cảm đơn thuần thế này, quá đối lạ lắm với cậu.

Cậu yêu Kaname. Cậu yêu cách Kaname ở bên mình, nhưng lại lo lắng về những hậu quả sẽ kéo theo. Sẽ có quá nhiều vấn đề, những phiền phức và sợ hãi vô tận. Zero mở to mắt, dòng suy nghĩ miên man va vào điểm dừng khi đôi môi Kaname bỗng chạm vào môi cậu. Zero đứng đó sững sờ nhìn cơn gió đùa giỡn tung lộn tóc nâu trên gương mặt điển trai và quét đi những nỗi lo trong cậu. Từng chút một, khi hai cánh tay ấy yêu thương vòng qua người cậu, Zero nhắm mắt lại và lờ đi mọi thứ xung quanh mình, chìm vào trong hơi ấm của nụ hôn.

Giờ phút này, không gì quan trọng ngoại trừ Kaname.

Tôi yêu anh...

...một thuần chủng...

...kẻ thù...

Chẳng ai chú ý rằng hình bóng in trên con đường đã dần rút vào trong bóng râm.

Yuuki ngồi trên ghế sofa của hiệu trưởng xem bộ phim cũ chiếu lại cô thường hay coi lúc nào Zero cũng tỏ vẻ không hứng thú rồi giả vờ ngồi đọc quyển sách mà cậu đã đọc đi đọc lại hàng trăm lần. Cô mỉm cười nhớ lại những kỉ niệm về Zero và cụm từ ngốc nghếch ‘cậu ấy đã lớn lên rồi’ xoẹt qua tâm trí cô với điệu cười khúc khích vô nghĩa gần như vượt khỏi môi. Cô mừng vì Zero trông có vẻ hạnh phúc với Kaname và ngược lại, hai người quan trọng nhất trong đời cô xứng đáng được-

“Yuuuukiii!”

Mái tóc nâu phủ nhẹ khuôn mặt khi cô gục đầu xuống trước âm thanh của hiệu trưởng. Vẫn đang là buổi chiều mà, cô tưởng hiệu trưởng vẫn đang bị giam trong văn phòng xa nhà của mình chứ. Cô ngoái đầu nhìn ông lẽ bước vào phòng khách mang theo khuôn mặt hoàn toàn thất bại.

“Chuyện gì thế ạ?” Cô cau mày, lo lắng hỏi. “Mọi chuyện ổn chứ ạ?”

“Yuuki-chan không còn tắm với cha nữa,” ông méo mào, nước mắt cá sấu lăn dài hai bên như suối nước.

Yuuki bật người lên một lát rồi cười gượng, gãi đầu. “Con chưa bao giờ... tắm với thầy.”

Cái quái gì vậy?

“Vậy con biết vấn đề là gì chưa?”

Cô thở dài. Hiệu trưởng điên rồi. Có lẽ Zero đã đúng khi khẳng định hình như ông bị khủng hay sao ấy. Cô cẩn thận liếc mắt quan sát, ông đang thút thút lắm nhằm rằng họ nên dành nhiều thời gian cho nhau hơn như hôm qua ấy. Cô nhớ. Cô vẫn chưa hết nổi da gà sau việc mặc chiếc áo thun có dòng chữ “I love my dady” dán dưới một mũi tên to màu đỏ chĩa về phía bên phải, nơi mà hiệu trưởng không chịu rời đi.

“Những kỉ ức đẹp nhất là khi trẻ con tắm chung với bố! Ta sẽ chà lưng cho con trong khi kể cho con nghe những câu chuyện giúp tình cảm chúng ta thắt chặt hơn-”

Zero nợ cô lần này rồi, cô vừa nghĩ vừa bực tức với kỉ niệm đó. “Hiệu trưởng-”

“Gọi ta là cha!”

“Uh...cha xong việc hết chưa?” cô hỏi, ngẩng mặt lên một chút nhìn vị cha nuôi. “Con không tìm thấy Zero nên không có bữa tối đâu, con không biết nấu...”

Hiệu trưởng mỉm cười. “Không sao. Ta sẽ nấu. Chúng ta có một vị khách...” Ông đáp lại, đôi mắt dường như xa xăm thấy điều gì đó mà Yuuki không thể. “Có lẽ chuyến viếng thăm của người đó là lí do ta bất an thế này chẳng?”

“Huh?” Yuuki nghe đầu lên. Ông đang nói ai vậy? Trước khi cô có thể hỏi, hiệu trưởng đã đi vào bếp chuẩn bị bữa tối. Ông ấy đã nói gì thế? Tại sao lại thấy bất an? Cô ngồi dậy liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường. Năm giờ ba mươi phút mặt trời sẽ sớm lặn thôi. Có phải vị khách khiến ông phập phồng thế này là một vampire không?

Có lẽ Zero biết người đó là ai, cô nghĩ vậy và đứng lên, bộ phim đang chiếu trên ti vi hoàn toàn bị quên lãng khi một câu hỏi mới được nêu ra. Zero đang ở đâu? Lúc này cô không có thấy cậu và đã chạy đi tìm khắp nơi. Cô tinh nghịch cười đắc ý cho rằng cậu đang bận rộn với Kaname. Cô mở to mắt ngạc nhiên. Cô không có ý rằng bận rộn là giống như mấy con thỏ cũng “bận rộn” trong video của lớp khoa học đầu... Yuuki đỏ mặt, lắc lắc đầu để gạt đi hình ảnh Kaname và Zero đeo tai thỏ, đang làm những “chuyện xấu”-

“Không, không, không!” Cô dấn vào hai bên đầu, cố đập văng đi những hình ảnh đó trong khi bước ra khỏi phòng. Thật tình, cô cứ có mấy suy nghĩ đáng xấu hổ như thế lần thứ mấy rồi?

Từng lọn tóc dài óng mượt hồng đậm bồng bềnh trong gió khi một học sinh xinh đẹp của khối đêm sải bước xuống đại sảnh của kí túc xá, chỉ dừng lại khi đứng trước cửa phòng của vị chủ tịch. Cô biết anh không ở trong. Nhưng cô vẫn nhìn chằm vào cánh cửa như thể hi vọng rằng sẽ nhìn được xuyên thấu vào người con trai cư ngụ trong căn phòng này. Một người quá xa tầm với của cô. Trò chơi tình ái này đã nằm ngoài tầm của cô từ rất lâu rồi. Cô chỉ là một người ngoài, được phép quan sát và mong đợi, nhưng sẽ không bao giờ với tới đoạt lấy giải thưởng cho mình được.

Cô mạnh mẽ và đẹp tuyệt vời, cô có đủ tư cách, thế nhưng-! Hàm răng trắng cắn xuống làn môi dưới hồng hào, đôi mắt hẹp lại chứa đầy cảm xúc. “Không thể chịu đựng được.” Những chiếc móng được chau chút cắt giữa ấn sâu vào trong lòng bàn tay. “Tại sao Kaname-sama lại phải yêu một tên nửa người vô ơn như hắn?”

Kain không nói gì, chỉ yên lặng đứng tựa vào tường cách chỗ cô không xa. Dẫu cho cô đã nói sẽ công nhận tình cảm của chủ tịch Kuran nhưng Kain biết cô vẫn không muốn thừa nhận điều đó, nếu không muốn nói là cô vẫn đang giả vờ.

Buổi sáng hôm nay, Ruka đã thấy Kiryu lên ra khỏi cửa sổ phòng Kaname, dù biết chắc rằng Kaname-sama đã đề nghị cậu cứ bước ra khỏi cửa chính. Ngài là một người tốt bụng, nhưng Kiryu lại thà nhảy qua cửa sổ chuồn ra cứ như thể hắn xấu hổ vì vị trí của hắn trong tim Kaname-sama vậy. Điều đó làm cô giận điên lên. Hắn đúng là kẻ vong ơn chuyên gây phiền phức cho Kaname.

“Nhưng ngài ấy vẫn trao trái tim cho hắn? Không thể chấp nhận được,” Ruka rít lên, nghiêng rằng lại nhớ đến cái cách Kaname-sama thường quan sát Zero những lúc cậu đi tuần đêm. Cách mà Kaname-sama cố ý bộc lộ mối quan hệ giữa ngài và Zero cho những kẻ xung quanh. Đã quá trễ rồi...

“Nếu cô cứ nhớ như thế thì mặt sẽ biến dạng đấy.”

Kain lờ đi những giọt nước mắt tràn li bởi cử động đột ngột của Ruka khi ngoái mặt lại nhìn anh. Cô nhìn đi nơi khác, buồn bã cười vì bị người khác nhìn thấy mình khóc. “Chắc đối với cậu tôi thảm hại lắm nhỉ?”

“Làm sao một người đang yêu lại thảm hại được chứ?” Có vẻ như nên có ý mỉa mai mới đúng, nhưng Kain đã hỏi chân thành và Ruka không thể ngăn được nụ cười vô vị nở ra trên môi. Đúng là một câu hỏi ngu ngốc. Cô đưa tay lên lau đi vệt nước mắt trên gò má nhưng lại ngạc nhiên chớp mắt khi một chiếc khăn tay

xuất hiện trước mặt. Khi cô vẫn còn đang ngáp ngừng, Kain đã dịu dàng cầm lấy chiếc khăn mỏng manh lau đi những vệt nước ấy.

Cô không biết tại sao mình lại đỏ mặt khi nhìn Kain, khuôn mặt ấy rất gần với cô, ánh nhìn dán vào từng cử chỉ đó. Anh buông tay xuống và nhìn vào mắt cô hỏi, “Vậy bây giờ cô sẽ làm gì?”

Đôi mắt lilac quét quanh toà nhà nhỏ mà hai người chậm rãi bước vào. Hàng nền vẫn đang cháy sáng dọc theo căn phòng từng dãy ghế gỗ xếp ngang hai bên lối đi được trải thảm ở giữa. Zero ngưng lại, nét cau có hiện lên khuôn mặt khi cậu khó hiểu xoay lại nhìn người thuần chủng sau lưng mình..

“Nhà thờ?”

Kaname thản nhiên đáp. “Ở đây không có ai. Nếu em muốn,” anh bình thản nói, một tia hứng thú xuất hiện trong đôi mắt, “chúng ta có thể đến tháp chuông.”

Zero chớp mắt, nhớ lại lần đầu tiên của hai người, đỏ mặt quay đi. Đờ ngốc. “Vậy lên đi.”

“Em không thích nơi này sao?” Kaname vừa hỏi vừa cởi áo khoác ra đặt lên hàng ghế đầu, ngón tay anh nhanh nhẹn cởi nút áo trên chiếc sơ mi, đủ để lộ ra bờ ngực có làn da trắng ngần.

Zero chăm chăm nhìn vào tấm thảm đỏ tía trên sàn, tránh đi khung cảnh Kaname để lộ cổ ra cho cậu. Cơn khát máu đang khiến dạ dày cậu sôi sục lên, cổ họng trở nên khô khốc và lưỡi cậu miết dọc những chiếc răng nanh đã dài ra, kêu gào đâm xuyên qua làn da mềm mại thơm ngon ấy, cảm pháp vào mạch chảy mà cậu biết trong đó dòng mật ngọt nóng ầm ầm hoặc đang ào ạt tuôn trào.

“Zero.”

Người thuần chủng chờ đợi ánh nhìn đắm máu sắc bén của cậu thợ săn hướng về phía mình. Anh gạt một bên áo khỏi vai để lộ ra lời mời gọi người tình đang liên tục áp sát vào anh, hơi thở nóng bỏng phả vào da thịt khiến Kaname run lên. Hơi nghiêng đầu qua, Kaname nhìn Zero cúi đầu xuống, chiếc lưỡi ẩm ướt và nóng ầm liếm láp trên da anh. Khi nanh cậu kề vào, chậm rãi ấn xuống, mắt Kaname nghiêng chặt lại.

Anh thích Zero uống máu mình. Kaname vỗ về tấm lưng người tình, say sưa khuyến khích Zero uống cho đến khi cậu thỏa mãn. Anh cau mày khi người anh yêu chỉ hóp vài ngụm lớn rồi nhổ ra. Zero liếm sạch vết thương cho Kaname, nhưng vẫn ở trong vòng tay anh, không nói gì cả mà chỉ tựa vào anh, muốn quên đi cảm giác nhức nhối ở bên hông và vết cào đau rát trước ngực.

“Em vẫn còn đau.” Kaname nói.

Zero lắc lắc đầu, choáng váng với men say trong máu Kaname – dù chỉ là một lượng nhỏ. Vị ngọt của máu Kaname luôn khiến cậu bối rối bởi dòng xúc cảm trong người dâng trào lên làm cậu thấy no say thậm chí khi cậu vẫn khao khát nhiều hơn.

“Tôi ổn.”

“Em quá cố chấp,” Kaname nói, buông Zero ra rồi nắm lấy tay cậu bước dọc lối đi và ngồi xuống, kéo Zero đứng trước mặt mình. Kaname đưa tay lên cởi cúc áo Zero ra. Cậu chớp mắt hỏi. “Anh đang làm gì vậy?”

“Ta sẽ chữa lành thương cho em,” Kaname nhìn Zero trả lời, “Hay em đang hi vọng điều gì khác chẳng?”

Sự khó chịu khô khốc hiện trên khuôn mặt cậu nhóc nhưng hai tay vẫn yên vị hai bên, chưa từng có ý định ngăn Kaname lại dù anh đang muốn làm gì. “Anh muốn tôi bắn anh phải không?”

Kaname nhếch môi, đôi mắt dán vào Zero. “Em có làm được không?”

“...”

Thoáng chốc, đôi mắt lilac dâng đầy sự bất ngờ và Kaname quay đi, để Zero tự ngẫm lấy câu trả lời mà cậu đã biết quá rõ và chắc chắn. Không. Không đời nào Zero có thể bắn Kaname, cậu kinh ngạc vì trước đây, cậu chưa mơ bất kì thứ gì khác ngoài điều này. Giờ đây ý nghĩ này khiến cậu kinh hãi và kinh tởm-

Kaname bật cười, lần thứ hai gián đoạn suy nghĩ của cậu. “Ta mừng vì em cảm thấy như thế, Zero, nhưng đừng quá sợ hãi khi phát hiện ra điều đó.” Đôi mắt đen lầy khoáy trá liếc nhìn khẩu Bloody Rose được che giữa áo khoác và sơ mi của cậu đang nằm yên vị trong vỏ.

Giây phút Kaname tháo gỡ chiếc cúc cuối cùng và thả vạt áo ra, mùi hương của máu quần lấy anh ào ạt mạnh mẽ hơn là anh nghĩ. Vết máu khô trên áo sơ mi của Zero đã quá rõ, nhưng giờ tận mắt chứng kiến vết thương này – dòng máu ứ đọng thấm vấy quanh làn da rắn chắc của người tình khiến anh nuốt khan. Anh rướn người lên, đầu lưỡi khao khát liếm láp dòng chất lỏng đang rỉ ra từ vết thương của cậu. Nhưng Kaname tự ép mình chậm lại, từ từ làm sạch quanh miệng vết thương trước khi tiến gần đến vết cắt trên da thịt của người tình, thận trọng đưa lưỡi liếm quanh vết thương hở, thiết tha cố không mút thêm chút máu tươi nào nữa. Anh rung mình khi hương vị khó cưỡng của máu người tình đang chuẩn bị xâm lấn toàn bộ con người anh.

Zero rên lên khi lưỡi Kaname lướt dọc vết thương hở, nhưng trước khi cậu kịp cảm nhận được thì cơn đau đã giảm đi, chỉ trong vài giây Kaname mân mê, vết cắt đã hoàn toàn biến mất. Cậu bình tĩnh, không biết mình đã nhắm mắt lại khi nào và nhìn xuống đỉnh đầu Kaname, nhận ra rằng tay mình đang mân mê mái tóc của người thuần chủng như thể đang hồi thúc anh. Khi cảm thấy lưỡi Kaname di chuyển sâu xuống bên dưới hông mình, cậu thắc mắc không biết Kaname đã chữa lành cho mình chưa, nếu rồi thì không phải anh nên dừng lại bây giờ sao?

Nhưng Zero không nói gì cả. Nhất là khi khoang miệng của Kaname đang đùa cợt với cặp quần của mình và tay anh đang đặt sau lưng dưới của cậu, ép vào giữa hai chân cậu và rồi-

“Kaname!” Zero thở dốc, sốc vì Kaname bắt đầu gặm nhấm cậu thông qua lớp vải thô. Cậu càng bất ngờ bám lấy vai người thuần chủng khi tay anh linh hoạt vuốt dọc đùi cậu rồi vòng qua sau đầu gối, dùng lực kéo Zero quỳ khụy xuống ghế, ngã vào lòng Kaname.

“Zero.” Chất giọng nóng ẩm say người phả vào tai khiến cậu thợ săn run rẩy trong cái ôm của anh, cảm thấy hơi choáng váng bởi dục vọng của người thuần chủng nhưng khi Kaname chạm môi vào cổ Zero, đôi khát liếm mút nơi ấy trong khi tay anh cứ miết vào đáy quần của cậu, thì Zero chỉ có thể rên lên và đẩy tay Kaname ra. “Ta muốn em... muốn em khôn cùng...”

Đôi tay cậu thợ săn luồn vào từng lọn tóc nâu mềm, cổ ngoi lên khỏi những giác cảm đang nhấn chìm lấy cậu. Cậu mở to mắt cố định hình cái lí do để thoát khỏi sự dày vò này mà mình không thể nhớ ra. Làn môi Kaname đặt lên xương quai xanh của cậu nhóc, những hơi thở dốc nóng bỏng khiến Zero run lên. Kaname đang lặp đi lặp lại cái gì đó nhưng tất cả những gì Zero nghe được chỉ có một từ ‘muốn’, ‘muốn’, ‘muốn’ và thanh âm hơi thở nặng nhọc của cả hai. Zero chỉ muốn Kaname cứ chạm vào cậu như thế bằng đôi tay ấy, thứ đang trượt dưới tấm áo sơ mi trắng, vòng qua lưng và dọc lên gáy kéo Zero lại gần hơn.

Hít một hơi sâu mùi hương của Zero, Kaname quẹt mũi lướt theo đường cong nơi cổ Zero. Cả cơ thể anh đang gào thét lên hai điều đối nghịch: Thả em hay là cắn em đây. Thật mãnh liệt, không biết nghiêng về phía nào, nhưng như thế này, Zero quá gần anh, sự hấp dẫn cám dỗ của cơ thể cậu khiến anh thèm muốn đến nỗi thật khó để thậm chí có thể cân nhắc về việc buông cậu ra. Vòng tay anh siết chặt lại, mạnh mẽ kéo Zero lại gần hơn nữa. Anh không thể buông cậu ra. Anh cần cậu...

Họ đang ở trong nhà thờ! Suy nghĩ này cuối cùng cũng bùng nổ trong đầu Zero. Đây là một trong những lí do cả hai không thể tiếp tục, sẽ ra sao nếu có ai đó bước vào rồi bắt gặp anh và cậu đang- đang như thế này? “Kana-” Những chiếc nanh nhọn sượt dọc theo làn da cổ của cậu và Zero lập tức điếng người sững sờ. Mỗi một mạch máu trong cậu căng lên, dòng suy nghĩ ào ạt miên man trong đầu cậu: Nanh của Kaname đang kẻ cổ cậu. Nanh của anh! Kaname sẽ không... anh không thể... Nhưng sao lại không chứ? Anh là một vampire, một dòng thuần Anh yêu Zero. Kuran là một con quái thú đội lốt người Kaname là người yêu của cậu, là người mà Zero yêu...

...chiếc lưỡi nóng ẩm chạy dọc cổ cậu, ma sát làn da nơi đó...

Anh sẽ cắn cậu.

Zero không thể nào thả lỏng được nữa. Cậu biết bây giờ Kaname muốn máu của mình. Kaname biết anh nên dừng lại, anh muốn dừng lại, nhưng anh thậm chí còn muốn máu Zero hơn. Người anh yêu đang run rẩy, Kaname biết điều đó khi nanh của anh cạ dọc theo chiếc cổ trắng ngần một lần nữa, tự thưởng cho mình những giọt chất lỏng đỏ tươi mà đầu nanh đã tạo ra. Zero bầu chặt tay vào tóc anh, giọng cậu thấp thoáng nỗi sợ cùng lời cảnh cáo lúc nanh Kaname dừng lại đúng nơi huyết mạch của Zero.

“Kaname. Đừng-”

“Ta không giống ả.” Là những gì Zero nghe thấy được trước khi mắt cậu bừng mở, cơ thể cậu bất động sững sờ cảm giác răng nanh của Kaname đang từ từ cắm xuyên qua da thịt mình, từng chút, từng chút một phập xuống. Một cảm giác lạnh thấu chạy dọc xương sống cậu trước sự xâm phạm, môi cậu khô khốc, mắt cậu nhắm nghiền lại trước nhận thức rằng một tên vampire đang hút máu mình. Lại một lần nữa. Những cảm xúc bị khóa chặt lại lâu nay đột nhiên vùng thoát ra bên trong cậu thật điên cuồng dữ dội trước cảm giác bất lực khi trở thành bữa ăn của một tên thuần chủng. Tất cả, quần lấy cậu.

Hương vị máu của Zero nhấn chìm Kaname một chốc khi mà anh tham lam uống từng ngụm từ chiếc cổ nhạy cảm trước mặt mình và không thể nào kiềm được dòng chảy mãnh liệt của thứ chất lỏng màu đỏ tuyệt vời đến điên cuồng này. Là một điều ý nghĩa với anh, một thuần chủng sống không cần phải uống máu cuối cùng lại có thể thưởng thức lại hương vị này trong khoang miệng. Một điều tuyệt vời nữa là máu của người anh đang uống lại chính là người tình của mình. Và rồi những hình ảnh lướt qua mắt Kaname, hết cảnh này đến cảnh khác, về tai nạn đã xảy ra nhiều năm trước với cậu thợ săn thân thương, rồi lại lần nữa màu đỏ nhuộm lấy tất cả. Anh cảm nhận được nỗi sợ, lòng hận thù, nỗi đau và sự bất lực của Zero. Anh nhắm mắt lại thưởng thức dòng máu nóng ấm – Ta sẽ xóa sạch tất cả. Chỉ ít thì đó cũng là suy nghĩ của anh lúc bấy giờ.

Zero vô hồn nhìn chăm chăm vào trần nhà, một cảm giác tê dại lan khắp cơ thể cậu và hình ảnh trước mắt cậu từ từ nhòa đi. Cậu không biết phải làm gì nữa. Ngay bây giờ, cậu chỉ là đứa bé bất lực đứng nhìn bố mẹ mình bị sát hại, đứa bé bị mất đi tất cả vào đêm tuyết lạnh thấu đó. Lúc ấy Zero quá yếu để có thể cứu vãn được điều gì và nó cũng chẳng hề thay đổi... ngay cả bây giờ. Tại sao cậu luôn là một mục tiêu dễ dàng như vậy?

Ngón tay của Zero siết chặt vai Kaname, nhưng không có một chút sức mạnh nào trong đó mà chỉ run rẩy yếu ớt bám lấy. Cơ thể cậu đang run lên, tim đập điên cuồng và mắt nhắm bằng ngã vào Kaname. Không đứng không nên như thế này. Kaname lại như vậy, đang dùng sức mạnh ép Zero cho anh điều anh muốn. Có khi nào anh lại thương tổn cậu một lần nữa? Có phải đó là điều anh muốn không...

Không!

“Zero...” Kaname thì thầm, nỗ lực tự ngăn mình lại đến nỗi cơ thể anh run lên. Anh dịu dàng rút nanh khỏi cổ Zero, cau mày lo lắng vì người tình của anh không hề cử động. Anh từ từ lùi lại, dùng tay lau đi đôi môi đỏ tươi. Đôi mắt đen lấy quan sát cậu thợ săn tóc bạc, nhưng đôi mắt lilac anh đang kiếm tìm dời tầm nhìn đi khi Zero đứng lên, ổn định lại cơ thể. Mái tóc bạc lay động chắn đi khuôn mặt Zero vì cậu không thể đứng vững, một bàn tay đưa lên che mặt lại... như thể cậu đang khóc.

Buồn bã bởi cảnh tượng ấy, Kaname vươn tay định chạm vào cậu. “Zero?”

Tiếng ‘bóp’ bởi Zero tát tay Kaname ra vang vọng trong ngôi nhà trống trải và Zero ngẩng đầu, găm giữ. “Đừng chạm vào tôi,” cậu gầm lên, nanh cũng hiện ra theo sự phẫn nộ. “Đừng bao giờ...”

Trước thanh âm run rẩy của Zero, Kaname cố đứng đó đưa tay ôm lấy cậu an ủi nhưng khẩu bloody rose lại xuất hiện chìa thẳng vào ngực anh, khinh bỉ hướng về Kaname. Zero lùi lại, liếc nhìn cảnh cáo Kaname, khẩu súng yên vị và sẵn sàng, đang thúc giục cậu nỗ lực hủy diệt anh. Dẫu rằng đã không cần thiết để Zero kéo ngồi nữa, chỉ với hành động đó đã đủ tổn thương anh rồi.

“Zero-”

“Tôi không biết tại sao tôi lại tin anh.”

Kaname không nói gì. Anh thấy mình không thể. Những lời nói đó tổn thương anh, nhưng chẳng là gì cả, anh không xứng đáng vì sự mất kiểm soát của mình. Dù biết rằng sẽ không kiềm chế được nhưng anh vẫn tiếp tục ‘xóa’ đi vết thương của Zero, vẫn tiếp tục tự nhấn mình vào khao khát dành cho máu cậu. Là lỗi của anh. Vậy nên anh chấp nhận những gì Zero muốn nói, chỉ đứng đó khi người anh yêu nhìn anh bằng đôi mắt chất chứa sự phẫn nộ và thống khổ suốt đời.

“Tất cả các người đều như nhau...” Zero khinh bỉ cất tiếng cười. “Vì có gì mà người lại khác được cơ chứ? Người là tên tồi tệ nhất trong số đó, một tên thuần chủng máu lạnh, kẻ chỉ thích thao túng người khác và

ta...”

Giọng cậu run lên vì phần nộ và đớn đau, Kaname không thể nhận biết được phần lớn là vì điều nào, nhưng anh biết chắc một điều: Anh đã đánh giá thấp thương tổn của Zero. Nó còn vượt xa hơn những gì anh nghĩ và anh hận cả bản thân mình lẫn Shizuka vì đã tổn thương cậu. Kaname đã mất kiểm soát và nghĩ rằng nếu anh làm vậy, Zero sẽ có thể dễ dàng vượt qua được nỗi sợ hãi ấy, nhưng anh đã không ngờ... anh không cố ý. Anh đã mong là mình sẽ tự không chế được, nhưng mùi vị máu Zero, hương thơm của cậu và... sự sợ hãi của cậu... anh đã lấn tới như thế.

Nắm đấm nơi tay Kaname siết lại. Đúng, anh đã lợi dụng Zero để đạt được điều mình luôn khát khao. Anh không xứng đáng để được Zero tha thứ, nhưng đứng trước suy nghĩ rằng Zero sẽ không bao giờ tha thứ, cùng gương mặt tràn đầy sự phản bội và mất lòng tin đó, quá khó để anh chấp nhận. “Zero, hãy nghe ta, ta-”

“Đừng,” Zero rít lên, tay cậu run rẩy. Kaname nhận ra trong khi tay kia cậu cầm chặt khẩu súng thì tay còn lại siết chặt đến nỗi các khớp đốt ngón tay trắng bệch ra. Anh biết những ngón tay ấy đang cầm chặt vào da thịt đến nỗi sau vài giây, một vệt máu chảy dọc xuống đầu ngón tay cậu, tí tách rơi trên mặt đất.

Mắt Kaname nóng lên.

Zero bất ngờ nhìn thấy điều đó, ánh mắt nhanh chóng nhú lại đầy sắc bén. Kaname nhắm mắt lại, vừa nhìn đi hướng khác vừa ấn sống mũi bởi sự xấu hổ lẫn khó chịu với bản thân. Thậm chí ngay sau khi đã mạnh bạo đoạt lấy máu, sau khi đã chứng kiến quá khứ của Zero, sau cả phản ứng đau thương của cậu, anh vẫn muốn để cậu xuống và cầm nanh vào cổ họng ngọt ngào đó. Anh vô lực nhìn Zero phần nộ rời khỏi nhà thờ.

Zero điên cuồng chạy về Học viện không ngại ngần giảm tốc độ lại cho đến khi cậu bắt gặp phải một hình bóng đang trên đường đến văn phòng Hiệu trưởng. Bên ngoài trời đang tối dần lại, ánh mặt trời lưu luyến nói lời tạm biệt sau lưng người lạ mặt, chiếc áo khoác xòe ra khi người đó quay lại. Một làn sóng e sợ dâng lên trong cậu khi Zero nhận ra người đàn ông đó, một con người màu xanh thẫm hẹp lại bên dưới chiếc mũ nhìn vào Zero lúc hai người đối mặt nhau.

“Thầy...”

Không ai nói thêm lời nào mà chỉ đứng đó nhìn chằm chằm nhau một lúc. Không phải là loại tĩnh lặng thân thiện mà người khác mong chờ giữa hai người đứng hơn là giống như sự câm lặng khi bị bắt gặp quả tang bởi một người mà bạn kính trọng. Và Zero biết rõ. Ánh nhìn căng thẳng trên khuôn mặt người thầy của cậu đã chứng minh điều đó, mái tóc đen cứng của ông nghiêng mình giận giữ trong làn gió mát lạnh. Zero biết, thậm chí nếu như cậu cố gạt chuyện đi thì Touga Yagari vẫn ý thức được rằng điều không bao giờ nên xảy ra đã xảy ra.

Zero chậm rãi khép mắt lại, một hơi thở dài im lặng bỏ cuộc thoát khỏi môi và cậu mở mắt đối diện với những hậu quả của chuyện lại một lần nữa quá nặng nề. “Thầy, sao người lại ở đây?”

“Ta đến thăm một người bạn và cậu học trò cũ.” Zero thấy được khớp hàm của ông nghiêng lại. “Nhưng trên đường đi ta đã gặp phải một cảnh rất thú vị...” Một bàn tay đeo găng đưa lên rút điều thuốc hút dở khỏi môi và vút trên sàn nơi ông giẫm tắt nó.

“Zero, nói ta biết...” Zero cứng người, bàn tay cậu siết lại khi ông hơi ngẩng đầu lạnh lùng quan sát Zero và bằng chất giọng trầm tối, tra hỏi, “Vừa nãy trò đã ở đâu?”

“...”

Touga Yagari nhắm hờ mắt lại khi cậu học trò cũ không nói gì mà chỉ kiên cố đứng đó nhìn ông trong im lặng. Rõ ràng là nhìn về ngoài luộm thuộm của cậu thì chắc chắn đã có chuyện xảy ra. Chiếc sơ mi chỉ được gài lại lỏng lẻo bởi hai cúc áo, vệt máu vậy đây trên quần áo, và biểu hiện ám ảnh đó hiện diện trong đôi mắt cậu nhóc, thật quen thuộc. Câu hỏi mà ông muốn được trả lời nhất chính là, “Trò đã ở cùng ai, Zero?”

Nắm đấm của cậu siết chặt lại hai bên, không biết phải trả lời như thế nào. Người thầy của cậu không nói gì, ông với lấy khẩu shotgun bắt ngang khoảng cách hai người mà đẩy cổ áo khoác Zero qua một bên, để lộ ra một câu hỏi thậm chí còn khó trả lời hơn. Yagari mừng vì không phải thấy cậu trong cảnh tượng đầm

máu ông đã chứng kiến nhiều năm về trước, nhưng vết cắn thì vẫn nằm đó. Hàm răng người thợ săn lớn tuổi siết lại, đôi mắt ông đánh lại đầy hiểm nguy cất tiếng hỏi lần thứ ba, phun ra từng từ cộc lốc. “Là ai làm?”

Rõ ràng Zero biết ông ám chỉ ai. Zero chỉ cảm thấy xấu hổ vì đã bị phát hiện – không, ngay từ đầu đã bị đẩy vào hoàn cảnh này. Nếu cậu không rơi vào những cạm bẫy dối trá của tên thuần chủng đó thì... Cậu nhắm mắt lại thở dài đầu hàng. “Tại sao lại hỏi những câu mà thầy đã biết câu trả lời.”

“Ta muốn nghe từ chính miệng của trò.”

Chẳng nghi ngờ gì nữa, Yagari đã nhìn thấy hai người. Lúc nào? Zero không biết, nhưng ông đã bắt gặp cảnh tượng cậu đang bị một tên thuần chủng đùa giỡn. Zero mở mắt đối diện với khuôn mặt giận dữ của thầy mình để nói ra sự thật. Hừ, Kuran thật sự đã thao túng được cậu, nhưng Zero sẽ không tham gia vào trò chơi này nữa đâu. “...với Kaname.”

Khi tên của người thuần chủng vượt khỏi môi cậu, Yagari hắt ra hơi thở nguyên rửa liếc nhìn cậu học trò cũ ngốc nghếch của mình. “Ngu xuẩn.”

T/N: Sau đây là một bức thư được tác giả (hoặc Zero hoặc Kaname) viết, giống như là dòng cảm xúc của hai người để phục vụ cho việc viết fic nhưng bạn ấy không biết nên làm gì với mấy bức thư này cả, mà cũng không để lãng phí được nên bạn ấy post lên nếu mọi người muốn đọc. Hãy xem như đây là lời xin lỗi của bạn ấy vì đã vắng mặt quá lâu. Then, enjoy! =)

Một đêm nọ, Kaname viết một bức thư gửi đến người tình hay rụt rè của anh. Nội dung như sau...

Thân gửi Zero,

Ta phải kiềm chế khao khát muốn nuốt chửng em bằng linh hồn mình bao lâu nữa? Ta phải đợi đến bao lâu nữa mới có thể hoàn toàn có được em? Qua từng ngày dõi theo em, khát vọng trong ta lại càng lớn lên, ăn mòn mọi suy nghĩ và hành động của ta. Không hề có một lối thoát nào cho con quái vật đang cào cấu trong tâm can ta, kêu gào được ngấu ngiên em, chỉ mình em. Bởi lẽ chưa bao giờ và sẽ vĩnh viễn chẳng có ai ta mong muốn hơn em, kẻ thù của ta và người ta yêu.

Dẫu biết rằng nếu ta tiến lên một bước thì em sẽ đi một bước lùi. Mãi mãi, ta và em sẽ hòa vào điệu nhảy cô đơn này, gần nhau nhưng lại quá đối xa với để chạm vào. Dù chỉ muốn đứng đó quan sát em, cho em bước những bước chân không dứt khoát về phía mình, nhưng ta lại không đủ kiên nhẫn khi em ở gần bên và trái tim ta khát khao em đến cháy bỏng. Chỉ mình em, Zero, chỉ em mới có thể chữa khỏi được sự cô đơn đang nẩy mầm trong trái tim ta như những gai nhọn đe dọa tiêu diệt đi những xúc cảm mong manh này, nơi mà chỉ mình em tồn tại. Nhưng rồi em vẫn bước bình đứng ngoài tầm với của ta. Hãy đến đây, để ta cùng em đặt cột mốc chấm dứt cho khúc nhạc vô tận này, bản nhạc phải đến hồi kết thúc.

Quả là một cảm giác ngọt ngào nhưng đớn đau khi sa phải vào lưới tình với Zero Kiryu.

Kaname Kuran.

17. Chương 17

Zero cẩn thận bước vào căn phòng u tối. Khi cậu ngược nhìn ra ngoài, ánh trăng trên trời cao tràn qua cánh cửa sổ tạo nhã, rót đầy hào quang thánh khiết cho căn phòng. Những ngôi sao trời thật đẹp, nhưng đêm nay chúng lạ lắm. Chỉ mập mờ hư ảo. Zero đưa tay áp vào miếng kính thủy tinh trơn phẳng mát lạnh. Đôi mắt tinh thể tím lướt ánh nhìn từ những vì sao đến vầng trăng tròn nhu thuận như ngọc phủ trong vầng sáng dịu nhẹ.

Những ngón tay do dự chạm vào mu bàn tay cậu rồi ôm trọn lấy trong cái siết ấm nóng. Zero giật mình, nhưng không phải vì hoảng sợ. Cậu giấu nhìn bàn tay thanh mảnh ấy đan ngón tay của cả hai vào nhau trên tấm kính cùng với một cảm giác ấm áp bao phủ lấy cậu. Hơi thở nóng ả phả vào đôi tai đeo khuyên

và một thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên trong bóng tối, hơi ấm dịu nhẹ của người đó hiện hữu rõ ràng sau lưng cậu. “Ta đang đợi em đấy, tình yêu của ta.”

“Kaname...”

Zero cố ngoái đầu nhìn nhưng bỗng nhiên cậu bị xoay người lại, một cơ thể vững chắc áp vào giam cậu lại giữa người ấy và cánh cửa sổ lạnh lẽo. Khuôn mặt Kaname vẫn đẹp như ngày nào – một gương mặt điển trai với những đường nét góc cạnh nhưng lại rất dịu ảm áp. Anh là tuýp mà phụ nữ thường mơ tưởng khi nghĩ đến một quý tộc đẹp trai, một hoàng tử quyến rũ hay một người tình lãng mạn. Cũng có thể là cả ba kiểu trên. Những ngón tay nhanh nhẹn sờ hai bên gò má cậu khi mặt anh dần áp vào gần hơn đôi mắt màu chocolate đen thẫm tìm kiếm nửa kia của mình và rồi cảm giác của làn môi mịn màng ấm áp dần rõ rệt trên đôi môi cậu tựa như hương vị của một giấc mộng ngọt ngào.

“Zero... Ta yêu em...”

Tựa vào cửa sổ, Zero thấy mắt mình khép lại và khẽ thở nhẹ khi môi Kaname áp vào cằm cậu, từ từ di chuyển xuống vùng cổ trắng nõn. Ta yêu em... Những điều mà cậu không nên thấy, không nên nghĩ, cứ thế tự do tuôn trào trong cậu và để nỗ lực kiềm nén nó, cậu đã mạnh bạo cắn môi mình. Cánh môi ấm áp chạm vào bờ vai trần không biết đã bị lộ khỏi lớp áo từ khi nào, hơi thở ấm nóng mang theo làn nước ẩm ướt phả ra trên da da phủ trong dấu hôn và bắt đầu phả mờ tấm kính mát lạnh sau lưng cậu. Kaname cười thầm khi Zero run tựa vào anh, thiết tha muốn đầu hàng khi mà những bàn tay kia luồn quanh eo cậu, kéo cậu lại gần hơn.

Cũng vẫn đôi môi ấm nóng ấy phả từng hơi thở mị hoặc vào đường cong của bờ vai cứng cáp mong tìm thấy những điểm nhạy cảm trên đó, và dựa theo tiếng nhạc của nhịp đập trái tim Zero mà Kaname biết mình đang đến gần đích. Cánh tay quanh cậu siết mạnh hơn, ôm cậu áp chặt vào cơ thể anh. Tim cậu dội mạnh vào ***g ngực. Đôi môi ấy dịu dàng hôn lấy cổ cậu, ngón tay lưu loát và nhấn nạy nâng đầu cậu ngửa ra sau để có thể dễ dàng tiếp cận hơn. Tim cậu đang đập loạn lên. Chiếc lưỡi ấm áp lướt quanh dấu hôn khiến cậu rung mình khi Kaname nhả môi ra phả nhẹ hơi thở vào làn da ẩm ướt.

Một tiếng thở nhẹ vượt khỏi môi cậu và từng ngón tay Zero đan vào mái tóc nâu mềm mượt, say đắm lạc lối trong dòng xúc cảm của con người tuyệt diệu này. Đôi môi đó lại quay trở về, liếm mút lấy cậu. Một bắp đùi chen vào giữa hai chân cậu nhóc, áp vào đây thúc giục và kích tình. Chờ đợi. Nhịp tim cậu điên cuồng. Mãi cho đến khi người kia ngưng lại sự đùa cợt này, miệng há rộng hơn trên cổ họng cậu và có thứ gì đó sắc nhọn chĩa vào làn da dễ thương tổn – Zero mới chợt nhận ra rằng tim mình đang đập mạnh trong sợ hãi, không phải là khoái lạc. Cậu đang sợ.

“Kaname, khoan đã!”

Máu bắn tung tóe trên cánh cửa sổ, nơi mới nãy tay hai người còn đan vào đây dịu dàng yêu thương. Tiếng thét của cậu cảm lạnh trong sự chống cự, cậu siết lấy Kaname khi cảm nhận được đôi nanh nhọn kia càng lúc càng cắm sâu hơn. Từng ngón tay Zero lặng lẽ run rẩy với ra cầu cứu. Một hình dáng bước ra khỏi bóng tối, hiện hữu trước mặt cậu. Cái nhìn đầy thất vọng và phẫn nộ trên gương mặt người đàn ông đó khiến Zero cau mày và thậm chí lại câu hỏi cậu đã từng thốt ra khi vẫn còn là một đứa bé, “Tại sao vậy? Thầy, tại sao vampire lại... tổn thương con người chứ?”

“Không phải ta đã nói rồi sao,” người đó hỏi ngược lại, đôi mắt xanh nước biển khép hờ nhìn cậu. “Vì chúng là lũ sinh vật đáng thương không kìm hãm được bản năng của mình. Đó là lí do ta săn chúng. Là lí do thợ săn vampire – chúng ta tồn tại. Zero, giờ thì con đã hiểu chưa? Vampire chỉ có thể là kẻ thù của chúng ta.” Ông hắt ra hơi thở nguyên rửa và lắc đầu. “Ngu xuẩn.”

His Torment

By: Scarlet m.

“Ồm...thì, tớ chỉ cần lấy cái này chia cho cái này rồi...ờ...sao, a ha ha.” Yuuki vừa ngây ngô dùng cây bút chì gãi đầu vừa cười với Zero mong rằng cậu sẽ không quá bức bối bởi cô cứ giải sai bài này hoài thậm chí sau khi cậu đã giảng rồi. “Tớ xin lỗi, tớ quên...”

Đôi mắt nâu to tròn chớp lại. Zero đang vô hồn nhìn vào không trung, một tia lạc lõng hiện lên trong mắt

cậu. Rõ ràng này giờ cậu chẳng nghe thấy cô nói cái gì cả. Cô ngã người ra sau ghế thở dài bó tay và quẳng bút lên bàn. Hai ngày nay rồi, Zero cứ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như thế. Cậu còn chẳng buồn nổi điên lên với Yuuki khi bị cô đâm sầm vào trong giờ mỹ thuật rồi quệt một vết màu nâu đậm lên đồng phục của cậu. Zero lúc đó chỉ đứng đờ ra ngó vết màu loe lét đó một hồi và bước đi sau khi nhắc cô cẩn thận rồi biến mất cả ngày hôm đó.

“Zero? Cậu không sao chứ?”

“Hm?” Zero ngơ ngẩn thả cầm ra khỏi lòng bàn tay một chốc rồi mới xoay lại nhìn cô bé mắt nâu. Cậu gật nhẹ rồi lại tiếp tục chống cằm đắm chìm trong dòng suy nghĩ mới này. Đôi mắt thạch anh tím cổ tập trung vào tờ giấy toàn vết tẩy xóa và lỗi sai – điên thật, tập viết hàng hoàng sẽ chết hử Yuuki?

Điều này không rõ ràng lắm nhưng nếu như là người khác thì chắc sẽ không nhận ra rằng nơi ngón tay của Zero, từng móng tay cứ phảng phất sượt qua làn da trên cổ cậu. Nhưng Yuuki thì thấy. Cô bắt đầu để ý vào buổi sáng hôm qua, khi cậu xoay đầu lại, một bên má gần như sượt qua vai như thể cậu đang cố cào xé đi một miếng da vậy. Hoặc là lúc cậu đột nhiên bật dậy muốn nói gì nhưng lại thôi rồi đút tay vào túi quần, mắt hơi tối sầm lại. Tối qua sau khi tắm xong, Yuuki cũng không bỏ quên vết đỏ trên da cậu. Cô biết là nó đang nhanh lành lại nhưng cô cũng biết cậu có thói quen gãi nát chỗ đó.

Không chỉ có thế, Kaname-sempai... Kaname-sempai cũng lạ lắm. Cô cẩn môi, do dự muốn hỏi nhưng cô cảm giác rằng Zero biết và có lẽ cậu sẽ kể cô nghe đã có chuyện gì xảy ra giữa hai người. “Mới này Kaname-sempai đã ở đây.” Cô lơ đi nét cau mày của Zero, đôi mắt lilac hẹp lại liếc nhìn mấy tờ giấy bài tập của cô bé. “Anh ấy bảo cần nói chuyện với cậu.” Cậu có vẻ chẳng nghe cô nói gì. Cô nhóc thử nhẹ giọng. “Cậu đang tránh anh ấy-”

“Thôi đi Yuuki.” Đây là mệnh lệnh.

Nhưng cô nào có nghe lời cậu bao giờ đâu? “Tớ chắc là Kaname-sempai-”

Chiếc ghế bật ra khi Zero đứng dậy bước ra khỏi bếp, để lại một cặp mắt nâu dõi theo cậu đầy lo âu.

“Tôi hiểu. Vậy ra đó là quan điểm của ông,” Kaien Cross ngồi trên ghế quan sát người bạn cũ đang đứng trước bàn, đôi mắt xanh thăm đó dường như ánh lên nét khó chịu. Không, thành thật mà nói thì ông biết Touga Yagari đang rất phẫn nộ. Hai ngày trước, cánh cửa văn phòng ông suýt nữa bị đập vỡ ra, theo sau là một Touga bùng bùng lửa giận đòi chặt đầu Kaname Kuran trong khi bắt Zero đứng trước mặt Kain- vết cắn trên cổ cùng với ánh nhìn của Zero đã khiến vị cựu thợ săn có chút buồn bã.

“Có vẻ ông không ngạc nhiên mấy khi biết sự thật trần trụi của tên thuần chủng kia nhỉ,” Touga bình tĩnh khẳng định dù trong giọng điệu dâng đầy sự buộc tội. Ánh nhìn màu xanh biển sắc bén dõi theo cử động của người đàn ông nom có vẻ vô hại kia đứng dậy bước đến cánh cửa sổ bên phía tay phải. Ông đã cố giữ chân Yagari được hai ngày nhưng bây giờ thì thật khó lảng tránh vấn đề mà không đưa ra lời giải thích nào.

“Không thể nói là tôi không ngạc nhiên,” Kaien lặng lẽ đáp lại, ánh nhìn xa xăm hướng vào bóng tối ngoài kia từ tòa nhà này, nơi ông đã tạo dựng nên hồng đem lại bình yên cho những con người mang trong mình trái tim nổi loạn xung quanh ông. Môi ông khẽ mím lại. “Ông đã bàn chuyện này với Zero chưa?”

“Thằng nhóc chẳng nói gì thêm ngoài việc thú nhận mấy câu. Không phải nhiệm vụ của ông là trừng phạt những kẻ bất tuân luật lệ sao?” Yagari vắn lại, ngón tay kẹp chặt điều thuốc đáng thương đứt khỏi môi. “Kuran đã phá luật, hắn đã uống máu Zero.”

“Chuyện đó...” Kaien cúi đầu thở dài, tay vòng ra sau lưng. “Không thể đưa ra biện pháp kỷ luật với Kuran dựa theo địa điểm được.” Thông qua hình ảnh phản chiếu trên gương cửa sổ, Kaien nhìn đôi mắt Yagari đang đánh lại và từ từ đứng lên tiến về phía mình.

Chất giọng đe dọa vang lên. “Địa điểm?”

“Là dưới phố mà,” Kaien đáp lời rồi cười toe toét quay lại nhìn Yagari. “Vì chuyện đó không xảy ra trong học viện nên tôi không thể. Này, này! Bỏ xuống đi!” Khi Yagari cầm lấy vũ khí, Kaien la lên rồi cúi mình xuống núp sau ghế... mặc dù tính mạng ông không hề bị đe dọa. Nhưng nếu khẩu shotgun của Yagari được lắp đạn thường thì chắc là có đấy.

Yagari hạ thấp súng xuống nhưng tay vẫn siết chặt vũng vàng như sự kiên nhẫn của mình vậy. “Ông định cho qua ư?”

“Không đơn giản thế đâu,” Kaien thở dài đẩy gọng kính lên và đứng thẳng dậy. Thành thật mà nói thì vấn đề không hề đơn giản chút nào cả. Nhưng ông có lí do riêng cho việc không động thủ trước để cách nào cũng đều có lợi cho mình. Ông chờ Yagari ngồi xuống bình tĩnh lại. “Zero chưa nói gì về chuyện Kaname có thật sự cần nó không, đúng chứ?”

Câu trả lời ‘Có nói’ lập tức vang lại. Dĩ nhiên cậu có nói, không, đúng hơn là lúc đó, câu đáp trả chính xác của Zero sau khi ông hỏi ai đã cần cậu chỉ là lời thú nhận “... với Kaname.” Câu trả lời đó không xác đáng lắm... bởi vì câu hỏi không phải là hỏi cậu đã ở cùng ai. Song, “Còn ai làm được loại chuyện này nữa chứ? Nó thừa nhận đã ở cùng tên thuần chủng đó, thế không phải đã – ”

“Nhưng Zero có nói đó là lỗi của Kaname-kun không?” Kaien vô thức chặn lại.

Yagari ngưng hống, cau mày nhìn chằm vào cách Kaien dường như đang cố bày ra điều gì đó. Là người tốt bụng và tò mò nên ông để Kaien tiếp tục. “Không, thằng bé không có nói. Thằng nhóc đó không có nói gì hết ngoài chuyện nó đã ở với ai.”

“Tôi hiểu rồi.” Kaien có vẻ hài lòng, suýt chút cười thầm. “Vậy thì chẳng có gì đáng lo ngại hết.”

“Ông đang nói cái quái quỷ gì thế hả? Nếu như ông đang tìm cách – ”

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào!” Hiệu trưởng nài nỉ khi thấy Yagari giận dữ lao tới. Ông xoay người lại ngồi xuống. “Tôi chỉ nói là, có lẽ, có gì đó... khác lạ ở đây.”

Yagari cứng người. Sao ông lại có cảm giác là cái thứ ‘khác lạ’ đó sắp sửa làm ông điên lên còn hơn những gì ông đang nghi ngờ nữa vậy. Ông cứng nhắc ngồi xuống, thận trọng liếc nhìn hiệu trưởng. “Ông có ý gì?”

Cross tiếp tục nhìn chằm vào ông với nụ cười dịu dàng trước khi cười phá lên toe toét. Ông giơ hai tay lên vui mừng tuyên bố, “Các chàng trai của ta đang yêu!”

Mắt người thợ săn giật lên. “TA GIẾT HẮN!”

Khi Yagari bắt lấy khẩu shotgun để dưới bàn và lao ra khỏi phòng, Kaien hoảng sợ nhảy bổ ra khỏi ghế hốt hoảng đuổi theo vị hunter đang giận điên. Lúc Yagari hướng về phía cửa tiền thay vì hướng phòng của Zero, ông hét lên, “Không, chờ đã! Chờ một chút! Touga! Đừng tổn thương Kaname-kun, Kiryu-kun sẽ khóc mất!”

Câu này còn chọc điên người thợ săn hơn nữa.

Ánh mặt trời thật phiền phức. Đó là những gì anh đang nghĩ, đầu đó xa, xa lắm trong tâm trí anh, anh không hề quan tâm rằng cả đêm qua mình đã không hề ngủ. Kaname gác tay lên trán nằm trên ghế sofa, ánh nhìn của anh mơ hồ dán vào đầu đó trên trần nhà. Khuôn mặt của Zero dai dẳng gọi cho anh nhớ rằng mình đã khiến mọi việc rối tung lên như thế nào với ánh nhìn bị phản bội đó, dâng đầy sự bất lực cùng phần nộ. Kaname yêu cậu. Nhưng anh thật ngu ngốc. Anh đã quá vội vàng hấp tấp. Anh không nên tham lam như thế, lẽ ra anh chỉ nên thỏa mãn với những gì Zero đã trao cho anh. Người tình bé bỏng của anh rất cuộc cũng chịu cất bước về phía anh và Kaname chỉ cần dang tay chào đón cậu thôi. Anh chỉ nên hạnh phúc với điều đó. Cánh tay trượt xuống che đi khuôn mặt Kaname khi anh nhắm mắt lại cố lơ đi nỗi đau đang bóp chặt trái tim mình. Nhưng kí ức đêm đó về Zero với khẩu súng chĩa vào anh cắt đứt đi tầm nhìn và dòng suy nghĩ của anh, ánh nhìn sâu thẳm và hận thù đượm trong đôi mắt thù địch đó... Kaname thở dài. Lần này, cậu đã miễn cưỡng.

“Tôi không biết tại sao tôi lại tin anh...”

Những từ đó.

“Tất cả các người đều như nhau... Vì có gì mà người lại khác được cơ chứ? Người là tên tồi tệ nhất trong số đó, một tên thuần chủng máu lạnh chuyên thao túng con người...”

Đã bao lần anh nói anh yêu Zero? Có phải cậu nhóc nghĩ rằng anh đã dễ dàng trải qua mọi chuyện để đến với cậu? Anh đau xót vì Zero đã không tin mình, nhưng lại nở một nụ cười cay đắng vì Kaname nghĩ là

anh có thể hiểu được lí do của Zero. Anh giận bản thân mình đã quá bất cẩn, kéo theo sự phần nộ khó chịu và nỗi u sầu nặng nề. Những cảm xúc dậy sóng phá tan sự điềm tĩnh đang khiến anh điên lên. Thật hiếm thấy, một thuần chủng lại gây ra những lỗi lầm không thể kiểm soát như thế. Lẽ ra anh phải thật hoàn hảo. Thế nhưng, với Zero, anh đã gây ra quá nhiều lỗi lầm không thể đếm được. Và tội lỗi cuối cùng là đỉnh điểm. Anh được ca tụng bởi trí thông minh của mình, nhưng lại là kẻ ngu ngốc nhất thế gian. Cả trí tuệ và tình yêu đều mang theo thói theo tàn nhẫn là tước đi phẩm giá của những kẻ không may sa vào lưới độc của chúng. Và hãy nhìn anh đã dễ dàng sa ngã như thế nào. Anh đã sa vào đôi mắt tuyệt đẹp kiên cường thách thức luôn liếc nhìn nhất cử nhất động của anh.

Mắt anh bắt đầu nhói lên bởi ánh sáng ban ngày chói chang, nhưng anh không thể tự đứng lên kéo rèm lại. Zero... Kaname phải đi đến bước nào mới có thể cứu vãn được tình hình lần này đây? Zero sẽ không nhìn mặt anh và nếu có thì liệu cậu có nhìn anh bằng ánh mắt giống hai ngày trước không? Suy nghĩ này làm anh căng thẳng. Gọi anh là kẻ hèn cũng được, nhưng anh không thể đối mặt với ánh nhìn đó một lần nữa. Hơn thế, Kaname cũng không biết sẽ phải giải thích với Zero như thế nào. Làm sao để biện hộ cho lỗi lầm của anh, dù biết rằng mình sẽ bị căm dỗ khi liếm lành thương cho cậu nhưng anh đã không có ý- không, sẽ là lừa dối nếu khẳng định anh không hề có ý muốn nếm thử vị ngọt trong máu Zero. Biết rõ là không nên nhưng anh đã làm khác đi dấu nắm chắc được rằng chuyện gì sẽ xảy ra đã xảy ra.

Thật tình thì Kaname đã ích kỉ nghĩ rằng Zero có thể vượt qua được vì cậu nhóc rất mạnh mẽ. Sẽ không có vấn đề gì, cậu sẽ chịu được, có khi sẽ hưởng thụ nữa. Bởi vì dù sao thì Kaname và Shizuka cũng hoàn toàn khác nhau. Bên cạnh đó, chuyện xảy ra đã quá lâu rồi và chắc chắn Zero đã quên đi cảm giác khi xưa. Là vụ sát hại gia đình cậu năm đó và sự thật là Zero đã bị biến đổi mới là mấu chốt, không phải chỉ là vết cắn. Zero sẽ nhận ra được khác biệt giữa sự tàn nhẫn của Shizuka và hơi ấm của Kaname...

Kaname không hiểu được cảm giác bị một thuần chủng cắn lần đầu là như thế nào, hướng gì là lần thứ hai. Anh đã không ngờ rằng vết thương của Zero lại sâu đến thế. Anh đã không nhận ra được nỗi đau, sự lảng nhục, sự bất lực và nỗi căm giận lớn đến nỗi cơ thể cậu như đang trên ngọn lửa thiêu. Làm sao Zero có thể kìm nén ngọn lửa này trong suốt bao năm qua để chống lại thứ đang ăn mòn cơ thể mình, thứ chất lỏng ghê tởm ngoại lai đang thẩm dần trong người cậu sẽ miễn cưỡng biến đổi cậu thành một con quỷ dữ mà cậu luôn ghê sợ. Vậy đó, nhờ vào những nhận thức sai lầm và hành động hấp tấp mà giờ Kaname đã hiểu. Anh biết Zero khiếp sợ những chiếc nanh nhọn đó đến nhường nào, hiểu được lòng căm hận của cậu đã thẩm sâu như thế nào sau đêm kinh hoàng đó. Là đôi nanh nhọn đang dày vò cậu nhóc trong khi cậu nhìn thấy tia bất lực tha thiết hiện trên khuôn mặt bố mẹ khi đang cố cứu cậu, lại bị thẩm sát ngay trước mắt mình. Thảm cảnh gây ra bởi một thuần chủng.

Kaname nhận ra rằng cái chết của một con người còn khủng khiếp hơn một ma cà rồng. Vampire có thể tự phục hồi và chữa lành, nhưng con người thì không. Tệ hơn nữa là thể xác của vampire tan biến chỉ trong tích tắc – vài giây – sau khi chết thì thi thể con người vẫn nằm đó. Và Zero đã phải chịu đựng cảnh tượng xác chết của bố mẹ bên cạnh mình phải chứng kiến từng giọt máu bắn tung tóe khắp phòng khách, vương cả vào tấm hình gia đình họ vừa mới lấy ra cậu đã phải dẫm mình trong tội lỗi, chỉ ước rằng mình đã chết vào cái đêm lạnh lẽo căm lặng đó. Thế rồi... Kaname nhắm mắt lại, anh vẫn nhìn thấy hình ảnh nhạt nhòa của Shizuka thì thầm bên cậu, vẫn thấy được ảo ảnh của Zero đang mỉm cười trước khung cảnh đầm máu của gia đình mình. Tại sao cậu lại cười? Anh nhớ lại Zero đã từng nói về món cà ri cậu nấu cho em trai, Kaname biết.

Đêm hôm đó Kaname đã nói gì? Ta không giống ả. Không, anh còn tệ hơn. Zero đã tin tưởng anh, thật sự như thế- kể cả sau vụ Shizuka, cậu vẫn tin rằng Kaname sẽ không cắn mình. Cậu để Kaname tiếp cận, cho phép anh vui mặt vào cổ mình, cho anh đặt những nụ hôn dịu dàng và đùa cợt liếm láp làn da ấm áp ấy. Zero phải có lòng tin rất mạnh mẽ để có thể tự nguyện cho Kaname đến gần, để anh ôm cậu từ đằng sau, để ngủ trong vòng tay anh, để mời anh qua đêm. Và rồi anh đã phản bội cậu.

Tay Kaname siết chặt đến nỗi lòng bàn tay bị tổn thương, cơn giận không thể dung thứ dâng lên trong anh. Căm giận bản thân mình, căm giận Shizuka, đến nỗi anh không còn nghe thấy tiếng rạn nứt của cửa sổ. Anh đã không hề biết sự dày vò mà người anh yêu đã phải chịu đựng và tiếp tục chịu đựng. Cho đến lúc này, Zero đã luôn tự mang gánh nặng đó một mình và Kaname đã chẳng làm được gì để giảm bớt nó đi, phải không? Sự thật là có lẽ anh đã khiến những cảm xúc kích động của Zero trào dâng ra ngoài. Làm thế nào-

Mùi vị tanh nồng trên đầu lưỡi khiến anh giật mình nhìn xuống khi bàn tay dời khỏi đôi môi đang vô thức liếm lấy vết máu tràn ra. Kí ức về ánh nhìn kinh tởm khi Zero nhận ra Kaname vẫn muốn máu cậu chọt hiện lên trước mắt anh. Anh phải làm sao để vượt qua được chướng ngại vật lần này đây? Anh không thể thay đổi con người mình cũng như hứa những lời sáo rỗng sẽ không bao giờ khao khát máu Zero được. Ngay giờ này đây, đôi nanh anh vẫn do dự trước ảo tưởng sẽ cắm sâu vào người tình của anh- kể cả khi đã biết Zero cảm thấy như thế nào, biết Zero sẽ phản ứng ra sao, nhưng anh vẫn muốn gặm nhấm lấy cậu trong khao khát đáng sợ. Chúng khiến anh thật hổ thẹn với bản thân mình nhưng lại tức giận vì Zero đã không nhận ra rằng đó là bởi vì anh yêu cậu, yêu nhiều đến nỗi anh không còn kiểm soát được dục vọng muốn nuốt chửng lấy cậu được nữa.

Suýt chút nữa mình đã tin vào những lời dối trá của hắn. Ánh nhìn cô đơn và những lời lẽ ngọt ngào... của một con quái thú đội lốt người, của người mà cậu nghĩ là mình...

Nước từ vòi hoa sen lạnh lẽo phun xuống tạo ra một không gian bao trùm lấy người con trai tóc bạc. Từng giọt nước nóng trượt thẳng xuống tấm lưng mịn màng, quét lên những dấu đỏ thô trên làn da trắng nõn khi mà cậu nhóc cứ nhẹ run lên. Máu từ từ trôi dọc xuống giữa những ngón tay và quyện vào với nước thành màu hồng thắm. Cơn nhói buốt trên cổ vẫn còn đó, dù nó chỉ là mảng kí ức đau đó thật xa xăm trong tâm trí cậu. Mái tóc bạc ướt đầm bết vào tường nơi cậu bắt lực tựa đầu vào không chút sức lực.

Phòng tắm dần dâng đầy hơi nước ẩm ướt, đôi mắt thạch anh tí”Zero?” Bàn tay đang nắm lấy cậu bỗng chốc siết chặt lại. Zero ngẩng lên nhìn vào om cứ dán vào đầu đó hư vô để cố, cố hết sức không phải nghĩ, không phải nhớ lại. Nhưng nó vẫn cứ ở đó. Giọng hắn, giọng ả... nanh của bọn chúng... một tiếng rên nhỏ vượt khỏi môi cậu, lay chúa, cổ họng cậu như bị thiêu đốt và mắt cậu nghiền chặt lại. Cậu chẳng hề ý thức được những ngón tay mình lại đang một lần nữa cào nát cái nơi kinh tởm mà đôi môi của hai con ác quỷ đã chạm vào.

Thanh âm êm ái của ả như một lời thì thầm dịu nhẹ lúc ả ôm cậu vào trong lòng từng ngón tay mềm mại đến không tưởng toát ra mùi hương như hoa, như tuyết và... máu. Máu của cậu. Máu của gia đình cậu. Những ngón tay đó vuốt nhẹ mái tóc cậu bé khi cậu nằm đó, run rẩy nhưng vẫn còn thoi thóp. Móng tay nhẹ nhàng sượt ngang hàm cậu nhưng cậu hầu như chẳng cảm nhận được, còn một bên cơ thể cậu tuy cảm giác thật ẩm ướt, nhưng lại quá đổi ấm nóng. Hơi thở cậu nhóc trầm thấp yếu ớt mơ hồ lắng nghe những gì người phụ nữ kia đang dịu dàng thốt ra – như thể chất giọng của một người mẹ – dấu rằng mẹ ruột của cậu đang nằm cách đó không xa đã chẳng thể nào cất tiếng nói được nữa. Cơ thể cậu run lên sợ hãi khi đang đứng trước ngưỡng cửa tử thần. “Hãy để lòng thù hận nuôi người mau chóng lớn lên... đứa con của ta-”

“Zero?” Bàn tay đang nắm lấy cậu bỗng chốc siết chặt lại. Zero ngẩng lên nhìn vào đôi mắt của vampire cậu yêu. Lo lắng và tò mò dâng đầy trong đôi mắt đen thẳm. Cậu biết Kaname không có vấn đề trong việc biểu lộ tình cảm với mình nhưng Zero lại không thể chấp nhận rằng mình có cảm giác như anh. Tình cảm đơn thuần thế này, quá đổi lạ lẫm với cậu. Cậu yêu Kaname. Cậu yêu cách Kaname ở bên mình, nhưng lại lo lắng về những hậu quả sẽ kéo theo. Sẽ có quá nhiều vấn đề, những phiền phức và sợ hãi vô tận. Zero mở to mắt, dòng suy nghĩ miên man va vào điểm dừng khi đôi môi Kaname bỗng chạm vào môi cậu. Zero đứng đó sững sờ nhìn cơn gió đùa giỡn từng lọn tóc nâu trên gương mặt điển trai và quét đi những nỗi lo trong cậu. Từng chút một, khi hai cánh tay ấy yêu thương vòng qua người cậu, Zero nhắm mắt lại và lờ đi mọi thứ xung quanh mình, chìm vào trong hơi ấm của nụ hôn.

“Con rất muốn giết ta...” Những ngón tay thanh mảnh đang luồn trong mái tóc bạc bỗng ngưng lại, đùa nghịch với khuôn mặt mềm mại của cậu bé. Thứ chất lỏng màu đỏ thắm của dòng tộc Kiryu dính đầy trên tay khi ả nhẹ nhàng thì thầm, cứ như thể cậu bé trong lòng chính là đứa con bé bỏng của mình vậy. Và rồi, một nụ cười dịu dàng cong lên khóe môi ả. “...đúng không Zero?”

Kaname nắm lấy tay cậu bước dọc lối đi và ngồi xuống, kéo Zero đứng trước mặt mình. Kaname đưa tay lên cởi cúc áo Zero ra. Cậu chớp mắt hỏi. “Anh đang làm gì vậy?”

“Ta sẽ chữa lành thương cho em,” Kaname nhìn Zero trả lời, “Hay em đang hi vọng điều gì khác chẳng?”

Sự khó chịu khô khốc hiện trên khuôn mặt cậu nhóc nhưng hai tay vẫn yên vị hai bên, chưa từng có ý định ngăn Kaname lại dù anh đang muốn làm gì. “Anh muốn tôi bắn anh phải không?”

Kaname nhếch môi, đôi mắt dán vào Zero. “Em có làm được không?”

Những ngón tay xoắn quanh lọn tóc dày sở hữu màu sắc nổi bật thậm chí là trong bóng tối sâu thẳm nhất. Đôi mắt màu hồng nhạt kì diệu thường thức hình ảnh cậu bé đang nằm dưới, một giọt máu nhẹ nhàng rơi lên gò má mềm mại của đứa trẻ. Nhẹ nhàng cúi xuống, ả dịu dàng thì thầm với cậu bé trong khi từng ngón tay đang đùa giỡn với mái tóc bạc che phủ đi tầm nhìn của cậu. “Ta muốn vĩnh viễn dõi theo con.” Như một tấm màn che được vén ra bởi cử chỉ của ả, dòng suối bạc được rẽ ra và ả ngắm nhìn đôi mắt thạch anh tím to tròn.

“Zero, nhìn ta đi.”

“Không.”

“Tại sao?”

“Tôi không muốn.”

Kaname mỉm cười.

Không phải là Zero không thể, cậu làm được mà. Trước kia cậu nhìn anh không biết bao lần rồi, nhưng Zero biết bây giờ không hề giống lúc trước nữa. Cậu chẳng thể nhìn anh như cách cậu đã từng làm, giả vờ rằng chỉ muốn cơ thể đang nằm trên bao phủ lấy mình và thiêu đốt phần thân dưới cậu nhóc. Không, cậu muốn nhiều hơn thế nữa. Đôi bàn tay ấm áp vuốt dọc hai bên thân cậu khiến một hơi thở gấp vượt khỏi đôi môi đỏ hồng. Mắt cậu nhắm nghiền lại dưới cánh tay và quay mặt sang một bên để môi Kaname chạm vào cổ mình.

“Đôi mắt chứa đầy cảm hận đó chỉ thuộc về một mình ta mà thôi.” Zero gượng nhìn lên người phụ nữ đó, mái tóc dài phủ một bên vai, khuôn mặt là một kiệt tác đẹp tuyệt diệu và đôi mắt dịu dàng đó như thể quá đau đớn để có thể nhìn ngắm. Đôi môi của ả – cong lên một nụ cười – nhưng cả người ả vậy đầy máu của họ.

“Zero.” Chất giọng nóng ấm say người phả vào tai khiến cậu thợ săn run rẩy trong cái ôm của anh, cảm thấy hơi choáng váng bởi dục vọng của người thuần chủng nhưng khi Kaname chạm môi vào cổ Zero, đôi khát liếm mút nơi ấy trong khi tay anh cứ miết vào đáy quần của cậu, thì Zero chỉ có thể rên lên và đẩy tay Kaname ra. “Ta muốn em... muốn em khôn cùng...”

Khuôn mặt xinh đẹp kinh người đó tiếp tục nhìn ngắm cậu, từng ngón tay của ả vuốt đều lên xuống mái tóc cậu như thể đó là điều hết sức bình thường. Cậu bất lực nằm trong vòng tay ả, máu vẫn rỉ ra từ vết thương trên cổ cậu bé. Và rồi ả hứa, “Con và ta được trói chặt bởi một dây xích không thể cắt đứt được.”

Kaname mỉm cười trước vết hồng trên mặt Zero. Anh nâng cằm cậu nhóc lên và chờ đôi mắt tuyệt đẹp ấy nhìn vào mình trước khi cậu nói dịu dàng thoát khỏi môi anh.

“Ta yêu em.”

Thình thịch.

Cậu thợ săn sở hữu đôi mắt lilac ngậy người và đẩy tay anh ra để phá đi ánh nhìn từ anh, nhưng Kaname đã nâng cằm cậu lên lần nữa và ép cậu không được rời mắt khỏi mình khi anh thu hẹp khoảng cách lại. Hơi thở của anh ôm lấy môi Zero trước cả môi anh và một lần nữa, anh thì thầm. “Ta yêu em.”

Thình thịch. Thình thịch.

Môi anh nhẹ nhàng chạm vào Zero và cậu thấy mình không tài nào thở được. Tim cậu đang nhảy múa như hoang dại bên dưới ***g ngực đến nỗi cậu nghĩ nó sẽ sớm nổ tung. Thậm chí khi Kaname đã đặt cậu nằm xuống để cả hai bắt đầu hôn và chạm vào nhau trong cái cử chỉ kiểm nén nhẫn nại, tim Zero vẫn không ngừng đập mạnh. Nó cứ như thế, và lại trật nhịp đi mỗi khi Kaname làm một điều gì đó khiến cổ họng Zero tắc lại. Và đây là những gì cậu nhận được cho việc chấp nhận anh, một đêm dài và đầy khoái lạc thỏa mãn trong sự ‘tra tấn’ tràn ngập bởi hơi độc của mối quan hệ giữa hai người và cả tiếng trống không ngừng hòa vào nhịp đập của trái tim cậu.

Thình thịch. Thình thịch. Thình thịch.

Tuyết trắng như những dây roi bay lượn trong đêm đông lạnh giá, ả đứng giữa một biển trắng mênh mông với nụ cười tàn ác trên môi. Tiếng bay phấp phới của bộ kimono trên cơ thể người phụ nữ trong cơn gió bão kéo theo những lọn tóc trắng toát. Cậu là người đầu tiên cảm giác được ả. Tiếng những chiếc chuông vang lên và rồi ả đã đứng đằng sau, tay đặt trên vai cậu.

“Ta không giống ả.” Là những gì Zero nghe thấy được trước khi mắt cậu bùng mở to.

“Khốn kiếp!” Zero nghiêng rằng đâm mạnh vào tường, dòng nước lạnh như tát ngược vào mặt cậu, từng giọt từng giọt như những kim châm. Tim cậu đau nhói dưới ***g ngực nặng nề, cơn giận dâng lên áp chế nỗi đau. “Tên khốn,” cậu rít lên phần nộ, nhắm chặt mắt lại. Cậu đứng đó một hồi lâu lắng nghe tiếng nước phun xuống, hoàn toàn lơ đi thanh âm đau nhức nơi con tim.

Cuối cùng Zero cũng bước ra khỏi phòng tắm và cậu bất ngờ khi thấy hiệu trưởng đang đứng đó chờ mình. Khuôn mặt ông hiện lên nét yên lặng khi ông nhìn cậu. Nó làm cậu thật khó chịu đến nỗi phải quay mặt đi, ước gì mình có thể tránh được hiệu trưởng và thầy càng lâu càng tốt. Cậu không hề muốn đối mặt với ai hết, ngay lúc này đây. “Tôi không nghĩ là ông còn thức đến giờ này.”

“Con ổn chứ Kiryu-kun?” Cross ân cần hỏi thăm và Zero không cần quay lại nhìn mới thấy được nét u sầu trên gương mặt ông, như thể đang thương tiếc vì những gì cậu đã trải qua vậy. Zero quay lưng lại với ông, mong rằng mình có thể trốn thoát càng nhanh càng tốt mà không phải chạy biến đi như một đứa bé. “Tôi ổn.”

“Nhìn con đang rối rắm lắm.” Ông lặng lẽ cất tiếng, rồi ngưng lại một lúc. “Có phải vì con vẫn còn yêu cậu ấy không?”

Bất thành linh, Zero nao núng dừng bước, cổ phớt lờ đi cái siết đau đớn nơi tim khi nghe thấy từ đó. Cậu siết chặt tay xoay người lại liếc nhìn hiệu trưởng dù biết đó có lẽ không phải là cách hay để ứng xử. Nhưng cậu cảm thấy bị hạ thấp và chuyện này giống như Kaien đang có ý đâm chọt cậu vậy. “Ông đang-”

“Làm sao biết rằng mình đang yêu?” Hiệu trưởng tươi cười trích dẫn lại câu nói khiến mắt Zero hẹp lại, và bỗng trừng to trước nụ cười ảm áp am hiểu của ông. Đó là câu mà cậu đã từng hỏi ông khi... Lại một lần nữa quay đi, Zero liếc nhìn chằm chằm vào kệ sách phía góc phải trong giận dữ và xấu hổ, không thể nhìn mặt hiệu trưởng được nữa. Vì không hẳn là muốn hỏi nên cậu chần chờ một hồi lâu. “Ông biết chuyện này bao lâu rồi?”

...

Sự yên lặng cứ tiếp diễn và Zero cảm thấy khó chịu. Cậu quay đầu lên nhìn ánh mắt ông bị che khuất sau gọng kính. “Không lẽ,” cậu lẩm bẩm và xoay mặt đi. Cậu thấy mình thật ngu ngốc. “Ông biết từ đầu đến giờ?”

“Có lẽ vậy,” Hiệu trưởng mỉm cười. “Làm cha thì sẽ luôn biết những chuyện này.” Nói thật thì điều đó đã lộ ra khá rõ bữa tối đêm ấy, nhưng Kaien Cross không biết là hai người đã quan hệ như thế này bao lâu cả. Nhưng mắc gì lại đi thừa nhận chứ. Ông đang đợi Zero bật lại câu kính nói ông không phải là cha cậu như mọi khi mà, giờ thì ông cau mày khi điều đó không xảy ra.

Zero muốn nói như thế lắm chứ, nhưng bây giờ thì chẳng quan trọng nữa rồi. Nhất là khi chuyện đang như thế này. Cậu chỉ muốn bò lên giường cố gắng ngủ để giả vờ rằng mình không hề nhớ tới đôi bàn tay ảm áp đã bao trọn cơ thể cậu trong hơi ấm dễ chịu nơi căn phòng đó. Cậu muốn quên đi những lời thì thầm ấy, ham muốn ấy.

“Phải nói là ta hơi bất ngờ nhưng cũng thật nhẹ nhõm-”

Zero siết chặt tay ngoái lại đầy hoài nghi. “Nhẹ nhõm?”

Kaien cau mày nhìn nét cay đắng lạnh lùng trên khuôn mặt Zero. Ông rất muốn kéo Zero về phía mình và ôm chầm lấy cậu vỗ về rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, nhưng Zero sẽ chẳng bao giờ cho ông làm thế đâu. Nhất là ông. “Kể cho ta nghe chuyện đã xảy ra đi, Kiryu-kun.”

“Ông thấy rồi mà,” Cậu lăm băm quay mặt đi, ý ám chỉ vết cắn trên cổ mình khi Yagari lôi cậu đến trước mặt ông đêm đó. Cậu buộc bản thân mình không được nhớ lại. “Còn gì để nói nữa chứ?”

Kaien im lặng không nói gì trong vài giây rồi hơi mệt mới thở hắt ra. Ông ngắm nhìn Zero một lát, cậu đã lớn lên thành một chàng trai thật khôi ngô, kiêu ngạo và bướng bỉnh rất xinh đẹp, như bố mẹ cậu vậy. Cậu thật sự mạnh mẽ, đến nỗi Kaien cũng không hoàn toàn hiểu được con người mạnh mẽ trong cậu, nhưng cậu nhóc vẫn còn quá trẻ và lạc lối. “Hắn con đã cho cậu ấy tiếp xúc gần lắm nên mới có chuyện xảy ra.”

Zero giật mình, tiếng gầm nhẹ vượt khỏi cổ họng cậu. Cậu không hề muốn bị người khác đập thẳng vào mặt mình bằng sự ngu ngốc của chính cậu. Cậu không cần Kaien gợi nhắc lại sự đại dột của mình. Nhưng khi ông tiếp tục thì cậu chỉ có thể lắng nghe. “Cách chúng ta sống cũng như đánh giá mọi chuyện là đúng hay sai thật sự rất khác và ảnh hưởng đến quyết định của mình, nhưng tình cảm thì vẫn không đổi, Zero à. Những gì con cho là đáng hận và sợ hãi có lẽ lại hoàn toàn khác biệt đối với Kaname-kun.”

Hàng loạt chuỗi kí ức xoẹt ngang tâm trí Zero khiến cậu choáng váng. Một bàn tay vuốt ve khuôn mặt cậu, răng cắn vào đôi môi mềm mại của cậu, lập tức liếm đi những giọt máu vừa mới trào ra. Hành động nhỏ nhặt ấy khiến cậu rùng mình và thì thầm đáp trả, “Sẽ chẳng thay đổi được gì cả.”

Bàn tay trên vai làm cậu bất ngờ nhưng Zero không biểu hiện ra mà để hơi ấm từ bàn tay ấy truyền vào cơ thể lạnh giá của mình. “Thật đáng sợ, phải không?” Hiệu trưởng nhẹ nhàng cất tiếng, trong giọng nói mang theo điểm cười. “Khi người ta đang yêu?”

Zero yên lặng nhắm nghiền mắt lại.

“Cơer giận... không kéo dài được lâu đâu, Zero.”

Tình... chẳng qua chỉ là đòn đau dày vò.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vampire-knight-dong-nhan-his-eyes>